NICOLAI CLENARDI INSTITVTIONES in Græcam linguam.

Vnà cum Annotationibus in Nominum, Verborumq́; difficultates, inuestigationeq́; thematis in verbis anomalis, & compendiosa Syntaxeos ratione.

Eiusdem Meditationes Græcanicę in Artem Grammaticam, quibus quilibet sine Doctore, Græcarum literarum cognitionem poterit adipisci.

Ad has RENATI GVILLONII Annotationes in eiusdem Grammaticam Græcam accessere.

Cum Praxi, siue vsu præceptorum Grammatices, PER P. ANTESIGNANVM.

VENETIIS, Apud Petrum Dusinellum, 1597.

NICOLAVS CLENARDVS FRANCISCO HOVERIO LVDI LITERARII MODERATORI apud Mechlinienses, S.

CVM ante annos aliquot discipulis meis, quos priuatim docendos susceperam, Graecas literas tradere vellem, congessi in eam linguam breues admodum institutiones, vt rudimentorum candidatis instar enchiridij forent. Id opusculum anno superiore prælo committere studui, partim vt auditoribus nostris expeditior via sterneretur, partim vt desiderio tuo satisfacerem, cui necessitudinis nomine plurimum deberem. Verum nec commoditas in præsentia dabatur Typographi, & otium alioqui deerat, quantum lambendus ille partus requireret Ita his proximis diebus temporis partem nactus, & Roscio nostro benignè operas præbente, libellum ad limã reuocaui, iustoq; auctario locupletatum reddidi. Meritò autem tibi dicandum duxi, vt hoc veluti testimonio Mechliniensium iuuentuti gratularer, quæ tam diligentem sortita præceptorem, non ipsa modo in Græcis literis strenuè promouet, sed exteros quoque plurimos studiorum fama in ludum tuum pellicit: adeo vt non triuialis scola sed celeberrima cuipiam Academiæ præesse Gymnasiorum sint æmula Faxit Deus, vt iste auspicatissimus cursus magis ac magis in dies prosperetur: & quemadmodum Latinos discipulos optimè eruditos, ita iam incipias Græcanica literatura præditos è nouis istis Athenis ad nos dimittere Vale. Louanij, xvij. Kalen Aprilis, anno M D XXX.

GRAE-

GRÆCORVM LITERAE

Α, α	ἄλφα,	alpha.	a
Β, β, ϐ	βῆτα,	vita.	v
Γ, γ, ſ	γάμμα,	gamma.	g
Δ, δ, ∂	δέλτα,	delta.	d
Ε, ε	ἒψιλὸν,	epſilon.	e
Ζ, ζ	ζῆτα,	zita.	z
Η, η	ἦτα	ita.	i longum
Θ, ϑ, θ	θῆτα,	thita.	th
Ι, ι	ἰῶτα,	iota.	i
Κ, κ	κάππα,	cappa.	c
Λ, λ	λάμβδα,	lambda.	l
Μ, μ	μῦ,	my.	m
Ν, ν	νῦ,	ny.	n
Ξ, ξ	ξῖ,	xi.	x
Ο, ο	ὀμικρὸν,	omicron.	o paruum
Π, π, ϖ	πῖ,	pi.	p
Ρ, ρ	ῥῶ,	rho.	r
Σ, ϲ, σ, ς	σίγμα,	ſigma.	s
Τ, τ, ͳ	ταῦ,	tau.	t
Υ, υ	ὖψιλὸν,	ypſilon.	y
Φ, φ	φῖ,	phi.	ph
Χ, χ	χῖ,	chi.	ch
Ψ, ψ	ψῖ,	pſi.	pſ
Ω, ω	ὠμέγα,	omega.	o magnum.

Vocales, { Longæ, η, ω. | Breues, ε, ο. | Ancipites, α, ι, υ, quæ & communes dicuntur, quòd modò sint longæ modò breues. }

DIPHTHONGI.

Propriæ,	Impropriæ.
αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.	ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ.
æ, au, i, eu, i, ou.	a, i, o, iu, i, ou.

In αυ, ευ, ηυ, ωυ, pronuntiatur υ, vt u consonans.

Vocales item { Præpositiuæ, α, ε, η, ο, ω: propterea quod in diphthongis præponantur. | Subiunctiuæ autem, ι, υ, quòd subsequantur. }

Faciunt verò per se syllabam quoties duobus in apice punctis notantur: παῖς, pais dissyllabum. ἄϋπνος, aypnos, trissyllabum. Cæterum in tribus, ᾳ, ῃ, ῳ, iota non ad latus adfigitur, sed infrà scribitur.

Mutæ { Tenues, π, κ, τ. | Mediæ, β, γ, δ. | Aspiratæ, φ, χ, θ. }

Duplices { ζ σδ. | ξ κσ, γσ, χσ. | ψ πσ, βσ, φσ. }

Liquidæ, siue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ.

CANONES PRONVNTIATIONIS.

Accentus tres, { Acutus, ´, θεός: *theós* : λόγος, *lógos*: τύπτομεν *týptomen*. Grauis, `, τιμὴ, *timè*. Circumflexus, ῀, ποιῶ *poiô*: βοᾶτε, *voâte*. } Accentus.

Acutus, & circumflexus, attollunt syllabam quam afficiunt: Grauis deprimit.

Spiritus duo: Asper, siue densus, ῾, ἅμα, hama: Lenis, siue tenuis, ᾿, ἐγώ, ego. Semper autem vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum possidet è spiritibus. Consonans ρ in principio quidem aspiratur, ῥώμη, rhome: in medio verò si geminetur: priore loco leuigatur, posteriore aspiratur πόῤῥω, porrho. Spiritus.

Apostrophos, nota est reiectæ vocalis, α, ε, ι, ο: aut diphthongi αι, οι. quod fit ob sequentem vocalem: quæ si aspiretur, migrat precedens tenuis in aspiratam: πάντα ἔλεγον, πάντ' ἔλεγον, pandelegó: prolatio. n. est in morem vnicæ dictionis: ἀπὸ οὗ, ἀφ' οὗ, κατὰ οὗ, καθ' οὗ: νύκτα ὅλην, νύχθ' ὅλην. Apostrophos.

Gamma, γ, ante ξ, χ, γ sonat perinde vt ν, ἄγγελος, angelos: λύγξ, lynx: ἔγχος, enchos. Sic ante κ: sed ipsum κ sonandum vt g, πέφαγκα, pephanga. Pronunciatio.

Tau, τ, post ν, vt d, τὸν Τάνταλον: ton Dándalon.

Ny, ν, ante β, μ, π, vt μ: τὸν βίον, tom vion: τὴν μερίδα, tim merida. τὸν πίθον, tom bithon, per b.

Pi, π, post μ, vt b, Latinum: πέμπτω, pembo.

Itidem post ν, in diuersis dictionibus, τὸν βίθον, tōm bithóm.

PARTES ORATIONIS OCTO.

NOmen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbium, Coniunctio, & Praepositio.

Casus quinque, Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. Siquidem Ablatiuo Graeci carent.

Numeri tres, Singularis, Dualis, Pluralis.

Vtimur duali quum de duobus est sermo. In duali vox eadem Nominatiui, Accusatiui, & Vocatiui: itidē Genitiui & Datiui. Sic in plurali semper Nominatiuus idem cum Vocatiuo.

Latini inter declinandum vsurpant Hic, Hęc, Hoc: Graeci verò Articulum ὁ, ἡ, τὸ: quem vocant Praepositiuum, quod nominibus praeponatur. Inflectitur autem sic.

Mascul. Singul. Nominatiuus ὁ, hic. Genitiuus τοῦ, huius. Datiuus τῷ, huic. Accusatiuus τὸν, hūc. Dual. Nominatiuus & Accusatiuus τὼ, hi & hos, de duobus. Genitiuus & Datiuus τοῖν, horum & his, de duobus. Plural. Nominatiuus οἱ, hi. Genitiuus τῶν, horum. Datiuus τοῖς, his. Accusatiuus τοὺς, hos.

Fœm. Singul. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. Dual. τὰ, ταῖν. Plur. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Neutrum Singul. τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ. Dual. τὼ, τοῖν

Plur.

Plur. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Articuli vocatiuum ignorant: pro quo in declinationibus vtimur aduerbio vocandi ὦ, ὁ.

DECLINATIONES NOMINVM QVINQVE.

PRima est in ας, Masculinorum, ὁ Αἰνείας: & in ης, partim Masculinorum, ὁ χρύσης, partim Communium, ὁ καὶ ἡ λῃστής, hic & hæc latro. quorum Genitiuus in ου: Datiuus in ᾳ, vel ῃ, diphthongum impropriam: Accusatiuus in αν, vel ην: Vocatiuus in α vel η, secundum terminationem Nominatiui. Dualia & Pluralia conueniunt cum articulo fœminino, ablato ν. *Prima nominũ parasyllabicorũ declinatio.*

Sing. ας, ου, ᾳ, αν, α. Dual. α, αιν. Plu. αι, ων, αις, ας, αι, ης, ῃ, ην, η.

Singularia, ὁ Αἰνείας, τοῦ Αἰνείου, τῷ Αἰνείᾳ, τὸν Αἰνείαν, ὦ Αἰνεία.

Dualia, τὼ Αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία.

Pluralia. οἱ Αἰνείαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνείαις, τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνείαι.

Ο' Χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση.

Ο' καὶ ἡ λῃστής, τοῦ καὶ τῆς λῃστοῦ, & ita deinceps.

Quinque Græcorum linguæ præcipuæ: Communis, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica. E quibus Attici in omni declinatione vocatiuum similem formant nominatiuo: ὁ & ὦ Αἰνείας.

Secunda declinatio.

SEcunda declinatio tantùm est Fœmininorum, quæ desinunt vel in α, vt ἡ μοῦσα: vel in η,

vt ἡ τιμή. Genitiuus in ις. Datiuus in ῃ diphthongũ. Accuſatiuus in αν, vel ην. Vocatiuus in α, vel η, iuxta terminationẽ Nominatiui. Dualia, & Pluralia perinde ſe habẽt atq; in prima declinatione.

Sing. α, ης, ῃ, αν, α. Dual. αι, Plu. αι, ων, αις, ας, αι, α, η, ην, η.

Ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.
Ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum (hoc eſt, quod non ſubſequitur cõſonantem) faciũt Genitiuum in ας, Datiuum in ᾳ, diphthongum impropriam:
Λήδα, λήδας, λήδᾳ. Μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ.
Ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Φιλία, φιλίας, φιλίᾳ.

Tertia declinatio.

Tertia declinatio cõplectitur Maſculina, Fœminina, & Communia in ος: ὁ λόγος, ἡ ὁδὸς, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. & Neutra in ον, τὸ ξύλον. Vocatiuus in ε, Genitiuus, Datiuus, & Accuſatiuus: item Dualia, & Pluralia ſequuntur articulum maſculinum, & neutrum.

Sing. ος, ου, ῳ, ον, ε. Dual. ω, οιν, Plur. οι, ων, οις, ους, οι. ον, ον, ον, α, α, α.

Ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.
Ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ.
Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, &c.
Τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Neutrorũ tres caſus ſimiles, Nominatiuus, Accuſatiuus, & vocatiuus: qui in ſingulari numero

varias habent terminationes in quinta declinatione: pluraliter autem ſemper exeunt in α.

Quarta declinatio.

QVarta declinatio Atticorum eſt propria, vertentium vocales præcedentis declinationis in ω. alioqui genere conſentit: nam continet maſculina, fęminina, & communia in ως: ὁ Μενέλεως, ἡ ἅλως, ὁ καὶ ἡ ἄγηως: & neutra in ων. τὸ ἄγηων. Omnes caſus definũt in ω. vertitur enim ο in ω, οι in ῳ, ſubſcribendo iota: ου in ω, abiecto υ. Neutrorum quoque α migrat in ω: hoc modo.

Sing. ως, ω, ῳ, ων, ως. Dual. ω, ῳν. Plur. ῳ, ων, ῳς, ως, ῳ
ων, ων, ων. ω, ω, ω.

Ο᾽ Μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ ἕλεῳ, τον ἕλεων, ὦ ἕλεως.
Ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.
Ο᾽ καὶ ἡ ἄγηως, τοῦ καὶ τῆς ἄγηω, τῷ καὶ τῇ εὔγηῳ, &c.
Τὸ ἄγηων, τοῦ ἄγηω, τῷ ἄγηῳ, τὸ ἄγηων.

Quatuor prædictæ declinationes appellantur pariſſyllabicę, quod obliqui ſint Nominatiuo pares ſyllabis.

Quinta declinatio.

QVinta declinatio impariſſyllabica, cõplectitur oïa genera, & terminationes plurimas.

Genitiuus nominatiuum ſuperat exiens in ος, Datiuus in ι, Accuſatiuus in α, Vocatiuus ſæpe idem cum nominatiuo. Dualis nominatiuus ε, Genitiuus οιν: Pluralis Nominatiuus ες, Genitiuus ων, Datiuus σι, Accuſatiuus ας. At neutrorum plurale in α.

Sing.

Singu. Nominatiuus varius ες, ι, α. Vocatiuus Varius. Dual. ε, οιν. Plur. ες, ων, σι, ας, ες.

α, α, α.

Sing. ὁ Τιτὰν, τοῦ Τιτᾶνος, τῷ Τιτᾶνι, τὸν Τιτᾶνα, ὦ Τιτάν.

Dual. Τὼ Τιτᾶνε, τοῖν Τιτάνοιν, ὦ Τιτᾶνε.

Plur. οἱ Τιτᾶνες, τῶν Τιτάνων, τοῖς Τιτᾶσι, τοὺς Τιτᾶνας, ὦ Τιτᾶνες.

Terminationes quintæ declinationis.

Genit. n° quintæ. Finita in α formant genitiuũ in ατος, τὸ βῆμα, τοῦ βήματος.

α Nomina literarum ſunt indeclinabilia. τὸ ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

ι Ι, ιτος. vnum ſubſtantiuum, τὸ μέλι, μέλιτος. Adiectiua neutra communium legem ſeruant. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος. Sic etiam τὸ, τὶ, τινὸς, vt commune ὁ καὶ ἡ τὶς, τινὸς.

Ι, ιος, τὸ σίνηπι, σινήπιος, de quo aliàs.

υ Υ, υος. τὸ γόνυ, γόνυος.

Υ, εος. τὸ ἄστυ, ἄστεος, τὸ πῶϋ πώεος. Sic neutra maſculinorum in υς. ὁ ἡδὺς, τὸ ἡδὺ, ἡδέος.

ω. Ω, οος. ἡ λητὼ λητόος, eſt quartæ declinationis contractorum.

αν. Αν, ανος. ὁ παιὰν παιᾶνος, ὁ Πὰν πάνος, τὸ μέλαν μέλανος.

Αν, αντος, participia sũt, τὸ τύψαν τύψαντος. Sic adiec. τὸ πᾶν παντὸς, more maſculini, πᾶς παντός.

εν. Εν, ενος. τὸ τέρεν τέρενος.

Εν, εντος. τὸ χαρίεν, χαρίεντος, vt maſculinum, χαρίεις.

χαρίεις. Sic participia, ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθέν.

Ην, ηνος. ὁ Ἕλλην Ἕλληνος, ἡ σειρὴν σειρῆνος. ην.

Ην, ενος. ὁ ποιμὴν ποιμένος, ἡ φρὴν φρενός. ὁ καὶ ἡ τέρην, τέρενος, cuius neutrum τὸ τέρεν τέρενος.

Ιν, ινος. ὁ δελφὶν δελφῖνος, ἡ ἀκτὶν ἀκτῖνος, cuiusmodi nominatiuus etiam per ις, δελφὶς, ἀκτίς. ιν.

Ον, ονος. τὸ μεῖζον μείζονος. A communibus in ων. ον.

Ον, οντος. Participia sunt, τὸ τύπτον τύπτοντος.

Ουν, οδος. τὸ δίπουν δίποδος, at commune δίπους. ουν.

Ουν, ουντος. Participia sũt, τὸ τυποῦν τυποῦντος.

Υν, υνος. ὁ μόσυν μόσυνος, ἡ γόρτυν: quorum nominatiuus etiam in υν definit, ὁ φόρκυν, vel φόρκυς. υν.

Υν υντος. Participia sunt, τὸ ζευγνὺν ζευγνύντος.

Ων, ωνος. ὁ κλὼν κλωνὸς, ὁ αἰὼν αἰῶνος, ἡ Σιδὼν, ὁ Πλάτων πλάτωνος, ἡ μήκων. ων.

Ων, ονος. ὁ πρίων πρίονος, ἡ χελιδὼν χελιδόνος. Et communia, ὁ καὶ ἡ δαίμων δαίμονος. Et ita comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων κρείσσονος. quorum neutra in ον, τὸ δαῖμον δαίμονος, τὸ κρεῖσσον κρείσσονος.

ων, ωντος. ὁ Ξενοφῶν Ξενοφῶντος.

ων, οντος. δράκων δράκοντος. Et participia, ὁ τύπτων.

Ξ, in κος, γος, χος. ὁ θώραξ θώρακος, ἡ κύλιξ κύλικος, ὁ ἅρπαξ ἅρπαγος, ἡ ἀλώπηξ ἀλώπεχος, mutat η in ε. ἡ θρὶξ τριχὸς, pro aspirata sumit tenuẽ, & pro θ. ὁ ἄναξ ἄνακτος, ἡ νὺξ νυκτὸς, interiecto τ. ξ

Αρ, αρος. ὁ μάκαρ μάκαρος, ἡ δάμαρ, τὸ νέκταρ. αρ.

Αρ, ατος. τὸ ἧπαρ ἥπατος, τὸ δέλεαρ δελέατος.

Ειρ, ειρος. ὁ φθεὶρ φθειρὸς, ἡ χεὶρ, ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ. ειρ.

Ηρ, ηρος. ὁ Σὴρ σηρὸς, ὁ λυτὴρ λυτῆρος, τὸ κῆρ κηρός. ηρ.

Ηρ,έρος.ὁ αἰθὴρ αἰθέρος. In multis verò syncope, ὁ πατὴρ πατέρος,πατρὸς,ἡ μήτηρ μητέρος μητρὸς. sic & ἡ θυγάτηρ,γαστὴρ,Δημήτηρ.at ὁ ἀνὴρ ἀνέρος ἀνδρὸς, assumit δ.& sic in reliquis casibus.

ορ. Ορ,ορος.τὸ ἦτορ,ἤτορος,& inde cõpositum ὁ μεγαλήτωρ,μεγαλήτορος.

υρ. Υρ,υρος.ὁ ψίθυρ ψίθυρος,ὁ καὶ ἡ μάρτυρ μάρτυρος, & neutrum τὸ πῦρ πυρός.

ωρ. Ωρ,ωρος.ὁ φὼρ φωρὸς,ἰχὼρ ἰχῶρος, τὸ ἔλωρ ἔλωρος, τὸ τέκμωρ τέκμωρος.

Ωρ,ορος.ὁ Νέστωρ,νέστορος.ὁ Ἕκτωρ,ἕκτορος:ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, ἀπάτορος.ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ,πανδαμάτωρ, τὸ ὕδωρ τοῦ ὕδατος,heteroclitum est.

ας. Ας,αντος.ὁ Αἴας αἴαντος,ὁ πᾶς τοῦ παντὸς, ἡ πᾶσα τῆς πάσης,τὸ πᾶν τοῦ παντὸς.Sic ἅπας,σύμπας. Duo in ανος,ὁ μέλας,τάλας,μέλανος,τάλανος. quorum feminina, ἡ μέλαινα, τάλαινα: neutra,τὸ τάλαν,μέλαν.

Ας,άδος,fęminina sunt,ἡ μονὰς μονάδος,λαμπὰς, λαμπάδος:aut communia,ὁ καὶ ἡ φυγὰς φυγάδος.

Ας,ατος,neutrũ,τὸ γῆρας γήρατος, τὸ ἅλας ἅλατος.

αις. Αις,αιτος. vnũ fœmininũ,ἡ δαὶς δαιτὸς: & vnũ neutrum,τὸ σταὶς σταιτός. Commune aũt ὁ καὶ ἡ παῖς facit παιδός.Sic composita eius,ἄπαις,δίπαις.

αυς. Αυς, αος.ἡ ναῦς,vel νηῦς,τῆς ναὸς,vel νηός.sic γραῦς.

ες. Ες,έος neutra communium in ης, τὸ ἀληθὲς τοῦ ἀληθέος.

εις. Εις,ενος.ὁ κτεὶς κτενος. Sic adiectiuum εἷς ἑνὸς, fœmininum μία μιᾶς, neutrum ἓν ἑνὸς: & inde com-

cōpoſita, μηδεὶς μηδεμία, μηδὲν: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδέν.

Εἰς, εντος: ὁ Σιμόεις, σιμόεντος, ἡ Ὀπόεις ὀπόεντος, Itidem adiectiua ὁ χαρίεις χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν. & participia ὁ τυφθεὶς τυφθέντος. At ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, & κλεῖν.

Ευς, εος communiter ηος Ionicè, εως Atticè: ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως. de hoc poſtea.. ευς.

Ης, ητος. ὁ λέβης λέβητος, ἡ ἐσθὴς ἐσθῆτος. Et item ſubſtantiua fœminina, quæ fiunt ab adiectiuis in ος, κακὸς, malus, ἡ κακότης κακότητος, malitia. ης.

Ης, ῆτος. ὁ τιμῆς τιμῆτος, Δαφνῆς δαφνῆτος.

Ης, εντος. ἡ Κλήμης κλήμεντος, Οὐάλης οὐάλεντος.

Ης, εος. ὁ Δημοσθένης δημοσθένεος, ὁ Ἡρακλῆς ἡρακλέος, ἡ τριήρης τριήρεος, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς ἀληθέος.

Ις, ιος. ὁ κὶς κιὸς, ὁ ὄφις ὄφιος, ἡ πόλις πόλιος. ις.

Ις, ιδος. Πάρις πάριδος, ἡ κρηπὶς κρηπῖδος. Et communia, ὁ καὶ ἡ ἄπολις ἀπόλιδος, ὁ καὶ ἡ φυγόπολις.

Ἰς, ιθος. ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος, ἡ μέρμις μέρμιθος.

Nomen infinitum ὁ καὶ ἡ τὶς, τὸ τὶ, facit τινός.

Interrogatiuum autem, quis, quæ, quod, τὶς, τὶ, τίνος, acuta penultima.

Ος, εος. τὸ τεῖχος τείχεος, & reliqua neutra. ος.

Ος, οτος. τὸ τετυφὸς τετυφότος, participia ſunt.

Ους, οος. ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοός.

Ους, ουντος. ὁ Πλακοῦς πλακοῦντος, ἡ Ὀποῦς ὀποῦντος.

Ους, όντος. ὁ ὀδοὺς ὀδόντος, & participia δοὺς δόντος. Cæterū ποὺς ποδὸς: ſic cōpoſita, ἄπους ἄποδος. ους.

Υς, υος. ὁ μῦς μυὸς, ὁ ἰχθὺς, ἰχθύος, ἡ χέλυς χέλυος. υς.

Υς,

Υς,εος. ὁ ὀξὺς, ὀξέος: fœmineũ ὀξεῖα: neutrum ὀξὺ ὀξέος. Sic & reliqua adiectiua, ἡδύς, ὠκύς.

Υς,εος, Atticè: ὁ πῆχυς πήχεος, ὁ πρέσβυς, ἡ πέλεκυς.

Υς,υδος. ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδος.

Υς,υτος. ὁ ζευγνὺς, ζευγνύτος. participia ſunt.

ως. Ως,ωτος. ὁ γέλως γέλωτος, τὸ φῶς φωτός.

Ος,οος. ἡ αἰδὼς αἰδόος, ἡ ἠὼς ἠόος.

Ως,ωος. ὁ τρὼς τρώος, ὁ μίνως μίνωος, ὁ ἥρως.

λς. Λς,λος. ὁ ἅλς, ἁλὸς, ſal: ἡ ἅλς ἁλὸς, mare.

νς. Νς,νθος. ἡ ἕλμινς ἕλμινθος, ἡ Τίρυνς τίρυνθος.

ρς. Ρς,ρτος. ὁ μάκαρς, μάκαρτος: quod & μάκαρ μάκαρος.

ψ. Ψ,πος. ἡ ὢψ ὠπὸς, ὁ κύκλωψ, κύκλωπος.

Ψ,βος. ὁ ἄραψ ἄραβος, ἡ φλὲψ, φλεβός.

Ψ,φος. ὁ κίνιψ κίνυφος, ἡ κατῆλιψ, ὁ σκίραψ.

Hactenus de Genitiuo.

Accuſa-tiu' quin ta. Accuſatiuus ſingularis exit in α, τῶν τιτᾶνα, ſed nomina in ις & υς, quorum genitiuus in ος purum, faciunt accuſatiuum per ν, ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφιν, ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυν. Barytona in ις, & υς declinata non purè, ſortiuntur vtrãque terminationem, ἡ ἔρις ἔριδος, τὴν ἔριδα, & ἔριν. ὁ νέηλυς, νεήλυδος, τὴν νεήλυδα, & νέηλυν. Etiam αυς, in αυν, ναῦς, ναὸς, ναῦν: γραῦς, γραὸς, γραῦν. Finita in ους ſępius in ν, ὁ βοῦς, βοὸς, βοῦν: rarò autem in α, τὸν βόα,

Vocatiu' quin ta. Vocatiuus idem cum nominatiuo. ὁ τιτὰν, ὦ Τιτάν. Excipe flexa per ντος, quæ ablato τος, formant vocatiuum, ὁ Αἴας αἴαντος, ὦ αἶαν: λέων λέοντος,

ντος, λέον. Adiectiua in ων, & εις, quæ neutrum per εν, ea vocatiuum per εν: τέρην, τὸ τέρεν: χαρίεις, τὸ χαρίεν, ὦ χαρίεν, & etiam ὦ χαρίει. Grauitona in ηρ habent ερ: μήτηρ, ὦ μῆτερ. Sic acuta quatuor, πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, ἀνὴρ. ὦ πάτερ, δᾶερ, σῶτερ, ἄνερ: vbi & accentus in penultimam retrahitur. Diphthongi ευς, & ους deponunt ς, ὦ βασιλεῦ, τῦ πλακοῦ, præter ὦ πῶς, & ὦ ὀδούς. Grauitona quoque in ις, & υς, reijciũt, ὦ ὄφι, βότρυ. Sic παῖς ὦ παῖ, quod fit à πάϊς, ὦ πάϊ.

Datiuus pluralis fit à singulari, posito σ ante ι, τῷ βότρυι, τοῖς βότρυσι. Et literæ θ, δ, ν, τ, sunt reijciendæ. λαμπάδι λαμπάσι, ὄρνιθι ὄρνισι, τιτᾶνι τιτᾶσι, λέβητι λέβησι. Datiuus pluralis. *(margin)*

Quod si tum penultima corripiatur, fiet diphthongus. λέοντι λέουσι, τιθέντι τιθεῖσι, aut vocalis anceps, q̃ in singulari producebat̃ positione: hic in plurali habetur lõga, Αἴαντι αἴασι, ἱστάντι, ἱστᾶσι.

Quæ in ξ exeunt, ψ, aut diphthõgum, adiectione ι faciũt datiuũ doluralẽ, ἅρπαξ ἅρπαξι, Ἄραψ, ἄραψι, βασιλεῦς βασιλεῦσι, βοῦς βουσί. At ὀπές, τοῖς ποσί. Illa in ηρ, quæ sincopen patiuntur datiuum pluralem faciunt in άσι. πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, τῷ πατρὶ, τοῖς πατράσι. Sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι. Et similia.

De nominibus contractis.

Atque hę quidem dęclinationes appellantur simplices. Cæterum quũ inter tã varia nomina quintæ declinationi quædam genitiuũ faciãt in ος purum, & reliquos item casus in terminationem

nem puram, fit vt in multis accidat synereſis, ſiue craſis duabus ſyllabis in vnam cõtractis, vt τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, & per craſim τείχους τῷ τείχεϊ, & per ſynæreſin τείχει, & ſimilia. Ideoque quædam ſunt declinationes nominum contractorum.

Sinæreſis propriè eſt vocalium ſeruatarum in diphthongum contractio, τείχεϊ τείχει, εϊ in ει.

Craſis, quum alioqui duæ ſyllabæ, cõmiſcẽtur in vnam, vt τείχεος τείχους, εο in ου: τείχεα τείχη, εα in η. Sine diſcrimine tamen his vocibus pro eodẽ vtimur, Synæreſis, Craſis, ſiue Contractio.

Prima declinatio Contractorum.

PRima declinatio contractorum eſt nominum maſculinorum, fœmininorum, & communium in ης: neutrorum vero in ες & ος: quorum genitiuus deſinit in εος: ac fermè in omnibus caſibus fiunt craſes ex ε, & vocali, vel diphthongo ſequente, hoc modo.

ους, ει, η. η, οιν: ει, ων, εις, εις.
Sing. ης, εος, εϊ, εα, ες. D. εε, εοιν. Pl. εες, εων, εσι, εας, εες.
ες. ες, ες, η, η η.
ος, ος, ος, εα, εα, εα.

Cõtractio ſingularis genitiui eſt εο ου, datiui εϊ ει. accuſatini εα η. Dualis nominatiui εε η. genitiui εοι οι Plu. nominatiui εε ει, genitiui εω, ω. Neutri pluralis εα η.

Vocales εα nũc in η, nũc in ει, ſic εε in η, & in ει.

Vocatiuus ſingularis in ες, ὦ Δημόσθενες.

Datiuus plur. in nulla contrahit̃ declinatione.

Sing.

Sing. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος Δημοσθένους, τῷ σθένεϊ σθένει, τὸν σθένεα σθένη, ὦ Δημόσθενες.

Dual. τὼ, & ὦ Δημοσθένεε, σθένη, τοῖν σθενέοιν σθενοῖν.

Plur. οἱ & ὦ Δημοσθένεες σθένεις, τῶν σθενέων, σθενῶν. τοῖς Δημοσθένεσι absque crasi, τοὺς σθένεας σθένεις.

ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος τριήρους, τῇ τριήρεϊ τριήρει.

ὁ, καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ, καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς.

τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς, τῷ ἀληθέϊ ἀληθεῖ.

τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος τείχους, & ita deinceps.

Secunda Contractorum.

SEcunda declinatio est Masculinorum, & Femininorum in ις, Neutrorum in ι,

ι, ις, ις, ις.
Sing. ις, ιος, ιι, ιν, ι. Dua. ιε, ίοιν. Pl. ιες, ίων, ισι, ιας, ιες.
ι, ι, ι.

ι, ι, ι. ια, ια, ια.

Crases ex ιι, in ι. longum, idq; in paucis. Sing. Datiuus ιε, in ι, plur. Nominatiuo & Vocatiuo ιες, in ις. Accusatiuo similiter ιας in ις. Reliqui casus sine contractione. Neutrorum plurale ια in ι. Accusatiuus sing. semper in ιν. Vocatiuus in ι, ablato σ Nominatiui.

Sin. ὁ ὄφιος, τοῦ ὄφιος, τῷ ὄφιι ὄφι, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι. Et plu. οἱ, & ὦ ὄφιες ὄφις, τοὺς ὄφιας, ὄφις. Sic ἡ πόλις, πόλιος.

Neut. τὸ σίνηπι, σινήπιος. Plur. σινήπια σινήπι.

Iones hęc nomina flectunt per εος, fitq. Crasis primæ declinationis, τῷ ὄφεϊ ὄφει, τὼ ὄφεε ὄφι. οἱ, & ὦ ὄφεες ὄφεις, τοὺς ὄφεας ὄφεις. alij autem casus nō contrahuntur.

Atticus Genit. sing. εως, ὄφεως. Dual. εων, ὄφεων.

Plur. εων, accentu in antepenultima, ὄφεων.

Tertia Contractorum.

Tertia est Masculinorum in εὺς, Genitiuus cómunis in εος: vnde in quibusdam casibus fit Crasis, more primæ declinationis. Ionicus auté in ῆος, ex quo non fit contractio.

εῖ, ῆ, εῖς, εῖς, εῖς.

Sing. εὺς, έος, έϊ, έα, εῦ. Dual. έε, έοιν. Plu. έες, έων. εῦσι, έας έες.

ῆος, ῆϊ, ῆα, ῆε, ήων, ῆες, ῆων, ῆας, ῆες.

Sing. ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέως, τῷ βασιλέϊ λεῖ. Dual. τὼ βασιλέε λῆ. Plur. οἱ & ὦ βασιλέες λεῖς, τοὺς βασιλέας, λεῖς.

Vocatiuus sing. in εῦ, βασιλεῦ. Datiuus plur. in εῦσι, τοῖς βασιλεῦσι.

Ionicè, τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, τὸν βασιλῆα, &c. Atticus genitiuus sing. in έως, τοῦ βασιλέως.

Quarta Contractorum.

Quarta est Fœmininorum in ὼ, & ὼς, ἡ λητὼ, ἡ αἰδὼς: quorum genitiuus όος contrahitur in οῦς, Λητόος τοῦς, Datiuus όϊ οῖ, Λητόϊ τοῖ. Accusa. όα ώ, Λητόα, Λητώ. Vocatiuus in οῖ, ὦ Λητοῖ Dual & pl. vt in tertia simplici declin. τὰ Λητὼ, αἱ Λητοί.

Quinta Contractorum.

Quinta declinatio continet neutra in ας purum, & in ρας. Genitiuus communis ατος, Ionicus αος, ex quo fit crasis Attica.

ως, ᾳ, α, ῳν.

αος. αι. αε, άοιν.

Sing. ας, ατος, ατι, ας, ας. Dual. ατε, άτοιν,

α, αν,

	α,	ων,	α	α,
	αα,	άων,	αα,	αα,
Pluralis.	ατα,	άτων,	ασι,	ατα,	άτα.

τὸ κρέας, τοῦ κρέατος, κρέαος κρέως, τῷ κρέατι, κρέα κρέᾳ. ſic κέρας, κέρατος κέραος κέρως: ſemperque eſt contractio ex α.

Et declinationes quidem ſic habẽt. Quæ autẽ præterea de nominibus dicenda, poſt trademus, vbi ſingulas orationis partes abſoluerimus. Nũc pergamus ad coniugationes verborum.

CONIVGATIONES VERBORVM.

IN verborum cõiugationibus Græci præcipuè habent rationem Futuri, & Præteriti perfecti, quando hinc cætera pendent tempora.

Perfectum preteritum vocatur παρακείμενος: Fut. μέλλων, quæ Grãmatici notant literis π, & μ.

PRima coniugatio eſt verborum in βω, πω, φω, πτω, quorum Fut. in ψω, Præteritum in φα.

β	λείβω.	ψω	λείψω.	φα	λέλφεια.
π	τέρπω.		τέρψω.		τέτερφα.
φ	γράφω.		γράψω.		γέγραφα.
πτ	τύπτω.		τύψω.		τέτυφα.

Secunda in γω, κω, χω, κτω. μ, in ξω. π, in χα.

γ	λέγω.	ξω	λέξω.	χα	λέλεχα.
κ	πλέκω.		πλέξω,		πέπλεχα.
χ	τρέχω.		θρέξω.		τέτρεχα.
κτ	τίκτω.		τέξω.		τέτεχα.

TERTIA in δω, τω, θω. μ, in σω. π, in κα.

δ	ᾄδω.	σω	ᾄσω.	κα	ᾖκα.
τ	ἀνύτω.		ἀνύσω.		ἤνυκα.
θ	πλήθω.		πλήσω.		πέπληκα.

QVarta in ζω, σσω. Futurum ξω, & Præteritum χα: vt in secunda coniugatione, aut σω, & κα, vt in tertia.

ζ	παίζω.	ξω	παίξω.	χα	πέπαιχα.
σσ	ὀρύσσω.		ὀρύξω.		ὤρυχα:
ζ	φράζω.	σω	φράσω.	κα	πέφρακα.
σσ	πλάσσω.		πλάσω.		πέπλακα.

Attici pro gemino σσ vsurpant geminum ττ, ὀρύσσω, ὀρύττω: πλάσσω, πλάττω: vt γλῶσσα, γλῶττα.

QVinta in λω, μω, νω, ρω. Futurũ λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ: Præteritum κα.

λ	ψάλλω.	ῶ	ψαλῶ.	κα	ἔψαλκα.
μ	νέμω.		νεμῶ.		νενέμηκα.
ν	φαίνω.		φανῶ.		πέφαγκα.
ρ	σπείρω.		σπερῶ.		ἔσπαρκα.
μν	τέμνω.		τεμνῶ.		τετέμηκα.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicunt immutabiles, quod in futuro non mutentur, sed permaneant vt in præsenti.

In hac coniugatione, vltima futuri circunflectitur: penultima verò corripitur abijciendo alteram immutabilem: ψάλλω ψαλῶ: aut vocalē subiunctiuam: σπείρω, σπερῶ, φαίνω, φανῶ: aut breuiando ancipitem: κρίνω, κρινῶ.

Sexta

Sexta in ω purum: hoc est præcedente vocali aut diphthongo. Futurum in σω: Præteritum in κα.

α	γελάω.	σω.	γελάσω.	κα	γεγέλακα.
ε	τελέω.		τελέσω.		τετέλεκα.
ι	τίω.		τίσω.		τέτικα.
ο	ὀμόω.		ὀμόσω.		ὤμοκα.
υ	δύω.		δύσω.		δέδυκα.
ω	ῥώω.		ῥώσω.		ἔῤῥωκα.
αι	παίω.		παίσω.		πέπαικα.
αυ	ψαύω.		ψαύσω.		ἔψαυκα.
ει	σείω.		σείσω.		σέσεικα.
ῳ	ἱππῴω		ἱππῴσω		ἵππῳκα.
οι	οἴω.		οἴσω.		ᾦκα.
ου	κρούω.		κρούσω.		κέκρουκα.
υι	ὀπυίω.		ὀπυίσω.		ὤπυικα.

Literam verò, per quam coniugationem formamus, aut tempora nominant γράμμα χαρακτηριστικὸν, hoc est, figuratiuam literam: vt characteristicon primæ coniugationis est vna è mutis, β, π, φ: Secundæ, γ, κ, χ: Tertiæ δ, τ, θ: Quartæ, ζ, σσ, aut ττ: Quintæ, λ, μ, ν, ρ: Sextæ, omnes vocales præter η, omnes diphthongi propriæ, & vna impropria. Sic figuratiuæ literæ Futuri sunt, ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ: Præteriti autem, φ, χ, κ: & ita de reliquis quoque temporibus dicendum. *Litera figuratiua coniugationum.*

In terminationibus, πτω, κτω, μνω, prior consonans figuratiua censetur litera, nempe π, κ, μ.

Atque hæ coniugationes dicuntur barytonę, quod verba sint βαρύτονα, hoc est, graui tono *Barytona.*

pronuntietur vltima ſyllaba, λείβω, λέγω, &c. Siquidem in omni ſyllaba, quæ non ſignatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id vocatur accentus ſyllabicus.

VERBI ACTIVI, MODI INDICATIVI.

Præſens, { Sing. τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Dual. τύπτετον, τύπτετον. Plur. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

Paradeigma actiui Barytoni. Numeri tres, vt in nominibus: Perſonæ totidem, τύπτω verbero, τύπτεις verberas, τύπτει verberat.

Prima pluralis in μεν excludit primam dualé. Secunda, & tertia dualis pares, quando tertia pluralis exit in ι, aut in αι: alioqui impares.

Imperfectum, { Ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε. Ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην. Ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.

Datiuis pluralibus, aut perſonis in ι deſinentibus additur ν ſequente vocali, τοῖς λέγουσιν ἐκείνοις, τύπτουσιν αὐτόν. Sic perſonis in ε, ἔτυπτεν ἐκεῖνος.

De Augmento.

Augmentum ſyllabicum. Verbum à conſonante inceptum aſſumit ἐ in principio Imperfecti, quod eſt Augmentum ſiue incrementum ſyllabicum, creſcente videlicet numero ſyllabarum τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum temporale. Tẽporale augmentũ eſt eorum, quæ incipiuntur a vocali, aut diphthongo mutabili, quoties vocalis anceps, aut breuis, quę vnũ habet tẽpus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora.

Voca-

Vocalium, ac Diphthongorum, quædam mutabiles, quod mutentur in præteritis, quædã Immutabiles.

VOCALES.

Mutabiles,			Immutabiles.	
α η	ἀνύω, ἤνυον.		η	ἠχέω, ἤχεον.
ε η	ἐλέθω, ἤλεθον.		ι	ἱξέω, ἵξεον.
ο ω	ὀπάζω, ὤπαζον.		υ	ὑβρίζω, ὕβριζον.
			ω	ᾠδω, ᾠδον.

DIPHTHONGI.

Mutabiles,			Immutabiles,	
αι ῃ	αἴρω, ᾖρον.		ει	εἰκάζω, εἴκαζον.
αυ ηυ	αὐλίζω, ηὔλιζον.		ευ	εὐθύνω, εὔθυνον.
οι ῳ	οἰκίζω, ᾤκιζον.		ου	οὐτάζω, οὔταζον.

Augmenta verborum Compositorum.

Præpositiones in compositis præfixæ vocalib. propriã vocalẽ vltimam abijciunt, tam in præsenti, quã in præterito, παρακούω, ex παρὰ, & ἀκούω: παρέμενον, à παρὰ, & Imperfecto ἔμενον, à μένω.

Excipe περὶ, & πρὸ: περιέχω, προάγω, ab ἔχω, & ἄγω. Quòd si verbum incipiatur ab aspirata vocali, præpositio mutabit suam tenuem in aspiratã. καθάπτομαι, ἀφαιροῦμαι, ex ἅπτομαι, αἱροῦμαι, & κατὰ ἀπὸ.

Perfectum, { τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, τετύφατον, τετύφατον, τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι,

Vltima syllaba Prĝteriti, quĝ fit in singulis cõ ingationibus, antè dictum est.

Prima syllaba perfectorum variatio. Quod ad primam attinet, si verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initiũ Perfecti, & imperfecti.

ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα.

αἴρω, ἦρον, ἦρκα. εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα.

Idipsum fit in verbis inchoatis à consonante, si modo ε augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem, ζ, ξ, ψ.

Σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα. ζέω, ἔζεον, ἔζεκα.

ξέω, ἔξεον, ἔξεκα. ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα.

Nam si ε sit breue, aut anceps, iam in Præterito perfecto repetitur prima consonans Præsentis: hoc modo, τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα: γράφω, ἔγραφον, γέγραφα.

Anceps. Ancipitẽ hic dico, siue cõem vocalem, quam sequitur muta cũ liquida, ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον,

Quæ ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituũt tenues: θείνω, ἔθεινον, τέθακα, φαίνω, ἔφαινον, πέφαγκα, χαίρω, ἔχαιρον, κέχαρκα.

Penultima perfectorum variatio. Penultima Perfecti, & Futuri eadem, τύψω, τέτυφα. At dissyllaba quintĝ coniugationis, ε penultimam Futuri mutant in α: στέλλω, μ. στελῶ, π. ἔσταλκα. σπείρω, μ. σπερῶ, π. ἔσπαρκα.

Immutabiles λ & ρ, manent in p̃terito, vt Futuro: ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα.

My, μ, seruatur quidẽ, sed asciscitur η: νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, pro νένεμκα. sic δέμω, βρέμω, & alia.

Ny,

Ny, ν, vertitur in γ, φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. semper enim ν ante γ, κ, χ, migrat in γ.

Dissyllaba in εινω, ινω, υνω, abijciũt ν, κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα. κρίνω, κρινῶ, κέκρικα. θυνῶ, θυνῶ, τέθυκα.

Plusquamperfe. { Ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει. / Ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. (σαν. / ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφει

A perfecto deducitur, conuerso α in ειν. In fronte sumitur ε, si perfectum incipitur à cõsonante, τέτυφα, ἐτετύφειν: alioqui idem principium, λῶυκα, λωύκειν. *Plusquã perfecti formatio*

Est Grecis tẽpus quoddam præteritum, quod appellatur χρόνος, ἀόριστος: hoc est, Indefinitum. Incerta est enim significatio, paulò ne antè res præterierit, an multò: suntq; Aoristi duo. *Ἀόριστος χρόνος.*

Aorist. primus, { Ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε. / Ἐτύψατον, ἐτυψάτην. / Ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Vltimam primi Aoristi metimur è Futuro, cuius seruatur characteristicon: sed ω migrat in α, τύψω, ἔτυψα. *Aoristi primi formatio.*

Augmentum vtriusq; Aoristi idem cum Imperfecto: ἀνύω, λῶυον, λῶυσα. τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα.

Penultima eadem, quæ in futuro, ac semper natura, aut positione longa: παίω, παίσω, ἔπαισα. λέγω, λέξω, ἔλεξα.

Quòd si futuri penultima corripitur, vt in quinta coniugatione, producendæ erunt vocales hoc pacto.

Si α, penultima futuri, extra diphthongum

sit in

sit in præsenti, migrabit in η, veniés autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, Communiter verò manebit, sed longum in Aoristo, quum breue sit in Futuro.

α α η ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα.

αι α η μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα, Atticè.

αι α α μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα, communiter.

Si penultima fuerit ε, aduocatur ι, vt fiat diphthongus ει.

ε ε ει στέλλω, στελῶ, ἔστειλα.

ει ε ει σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα.

At ι, & υ, breues in futuro, producuntur in Aoristo, κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα: ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα.

Aoristus secundus, { Ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε. ἐτύπετον, ἐτυπέτην. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Augmentum vt in Aoristo primo, ἔτυψα, ἔτυπον. Penultima breuis, ac fermè vna ex ancipitibus, α, ι, υ. Proinde vocales præsentis ita mutantur.

η	α	λήβω, ἔλαβον.	ου	ο	ἀκούω, ἤκοον.
ω	α	τρώγω, ἔτραγον.	ευ	υ	φεύγω, ἔφυγον.
αι	α	χαίνω, ἔχανον.	ε	α	δέρω, ἔδαρον.
αυ	α	παύω, ἔπαχον.	ει	ι	λείπω, ἔλιπον.

Dissyllaba quintæ coniugationis, pro ει capiūt α, σπείρω, ἔσπαρον. Trissyllaba perdūt iota, ὀφείλω, ὤφελον.

Figuratiua eadem, quæ Præsentis: λήβω, ἔλαβον, τύπτω ἔτυπον. Nam in πτω, κτω, & μνω, prior litera est figuratiua.

In

In quarta vero coniugatione futurum ξω, Formatiuam habet γ, ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον: vbi autem Futurum in σω, erit Figuratiua δ: φράζω, φράσω, ἔφραδον. Græci duplex habent Futurum.

Futurum primum, { τύψω, τύψεις, τύψει. / τύψετον, τύψετον. / τύψομεν, τύψετον, τύψουσι.

De hoc in singulis coniugationibus dictum est prius.

Futurũ secundum, { τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. / τυπεῖτον, τυπεῖτον. / τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Fit à secundo Aoristo, ablato incremento, & ον vertendo in ῶ circumflexum: ἔτυπον, τυπῶ.

IMPERATIVI.

Præsens, & Imperf. { τύπτε, τυπτέτω. / τύπτετον, τυπτέτων. / τύπτετε, τυπτέτωσαν. — τύπτω.

Perfec. & plusquãp. { τέτυφε, τετυφέτω. / τετύφετον, τετυφέτον. / τετύφετε, τετυφέτοσαν. — τέτυφα.

Aoristus primus. { τύψον, τυψάτω. / τύψατον, τυψάτων. / τύψατε, τυψάτωσαν. — ἔτυψα.

Aoristus secundus. { τύπε, τυπέτω. / τύπετον, τυπέτων. / τύπετε, τυπέτωσαν. — ἔτυπον.

Ab Indicatiuo cæteri omnes pendent Modi, *Modi reliqui ab indicat. formati.*

&

& participia:in quibus vox ſemper eſt ea dē Præſentis, & Imperfecti : ſic Perfecti, & Pluſquamperfecti.

Præteritum perfectum vbique ſeruat augmentum : Aoriſti verò, extra indicatiuum, minimè.

Primam perſonam Imperatiuus non agnoſcit. Futurum quoq; nec hic reperitur, nec in Subiūctiuo, ſed in illius vicem ſubeunt Aoriſti.

OPTATIVI.

τύπτω. Præſens, & Imperf. { Τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι.
Τυπτοιτον, τυπτοίτην.
Τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

τέτυφα. Perf. & pluſquamp. { Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.
Τετύφοιτον, τετυφοίτην.
Τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

ἔτυψα. Aoriſtus primus, { Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.
Τύψετον, τυψαίτην.
Τύψαιμεν, τύψαιτε, τυψαίεν.

ἔτυπον. Aoriſtus ſecundus, { Τύποιμι, τύποις, τύποι.
Τύποιτον, τυποίτην.
Τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

τύψω. Futurum primum, { Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.
Τυψοιτον, τυψοίτην.
Τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

τυπῶ. Futurum ſecūdum, { Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.
Τυποῖτον, τυποίτην.
Τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Om-

Omniũ optatiuorum penultima eſt diphthongus. In actiuis primi Aoriſti αι, in cæteris οι.

Secundum futurum circumflectitur, alioqui vox eadem cum ſecundo Aoriſto.

Vſitatiſſimus eſt apud Atticos optatiui primus Aoriſtus Aeolicus. Sing. τύψεια, τύψειας, τύψειε. Dual. τυψείατον, τυψειάτων. Pl. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν. *Aoriſt. Atticus & Aeolicus.*

SVBIVNCTIVI.

Præſens, & imp. ἐὰν, { Τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. / Τύπτητον, τύπτητον. / Τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. } τύπτω.

Perf. & pluſquãp. ἐὰν { Τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ. / Τετύφητον, τετύφητον. / τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι. } τέτυφα.

Aoriſtus primus. ἐὰν { Τύψω, τύψῃς, τύψῃ. / Τύψητον, τύψητον. / Τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι. } ἔτυψα.

Aoriſt. ſecundus, ἐὰν { Τύπω, τύπῃς, τύπῃ. / Τύπητον, τύπητον. / Τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι. } ἔτυπον.

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν, vt ἐὰν τύπτω, ſi verberem.

In ſecũda, & tertia ſingulari eſt ῃ diphthõgus impropria in duali, & plurali vocalis tantum η.

INFINITIVI.

Præſens, & imperfectum,	τύπτειν.	τύπτω.
Perfectum, & pluſquamperf.	Τετυφέναι.	τέτυφα.
Aoriſtus primus,	Τύψαι.	ἔτυψα.
Aoriſtus ſecundus,	Τυπεῖν.	ἔτυπον.

Futu-

τύψω. Futurum primum, τύψειν.
τυπῶ. Futurum ſecundum, τυπεῖν,
Secundum Futurũ idem cũ ſecundo Aoriſto.

PARTICIPII.

τύπτω.	Præſens,& imperf.	ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.
τέτυφα.	Perf.& pluſquamp.	ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος.
ἔτυψα.	Aoriſtus primus,	ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.
ἔτυπον.	Aoriſtus ſecundus,	ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.
τύψω.	Futurum primum,	ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.
τυπῶ.	Futurum ſecundum,	ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. ἡ τυπέουσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Omne tempus habet ſuũ participium: τύπτων, verberans, qui verberat, aut verberabat: τετυφὼς, qui verberauit, aut verberauerat. Sic Aoriſti, τύψας ac τυπὼν, qui verberauit, & futura, τύψων ac τυπῶν, verberaturus.

Aori-

Aoriſtus ſecundus acuitur. τυπών τυπόντος.

Secundum Futurum circumflectitur, τυπῶν τυπουῶτος.

Participia Maſculina, & Neutra pertinent ad quintam nominum declinationem, Fœminina verò ad ſecundam.

VERBI PASSIVI INDICATIVI.

Præſens, { Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον. Τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται. } Paradigma paſsiui barytoni.

Prima pluralis non deſinit in μεν, & ideo integer habetur dualis: in quo ſecunda, & tertia ſimiles, quòd tertia pluralis exeat in αι.

Imperfec. { Ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην. Ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο. }

Cuiuſcunque generis ſint verba, tamen idem habent augmentum.

Perfectum, { Τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται. Τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον. Τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι, εἰσί. }

Fit ab actiuo, extrema litera aut ſyllaba conuerſa in μαι.

Secunda perſona in σαι, actu, aut poteſtate nẽpe ψαι, aut ξαι. Tertia ται.

In prima coniugatione mutatur α Actiui in μαι, & φ aſpiratá in β mediam. τέτυφα, τέτυβμαι, ſed ob euphoniam dicitur τέτυμμαι, μ pro β.

In

In ſecunda, ac tertia perſona eſt π tenuis, τέτυψαι, τέτυπται. nam ψ valet πσ.

Secunda, & tertia dualis, & ſecunda pluralis, fiũt à tertia ſingulari, mutatis tenuibus ante αι in proprias aſpiratas, idque in omni coniugatione τέτυπται, τέτυφθον τέτυφθε.

Tertiam pluralem circumloquimur per participium præteriti temporis, & verbum ſubſtantiuum, quoties tertia ſingularis non deſinit in ται purum, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί.

Secunda cõiug. { λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται.
λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.
λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Eadem hic ratio literarum, γ, κ, χ, & dũplicis ξ, qualis in prima coniugatione, mutatum, β, π, φ, & duplicis ψ, vt à λέγω, prçteritum actiuum λέλεχα, paſſiuum λέλεγμαι, mutando α in μαι, aſpiratam χ in mediam γ. In ſecunda, & tertia perſona eſt tenuis κ, λέλεξαι, λέλεκται. nam ξ, eſt κσ. Reliquarum coniugationum κα migrat in μαι.

Tertia cõiug. { πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισαι.
πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.
πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

Ante μαι collocandum eſt σ: πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. Secunda perſona πέπεισαι, per vnum σ tantum, etiamſi in prima fuerit σ, πέπισμαι.

Quarta

Quarta coniug.
Ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται.
Ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.
Ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

Πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται.
Πεφράσμεθον, πέφραθον, πέφραθον.
Πεφράσμεθα, πέφραθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Quorum actiuum præteritum in χα, ea ſequuntur coniugationem ſecundam, χ, in γ, α, in μαι: ὄρυχα ὄρυγμαι. Si autem actiuum in κα, formatio eſt, vt in tertia, aſſumpto σ: φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι.

Quinta coniugatio etiam in paſſiuo Præterito ſeruat immutabiles λ, & ρ, vt in actiuo: ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι.

ψάλλω,
Ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται.
Ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον.
Ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

σπείρω,
Ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται.
Ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον.
Ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Finita in μω, aut μνω, actiuũ Præteritũ habent in ηκα, paſſiuum in ημαι; νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι: τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι. Nam interponitur η. *In μω & μνω finita.*

νέμω,
Νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται.
Νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον.
Νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Secunda, & tertia dualis, ac ſecunda pluralis interſerunt σ, quoties tertia ſingularis exit in ται purum: νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε.

A tertia ſingularis finita in *ται* purum, citrà circunloquutionem fit tertia pluralis, interponẽdo *ν* ante *ται*, *νενέμηται*, *νενέμηνται*.

Verba in *αινω*, actiuum præteritum faciunt in *γκα*: paſſiuum autem primæ perſonæ in *μμαι*: *φαίνω*, *πέφαγκα*, *πέφαμμαι*. Nam in cæteris manet *ν*.

Φαίνω, { Πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται.
Πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον.
Πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

Diſyllaba in *ινω*, *εινω*, & *υνω*, abbijciunt *ν*, vt in actiuo: nec tamen aſſumunt *σ* ante *μαι*.

Κρίνω, { Κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται.
Κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.
Κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

Κτείνω, { Ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται.
Ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον.
Ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.

Θύω, { Τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται.
Τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον.
Τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

Sextæ coniugatio nunc accipit *σ*: *ἀκούω*, *ἤκουκα*, *ἤκουσμαι*, nunc non accipit, *τοξεύω*, *τετόξευκα*, *τετόξευμαι*.

ἀκούω, { Ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται.
Ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
Ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

Τοξεύω, { Τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
Τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον.
Τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Pluſ.

Plusquáperf. { Ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο. Ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον ἐτετύφθην. Ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Perfecti prima persona vertit μαι in μην: τέτυμμαι, ἐτετύμμην. secunda, & tertia αι in ο: τέτυψαι, ἐτέτυψο: τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το purum, ἐκέκριτο, ἐκέκριντο: alioqui circumloquitur per verbum substantiuum, Ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Aor. primus, { Ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη. Ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatur à tertia perfecti mutatis tenuib. ante αι, in proprias aspiratas: τέτυπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην: πέπεισαι, ἐπείσθην.

Aor. secund. { Ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Ἐτύπημεν ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Mutat ον actiui in ην: ἔτυπον, ἐτύπην.

Caret vterque Aoristus prima duali. Nam inflexionem habent Actiuorum: si quidem plurale in μεν.

Fut. primum, { Τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. Τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, σεσθον. Τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, σονται.

A primo Aoristo ἐτύφθην, τυφθήσομαι.

Fut. secūdū, { Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. Τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον. Τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Paulò pòst futurum.

A secundo Aoristo, ἐτύπην, τυπήσομαι.

Est Græcis tempus in verbis passiuis, quod vocatur μετ' ὀλίγον, μέλλων, hoc est Paulo post futurum, quoties actio iam mox adfutura signatur.

Paulò pòst futurum.
Τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται.
Τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον.
Τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Fit à secunda perfecti, interposito, ομ, τέτυψαι, τετύψομαι: seruatq; augmentum in omni modo.

IMPERATIVI.

Præsens, & imper.
Τύπτου, τυπτέσθω.
Τύπτεσθον, τυπτέσθων.
Τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Perf. & plusquãp.
Τέτυψο, τετύφθω.
Τέτυφθον, τετύφθων.
Τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Secunda persona fit à secũda plusquamperfecti: ἐτέτυψο, τέτυψο, ἐλέλεξο, λέλεξο: ἐπέπεισο, πέπεισο: ὤρυξο, ὤρυξο.

Tertia verò à tertia eisdem temporis migrante το in θω, & reliquis item tenuibus in aspiratas, ἐτέτυπτο, τετύφθω, ἐλέλεκτο, λελέχθω, ἐπέπεισο πεπείσθω, quod si το sit purum, assumitur σ, ἐκέκριτο, κεκρίσθω.

Aoristus primus,
Τύφθητι, τυφθήτω.
Τύφθητον, τυφθήτων.
Τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoristus secundus,
Τύπητι, τυπήτω.
Τύπητον, τυπήτων.
Τύπητε, τυπήτωσαν.

Aoristi desinunt in θι: sed prior hic in τι: propter alterum θ præcedens, τύφθητι, non τύφθηθι: sic tertia singularis vtriusque, & reliqui numeri per τ, non θ, τυπήτω, τύπητον.

OPTATIVI.

Præsens, & Imperfect.
Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο.
Τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
Τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Omnium optatiuorum penultima est diphthongus.

Perfectum, & plusquamp.
Τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.
Τετυμμένω, εἴητον, εἰήτην.
Τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

In verbis Barytonis semper opus est periphrasi; per participium, & verbum substantiuum.

Aor. prim.
Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.
Τυφθείητον, τυφθειήτην.
Τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aor. secu.
Τυπείην, τυπείης, τυπείη.
Τυπείητον τυπειήτην.
Τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

Fut. prim.
Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο.
Τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, σοίσθην.
Τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

Fut. secu.
Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
Τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, σοίσθην.
Τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Paulòpòst futurum.
Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο.
Τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, ψοίσθην.
Τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

SVBIVNCTIVI.

Pres.& Imp. ἐὰν { Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτηται. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Perf. & plusquā. { Τετυμμένος, ὦ, ᾖς, ᾖ. τετυμμένω, ἦτον, ἦτον. τετυμμένοι, ὦμεν ἦτε, ὦσι.

Et hic, & in Optatiuo circumloquimur hoc Perfectum, & tertiam pluralem indicatiui.

Aor. primus, ἐὰν { Τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ. Τυφθῆτον, τυφθῆτον. Τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aor. secund. ἐὰν { Τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. Τυπῆτον, τυπῆτον. Τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

INFINITIVI.

Præsens τύπτεσθαι.

Perfectum, & plusquamperfectum, τετύφθαι, accentu in penultima.

Aoristus primus, τυφθῆναι.

Aoristus secundus, τυπῆναι.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι.

Futurum secundum, τυπήσεσθαι.

Paulò post futurum, τετύψεσθαι.

Infinitiui in σθαι fiunt à secunda plurali indicatiui, verso ε in αι τύπτεσθε, τύπτεσθαι, &c.

PARTICIPII.

Præsens, { ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Perf.

Perfec. & plusq. { ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. Τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Aorist. primus, { ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης. Τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Aor. secundus, { ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. Τὸ τυπὲν, τοῦ τυπένθος.

Futur. primum, { ὁ τυφθησομένος, τοῦ τυφθησομένου. ἡ τυφθησομένι, τῆς τυφθησομένης. τὸ τυφθησομένον, τοῦ τυφθησομένου.

Fut. secundum, { ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου. ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Paulò post fut. { ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου. ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης. Τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

Accentus perfecti in penultima, reliquorum in μενος, in antepenultima: at Aoristi acuuntur. Cæterum μενος, & μενον ad tertiam pertinent declinationem: εις, & εν ad quintam: omnia autem fœminina ad secundam.

VERBVM MEDIVM.

Medium verbum, siue Commune, quod nunc actiuè capit, nunc passiuè: βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum: βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico: sic ἄγομαι, duco, ducor. κομίζομαι, porto portor.

Ab actiuis autem non tantum Passiua deducuntur, sed etiam media: quorum & inflexio, & significatio partim actiua, partim passiua est. Præsens, & præteritum imperfectum non tantum inflectendi ratione, verum & voce penitus eadem sunt cum verbo passiuo. Perfectum, & Plusquam perfectum sortita sunt terminationem actiuam: Aoristi, ac Futura passiuam.

INDICATIVI.

Perfectū medium.

Perfectum, { Τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε. Τετύπατον, τετύπατον. Τετύπαμεν, τετύπαθε, τετύπασι.

Medium præteritum perfectum formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera Præsentis pro figuratiua Præteriti actiui, τέτυφα, τέτυπα: à τύπτω.

Nā desinentium in πτω, κτω, & μνω, formatiua litera est prior consonans, τίκτω, τέτεχα, τέτοκα. τέμνω, τετέμηκα, τέτομα, vt dictum est suprà.

Præterea quartę coniugationis futurū ξω characterticon facit, γ, πλήσσω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγα. σω autem δ, φράζω, φράσω, πέφρακα, πέφραδα, ut etiam notatum in secundo Aoristo verbi actiui sup. pag. 26.

Trium verò tēporum eadem est figuratiua, secundi Aoristi, secundi Futuri, & Præteriti medij.

In sexta coniugatione characteristicon est vocalis, aut diphthongus: λύω, λέλυκα, λέλυα. ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα, quanquam hoc tempus hìc rarum.

Penul-

Penultima eadē, quę in actiuo, τέτυφα, τέτυπα.

Dissyllabi futuri penultima ε, migrabit in ο, λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα: at diphthongus ει in οι πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα.

Vocalis α præsentis interdum seruatur, ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλα. interdum vertitur in η, θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα. diphthongus autem αι in η diphthongum impropriam φαίνω, πέφηνα.

Plusquamperf. { Ετετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει. Ετετυπεῖτον, ἐτετυπείτην. Ετετύπειμεν, ἐτετύπειθε, ὑπεισαν.

Aorist. primus, { Ετυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. Ετυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην Ετυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Additur μην ad actiuum ἔτυψα, vnde ἐτυψάμην.

Aor. secundus, { Ετυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο. Ετυπόμεθον, ἐτύπεσθον. ἐτυπέσθην. Ετυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Mutatur ον actiui in όμην: vnde ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futu. primum, { Τύψομαι, τύψῃ, τύψεται. Τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον. Τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Actiuum ω barytonum fit in ομαι: τύψω, τύψομαι.

Fut. secundum, { Τυποῦμαι, τυπεῖ, τυπεῖται. Τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον. Τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Etiam hoc fit ab actiuo, vertendo ῶ circumflexum in οῦμαι, τυπῶ, τυποῦμαι. Ideoque in Quinta coniugatione primum quoq; Futurūm desinit in οῦμαι. nam Actiuum in ῶ circūflectitur, vt à σπεί-

ρω, primum Futurum actiuum σπερῶ: medium autem σπέρῦμαι: secundū verò actiuum σπαρῶ, medium σπαρῦμαι.

Accidit igitur hîc idem esse vtrunq; futurum, tam Actiuum, quàm medium, ψάλλω, ψαλῶ, ψαλῦμαι.

IMPERATIVI.

Perf. & plusquāp. { Τέτυπε, τετυπέτω. Τετύπετον, τετυπέτων. Τετύπετε, τετυπέτωσαν.

Aoristus primus, { Τύψαι, τυψάτω. Τύψατον, τυψάτων. Τύψατε, τυψάτωσαν.

Aoristus secūdus, { Τύπου, τυπέτω. Τύπετον, τυπέτων. τύπετε, τυπέτωσαν.

OPTATIVI.

Perf. & plusq. { Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. Τετύποιτον, τετυποίτην. Τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aor. primus, { Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο. Τυψαίμεθον, τύψεσθον, τυψαίσθην. Τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψειντο.

Aor. secūdus, { Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο. Τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην. Τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Fut. primum, { Τυψοίμην τύψοιο, τύψοιτο. τυψοίμεθον: τύψοισθον, τυψοίσθην. Τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Fut.

Fut.secundū, { Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο. / Τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην. / Τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

Cum Aoristo secundo consentit voce, sed pugnat accentu.

SVBIVNCTIVI.

Perfectum, & plusquamp. ἐὰν { Τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. / Τετύπηθον, τετύπηθον. / Τετύπωμεν, τετύπηθε, τετύπωσι.

Aorist.pri. ἐὰν { Τύψομαι, τύψῃ, τύψηται. / Τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον. / Τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Aorist.sec. ἐὰν { Τύπομαι, τύπῃ, τύπηται. / Τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον. / Τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

INFINITIVI.

Perfectum, & plusquamp.	Τετυπέναι.
Aoristus primus,	Τύψασθαι.
Aoristus secundus,	Τυπέσθαι.
Futurum primum.	Τύψεσθαι.
Futurum secundum,	Τυπεῖσθαι, per ει

circunflexum: at secundus Aoristus per έ acutum τυπέσθαι.

Perf.& Plusquāp. { Τετυπὼς, τετυπότος. / Τετυπυῖα, τετυπυίας. / Τετυπὸς, τετυπότος:

Aoristus primus, { Τυψάμενος, τυψαμένου. / Τυψαμένη, τυψαμένης. / Τυψάμενον, τυψαμένου.

Aori-

Aoristus secundus, { Τυπόμενος, τυπομένου. Τυπομένη, τυπομένης. Τυπόμενον, τυπομένου.

Futurum primum, { Τυψόμενος, τυψομένου. Τυψομένη, τυψομένης. Τυψόμενον, τυψομένου.

Futurum secūdum, { Τυπούμενος, τυπουμένου. Τυπουμένη, τυπουμένης. Τυπούμενον, τυπουμένου.

Atque hactenus de verbis Barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

Verborum contractiones, atq; eorū formationes.

A Barytonis Sextæ coniugationis in έω, άω, & όω, fiunt per contractionē verba, quę vocātur Circumflexa, ob id quod duabus syllabis in vnam contractis, accentum possideant circunflexum, ποιέω, ποιῶ, βοάω, βοῶ: χρυσόω, χρυσῶ: έω, άω, & όω coalescentibus in ῶ: si quidem ex accentu acuto, & graui profluit circumflexus. Itidem in reliquis personis, ποιέεις, ποιεῖς: βοάεις, βοᾷς: χρυσόεις, χρυσοῖς: de quibus postea. Neque hic est quicquam peculiare: nisi quod ex tribus illis characteristicis, α ε ο, & vocali, aut diphthongo sequente, certo quodam modo fiat synæresis, haud aliter atque in contractis nominibus, quæ exceptis contractionib. planè Quintæ sunt declinationis. Et quemadmodum illic non in omnibus casibus semper fit contractio, licet Genitiuus desinat in ος purum, ita hic non omne tēpus est capax contractionis, sed tantum Præsens

Quæ tēpora contrahuntur.

ſens, ac imperfectum, idq; in omnibus Modis ac Participijs: ſiquidem illæ terminationes, quę ſequūtur τῶ, in τύπτω, τύπτεις, τύπτει, quum in Sexta coniugatione his locis reperiantur puræ, ποιέω, ποιέεις, ποιέει: recepta eſt in quibuſdam cōtractio: nempe in ijs, quæ ante ω habent vnam è figuratiuis ε, α, ο, pro quarum numero redduntur coniugationes circumflexorum, vbi craſes ex iſtis vocalibus ad hunc fiunt modum.

	Prima,	Secunda,	Tertia.
	ε ει	ε α	ε ου
	ο ου	ο ω	ο ου
	η η	η α	η ω
Figurativa ε. / Fig. α / Fig. ο	ω ω	ω ω	ω ω
	ει ει	ει ᾳ	ει οι
	οι οι	οι ῳ	οι οι
	ȣ ου	ȣ ω	ȣ ου
	ῃ ῃ	ῃ ᾳ	ῃ ου

Inflexio verò & formatio iſtiuſmodi verborū per omnia Genera, Modos, & Participia, ſe habet vt præſcriptum eſt in Barytonis. Futurū enim omnium circumflexorum deſinit in σω, præteritum in κα, à quibus reliqua deriuantur temopra, iuxta canones Barytonorum.

PRIMA CONIVGATIO CIRCVNFLEXORVM.

FIT à verbis Sextæ coniugationis Barytonorum in έω, vt ποιέω, ποιῶ, Futurum in ήσω, vertendo

tendo ε in η longum, ποιήσω: vnde Præteritum in ηκα, πεποίηκα.

Verbi Actiui Indicatiui.

Præsens,
Ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ.
Ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον.
Ποιέομεν οῦμεν, ποιέετε, εῖτε, ποιέουσι οῦσι.

Imperf.
Εποίεον ουν, ἐποίεες εῖς, ἐποίεε εῖ.
Εποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην είτην.
Εποιέομεν οῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον οῦν.

Perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, & cætera, vt τέτυφα, τέτυφας.

Plusquamperfectum, ἐπεποιήκειν.

Aoristus primus, ἐποίησα.

Futurum primum, ποιήσω.

IMPERATIVI.

Præsens, & Imp.
Ποίεε εῖ, ποιεέτω είτω.
Ποιέετον εῖτον, ποιεέτων είτων.
Ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν, είτωσαν.

Perfe. & plusq. πεποίηκε. Aoristus primus, ποίησον. Secundus Aoristus, secundum futurum, & Præteritum medium quando reperiantur, dicetur postea.

OPTATIVI.

Præsens, & Imp.
Ποιέοιμι οῖμι, ποιέοις οῖς, ποιέοι οῖ.
Ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην.
Ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποιέοιεν οῖεν

Perfectum, & plusquamperfectum πεποιήκοιμι.

Aoristus primus, ποιήσαιμι

Futurum primum, ποιήσοιμι.

Sub-

SVBINCTIVI.

Præsens,& imperf. ἐάν Ποιέω ῶ ποιέῃς, ποιέῃ ῇ.
Ποιέητον ῆτον ποιέητον ῆτον.
Ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι.

Perfec.& plusq. πεποιήκω, Aorist. primus ποιήσω.

INFINITIVI.

Præs.& imperf. ποιέειν, εῖν Perf.& plus. πεποιηκέναι.
Aorist. primus, ποιῆσαι. Futurum primū, ποιήσειν.

PARTICIPII.

Præsens,& imp Ποιέων ῶν, ποιέοντος, οῦντος.
Ποιέουσα οῦσα, ποιεούσης ούσης.
Ποιέον οῦν, ποιέοντος οῦντος.

Perfec.& plusq. πεποιηκώς. Aor. primus, ποιήσας.
Futurum primum ποιήσων.

Verbi Passiui Indicatiui Præsens.

Ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται.
Ποιεόμεθον οὐμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον εῖσθον.
Ποιεόμεθα οὐμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται. *Passiuū prima circūflexorum.*

Imperfectum.

Ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο.
Ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην εῖσθην.
Ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Perfectum. Πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
Πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον.
Πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.

Plusquamp. Ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
Ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην.
Ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Aoristus primus, ἐποιήθην. Futurum primum, ποιηθήσομαι. Paulò pòst futurum, πεποιήσομαι.

Imperatiui.

Præſens, & Imp. { Ποιέου οῦ, ποιεέσθω είσθω.
Ποιέεσθον εἶσθον ποιεέσθων εἰσθων.
Ποιέεσθε εἶσθε, ποιεέσθωσαν είσθωσαν.

Perfect. & pluſquāp. { Πεποίησο, πεποιήσθω.
Πεποίησθον, πεποιήσθων.
Πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.

Aoriſtus primus, ποιήθητι.

Optatiui Præſens, & Imperfectum.

Ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο, οῖο, ποιέοιτο οῖτο,
Ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην.
Ποιεοίμεθα, οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε. ποιέοιντο οῖντο.

Perfect. & pluſquāp. { Πεποιήμην, πεποιῇο, πεποιῇτο.
Πεποιήμεθον, πεποιῇσθον, πεποιήσθην.
Πεποιήμεθα, πεποιῇσθε, πεποιῇντο.

Aoriſtus primus, ποιηθείην. Futurum primum, ποιηθησοίμην. Paulò poſt futurũ, πεποιησοίμην.

Subiunctiui Præſens, & Imperfectum.

ἐὰν { Ποιέωμαι ὦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ῆται.
Ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέησθον ῆσθον, ποιέησθον ῆσθον.
Ποιεώμεθα ώμεθα, ποιέησθε ῆσθε, ποιέωνται ῶνται.

Perf. & pluſquāperf. ἐὰν, { Πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται.
Πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον.
Πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Aoriſtus primus, ἐὰν ποιηθῶ.

Infinitiui.

Præſens, & Imperfectum, ποιέεσθαι, ποιεῖσθαι.

Perfectum, & pluſquamperfectum, πεποιῆσθαι, per ῆ circunflexum.

Aoriſtus primus, ποιηθῆναι.

Futurum

Futurum primum, ποιηθήσεσθαι.
Paulò pòst futurum, πεποιήσεσθαι.

PARTICIPII.

Præsens, & imperfect.	ποιεόμενος οὔμενος, ποιεομένου οὐμένου. ποιεομένη οὐμένη, ποιεομένης οὐμένης. ποιεόμενον οὔμενον, ποιεομένου οὐμένου.

Perfectum, & plusquamperfectum, πεποιημένος.
Aoristus primus, ποιηθείς.
Futurum primum, ποιηθησόμενος.
Paulò post futurum πεποιησόμενος.

Verbi medij.

Præsens, & Imperfectum eadem cum passiuis. Perfectum, plusquamperfectum, Aoristus secundus, & Futurum secundum, quando reperiantur, postea dicemus.

Restant igitur in verbis circunflexis duo tantum tempora, primus Aoristus, & primum Futurum, quæ legem sequuntur Barytonorum, hoc pacto.

Primus Aorist⁹ indicatiui, ἐποιησάμην. Imperatiui, ποίησαι. Optatiui ποιησαίμην. Subiūctiui, ποιήσωμαι. Infinitiui. ποιήσασθαι. Participij, ποιησάμενος.

Primum futurū indicatiui, ποιήσομαι. Optatiui ποιησοίμην. Infinitiui, ποιήσεσθαι. Participij, ποιησόμενος. Eadem ratio in cæteris coniugationibus.

SECVNDA CONIVGATIO CIRCVNFLEXORVM.

Fit à verbis in άω, vt βοάω, βοῶ. Futurū in ήσω, βοήσω. Præt. in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

Verbi Actiui Indicatiui.

Præſens, { Βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ.
Βοάετον ᾶτον, βοάετον, ᾶτον.
Βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Imperf. { Ἐβόαον, ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α.
Ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην.
Ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Perfectum. Βεβόηκα, ηκας, ηκε, vt τέτυφα.

Pluſquamperfectum, ἐβεβοήκειν, ήκεις, &c.

Aoriſtus primus, ἐβόησα. Futurum primũ, βοήσω.

PARTICIPII.

Præſens, & imp. { Βοάε α, βοαέτω άτω.
Βοάετον ατον, βοαέτων άτων.
Βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

Perf. & pluſquamp. Βεβόηκε. Aor. primus, βόησον.

OPTATIVI.

Præſens. & imp. { Βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι, ῷ.
Βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην.
Βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Perfectum, & pluſquamperfectum, βεβοήκοιμι.

Aoriſtus primus, βοήσαιμι. Fut. primum, βοήσοιμι.

SVBIVNCTIVI.

Præſens, & imp. { Βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ.
Βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον.
Βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

Perfectum, & pluſquamperfectum, βεβοήκω.

Aoriſtus primus, βοήσω.

INFINITIVI.

Præſens, & imperfectum, βοάειν, βοᾶν.

Perfectum, & pluſquamperfectum, βεβοηκέναι.

Aori-

Aoristus primus, βοῆσαι. Fut. primum, βοήσειν.

PARTICIPII.

Præsens, & imperf. { Βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος. / Βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης. / Βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος. }

Perfectum, & plusquamperfectum, Βεβοηκώς.

Aoristus primus, Βοήσας. Fut primum, Βοήσων.

Verbi Actiui Indicatiui Præsens.

Βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται.

Βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον.

Βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

Passiuum secunda verborum coniugat.

Imperfectum.

Ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο.

Ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην άσθην.

Ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Perfectum { Βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται. / Βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον. / Βεβοήμεθα, βεβόησθε, βεβόηνται. }

Plusquāp. { Ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο. / Ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην. / Ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο. }

Aoristus primus, ἐβοήθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paulò pòst futurum, βεβοήσομαι.

IMPERATIVI.

Præsens, & imp. { Βόαου ῶ, βοαέσθω, άσθω. / Βοάεσθον ᾶσθον, βοαέσθων άσθων. / Βοάεσθε ᾶσθε, βοαέσθωσαν, άσθωσαν. }

Perfec. & plusq. { Βεβόησο, βεβοήσθω. / Βεβόησθον, βεβοήσθων. / Βεβόησθε, βεβοήσθωσαν. }

Aoristus primus, βοήθητι.

Optatiui præsens, & imperfect.

βοαοίμην ῴμην, βοάοιο ῷο, βοάοιτο ῷτο.
βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοιθον ῷθον, βοαοίσθην ῴσθην
βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

Perf. & plusquāp. { βεβοήμην, βεβοῇο, βεβοῇτο. / βεβοήμεθον, βεβοῇσθον, βεβοήσθην. / βεβοήμεθα, βεβοῇσθε, βεβοῇντο.

Aor. primus, βοηθείην. Futurum primum, βοηθησοίμην. Paulò post futurum, βεβοησοίμην.

Subiunctiui præsens, & imperfectum.

ἐάν, { βοάωμαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάηται ᾶται. / βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον ᾶσθον. / βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται ῶνται.

Perfectum, & plusquāp. ἐάν, { βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται. / βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον. / βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.

Aoristus primus, ἐάν, βοηθῶ.

INFINITIVI.

Præsens, & imperfectum, βοάεσθαι, βοᾶσθαι.
Perfectum, & plusquamperfectum, βεβοῆσθαι.
Aor. primus, βοηθῆναι, Fut. primum, βοηθήσεσθαι.
Paulò pòst futurum, βεβοήσεσθαι.

PARTICIPII.

Præsens, & Imp. { βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ωμένου. / βοαομένη ωμένη, βοαομένης ωμένης. / βοαόμενον ώμενον, βοαομένου ωμένου.

Perfectum, & plusquamperfectum, βεβοημένος.
Aor. primus, βοηθείς. Fut. primum, βοηθησόμενος.
Paulò pòst futurum, βεβοησόμενος.

Verbi medij.

Media verborū circunfl. secunda

Aoristus primus, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος.

Futurum primum, βοήσομαι, βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος. de quibus in prima coniugatione.

TERTIA CONIVGATIO CIRCVNFLEXORVM.

Tertia coniuga. verborū circunfl.

Formatur à verbis in όω, χρυσόω χρυσῶ. Futurū in ώσω, χρυσώσω. Præt. in ωκα, κεχρύσωκα.

Verbi Actiui Indicatiui.

Præsens. { χρυσόω ῶ, χρυσόεις οῖς, χρυσόει οῖ. / χρυσόετον οῦτον, χρυσόετον οῦτον. / χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

Imperf. { Ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου. / Ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην. / Ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.

Perfectū, κεχρύσωκα. Plusquamperf. ἐκεχρυσώκειν.
Aorist. primus, ἐχρύσωσα. Fut. primum, χρυσώσω.

IMPERATIVI.

Præsens, & imp. { χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω. / χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων. / χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum, & plusquamperfectum, κεχρύσωκε.
Aoristus primus, χρύσωσον.

OPTATIVI.

Præsens, & imp. { χρυσόοιμι οῖμι, σόοις οῖς, σόοι οῖ. / χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην. / χρυσόοιμεν οῖμεν, χρυσόοιτε οῖτε, σόοιεν, οῖεν

 Per-

Perfectum,& plusquamperfectum,κεχρυσώκοιμι.
Aor.primus,χρυσώσαιμι. Fut.primú. χρυσώσοιμι.

SVBIVNCTIVI.

Præsens,& imperf.ἐὰν { χρυσόω ῶ,σόῃς σοῖς,σόῃ σοῖ. χρυσόητον ῶτον,χρυσόητον ῶτον. χρυσόωμεν ῶμεν,σόητε ῶτε,σόωσι ῶσι. }
Perfectum,& plusquamperfectum,κεχρυσώκω.
Aoristus primus,χρυσώσω.

INFINITIVI.

Præſ.& Imp.χρυσόειν σοῦν.Perf.& pl.κεχρυσοκέναι.
Aor.primus,χρυσῶσαι.Fut.primum,χρυσώσειν.

PARTICIPII.

Præsens,& imperf.χρυσόων ῶν,χρυσόοντος οῦντος.
Perfectum,& plusquamperfectum,κεχρυσωκώς.
Aor.primus,χρυσώσας.Fut.primum,χρυσώσων.

Verbi Passiui Indicatiui Præsens.

χρυσόομαι οῦμαι,χρυσόῃ οῖ,χρυσόεται οῦται.
χρυσοόμεθον ούμεθον, σόεθον σοῦσθον,σόεσθον σοῦσθον.
χρυσοόμεθα ούμεθα,σόεσθε σοῦσθε,σόονται σοῦνται.

Imperfectum.

Ἐχρυσοόμην ούμην,όου οῦ,όετο οῦτο.
Ἐχρυσοόμεθον ούμεθον,όεσθον οῦσθον,οέσθην ούσθην.
Ἐχρυσοόμεθα ούμεθα,όεσθε,οῦσθε, όοντο,οῦντο.

Perfectum, { Κεχρύσωμαι,ύσωσαι,ύσωται. Κεχρυσώμεθον,ύσωσθον,ύσωσθον. Κεχρυσώμεθα,ύσωσθε,ύωνται. }

Plusquāp. { Ἐκεχρυσώμην,ύσωσο,ύσωτο. Ἐκεχρυσώμεθον,ύσωσθον,υσώσθην. Ἐκεχρυσώμεθα,ύσωσθε,ύσωντο. }

Aoristus primus,Ἐχρυσώθην. Futurum primum,

χρυ-

χρυσωθήσομαι. Paulò post futurum κεχρυσώσομαι.

IMPERATIVI.

Præsens, & Imperfect. { χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω ούσθω. χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθων ούσθων. χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.

Præsens, & plusquãp. { κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω. κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων. κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoristus primus, χρυσώθητι.

Optatiui præsens, & imperfectum.

χρυσοοίμην οίμην, σόοιο σοῖο, σόοιτο οῖτο.
χρυσοοίμεθον οίμεθον, σόοισθον σοῖσθον, σοοίσθην σοίσθην.
χρυσοοίμεθα σοίμεθα, σόοισθε σοῖσθε, σόοιντο σοῖντο.

Perf. & plusquãp. { κεχρυσώμην, υσῶο, υσῶτο. κεχρυσώμεθον, υσῶσθον, υσώσθην. κεχρυσώμεθα, υσῶσθε, υσῶντο.

Aoristus primus, χρυσωθείην.
Futurum primum, χρυσωθησοίμην.
Paulò pòst futurum, κεχρυσωσοίμην.

Subiunctiui præsens, & imperfectum ἐάν.

χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται ῶται.
χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, χρυσόησθον ῶσθον.
χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται.

Perfect. & plusquãp. { κεχρυσῶμαι, κεχρυσῇ, κεχρυσῆται. κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον. κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε, κεχρυσῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν χρυσωθῶ.

INFINITIVI.

Præsens, & imperfectum, χρυσόεσθαι, χρυσοῦσθαι.

Perfectum,& plusquamperfectum, κεχρυσῶσθαι.
Aoristus primus, χρυσωθῆναι.
Futurum primum, χρυσωθήσεσθαι.
Paulò pòst futurum, κεχρυσώσεσθαι.

PARTICIPII.

Præsens, & imp. { χρυσοόμενος ούμενος, χρυσοομένου ουμένου. χρυσοομένη ουμένη, χρυσοομένης ουμένης. χρυσοόμενον ούμενον, χρυσοομένου ουμένου.

Perfectum,& plusquamperfec. κεχρυσωμένος.
Aor.prim. χρυσωθεὶς, Fut.primũ, χρυσωθησόμενος.
Paulò pòst futurum, κεχρυσωσόμενος.

Verbi medij.

Aoristus primus: ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσάμην, χρυσώσωμαι, χρυσώσασθαι, χρυσωσάμενος.
Fut.primũ, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυσώσεσθαι. χρυσωσόμενος, de quibus dictum est in ποιέω.

Annotationes in Circumflexa.

Monosyllaba circunflexa in secunda reperiũtur coniugatione, δρᾶ, θλῶ, & κλῶ: in prima verò primæ coniugationis persona singulari minimè, nec in prima plurali, nec in tertia, πλέω, πλέομεν, πλέουσι: non autem πλῶ, πλῶμεν, πλῶσι.

Quædam ad duas pertinent coniugationes: γηρέω, ἐλεέω, ξυρέω, vel γηράω, ἐλεάω, ξυράω.

Crasis α, & ε, in ᾳ, βοάεις βοᾷς. Doricè autem in η, γελάεις γελῆς, διψάεις διψῆς, per η monophthongum, hoc est, nudã vocalem: quem morem in quibusdam Attici quoque seruauerunt, dicẽtes, πεινῆς, διψῆς, ζῆς: vnde imperfectum ἔζη, & infinitiuus ζῆν.

Futu-

Futurum in ήσω, vel ώσω. Quędam figuratiuam retinent, τελέω, τελέσω, τετέλεκα: γελάω, γελάσω, γεγέλακα: ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα. & hæc penultimã aoristi primi corripiũt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα. Poeticę autē ἐτέλεσσα, producta penul. per positionē gemini σσ.

In nonnullis duplex Futurũ: αἰνέω, αἰνέσω, & αἰνήσω. sic καλέω, καλέσω, & καλήσω, κορέω, πονέω, φορέω, φρονέω. & in secũda, ἀλοάω, ἀλοάσω, & ἀλοήσω.

Secundum Aoristum, secundum Futurum, & Præteritum medium tertia coniugatio nō agnoscit. At in duabus prioribus ita demum reperiũtur, si thema iam affectum contractione desinat in ω non purum, idq; ad hunc modum: Ex primo Aoristo, primo Futuro, & Præterito actiuo, eliditur penultima vocalis cum consonante sequente, δουπέω δουπῶ. Futurum primum, δουπήσω: secundum δουπῶ. Aorist. primus, ἐδούπησα: secundus, ἔδουπον. Præteritum actiuum, δεδούπηκα: Medium, δέδουπα. Sic μυκάω μυκῶ, μυκήσω μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον, μεμύκηκα μέμυκα. Monosyllaba verò circunflexa his temporibus carent, præter duo, σχέω, σχῶ, σπάω σπῶ: vnde formantur Aoristi secũdi, ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε, à primo ἔσχησα: & ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε, ab ἔσπασα.

Optatiuum præsentis circũflexi solent Attici etiam per ίην purum inflectere, hoc pacto.

Atticus Optatiuus, { ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη. ποιοίητον, ποιοιήτην: ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν. }

Infinitiui Barytoni, ποιέειν, βοάειν, χρυσόειν, pri-

mum

mum abijciũt iota,ac deinde fit crasis, ποιέειν, ποιῶν, βοάειν, βοᾶν, χρυσόειν χρυσοῦν. quãquam in secunda coniugatione quidam subscribunt iota, βοᾷν, τιμᾷν, quidam non subscribunt, βοᾶν, τιμᾶν.

Perfecti passiui formatio Præteritum perfectum passiuũ fit ab actiuo, mutãdo κα in μαι: sed asciscitur σ, si penultima sit breuis, τετέλεκα, τετέλεσμαι. In tertia quoq; plurali ac reliquis modis vtimur, periphrasi, vt in barytonis. Si autem penultima sit longa, η, vel ω, non assumitur σ: πεποίηκα, πεποίημαι: βεβόηκα, βεβόημαι: κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι. Verũ, quia ται, tertiæ personæ singularis est purum, πεποίηται, βεβόηται, κεχρύσωται, ideo locis aliquot interponitur σ, quemadmodum scriptum est in quinta coniugatione barytonorum.

Optatiua Optatiua præterea in huiusmodi pręterito fiũt sine periphrasi, per diphthõgum impropriam, ῃ, & ῳ, πεποιήμην, βεβοήμην, κεχρυσώμην.

Subiunctiua. Sic & Subiunctiua legitimè formantur per ω circũflexum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι. In vtroq; autem modo circumflectitur secunda, & tertia persona, πεποιῇο, πεποιῇτο: ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται, & ita in cæteris coniugationibus.

DE VERBIS IN MI.

Verborum in μι deductio. A Verbis sextæ coniugationis in έω, άω, όω, & ύω, deducuntur quæ vocata sunt verba in μι, quòd in μι desinant: θέω, τίθημι: στάω, ἵστημι: δόω δίδωμι: ζευγνύω, ζεύγνυμι. ideoque desinentium in

μι quatuor ſunt coniugationes,pro numero vocalium,ι,α,ο,υ,quę ſunt indices ac figuratiuę cõiugati onum.

Quod ad principalem attinet ſyllabã,tres primæ cõiugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμὸν,hoc eſt reduplicationem:Quarta non item.

Reduplicatio propria eſt,quãdo prima thematis repetitur conſonans, & aſſumitur iota breue δόω,δίδωμι: in vicem autem aſpiratæ ſuccedit illius tenuis,θέω, τίθημι(mutando θ in τ)non θίθημι. *Reduplicatio propria.*

Reduplicatio impropria,vbi tantũ præfigitur iota:vt ſi verbum incipiatur à vocali,ἕω, ἵημι, aut à literis, ς,ςάω, ἵςημι. *Reduplicatio impropria.*

Vltima verò,& penultima ſyllaba ſic habent: Migrat enim ω purum in μι,vocales autem characteriſticę in proprias longas,ι,& α in η, θέω, τίθημι:ςάω,ἵςημι:ο in ω. δόω,δίδωμι. cæterum υ, cum ſit anceps,hic longum cenſebitur,ζεύγνύω, ζεύγνυμι. *Vltima ſyllaba formatio.*

Quęcunque igitur in his verbis ſortita ſunt reduplicationem,tribus opus habent ſyllabis,reduplicatione,penultima longa,& ſyllaba μι. *Reduplicatio in quib. temporibus.*

Nec eſt reduplicatio,niſi in præſenti, & præterito imperfecto,per omnes modos,& participia.

Triũ quoq; temporum hic ſolùm habenda eſt ratio,Præſentis.ſ.Imperfecti, & ſecundi Aoriſti. Pręſens peculiarẽ ſibi vendicat inflexionem. At Imperfectũ,& ſecundus Aoriſtus reguntur legibus Aoriſti paſſiui Baritonorum:excepta penultima

tima, de qua postea. Perfectum, plusquamperfectũ, Aoristus primus, & Futurum consueto more formatur ab ijs verbis siue circunflexis, siue barytonis, vnde manant ipsa verba in μι: vt τίθημι: Futurũ, θήσω, à θέω, vel ῶ: sic ἵστημι. Aoristus primus, ἵστησα, à στάω. Item δίδωμι, Perfectũ: δέδωκα, Plusquamperfectum, ἐδεδώκειν, à δόω.

Proinde hæc tempora, quòd sint ad Barytonorũm canones exigéda, parũ prosequemur in istis coniugationibus, nisi quid interuenerit, quo deflectant à præscriptis legibus.

Medio præterito carent verba in μι, & item secundo futuro, perinde atque circunflexa.

Secundum Aoristum, passiuum quidem ignorant, àt medium ritè formant, & vt actiuum.

PRIMA CONIVGATIO IN MI.

Primæ coniugatio in μι. Fit à verbis in έω, per reduplicationem: θέω, τίθημι. Futurum in ήσω, θήσω, vt in prima circunflexorum.

Verbi Actiui Indicatiui.

Præsens, { Sing. Τίθημι, τίθης, τίθησι. Dual. Τίθετον, τίθετον. Plu. Τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι. Ionicè τιθέασι. }

Imperfe. { Sing. Ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Dual. Ἐτίθετον, ἐτιθέτην. Plur. Ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν. }

Per-

Perfectum, τέθεικα, κας, κε, per diphthongum ει.
Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν, κεις, κει.
Aoristus primur, ἔθηκα, κας, κε, per κ scribitur.

Aorist. secundus, { Sing. Ἔθην, ἔθης, ἔθη.
Dual. Ἔθετον, ἐθέτην.
Plur. Ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Futurum primum, θήσω, σεις, σει, ἃ θέω.

Imper. præsens, & imperfectum, { Sing. Τίθετι, τιθέτω.
Dual. Τίθετον, τιθέτων.
Plur. Τίθετε, τιθέτωσαν.

Aorist. secundus, { Sing. Θές, θέτω.
Dual. Θέτον, θέτων.
Plur. Θέτε, θέτωσαν.

Optati. præsens, & imperfectum, { Sing. Τιθείην, τιθείης, τιθείη.
Dual. Τιθείητον, τιθειήτην.
Pl. Τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

Aorist. secundus, { Sing. Θείην, θείης, θείη.
Dual. Θείητον, θειήτην.
Plur. Θείημεν, θείητε, θείησαν.

Subiunct. præs. & imperfect. ἐὰν { Sing. Τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.
Dual. Τιθῆτον, τιθῆτον.
Plur. Τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Aor. secundus, ἐὰν { Sing. Θῶ, θῇς, θῇ.
Dual. Θῆτον, θῆτον.
Plur. Θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Infinitiui præsens, & imperfectum, τιθέναι.
Aoristus secundus, θεῖναι.

Participij præs. & imperfectum, { ὁ τιθεὶς, τιθέντος.
ἡ τιθεῖσα, τιθείσης.
τὸ τιθὲν, τιθέντος.

Aorist.

Aoristus secundus, { ὁ θεὶς, θέντος. / ἡ θεῖσα, θείσης. / τὸ θὲν, θέντος.

Verbi passiui.

Passiui. Fit ab actiuo, corripiendo penultimam, τίθημι, τίθεμαι.

INDICATIVI.

Præsens, { τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται. / τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. / τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Imperfe. { ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο. / ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. / ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Perfect. { τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται. / τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. / τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται.

Per ει penultimam, perinde atque actiuum τέθεικα.

Plusquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, &c.

Aoristus primus, ἐτέθην, ἐτέθης, vt in Baritonis.

Futurum primum, τεθήσομαι.

Paulò post futurum, τεθείσομαι.

IMPERATIVI.

Præsens, & imper. { Sing. τίθεσο, τιθέσθω. / Dual. τίθεσθον, τιθέσθων. / Plur. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

OPTATIVI.

Præsens, & imper. { τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο. / τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην. / τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

Τεθεί-

Perf. & plusquãp.

- Τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.
- Τεθείμεθον, τεθεῖσθην, τεθείσθην.
- Τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

SVBIVNCTIVI.

Præs.& imp. ἐάν,

- Τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται.
- Τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.
- Τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Perf.& plusq. ἐάν.

- Τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται.
- Τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον.
- Τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Infinitiui præsens, & imperfectum, τίθεσθαι, ab indicatiuo, τίθεσθε.

Participij præsens, & imperfec. ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Verbi medij.

Præsens, & imperfectũ eadẽ sunt cum passiuis. Perfectum, & plusquamperfectum, & secundum Futurum desiderantur. Reliqua sunt tria tempora: primus Aoristus, secundus Aoristus, & Futurum primum. *Verbũ Mediũ.*

Aoristus primus, ἐθηκάμην, sed parum vsitatus.

Futurum primũ per omnes modos, & participia: θήσομαι, θησοίμην, θήσεσθαι, θησόμενος.

Secundus autem Aoristus inflectitur sic:

Indicatiuus,

- Ἐθέμην, ἔθεσο, ἔθετο.
- Ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.
- Ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Imperatiuus

- Sing. Θέσο, θέσθω.
- Dual. Θέσθον, θέσθων.
- Plur. Θέσθε, θέσθωσαν.

Optatiuus

Optatiuus, { Θείμην, θεῖο, θεῖτο, / Θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην. / Θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Subiunctiuus ἐὰν { Θῶμαι, θῇ, θῆται. / Θώμεθον, ἦσθον, θῆσθον. / Θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Infiitiuus, θέσθαι.

Partipium, { ὁ θέμενος. / ἡ θεμένη. / τὸ θέμενον.

Et in ſequentibus quoq; coniugationibus eodem modo ſe habent hæc tempora, vt poſtea videbitur.

SECVNDA CONIVGATIO IN MI.

Secunda coniugatio in μι. FIT à verbis in άω: ϛάω, ἵϛημι. Futurum in ήσω, ϛήσω: vt in ſecunda coniugatione circunflexorum.

Verbi Actiui.

Indicat. præſens, { Sing. ἵϛημι, ἵϛης, ἵϛησι. / Dual. ἵϛατον, ἵϛατον. / Plur. ἵϛαμεν, ἵϛατε, ἱϛᾶσι.

Imperfectum, { Sing. ἵϛην, ἵϛης, ἵϛη. / Dual. ἵϛατον, ἱϛάτην. / Plur. ἵϛαμεν, ἵϛατε, ἵϛασαν.

Perfectum ἕϛακα, penultima per α.
Pluſquamperfectum, ἑϛάκειν.
Aoriſtus primus, ἔϛησα.

Aoriſtus

Aoristus secun.
Sing. ἔστην, ἔστης, ἔστη.
Dual. ἔστητον, ἐστήτην.
Plur. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

Futurum primum, στήσω.

IMPERATIVI.

Præsens, & imp.
ἵσταθι, ἱστάτω.
ἵστατον, ἱστάτων.
ἵστατε, ἱστάτωσαν.

Aorist. secun.
στῆθι, στήτω.
στῆτον, στήτων.
στῆτε, στήτωσαν.

OPTATIVI.

Præsens, & imp.
ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.
ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

Aoristus secun.
σταίην, σταίης, σταίη.
σταίητον, σταιήτην.
σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

SVBIVNCTIVI.

Præs. & imp. ἐὰν
ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ.
ἱστᾶτον, ἱστάτων.
ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Aor. secun. ἐὰν
στῶ, στῇς, στῇ.
στῆτον, στῆτον.
στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

Infinitiui præs. & imp. ἱστάναι. Aorist. secun. στῆναι.

PARTICIPII.

Præsens, & imp.
ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος.
ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης.
τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Aor. secundus, { ὁ στὰς, στάντος. / ἡ στᾶσα, στάσης. / τὸ στὰν, στάντος. }

Verbi Passiui.

Indic. Præsens, { ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται. / ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. / ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται. }

Imperfectum, { ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο. / ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην. / ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο. }

Perfec. ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται. Plusquamp. ἑστάμην ἕστασο, ἕστατο, more consueto. Aor. prim. ἐστάθην. Fut. primum, σταθήσομαι. Paulò post fut. ἑστάσομαι.

IMPERATIVI.

Præsems, & Imp. { Sing. ἵστασο, ἱστάσθω. / Dual. ἵστασθον, ἱστάσθων. / Plur. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν. }

Opta. Pr. & Imp. { ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο. / ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην. / ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο. }

Perfect. & plusq. { ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο. / ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην. / ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο. }

SVBIVNCTVI.

Præs. & imp. ἐὰν, { ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται. / ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. / ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται. }

Perf. & plusq. ἐὰν, { ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται. / ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον. / ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται. }

Infini-

Infinitiui præsens, & imperfectum, ἵστασθαι, ab indicatiuo ἵστασθε.

Participij præsens, & imperfectum, ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη, ἱστάμενον.

Verbi medij.

Aoristus primus, ἐστησάμην, στῆσαι, θησαίμην, στήσωμαι, στήσασθαι, στησάμενος. Futurũ verò primum, στήσωμαι, στησοίμην, στήσεσθαι, στησόμενος. Medium verbum.

Aoristus secundus, { ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο. / ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην. / ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο.

Sed in hoc verbo non est hoc tempus vsitatum.

TERTIA CONIVGATIO IN MI.

Fit à verbis in όω: δόω, δίδωμι. Futurũ in ώσω, δώσω, perinde vt in tertia circumflexorũ Præteritum, δέδωκα. Tertia coniugatio in μι.

Verbi Actiui.

Indicatiui Præsens, { δίδωμι, δίδως, δίδωσι. / δίδοτον, δίδοτον. / δίδομεν, δίδοτε, διδόασι. Ionicè, διδόασι.

Imperfec. { ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω. / ἐδίδοτον, ἐδιδότην. / ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδωσαν.

Perfectum, δέδωκα. Plusquamperfe. ἐδεδώκειν.

Aoristus primus, ἔδωκα, per κ.

Aoristus secundus, { ἔδων, ἔδως, ἔδω. / ἔδοτον, ἐδότην. / ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδωσαν.

Futurum primum, δώσω.

IMPERATIVI.

Præsens, & Imp.
- Sing. δίδοθι, διδότω.
- Dua. δίδοτον διδότων.
- Plur. δίδοτε, διδότωσαν.

Aorist. secundus,
- δός, δότω.
- δότον, δότων.
- δότε δότωσαν.

OPTATIVI.

Præsens, & imp.
- Sing. διδοίην, διδοίης, διδοίη.
- Dua. διδοίητον, διδοιήτην.
- Pl. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Aor. secundus,
- δοίην, δοίης, δοίη.
- δοίητον, δοιήτην.
- δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

SVBIVNCTIVI.

Præs. & imp. ἐὰν
- διδῶ, διδῷς, διδῷ,
- διδῶτον, διδῶτον.
- διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Aor. secūdus, ἐὰν
- δῶ, δῷς, δῷ.
- δῶτον δῶτον.
- δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Infinitiui Præsens, & Imperfectum, διδόναι.
Aoristus secundus, δοῦναι.

PARTICIPII.

Presens, & Imp
- ὁ διδούς, διδόντος.
- ἡ διδοῦσα, διδούσης.
- τὸ διδόν, διδόντος.

Aor. secundus,
- ὁ δούς, δόντος.
- ἡ δοῦσα, δούσης.
- τὸ δόν, δόντος.

Verbi Passiui.

Indicatiui præſ. { Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται. Διδόμετον, δίδοσθον, δίδοσθον. Διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imperfectum, { Ἐδιδόμην, ἐδίδου, ἐδίδοτο. Ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην. Ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι. Pluſquamperfectũ, ἐδεδόμην. Aoriſt. primus, ἐδόθην. Fut. primum: δοθήσομαι. Paulò poſt futurum, δεδόσομαι..

IMPERATIVI.

Præſens, & imp. { Sing. Δίδοσο, διδόσθω. Dual. Δίδοσθον, διδόσθων. Plur. Δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perfec. & pluſq. { Sing. Δέδοσο, δεδόσθω. Dual. Δέδοσθον, δεδόσθων. Plur. Δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

OPTATIVI.

Præſens, & imp { Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην. Διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.

Perfectũ, & pluſquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο δεδοῖτο, vt præſens.

SVBIVNCTIVI.

Præſ. & imp. ἐὰν { Διδῶμαι, διδῷ, διδῶται. Διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον. Διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Perfectum, & pluſquamperfectum, ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται, vt præſens.

Infinitiui præſens, & imperfectum, δίδοσθαι, ab

indicatiuo, δίδοσθε.

Participij præsens, & Imperfectũ, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Medium.

Verbi medij.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum vsurpatus.

Aoristus verò secundus sic inflectitur.

Indicatiuus,
- ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο.
- ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
- ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

Imperatiuus,
- δόσο, δόσθω.
- δόσθον, δόσθων.
- δόσθε, δόσθωσαν.

Futurũ primum per omnes modos, & Participia,

δώσομαι, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

Optatiuus,
- δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
- δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
- δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

Subiunctiuus, ἐὰν
- δῶμαι, δῷ, δῶται.
- δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
- δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitiuus, δόσθαι,

Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

QVARTA CONIVGATIO IN MI.

Quarta coniugatio verborum in μι.

Fit à verbis in ύω: ζεύγνυμι.

Verbi Actiui.

Indicat. præsens,
- ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
- ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
- ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.

Im-

Imperf. { Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
Ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
Ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

IMPERATIVI.

Præsens, & Imp. { Ζεύγνυθι, ζευγνύτω.
Ζεύγνυτον, ζευγνύτων.
Ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Infinitiui præsens, & imperfectum. ζευγνύμαι.

Partic. Præsens, & imp. { ὁ ζευγνὺς, ζευγνῦντος.
ἡ ζευγνῦσα, ζευγνύσης.
τὸ ζευγνὺν, ζευγνῦντος.

Verbi Passiui Indicatiui.

Præsens, { Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
Ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.
Ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imperfe. { Ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο.
Ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην.
Ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

IMPERATIVI.

Præsens, & Imp. { Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω.
Ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.
Ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Infinitiui præsens, & imperfectum, ζεύγνυσθαι ab indicatiuo ζεύγνυσθε. Participij pręsens, & imperfectum, ζευγνύμενος, ζευγνυμένη, ζευγνύμενον.

ANNOTATIONES IN VERBA IN MI.

Reduplicatio in ἵστημι aspiratur. Nā asperum spiritum habet σ. *In verba in μι.*

Quarta cōiugatio reduplicationem ignorat,

ζεύγνυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, κεράννυμι, πετάννυμι, δῦμι, φῦμι. id quod in alijs quoq; accidit, δίζημι, ὄνυμι, φίλημι, ἵλημι, στυμὶ, γνῶμι, & multis reliquis apud Poetas.

Præſentis & imperfecti ſingularia actiua penultimam producunt, η, ω, υ: τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι: ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων. Dualia autem, & Pluralia corripiũt, τίθετον, τίθεμεν, ἵστατον, ἵσταμεν. Sic & paſſiuũ præſens, & imperfectum in quouis numero, τίθεμαι, τιθέμεθον, τιθέμεθα: ἐτιθέμην, &c.

Tertia pluralis indicatiui præſentis, τιθεῖσι, στᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. Semper enim in præſenti, & futuro omnium verborum ſimilis eſt datiuo plurali Participij eiuſdem temporis, vt τύπτων, τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι: ſic τύπτομεν, τύπτουσι: vt τιθεὶς, τιθέντος, τοῖς τιθεῖσι ſic τίθεμεν, τιθεῖσι: vt ἱστὰς, ἱστάντος, τοῖς ἱστᾶσι, ſic ἵσταμεν, ἱστᾶσι.

In quarta autem receptum eſt nõ ζευγνῦσι, ſed ζευγνύουσι, à barytono ζευγνύω.

Ionicè verò τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. Expungunt enim ſubiũctiuam vocalem, aut ancipitem breuiant, & interponunt α: τιθεῖσι τιθέασι, διδοῦσι διδόασι, ζευγνῦσι ζευγνύασι. At ἱστᾶσι tantum non ἱστάασι, ob cacophoniam.

Imperfectum ſingulare trium coniugationũ vix eſt in vſu, ſed vtimur perſonis circunflexorũ: à τιθέω τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει: ab ἱστάω ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα: à διδόω διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Idem iudicium de tertia plurali ἐτίθουν, ἵστον, ἐδίδουν.

Perfectum τέθεικα, Bœotorũ more, pro τέθηκα à fu-

à futuro θήσω.mutāt enim Bœoti η in ω. At perfe
ctū ἕστηκα,per α,pro ἕστηκα,à futuro,στήσω,ad dif
ferentiam ἕστηκα,præteriti medij ab ἱστήκω,seruat
que ι aspirationem præsentis ἵστημι.

Aoristi primi ἔθηκα,& ἔδωκα pro ἔθεσα,& ἔδω-
σα: deflexerunt.n.à communi lege, nec retinue-
runt consonantem futurorum suorū,θήσω,δώσω.
Aoristi secūdi fiunt à primo futuro, vertendo σω
in ν,& præposito augmēto,θήσω,ἔθην:στήσω, ἔστην:
δώσω,ἔδων. At quarta cōiugatio nec futurum ha
bet,nec secundum Aoristum,nisi in verbis dissyl
labis,κλῦμι,δῦμι.Futurum,κλύσω,δύσω.Aoristus,
ἔκλυν,ἔδυν.idem cum Imperfecto. Seruat aūt hoc
tempus eandē vocalem in omnib.numeris,ἔστην,
ἔστητον ἔστημεν:ἔγνων,ἔγνωτον ἔγνωμεν.

Imperatiuus definit in θι,στῆθι,γνῶθι,per uoca
lem indicatiui,quæ & in infinitiuo manet στῆναι,
γνῶναι.Sed ἔθην,& ἔδων in Duali,& Plurali uoca
lem corripiunt,ἔθετον,ἔθεμεν,ἔδοτον,ἔδομεν.Impe
ratiuorū præterea vltima est ς,θὲς,δός.Infinitiuo-
rum autem penultima diphthōgus,θεῖναι,δοῦναι.
Imperat.in θι,τίθετι,ἵσταθι,δίδοθι, ζεύγνυθι, à pri-
ma plurali,μεν verso in θι,ἵσταμεν,ἵσταθι.sed τίθετι
per τι,non θι de quo vide Aoristum passiuum ba
rytonorum.Etiam hic magis recepti sunt Impe-
ratiui secundæ personæ à contractis,τίθει,ἵστα,δί-
δου:à τιθῶ,ἱστῶ,διδῶ.

Optatiui præsens,τιθείην,ἱσταίην,διδοίην : &
secundus Aoristus, θείην, σταίην, δοίην , per diph-
thongum, quæ continet figuratiuam coniuga-

tionis,ει,αι,οι. Subiunctiui pręsens, τιθῶ τιθῇς, τιθῇ ἱςῶ ἱςῇς, ἱςῇ: διδῶ, διδῷς, διδῷ: secũda, & tertia per sona singularis per diphthõgum impropriam, ῃ primæ coniugationis ᾳ secundæ, ῳ tertiæ.

Secũdus autem Aoristus, θῶ, θῇς, θῇ: ςῶ, ςῇς, ςῇ: δῶ δῷς, δῷ. per ῃ in duabus primis, coniugationib. & per ῳ in tertia.

Quarta coniugatio caret Opt. & Subiunct.

Infin. pręsens τιθέναι, ἱςάναι, διδόναι, ζευγνῦναι, per figuratiuam coniugationis ante ναι.

Participium pręteriti perfecti, ἑςακὼς, ἑςακυῖα, ἑςακὸς: & Ionicè ἑςαὼς, ἑςαότος: siquidem Iones à præteritis subtrahunt κ, & penultimã corripiũt, μέμηκα, μέμαα. sic ἕςηκα, ἕςαα, & participiũ ἑςαὼς: deinde per crasin ἑςῶς, ἑςῶτος, ἑςῶσα, ἑςώσης, τὸ ἑςὼς, ἑςῶτος, à quo compositum διεςῶτα, vtrumq; verò, & masculinũ, & neutrum, habet accentum acutum, & per ω scribitur. Itidem dicẽdum in γεγὼς, μεμὼς, βεβὼς, à γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς. quorum themata sunt, γάω, μάω, βάω, vnde γήσω, γέγηκα, γέγαα: μήσω, μέμηκα, μέμαα: βήσω, βέβηκα, βέβαα.

Passiui pręsẽtis secũda persona, τίθεσαι, ἵςασαι, & Atticè τίθῃ, ἵςῃ, vt barytonum τύπτομαι, τύπτῃ.

Imperfecti similiter secundę personæ, ἐτίθεσο, ἵςασο, ἐδίδοσο, reijciunt σ, ac deinde crasin patiuntur, ἐτίθεο, ἐτίθου, ἱςάου ἵςτω, ἐδίδοο ἐδίδου.

Perfectũ passiuum verborum in μι corripit penultimã: actiuum δέδωκα, passiuum δέδομαι: sic ἕςακα, ἕςαμαι, α breui. qua lege à τίθημι diceret τίθεμαι, ab actiuo τέθηκα: verũ vt in actiuo, ita in

passiuo,

passiuo scribitur per ει Bœoticũ, τέθεικα, τέθειμαι.

Aoristus primus, ἐτέθην, ἐστάθην, ἐδόθην, penultima breui, à tertia perfecti, δέδοται, ἐδόθην, sic à τέθειται correpta penultima dicẽdum erat, ἐθέθην: sed prius θ vertitur in tenue τ, ἐτέθην.

Imperatiuus, τίθεσο, ἵστασο, δίδοσο, & abiecto σ per crasim Atticã dicitur, τίθεο, τίθου, ἵσταο, ἵστω: δίδοο, δίδου, vt in imperfecto. Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt.

Optatiui pr̃sens, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο: διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Perfectũ verò τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο: δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. In vtroq; aũt penul. diphthõgus continens figuratiuam coniugationis ει, αι, οι, vt & in actiuo. Duę personæ circumflectuntur in Optatiuo, si actiuum sit in vsu: alioqui accentus est acutus in antepenult. δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, δύναμαι. receptum enim est, non δύνημι.

Subiunctiui pręsens, τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, per ῃ: ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, per ᾳ, διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ῳ: quorũ accentus circũflexus, at ἐὰν δύνωμαι acuitur in antepenultima, quòd actiuum δύνημι non sit vsitatum, vt modo dictum est in optatiuo, Alij ἐὰν, ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται: & actiuũ ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. dicitur etiam ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται, per η.

Perfectum, τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται: δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται, prima persona in ῶμαι: secunda, & tertia per ῃ, ᾳ, ῳ.

Medij verbi Aoristus secundus fit ab actiuo, mutata longa in breuem, & interiecta syllaba μι:

ἵθην, ἐθέμην, ἔδων, ἐδόμην: sed ab ἵστην, ἱστάμην nō est in vsu.

Secunda persona, ἴθεσο, ἔδοσο: & Ionicè, ἔθεο, ἔδοο. Deinde per crasim Atticam, ἔθου, ἔδου. Itidem in imperatiuo, θέσο, θέο, θοῦ: δόσο, δόο, δοῦ.

Et quidē de verborū coniugationibus hæc prę cipiēda duximus: reliqua suo postea loco dicturi: Nunc interim absoluamus cęteras orōnis partes.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina primitiua.

PRonomina primę personę. Sing. ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ: & per aphęresim, μοῦ, μοί, μέ. Dual. νῶϊ, νῷν. Plur. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secūdæ personæ. Sing. σύ, σοῦ, σοί, σέ. Dual. σφῶϊ, σφῷν. Plur. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. hic υ, illic η.

Tertiæ personæ. Sing. ὅς, οὗ, οἷ, ᾧ. Dual. σφωέ, σφωΐν Pl. σφεῖς, σφῶν, σφισί, σφᾶς. Hæc tria primitiua.

Pronomina possessiua.

Possessiua octo, ἐμός, ἐμή, ἐμόν, meus, a, um: σός, σή, σόν, tuus, a, um: ὅς, ἥ, ὅν, suus, a, um. νωΐτερος, noster duorum: σφωΐτερος, vester duorum. At de plurib ἡμέτερος, noster: ὑμέτερος, vester: σφέτερος, suus. Quorum omniū masculina declinātur, vt λόγος, neutra vt ξύλον, fęminina trium in η, vt τιμή, reliquorum quinq; in ρα, inflectenda, vt ἡμέρα: ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα. & ita in alijs.

Demonstratiua duo, οὗτος, hic ἐκεῖνος, ille.

Demonstratiua.

Masc. Sing οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Dual. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Pl οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι Fœm Singul. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη. Dual. ταύτα, ταύταιν, ὦ ταύτα. Pl. αὗται, τού-

των, ταύταις, ταύτας, ὦ, αὗται. Neut. Sing. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο. Dual. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Plur. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Masc. ἐκεῖνος. Fœm. ἐκείνη. Neut. ἐκεῖνο, sine ν, declinandum, vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον.

Attici demõstratiuis addunt iota acutum, οὑτοσί, αὑτηί, τουτοί, τουτωί, τουτονί, ἐκεινοσί, ἐκεινουί, &c. *Attica pronomina demõstratiua.*

In neutro autem singulari, τουτί, & sæpius τουτί, In plurali verò pro ταυταί, dicunt ταυτί.

Relatiuum vnum, αὐτὸς ipse, omnium personarum, αὐτὸς ἐγὼ, ipse ego: αὐτὸς σὺ, ipse tu, αὐτὸς ἐκεῖνος, ipse ille.

Masculinum αὐτὸς. Fœmin. αὐτή. Neut. αὐτό: vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον. Neutrũ αὐτὸ, sine ν, vt τοῦτο, & ἐκεῖνο.

Composita tria, ἐμαυτοῦ, meipsius: σεαυτοῦ, tuipsius: ἑαυτοῦ, suipsius. carét aũt nominatiuo. *Composita.*

Primæ personæ masc. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. Fœmin. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. Neut. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Secũdæ personæ, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτὸν, σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν: σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτὸ. & per crasim σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτὸν, &c.

Tertiæ personæ, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν: ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Quumq; duo præcedentia tantum habeant singulare, hoc etiã declinatur pluraliter, & coniunctim, & diuisim, ἑαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς, & σφισὶν αὐτοῖς, ἑαυτούς, & σφᾶς αὐτούς. sic ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. Et huius quidem plurale in

omnes

omnes quoque quadrat perſonas, ἑαυτῶν, noſtrû, veſtrum, ſuipſorum: ἑαυτοὺς, nos, vos, ſeipſos. Sic & interdû ſingulariter, ἑαυτοῦ, tuipſius, ἑαυτὸν, teipſum.

Quum reperiuntur aſpirata αὑτοῦ αὑτῷ, αὑτὸν, & ſimilia, aphæreſis eſt pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

Infinitiuum pronomen vocāt ὁ δεῖνα, quidam, & ſic declinatur:

Maſc. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα:

Fœm. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.

Neutr. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Declinatur etiam, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνατος, τῷ δεῖνατι, & ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα: & ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι. τὸν δεῖνα, apud Poetas.

DE ARTICVLIS.

Articulus duplex, { Præpoſitiuus, ὁ, ἡ, τό, quem antea declinauimus. Subiūctiuus, ὅς, ἥ, ὅ, valēs relatiuū Qui, Quę, Quod. }

Maſc Sing ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν, Dual. ὥ οἷν, Pl. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.

Fęm. Sing. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Dual. ἅ, αἷν. Pl ἅι, ὧν, αἷς, ἅς.

Neut Sing. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Dual. ὥ, οἷν. Pl. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Datiuus ᾧ aſpiratur: Aduerbiū autem vocādi ὦ lenem habet ſpiritum, nec iota ſubſcriptum.

Præpoſitiui articuli pro interrogatiuis ſumūtur, τῷ pro τίνι, cui: & pro infinitis τῳ pro τινὶ, ſi cui capiuntur, & pro Demōſtratiuis pronominibus, τὸν pro τοῦτον, hunc: τὴν pro ταύτην, hanc.

Id

Id quod crebrum est adiectis cõiunctionibus δὲ, & γε: ὅδε, ἥδε, τόδε. ὅγε, ἥγε, τόγε. pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο. Itidem in reliquis casibus τοῦδε, τῷδε, τόνδε, pro τούτου, τούτῳ, τοῦτον. Attici pro ὅδε, & τόδε dicunt ὁδὶ, & τοδὶ.

Subiunctiui articuli componũtur cum nomine infinito, τὶς, τινὸς. Masc ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Fœm. ἥτις, ἧστινος: Neut. ὅ, τι, οὗτινος. scribit autem ὅ, τι, per distinctiunculam, vt differat à cõiunctione ὅτι, quòd. Addit & περ, ὅσπερ, ἥσπερ, ὅπερ, Qui, Quæ, Quod.

Præpositiui articuli officium est rem certã significate ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librũ, nempe istũ certum, de quo inter nos cõstat, quãquam Attici ornatus gratia nunc addant articulum, nunc rursus auferant. Habent præterea locũ in diuisionibus, adiuncta coniunctione μὲν, & δὲ, vt ὁ μὲν, ὁ δὲ, hic quidẽ, illæ autem, τὸν μὲν, τὸν δὲ hunc quidem, illum verò.

DE ADVERBIO, CONIVNCTIONE ET PRAEPOSITIONE.

TRES orationis partes, Aduerbium, Coniunctionem, & Præpositionem, breuiter perstringemus. Nam auctorum lectione præstat eas discere, quam præceptionibus Grãmaticis.

Aduerbiorum significationes sunt variæ. Temporis, νῦν, nunc: τότε, tunc.

Loci

Loci, ἐνταῦθα, hic: ἐκεῖθεν, illinc: δεῦρο, huc.

Qualitatis, εὖ, benè: κακῶς, malè.

Quantitatis, ἅπαξ, ſemel, δὶς, bis: & cætera omnia quemadmodum apud Latinos.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt à genitiuo plurali: τῶν σοφῶν, ſapientum: σοφῶς, ſapienter: καλῶν, καλῶς, pulchrè. Alia in δὸν exeũt, κυνηδὸν, caninè: βοτρυδὸν, racematim. Quædam in στί. Ἑλληνιστὶ, Græcè. Ῥωμαϊστὶ, Romanè.

Cum aduerbijs numerãtur quas vocamus, Interiectiones, ἰοὺ, hei. οἴμοι, hei mihi. βαβαὶ, papè.

Coniunctiones. CONiunctiones ſunt Copulatiuæ, μὲν, δὲ, τὲ, καὶ. Diſiunctiuæ, ἢ, ἤτοι. Continuatiuæ, εἰ, εἴπερ. Subcontinuatiuæ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. Cauſales, ἵνα, ὅπως, γὰρ, ὅτι, διότι. Dubitatiuæ, ἆρα, μῶν, μὴ: & quæcunque præterea de ſignificationibus coniunctionum dici ſolent.

Præpoſitiones. PRæpoſitiones monoſyllabæ ſunt ſex, ἐν, εἰς, vel ἐς, ἐκ, vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σὺν, pro quo Attici ξὺν in compoſitis.

Diſſyllabæ duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

Conſonantem præcedit ἐκ, vocalem ἐξ: vt ἐκ γῆς, ἐξ αὐτοῦ.

Hactenus de partib. orationis ea conſcripſimus, quæ Græcas literas auſpicantibus omnino putamus neceſſaria, & citra quorum cognitionem fruſtra legendis auctoribus operam impendant. Nunc, quæ præterea dicenda ſunt de nomine, & verbo, carptim, & breuiter annotabimus.

Annotationes in nomina adiectiua.

Tertiæ declinationis maſculini ος puri, aut ρος fœmininũ eſt α:non puri,η:neutrum ſemper ον:ὁ ἅγιος,ἡ ἁγία,τὸ ἅγιον, ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρον: ὁ καλὸς,ἡ καλὴ,τὸ καλὸν. excipe ὁ ὄγδοος,ἡ ὀγδόη per η.

Attici ος, communiter accipiũt, maximè in cõpoſitis,& deriuatis:ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, πάμφιλος, τὸ φιλόσοφον,πάμφιλον:ὁ καὶ ἡ κόσμιος,τὸ κόσμιον.

Quartæ declinationis commune ως, neutrum ων: ὁ καὶ ἡ ἄγεως,τὸ ἄγεων.

Quintę cõmune,ην,τὸ εν:ὁ καὶ ἡ τέρην, τὸ τέρεν.

Commune ων, Neutrum ον: ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων,τὸ εὔδαιμον. ſic Comparatiua,ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον.

Maſculinum ας,Fęmi.αινα, Neutrũ αν.ὁ μέλας, τάλας:ἡ μέλαινα,τάλαινα: τὸ μέλαν τάλαν. ſed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα,τὸ πᾶν. ſic Compoſita,ἅπας,σύμπας.

Maſculinum,εις,ἡ εσσα,τὸ εν:ὁ χαρίεις,ἡ χαρίεσσα,τὸ χαρίεν.

Commune ης,τὸ ες,ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς,τὸ ἀληθὲς.

Commune ις compoſitum,τὸ ι, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, φιλόπατρις,τὸ εὔχαρι,φιλόπατρι.

Maſc. υς,ἡ εια,τὸ υ: ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα,τὸ γλυκύ.

Commune υς,τὸ υ:ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς,τὸ ἄδακρυ.

Commune,ους,τὸ ουν:ὁ καὶ ἡ πολύπους,τὸ πολύπουν.

Pauca trium generum ſub vna voce,ὁ,ἡ,τὸ, ἅρπαξ,μάκαρ. Fœmin.habent,& ſubſtantiua, ὁ λέων, δράκων,θεράπων: ἡ λέαινα, δράκαινα, θεράπαινα: ὁ βασιλεὺς,ἄναξ,ἡ βασίλισσα,ἄνασσα, ὁ ψάλτης,ἡ ψάλτρια: ὁ παρακοίτης, ἡ παράκοιτις: ὁ δεσπότης, ἡ δεσπότις, & δέσποινα.

NVMERALIA CARDINALIA.

Sing. Masc. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, vnus, vnius, vni, vnũ, Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neutrum, ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia, δύο, duo, & δύω Atticè: δυοῖν, & δυεῖν, pro fœminino.

Pluralia communia, τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, tres, triũ, tribus, tres. Neutra, τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, tria, trium, tribus, tria. Sic οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα: quatuor, τῶν τεσσάρων, τοῖς, ταῖς, τοῖς τέσσαρσι, τοὺς, τὰς, τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor vsq; ad centũ sunt indeclinabilia: πέντε, quinque, ἓξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, decem, ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαὲξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, εἴκοσι, viginti, εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, ἑκατὸν, centũ. Hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, ducenti, tæ, ta, τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι: ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, mille. δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι: ὀγδοακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, decies mille. δισμύριοι, τρισμύριοι, & ita in reliquis.

Cardinalia: πρῶτος, prim⁹, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔννατος: δέκατος, decimus, ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς, vigesimus. εἰκοστὸς πρῶτος. εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, centesimus, διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς, millesi-

millesimus δυχιλιοστὸς, μυριοστὸς, decies millesimus δυσμυριοστὸς, & sic deinceps.

GRADVS COMPARATIONIS.

Comparatiuus in τερος, Superlatiuus in τατος. Quæ verò terminationes adiectiuorum admittant comparationem, & qua ratione aut litera tollat, aut vocalis permutetur, planum est ex sequentib. exemplis, quæ in singulis terminationibus collocauimus loco præceptionum.

ος	ἔνδοξος,	ἐνδοξότερος,	ἐνδοξότατος,
	πρᾶος,	πραότερος,	πραότατος.
	Σοφὸς,	Σοφώτερος,	Σοφώτατος,
ων	σώφρων,	σωφρονέστερος,	σωφρονέστατος,
ας	μέλας,	μελάντερος,	μελάντατος,
εις	χαρίεις,	χαριέστερος,	χαριέστατος,
ης	ἀσεβὴς,	ἀσεβέστερος,	ἀσεβέστατος,
υς	ἁπλοῦς,	ἁπλούστερος,	ἁπλούστατος,
υς	ἀβρὺς,	ἀβρύτερος.	ἀβρύτατος,

Ex ος præcedente longa vocali, vel natura, vel positione, fit ότερος, & ότατος, per ομικρὸν: vt ἔνδοξος, πρᾶος, alioqui si preit breuis per ώτερος, & ώτατος, vt σοφὸς. At κενὸς κενότερος, κενότατος, στενὸς, στενότερος, στενότατος.

Irregulariter cõparant, ἀγαθὸς. Comparat. ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, λώων. Superlat. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quãdoq; ἀγαθώτατος.

Κακὸς. Comparat. κακίων, χείρων, χερείων. Superlatiuus, κάκιστος, χείριστος.

Καλὸς, καλλίων, κάλλιστος. αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος.

Ἐχθρὸς, ἔχθιον, ἔχθισος: ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷσος.

Λάλος, λαλίσερος, λαλίσατος: φίλος, φίλτερος, φίλτατος per syncopem pro φιλώτερος, φιλώτατος.

Μέγας, μείζων, μέγισος: πολὺς, πλείων, πλεῖσος.

Hæc, βαθὺς, βραδὺς, γλυκὺς, ἡδὺς, παχὺς, ταχὺς, ὠκὺς, habent ύτερος, & ύτατος: vt ευρὺς, vel ίων, & ισος. βαθίων, βαθισος, cæterum ταχὺς, facit etiam θάσσων.

Μικρὸς, μικρότερος, μικρότατος. vel Compar. ἐλάττων, ἧττον, μείων. Superlatiuus ἐλάχισος.

Comparatio, & ex substantiuo, κέρδος, κερδίων, κέρδισος.

Etiam in verbis locum habet βάλλω, βέλτερος. βέλτισος: φέρω, φέρτερος, φέρτισος, φέρισος, & φέρτατος.

In aduerbijs ἄνω, ἀνώτερος, ἀνώτατος: κάτω, κατώτερος, κατώτατος: μάλα, μᾶλλον, μάλισα: πόῤῥω, ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος, πέρα, περαιτέρω, περαίτατον, ἐγγὺς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγισος; ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος.

In participijs, ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέσερος, ἐῤῥωμενέσατος.

In præpositionibus, ὑπὲρ, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος; πρὸ, πρότερος, πρότατος, & eliso τ, factaque crasi, πρώατος, πρῶτος.

VERBALIA.

PRoficiscuntur à personis perfecti passiui ablato augmento.

A prima persona fiunt finita in μα, & μος: πέπραγμαι, τὸ πρᾶγμα; ἔψαλμαι, ὁ ψαλμὸς.

A secunda ις, λέλεξαι, ἡ λέξις, & ια; sed ferè cum α, ὃ, δυς, κέκρισαι, ἀκρισία, τέταξαι, εὐταξία, πέπραξαι, δυσπραξία.

A tertia, της, τος, τηρ, τήριον, τρον; πεποίηται ὁ ποιητὴς, ἤκουσαι, ὁ ἀκουσὸς; κεχάρακται, ὁ χαρακτὴρ, πέπονται,

ται, τὸ ποτήτιον: δεδίδακται, τὸ διδακτέον. Et ab hac persona formantur illa in τέον, quæ tanquam gerūdia sunt, γέγραπται: γραπτέον, scribendū est. Quod si tribus generib. varientur, veluti gerundiua fuerint. ὁ γραπτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον, scribendus, a, um.

In declinationes simplices.

PRimę declinationis nomina in ας, quędam recepto more genitiuum faciūt in α, Θωμᾶς Θωμᾶ, sic Αννίβας, Πυταγόρας, Πατραλῴας, Αρχύτας, & item alia consimiliter.

Vocatiuus nominum in της exit in α breue, τοξότης, ἱππηλάτης, προφήτης: ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα, sic gētilia, Σκύθης, ὦ σκύθα, & poetica in της, κυνώπης, ὦ κυνῶπα. & composita ex verbis μετρῶ, τωμῶ, τρίβω: γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοτρίβης, ὦ γεωμέτρα, &c.

Secundæ declinationis nomina, Αθηνᾶ, Ναυσικᾶ, & μνᾶ seruant α in genitiuo, & datiuo, Αθηνᾶς, ἀθηνᾶ, &c. fiunt enim per crasim à desinentibus in α purum, Αθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.

Tertiæ declinationis neutra in ον abijciunt ν, more Attico: ἄλλο, τηλικοῦτο, τοιοῦτο, τοσοῦτο. Sic pronomina, τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτό. Interdum hæc habent ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

Quartæ declinationis nomina deducta ex ος, tertiæ, mutant α penultimam longam in ε: ναὸς νεὼς, λαὸς, λεὼς.

Quinque accusatiuū faciunt etiā sine ν: Ἄθως, ἄθω, ἕως, ἕω. Κέως, κέω. Κῶς, κῶ: λαγὼς, λαγῶ.

Vnū quoque in ως neutrū est, τὸ χρέως: τοῦ χρέω.

Datiuus singularis declinationum simplicium semper est diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, vel ῳ.

Quintæ declinationis nomina, ὁ πατὴρ, τοῦ πατέρος, & πατρὸς, τὸν πατέρα tantum. ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, & μητρὸς, τὴν μητέρα tantum, ad differentiam nominum, ἡ πάτρα, ἡ μήτρα.

Composita quædam polysyllaba in ων, faciũt vocatiuum per ον, accẽtu retracto in antepenultimam, ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλον.

Monosyllaba circũflexa in ῆς genitiuũ formãt ablato σ, ὁ Ἄρης, τοῦ Ἄρη, ὁ Τρῆς, τοῦ τρῆ. Sic Ποδῆς ποδῆ

Idẽ faciũt diminutiua circũflexa in ῦς, ὁ Καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ, τὸν καμῦν. ὁ Διονῦς, ὁ Κλαυσῦς.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τοῦ ἰησοῦ, τῷ ἰησοῦ, τὸν ἰησοῦν.

In contractiones.

PRimæ declin. cõtractorum accusatiuus εα, & per crasim η. sed quorũ nominatiuus definit in ης, purum, etiam cõtrahuntur in α. ἀφυὴς ἀφυέα, ἀφυῆ, vel ἀφυᾶ. ὑγιὴς, ὑγιέα, ὑγιῆ, vel ὑγιᾶ.

Contrahuntur etiam nomina in όος in omnibus casibus.

Sing. ὁ νόος νοῦς, τοῦ νόου νοῦ, τῷ νόῳ νῷ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ.

Dual. τὼ νόω νὼ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν.

Plur. οἱ, καὶ ὦ νόοι νοῖ, τῶν νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοὺς νόους νοῦς.

Sic ῥόος, πλόος, & adiectiua ἁπλόος, διπλόος: quorum fœminina, & neutra similiter vbiq; contrahuntur Fœmin. ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ, τὴν ἁπλόην ἁπλῆν, & ita deinceps.

Neutr.

Neutr. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ, &c. vt in masculino, τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

Neutra verò in εον sic inflectuntur per crasim. Sin. τὸ, καὶ ὦ ὀστέον ὀστοῦν, τοῦ ὀστέου ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ ὀστῷ D. τὼ ὀστέω ὀστὼ acuto accẽtu, τοῖν ὀστέοιν, ὀστοῖν. P. τὰ ὀστέα ὀστᾶ. Genitiuus, & datiuus, vt in masculino.

Sic χρυσοῦς, ἀργυροῦς, χαλκοῦς à finitis in εος, χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος: pro χρύσους, ἀργύρους, χάλκους. irregulariter enim accentus locum suum nõ seruauit. Femi. χρυσῆ, ἀργυρᾶ, χαλκῆ. Neu. χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν.

Neutra in υ, τὸ ἄστυ ἄστεος, τὸ πῶυ, πώεος, licet flectantur per εος, nusquam tamen contrahuntur.

Acuta in ὺς, τοῦ έος, crasin patiunt̃ in datiuo sin. nominatiuo, accus. & vocatiuo pl. ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδέϊ: οἱ, & ὦ ἡδέες ἡδεῖς, τοὺς ἡδέας ἡδεῖς.

Sed υς υς contrahitur in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali. ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος. οἱ, & ὦ βότρυες βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς, semper facta crasi in υ. sic νέκυς, στάχυς.

Imparissyllaba in ους similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralibus. ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, οἱ, & ὦ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς. Accus. quoq; singularis reperitur τὸν βοῦν, vt νοῦν, ab ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, τὸν νοῦν.

Cõparatiua in ων cõtrahũtur in accusatiuo singulari cõis gñis, trib. casib. pluralib. in omni genere, nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo. prius tñ eliditur ν, ac deinde fit crasis ex ο, & sequente vocali ὁ, καὶ ἡ μείζων, τοῦ, καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ τὴν μείζονα μείζοα μείζω, οἱ αἱ, & ὦ μείζονες μείζοες μείζους,

τοὺς, καὶ τὰς μείζονας μείζοας μείζους, (non μείζως, vt τοὺς βόας βοῦς, nō βῶς, q accusatiuus pluralis Quintæ declinationis semper contrahatur vt Nominatiuus) τὰ, & ὦ μείζονα μείζοα μείζω.

Sunt & aliæ terminationes in quinta decli. per crasim factæ, ὁ πλακοῦς πλακοῦντος, ex πλακόεις πλακόεντος. Sic ὁ Σιμοῦς, ἡ Ὀποῦς, Ἀμαθοῦς. Et ὁ τιμῆς τιμῆντος, ex τιμήεις τιμήεντος. Et in ῆρ circūflexa facta ex εαρ. τὸ κῆρ κηρὸς, τὸ στῆρ στηρὸς: à κέαρ κέαρος, στέαρ στέαρος. Et παῖς παιδὸς, à πάϊς πάϊδος.

HETEROCLITA.

Singulariter Mascul. sunt δεσμὸς, ἐρετμὸς, ζυγὸς, κύκλος, λύχνος, μοχλὸς, νῶτος, σταθμὸς, τράχηλος, pluraliter neutra, δεσμὰ, &c. reperimus tamen etiam κύκλους, λύχνους.

Sic fœminina, δίφρος, κέλευθος, & Commune ὁ καὶ ἡ τάρταρος. Pluralia δίφρα, κέλευθα, τάρταρα.

Hæc fęminina ἡ γυνὴ, ὁδὸς, πόλις, χεὶρ, in Nominatiuo, & Accusatiuo dualis numeri sunt generis Masculini, τὼ γυναῖκε, ὁδώ, πόλεε, χεῖρε.

Declinatione variant, Δάρης, κόμης, μύκης, τοῦ δαροῦ, & δάρητος, &c. ὁ Ἄρης, τοῦ ἄρου, ἄρητος, vel ἄρεος.

Propria nōia primæ decl. contract. habent interdum casus parissyllabicos, ὁ Ἀριστοφάνης εος, τὸν Ἀριστοφάνην, & οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀριστοφάνας. Sic cōposita ab ἔτος, ὁ ἑπταέτης εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας. Quædā in ως, quartæ, vel quintæ; ἥρως, Μίνως, ωος, aut τοῦ ω. sic γέλως, ἔρως, τοῦ ωτος, vel, τοῦ ω.

Etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, vel ὁ νοῦς, τοῦ νόος, vt βοῦς, βοός.

Composita à ποῦς habent οδος, vel ου: δίπους, δί-

ποδός, δίπυ: sic τρίπυς, ἐπ͂λάπυς, οἰδίπυς, quod & ὁ Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδυ.

Sæpè nãq; à genitiuo imparissyllabico formatur nominatiuus, qui declinatur parissyllabicè, ὁ ἐπ͂λάπυς, του ἐπ͂λάποδος: vnde ὁ ἐπ͂λαπόδης, ἐπ͂λαπόδυ: ὁ μάρτυρ μάρτυρος, & ὁ μάρτυρος μαρτύρυ: ψίθυρ ψίθυρος, ὁ ψίθυρος ψιτύρυ.

Et aliqñ diuersus est noĩatiuus, ὁ μάκαρ μάκαρος, vel μάκαρ μάκαρτος, vel μακάριος μακαρίυ, & alia quoq;, τὸ δάκρυ δάκρυος, & τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύυ

Ὁ Μωσῆς, τοῦ μωσοῦ: vel ὁ Μωσεὺς, τοῦ Μωσέος: quod etiam per υ scribitur, Μοϋσῆς, Μοϋσεὺς.

Τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος, & methathesi γουνὸς: & τὰ γόνας γόνατος, τὸ δόρυ δόρυος, & δουρὸς: & τὸ δόρας δόρατος, vel δοῦρας δούρατος. etiã δόρος δόρεος, & crasi δόρους.

Genitiuus quoq; interdum varius est eiusdem nominatiui, ἡ χείρ, τῆς χειρὸς, & poeticè χερός: vnde receptus datiuus pluralis ταῖς χερσὶ, & genitiuus dualis τοῖν χεροῖν. λύγξ λυγγὸς, singultus. λύγξ, λυγκὸς, linx.

Qñq; diuersa noĩa eiusdẽ rei, sed casus partim sumunt ab vno, partim ab alio, ἡ γυναὶξ inusitatũ, ꝓ quo ἡ γυνὴ, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι sine ξ, vt qñq; ὦ ἄνα ab ἄναξ, τὸ γάλα, τοῦ γάλακτος, ab inusitato γάλαξ. nam tria, ἄναξ, νὺξ, & γάλαξ, genitiuum habent in κος, sed adest pleonasmus literæ τ, ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτος.

Ὁ Ζεὺς, τοῦ Διὸς, τῷ Διῒ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ.

Τὸ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδας, etiam τὸ ὕδος ὕδεος.

Ὁ πο-

Ο πολὺς, τὸν πολὺν, & neutrum τὸ πολὺ, reliquos omnes caſus in quouis genere, ac numero ſumit ab inuſitato nominatiuo πολλὸς, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ: ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ, & ſic deinceps.

Ὁ μέγας, τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα. Cętera omnia, per tria genera, & totidem numeros, accipiũtur ab inuſitato nomine μεγάλος, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, & reliqua.

Neutra quædã in αρ genitiuũ habent in ατος, ab inuſitatis nominibus in ας: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, ab ἥπας: ſic ἦμαρ, σεῖδαρ, φρέαρ, στέαρ, δέλεαρ, ὄνειαρ.

Et hactenus de Nomine: pergamus ad verba.

ANNOTATIONES IN VERBA

COgnata tẽpora ſunt, quorũ eadem eſt figuratiua. Præsẽs, & imperf. τύπτω, ἔτυπτον. Perfectum & pluſquamperf. τέτυφα, ἐτετύφειν. Aoriſt. primus, & Futurum primum ἔτυψα τύψω. Sic Aor. ſecũdus. Futurum ſecundũ, & pręteritum medium cognationem inter ſe habent, ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα.

Attici tertijs perſonis in ι, vel ε addunt literam ν ẽt ante conſonantem, τύπτουσιν, vel ἔτυπεν τοῦτον.

Litera ρ propter ſyllabicum augmẽtum geminatur, ῥίπτω, ἔῤῥιπτον: & ρ poſterius aſpiratur, prius lenem habet ſpiritum. nulla ſiquidem ſyllaba deſinit in aſpiratã, ſed ſi litera geminetur, prior eſt tenuis, Ἀτθὶς, Σαπφὼ, Βάκχος.

Quorũ principiũ γν, aut γρ, nõ repetunt primã conſonantem: γνόω: ἔγνωκα: γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα.

Hæc

Hæc verò repetunt, μνάομαι, μέμνημαι, κτάομαι κέκτημαι, πλάομαι πέπλημαι, πλόω πέπλωκα: nam apud poetas, κτ, μν, & πλ, communem faciũt syllabam.

In incremento temporali quatuor α seruãt; ἀάω ἄον, ἀίω, ἄϊον. ἀηθέσσω ἀήθεσσον. ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην.

Vocalem ε plurima non in η mutãt, sed augent addito ι: ἔχω, ἕπω, ἐλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἕρπω, ἑρπύζω, ἐσιῶ κω, ἕπομαι, ἐρέω, ἑστιάω, ἐάω, ἕω, ἐρύω, ἔθω, ἐθίζω, ἐργάζομαι. ἔχω εἶχον ab ἦχον, & ita in reliquis.

Ἔπω, εἶπον, εἰπὲ, εἰπών, in omnibus modis seruat augmentum.

Ἐστήκω, ἑστήκειν, Plusquamperfectum medium: nam perfectum ἕστηκα sine augmento: licet id verius sit actiuum ab ἵστημι, & ἕστακα dictum per α more Dorico.

Ἕω εἷμαι præteritum passiuum.

Ἐθίω, εἴρηκα, εἴρημαι, vnde εἰρήθην, & eliso ι ἐρήθην.

Ἔθω, εἴωθα. Preteritum medium per pleonasmũ ω. Diphthõgum αυ in ηυ Atticè: αὔχομαι, ηὐχόμην, αὔδω, ηὔδον.

Diphthongum οι hæc non mutant, οἰόομαι οἰώθην, οἰμέω, οἰνέω, οἰνίζω, οἰστρόω, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, οἰδαίνω, οἰκουρέω.

Compositi augetur principium, si præpositio nihil addit ad significatum, ἕπω, ἐνέπω, dico, ἠνέπον, εὕδω, καθεύδω, dormio, ἐκάθευδον.

Quędam Attici augent initio, quorum simplicia non sunt in usu, ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν. ἀντιβολῶ ἠντιβόλουν.

Alia in medio, ἀπολαύω, ἀπέλαυον, & ἀπήλαυον,

omnes quoque quadrat personas, ἑαυτῶν, nostrũ, vestrum, suipsorum: ἑαυτοὺς, nos, vos, seipsos. Sic & interdũ singulariter, ἑαυτοῦ, tuipsius, ἑαυτὸν, teipsum.

Quum reperiuntur aspirata αὑτῷ αὑτῷ, αὑτὸν, & similia, aphæresis est pro ἑαυτῷ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν.

Infinitiuum pronomen vocāt ὁ δεῖνα, quidam, & sic declinatur:

Masc. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα:

Fœm. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.

Neutr. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Declinatur etiam, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνατος, τῷ δεῖνατι, & ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα: & ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι. τὸν δεῖνα, apud Poetas.

DE ARTICVLIS.

Articulus duplex, { Præpositiuus, ὁ, ἡ, τὸ, quem antea declinauimus. Subiũctiuus, ὅς, ἥ, ὅ, valēs relatiuũ Qui, Quę, Quod.

Masc Sing ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν, Dual. ὥ οἷν, Pl. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.
Fęm. Sing. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Dual. ἅ, αἷν. Pl ἅι, ὧν, αἷς, ἅς.
Neut Sing. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Dual. ὥ, οἷν. Pl. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Datiuus ᾧ aspiratur: Aduerbiũ autem vocādi ὦ lenem habet spiritum, nec iota subscriptum.

Præpositiui articuli pro interrogatiuis sumũtur, τῷ pro τίνι, cui? & pro infinitis τῳ pro τίνι, si cui capiuntur, & pro Demõstratiuis pronominibus, τὸν pro τοῦτον, hunc: τὴν pro ταύτην, hanc.

Id

Id quod crebrum est adiectis cõiunctionibus δε, & γε: ὅδε, ἥδε, τόδε. ὅγε, ἥγε, τόγε. pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο. Itidem in reliquis casibus τοῦδε, τῷδε, τόνδε, pro Τούτου, τούτῳ, τοῦτον. Attici pro ὅδε, & τόδε dicunt ὁδὶ, & τοδὶ.

Subiunctiui articuli componũtur cum nomine infinito, τὶς, τινός. Masc ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Fœm. ἥτις, ἧστινος: Neut. ὅ,τι, οὗτινος. scribit autem ὅ,τι, per distinctiunculam, vt differat à cõiunctione ὅτι, quòd. Addit & περ, ὅσπερ, ἥσπερ, ὅπερ, Qui, Quæ, Quod.

Præpositiui articuli officium est rem certã significare ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librũ, nempe istũ certum, de quo inter nos cõstat, quãquam Attici ornatus gratia nunc addant articulum, nunc rursus auferant. Habent præterea locũ in diuisionibus, adiuncta coniunctione μὲν, & δὲ, vt ὁ μὲν, ὁ δὲ, hic quidẽ, ille autem, τὸν μὲν, τὸν δὲ hunc quidem, illum verò.

DE ADVERBIO, CONIVNCTIONE ET PRAEPOSITIONE.

TRES orationis partes, Aduerbium, Coniunctionem, & Præpositionem, breuiter perstringemus. Nam auctorum lectione præstat eas discere, quam præceptionibus Grãmaticis.

Aduerbiorum significationes sunt variæ.

Temporis, νῦν, nunc: τότε, tunc.

Loci

Loci, ἐνταῦθα, hic: ἐκεῖθεν, illinc: δεῦρο, huc.

Qualitatis, εὖ, benè: κακῶς, malè.

Quantitatis, ἅπαξ, ſemel, δὶς, bis: & cætera omnia quemadmodum apud Latinos.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt à genitiuo plurali: τῶν σοφῶν, ſapientum: σοφῶς, ſapienter: καλῶν, καλῶς, pulchrè. Alia in δὸν exeũt, κυνηδὸν, caninè: βοτρυδὸν, racematim. Quædam in στί. Ἑλληνιστί, Græcè. Ῥωμαϊστί, Romanè.

Cum aduerbijs numerãtur quas vocamus, Interiectiones, ἰοὺ, hei. οἴμοι, hei mihi. βαβαὶ, papè.

Coniunctiones. CONiunctiones ſunt Copulatiuæ, μὲν, δὲ, τε, καὶ. Diſiunctiuæ, ἤ, ἤτοι. Continuatiuæ, εἰ, εἴπερ. Subcontinuatiuæ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. Cauſales, ἵνα, ὅπως, γὰρ, ὅτι, διότι. Dubitatiuæ, ἆρα, μῶν, μὴ: & quæcunque præterea de ſignificationibus coniunctionum dici ſolent.

Praepoſitiones. PRæpoſitiones monoſyllabæ ſunt ſex, ἐν, εἰς, vel ἐς, ἐκ, vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σὺν, pro quo Attici ξὺν in compoſitis.

Diſſyllabæ duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

Conſonantem præcedit ἐκ, vocalem ἐξ: vt ἐκ γῆς, ἐξ αὐτοῦ.

Hactenus de partib. orationis ea conſcripſimus, quæ Græcas literas auſpicantibus omnino putamus neceſſaria, & citra quorum cognitionem fruſtra legendis auctoribus operam impendant. Nunc, quæ præterea dicenda ſunt de nomine, & verbo, carptim, & breuiter annotabimus.

Annota-

Annotationes in nomina adiectiua.

Tertiæ declinationis masculini ος puri, aut ρος fœmininũ est α: non puri, η: neutrum semper ον: ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρον: ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν. excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη per η.

Attici ος, communiter accipiũt, maximè in cõpositis, & deriuatis: ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, πάμφιλος, τὸ φιλόσοφον, πάμφιλον: ὁ καὶ ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον.

Quartæ declinationis commune ως, neutrum ων: ὁ καὶ ἡ ἄγεως, τὸ ἄγεων.

Quintę cõmune, ην, τὸ εν: ὁ καὶ ἡ τέρην, τὸ τέρεν.

Commune ων, Neutrum ον: ὁ καὶ ἡ ἀδαίμων, τὸ ἄδαιμον. sic Comparatiua, ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον.

Masculinum ας, Fęmi. αινα, Neutrũ αν. ὁ μέλας, τάλας: ἡ μέλαινα, τάλαινα: τὸ μέλαν ταλαν. sed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν. sic Composita, ἅπας, σύμπας.

Masculinum, εις, ἡ εσσα, τὸ εν: ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν.

Commune ης, τὸ ες, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς.

Commune ις compositum, τὸ ι, ὁ καὶ ἡ ἄχαρις, φιλόπατρις, τὸ ἄχαρι, φιλόπατρι.

Masc. υς, ἡ εια, τὸ υ: ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκύ.

Commune υς, τὸ υ: ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ.

Commune, ους, τὸ ουν: ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν.

Pauca trium generum sub vna voce, ὁ, ἡ, τὸ, ἅρπαξ, μάκαρ. Fœmin. habent, & substantiua, ὁ λέων, δράκων, θεράπων: ἡ λέαινα, δράκαινα, θεράπαινα: ὁ βασιλεὺς, ἄναξ, ἡ βασίλισσα, ἄνασσα, ὁ ψάλτης, ἡ ψάλτρια: ὁ παρακοίτης, ἡ παράκοιτις: ὁ δεσπότης, ἡ δεσπότις, & δέσποινα.

NVMERALIA CARDINALIA.

Sing. Masc. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, vnus, vnius, vni, vnũ, Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neutrum, ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia, δύο, duo, & δύω Atticè: δυοῖν, & δυεῖν, pro fœminino.

Pluralia communia, τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, tres, triũ, tribus, tres. Neutra, τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, tria, trium, tribus, tria. Sic οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα: quatuor, τῶν τεσσάρων, τοῖς, ταῖς, τοῖς τέσσαρσι, τοὺς, τὰς, τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor vsq; ad centũ sunt indeclinabilia: πέντε, quinque, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, decem, ἕνδεκα δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαὲξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, εἴκοσι, viginti, εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, ἑκατὸν, centũ. Hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, ducenti, tæ, ta, τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι: ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, mille. δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι: ὀγδοακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, decies mille. δισμύριοι, τρισμύριοι, & ita in reliquis.

Cardinalia: πρῶτος, prim⁹, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος: δέκατος, decimus, ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, &c. εἰκοσὸς, vigesimus. εἰκοσὸς πρῶτος. εἰκοσὸς δεύτερος, &c. τριακοσὸς, τεσσαρακοσὸς, πεντηκοσὸς, ἑξηκοσὸς, ἑβδομηκοσὸς, ὀγδοηκοσὸς, ἐννενηκοσὸς, ἑκατοσὸς, centesimus, διακοσιοσὸς, τριακοσιοσὸς, &c. χιλιοσὸς, millesi-

millesimus δυσχιλιοστὸς, μυριοστὸς, decies millesimus δυσμυριοστὸς, & sic deinceps.

GRADVS COMPARATIONIS.

Comparatiuus in τερος, Superlatiuus in τατος. Quæ verò terminationes adiectiuorum admittant comparationem, & qua ratione aut litera tollat, aut vocalis permutetur, planum est ex sequentib. exemplis, quæ in singulis terminationibus collocauimus loco præceptionum.

ος	ἔνδοξος,	ἐνδοξότερος,	ἐνδοξότατος,
	πρᾶος,	πραότερος,	πραότατος.
	σοφὸς,	σοφώτερος,	σοφώτατος,
ων	σώφρων,	σωφρονέστερος,	σωφρονέστατος,
ας	μέλας,	μελάντερος,	μελάντατος,
εις	χαρίεις,	χαριέστερος,	χαριέστατος,
ης	ἀσεβὴς,	ἀσεβέστερος,	ἀσεβέστατος,
ους	ἁπλοῦς,	ἁπλούστερος,	ἁπλούστατος,
υς	ἀρὺς,	ἀρύτερος.	ἀρύτατος,

Ex ος præcedente longa vocali, vel natura, vel positione, fit ότερος, & ότατος, per ομικρὸν: vt ἔνδοξος, πρᾶος, alioqui si præit breuis per ώτερος, & ώτατος, vt σοφὸς. At κενὸς κενότερος, κενότατος, στενὸς, στενότερος, στενότατος.

Irregulariter cõparant, ἀγαθὸς. Comparat. ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, λωΐων. Superlat. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quãdoq; ἀγαθώτατος.

Κακὸς. Comparat. κακίων, χείρων, χερείων. Superlatiuus, κάκιστος, χείριστος.

Καλὸς, καλλίων, κάλλιστος. αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος.

 Ἔχθρος,

Ἐχθρὸς, ἐχθίον, ἔχθιστος: ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος.

Λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος: φίλος, φίλτερος, φίλτατος per syncopem pro φιλώτερος, φιλώτατος.

Μέγας, μείζων, μέγιστος: πολὺς, πλείων, πλεῖστος.

Hæc, βαθὺς, βραδὺς, γλυκὺς, ἡδὺς, παχὺς, ταχὺς, ὠκὺς, habent ὕτερος, & ὕτατος: vt ευρὺς, vel ίων, & ιστος. βαθίων, βαθίστος, cæterum ταχὺς, facit etiam θάσσων.

Μικρὸς, μικρότερος, μικρότατος. vel Compar. ἐλάττων, ἧττον, μείων. Superlatiuus ἐλάχιστος.

Comparatio, & ex substantiuo, κέρδος, κερδίων, κέρδιστος.

Etiam in verbis locum habet βάλλω, βέλτερος. βέλτιστος: φέρω, φέρτερος, φέρτιστος, φέριστος, & φέρτατος.

In aduerbijs ἄνω, ἀνώτερος, ἀνώτατος: κάτω, κατώτερος, κατώτατος: μάλα, μᾶλλον, μάλιστα: πόῤῥω, ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος, πέρα, περαιτέρω, περαίτατον, ἐγγὺς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος; ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος.

In participijs, ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος.

In præpositionibus, ὑπὲρ, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος; πρὸ, πρότερος, πρότατος, & eliso τ, factaque crasis, πρώτατος, πρῶτος.

VERBALIA.

PRoficiscuntur à personis perfecti passiui ablato augmento.

A prima persona fiunt finita in μα, & μὸς: πέπραγμαι, τὸ πρᾶγμα; ἔψαλμαι, ὁ ψαλμὸς.

A secunda ις, λέλεξαι, ἡ λέξις, & ια, sed ferè cum α, δι, δυς, κέκρισαι, ἀκρισία, τέταξαι, εὐταξία, πέπραξαι, δυσπραξία.

A tertia, της, τος, τηριτήριον, τρον; πεποίηται ὁ ποιητὴς, ἤκουσαι, ὁ ἀκουστὸς, κεχάρακται, ὁ χαρακτὴρ, πέποται,

ται, τὸ ποτητέον: δεδίδακται, τὸ διδακτέον. Et ab hac persona formantur illa in τέον, quæ tanq̃ gerũdia sunt, γέγραπται: γραπτέον, scribendũ est. Quod si tribus generib. varientur, veluti gerundiua fuerint. ὁ γραπτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον, scribendus, a, um.

In declinationes simplices.

PRimę declinationis nomina in ας, quędam recepto more genitiuum faciũt in α, Θωμᾶς Θωμᾶ, sic Αννίβας, Πυταγόρας, Πατζαλώας, Αργῦτας, & item alia consimiliter.

Vocatiuus nominum in της exit in α breue, τοξότης, ἱππηλάτης, προφήτης: ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα, sic gẽtilia, Σκύθης, ὦ σκύθα, & poetica in πης, κυνώπης, ὦ κυνῶπα. & composita ex verbis μετρῶ, πωλῶ, τρίβω: γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοτρίβης, ὦ γεωμέτρα, &c.

Secundæ declinationis nomina, Ἀθηνᾶ, Ναυσικᾶ, & μνᾶ seruant α in genitiuo, & datiuo, Ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, &c. fiunt enim per crasim à desinentibus in ᾱ purum, Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.

Tertiæ declinationis neutra in ον abijciunt ν, more Attico: ἄλλω, τηλικοῦτο, τοιοῦτο, τοσοῦτο. Sic pronomina, τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτό. Interdum hæc habent ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

Quartæ declinationis nomina deducta ex ος, tertiæ, mutant α penultimam longam in ε: ναὸς νεὼς, λαὸς, λεώς.

Quinque accusatiuũ faciunt etiã sine ν: Ἄθως, ἄθω, ἕως, ἕω. Κέως, κέω. Κῶς, κῶ: λαγὼς, λαγῶ.

Vnũ quoque in ως neutrũ est, τὸ χρέως: τοῦ χρέω.

Datiuus singularis declinationum simplicium semper est diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, vel ῳ.

Quintæ declinationis nomina, ὁ πατὴρ, τοῦ πατέρος, & πατρός, τὸν πατέρα tantum. ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, & μητρὸς, τὴν μητέρα tantum, ad differentiam nominum, ἡ πάτρα, ἡ μήτρα.

Composita quædam polysyllaba in ων, faciũt vocatiuum per ον, accẽtu retracto in antepenultimam, ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλον.

Monosyllaba circũflexa in ῆς genitiuũ formãt ablato σ, ὁ Δρῆς, τοῦ δρῆ, ὁ Τρῆς, τοῦ τρῆ. Sic Ποδῆς ποδῆ Idẽ faciũt diminutiua circũflexa in ῦς, ὁ Καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ, τὸν καμῦν. ὁ Διονῦς, ὁ Κλαυσῦς.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τοῦ ἰησοῦ, τῷ ἰησοῦ, τὸν ἰησοῦν.

In contractiones.

PRimæ declin. cõtractorum accusatiuus εα, & per crasim η. sed quorũ nominatiuus definit in ης, purum, etiam cõtrahuntur in α. διφυὴς διφυέα, διφυῆ, vel διφυᾶ. ὑγιὴς, ὑγιέα, ὑγιῆ, vel ὑγιᾶ.

Contrahuntur etiam nomina in όος in omnibus casibus.

Sing. ὁ νοός νοῦς, τοῦ νόου νοῦ, τῷ νόῳ νῷ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ.

Dual. τὼ νόω νὼ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν.

Plur. οἱ, καὶ ὦ νόοι νοῖ, τῶν νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοὺς νόους νοῦς.

Sic ῥόος, πλόος, & adiectiua ἁπλόος, διπλόος: quorum fœminina, & neutra similiter vbiq; contrahuntur Fœmin. ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης ἁπλῆς, τῇ ἁπλοῃ ἁπλῇ, τὴν ἁπλόην ἁπλῆν, & ita deinceps.

Neutr.

Neutr. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ, &c. vt in masculino, τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

Neutra verò in εον sic inflectuntur per crasim.

Sin. τὸ, καὶ ὦ ὀστέον ὀστοῦν, τοῦ ὀστέου ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ ὀστῷ D. τὼ ὀστέω ὀστῶ acuto accẽtu, τοῖν ὀστέοιν, ὀστοῖν. P. τὰ ὀστέα ὀστᾶ. Genitiuus, & datiuus, vt in masculino.

Sic χρυσοῦς, ἀργυροῦς, χαλκοῦς à finitis in εος, χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος: pro χρύσους, ἀργύρους, χάλκους. irregulariter enim accentus locum suum nõ seruauit. Fœm. χρυσῆ, ἀργυρᾶ, χαλκῆ. Neu. χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν.

Neutra in υ, τὸ ἄστυ ἄστεος, τὸ πῶϋ, πώεος, licet flectantur per εος, nusquam tamen contrahuntur.

Acuta in ὺς, τοῦ έος, crasin patiunt in datiuo sin. nominatiuo, accus. & vocatiuo pl. ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδέϊ: οἱ, & ὦ ἡδέες ἡδεῖς, τοὺς ἡδέας ἡδεῖς.

Sed υες υς contrahitur in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali. ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος. οἱ, & ὦ βότρυες βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς, semper facta crasi in υ. sic νέκυς, στάχυς.

Imparissyllaba in ους similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralibus. ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, οἱ, & ὦ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς. Accus. quoq; singularis reperitur τὸν βοῦν, vt νοῦν, ab ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, τὸν νοῦν.

Cõparatiua in ων cõtrahũtur in accusatiuo singulari cõis gñis, trib. casib. pluralib. in omni genere, nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo. prius tñ eliditur ν, ac deinde fit crasis ex ο, & sequente vocali ὁ, καὶ ἡ μείζων, τοῦ, καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ τὴν μείζονα μείζοα μείζω, οἱ αἱ, & ὦ μείζονες μείζοες μείζους,

τὰς, καὶ τὰς μείζονας μείζοας μείζους, (non μείζως, vt τοὺς βόας βοῦς, nō βῶς, quod accusatiuus pluralis Quintæ declinationis semper contrahatur vt Nominatiuus) τὰ, & αἱ μείζονα μείζοα μείζω.

Sunt & aliæ terminationes in quinta decli. per crasim factæ, ὁ πλακοῦς πλακοῦντος, ex πλακόεις πλακόεντος. Sic ὁ Σιμοῦς, ἡ Ὀποῦς, Ἀμαθοῦς. Et ὁ τιμῆς τιμῆντος, ex τιμήεις τιμήεντος. Et in ηρ circūflexa facta ex εαρ. τὸ κῆρ κηρὸς, τὸ στῆρ στηρὸς: à κέαρ κέαρος, στέαρ στέαρος. Et παῖς παιδὸς, à πάις πάιδος.

HETEROCLITA.

Singulariter Mascul. sunt δεσμὸς, ἐρετμὸς, ζυγὸς, κύκλος, λύχνος, μοχλὸς, νῶτος, σταθμὸς, τράχηλος, pluraliter neutra, δεσμὰ, &c. reperimus tamen etiam κύκλους, λύχνους.

Sic fœminina, δίφρος, κέλευθος, & Commune ὁ καὶ ἡ τάρταρος. Pluralia δίφρα, κέλευθα, τάρταρα.

Hæc feminina ἡ γυναιξ, ὁδὸς, πόλις, χεὶρ, in Nominatiuo, & Accusatiuo dualis numeri sunt generis Masculini, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλεε, χεῖρε.

Declinatione variant, Δάρης, κόμης, μύκης, τοῦ δαροῦ, & δάρητος, &c. ὁ Ἄρης, τοῦ ἄρου, ἄρητος, vel ἄρεος.

Propria noīa primæ decl. contract. habent interdum casus parissyllabicos, ὁ Ἀριστοφάνης εος, τὸν Ἀριστοφάνην, & οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀριστοφάνας. Sic cōposita ab ἔτος, ὁ ἑπταέτης εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας. Quædā in ως, quartæ, vel quintæ; ἥρως, Μίνως, ωος, aut τοῦ ω. sic γέλως, ἔρως, τοῦ ωτος, vel, τοῦ ω.

Etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, vel ὁ νοὺς, τοῦ νοός, vt βοῦς, βοός.

Composita à πους habent οδος, vel ου: δίπους, δί-

ποδὸς, δίπε: ſic τρίπυς, ἑπτάπυς, οἰδίπυς, quod & ὁ Οἰδιπόδης, οἰδιπόδυ.

Sæpè nãq; à genitiuo imparisſyllabico formatur nominatiuus, qui declinatur parisſyllabicè, ὁ ἑπτάπυς, τοῦ ἑπτάποδος: vnde ὁ ἑπταπόδης, ἑπταπόδυ: ὁ μάρτυρ μάρτυρος, & ὁ μάρτυρος μαρτύρυ: ψίθυρ ψίθυρος, ὁ ψίθυρος ψιτύρυ.

Et aliqñ diuerſus eſt noĩatiuus, ὁ μάκαρ μάκαρος, vel μάκαρ μάκαρτος, vel μακάριος μακαρίυ, & alia quoq;, τὸ δάκρυ δάκρυος, & τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύυ

Ὁ Μωσῆς, τοῦ μωσοῦ: vel ὁ Μωσεὺς, τοῦ Μωσέος: quod etiam per υ ſcribitur, Μωϋσῆς, Μωϋσεὺς.

Τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος, & methatheſi γουνὸς: & τὸ γόνας γόνατος, τὸ δόρυ δόρυος, & δουρὸς: & τὸ δόρας δόρατος, vel δοῦρας δούρατος. etiã δόρος δόρεος, & craſi δόρους.

Genitiuus quoq; interdum varius eſt eiuſdem nominatiui, ἡ χείρ, τῆς χειρὸς, & poeticè χερός: vnde receptus datiuus pluralis ταῖς χερσὶ, & genitiuus dualis τοῖν χεροῖν. λύγξ λυγγὸς, ſingultus. λύγξ, λυγκὸς, linx.

Qñq; diuerſa noĩa eiuſdẽ rei, ſed caſus partim ſumunt ab vno, partim ab alio, ἡ γύναιξ inuſitatũ, ꝓ quo ἡ γυνὴ, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι ſine ξ, vt qñq; ὦ ἄνα ab ἄναξ, τὸ γάλα, τοῦ γάλακτος, ab inuſitato γάλαξ. nam tria, ἄναξ, νὺξ, & γάλαξ, genitiuum habent in κος, ſed adeſt pleonaſmus literæ τ, ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτος.

Ὁ Ζεὺς, τοῦ Διὸς, τῷ Διῒ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ.

Τὸ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδας, etiam τὸ ὕδος ὕδεος.

Ὁ πο-

Ὁ πολὺς, τὸν πολὺν, & neutrum τὸ πολὺ, reliquos omnes casus in quouis genere, ac numero sumit ab inusitato nominatiuo πολλὸς, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ: ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ, & sic deinceps.

Ὁ μέγας, τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα. Cętera omnia, per tria genera, & totidem numeros, accipiũtur ab inusitato nomine μεγάλος, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, & reliqua.

Neutra quędã in αρ genitiuũ habent in ατος, ab inusitatis nominibus in ας: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, ab ἥπας: sic ἦμαρ, σεῖδαρ, φρέαρ, στέαρ, δέλεαρ, ὄνειαρ.

Et hactenus de Nomine: pergamus ad verba.

ANNOTATIONES IN VERBA

COgnata tẽpora sunt, quorũ eadem est figuratiua. Præsẽs, & imperf. τύπτω, ἔτυπτον. Perfectum & plusquamperf. τέτυφα, ἐτετύφειν. Aorist. primus, & Futurum primum ἔτυψα τύψω. Sic Aor. secũdus. Futurum secundũ, & pręteritum medium cognationem inter se habent, ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα.

Attici tertijs personis in ι, vel ε addunt literam ν et ante consonantem, τύπτουσιν, vel ἔτυπεν τοῦτον.

Litera ρ propter syllabicum augmẽtum geminatur, ῥίπτω, ἔρριπτον: & ρ posterius aspiratur, prius lenem habet spiritum. nulla siquidem syllaba desinit in aspiratã, sed si litera geminetur, prior est tenuis, Ἀτθὶς, Σαπφὼ, Βάκχος.

Quorũ principiũ γν, aut γρ, nõ repetunt primã consonantem: γνόω: ἔγνωκα: γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα.

Hæc

Hæc verò repetunt, μνάομαι, μέμνημαι, κτάομαι κέκτημαι, πλάομαι πέπλημαι, πλόω πέπλωκα: nam apud poetas, κτ, μν, & πλ, communem faciũt syllabam.

In incremento temporali quatuor α seruãt; ἀΐω ἀΐδον, ἀΐω, ἄϊον. ἀηθέσσω ἀήθεσσον. ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην.

Vocalem ε plurima non in η mutãt, sed augent addito ι: ἔχω, ἕπω, ἑλῶ, ἕλκω, ἑλκύω, ἕρπω, ἑσπύζω, ἑστιάω, ἕπομαι, ἐρέω, ἑστιάω, ἐάω, ἔω, ἐρύω, ἔθω, ἐθίζω, ἐργάζομαι. ἔχω εἶχον ab ἦχον, & ita in reliquis.

Ε'πω, εἶπον, εἰπέ, εἰπών, in omnibus modis seruat augmentum.

Ε'στήκω, ἑστήκειν, Plusquamperfectum medium: nam perfectum ἕστηκα sine augmento: licet id verius sit actiuum ab ἵστημι, & ἕστακα dictum per α more Dorico.

Ε'ω εἷμαι præteritum passiuum.

Ε'ρέω, εἴρηκα, εἴρημαι, vnde εἰρήθην, & eliso ι ἐρήθην.

Ε'θω, εἴωθα. Preteritum medium per pleonasmũ ω. Diphthõgum αυ in ηυ Atticè: αὔχομαι, ηὐχόμην, αὔδω, ηὔδον.

Diphthongum οι hæc non mutant, οἰόομαι οἰώθην, οἰμέω, οἰνέω, οἰνίζω, οἰστρόω, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, οἰδαίνω, οἰκουρέω.

Compositi augetur principium, si præpositio nihil addit ad significatum, ἔπω, ἐνέπω, dico, ἤνεπον, εὕδω, καθεύδω, dormio, ἐκάθευδον.

Quędam Attici augent initio, quorum simplicia non sunt in usu, ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν. ἀντιβολῶ ἠντιβόλουν.

Alia in medio, ἀπολαύω, ἀπέλαυον, & ἀπήλαυον,

ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν: ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον. Sic aliqua composita ex δυς & εὖ, δυσαρεστῶ: δυσηρέστουν: δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. Sic εὐορκῶ, εὐεργετῶ, εὐαγγελίζομαι. Sunt quæ vtrunque augentur, ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, ἀνέχομαι, ἠνειχόμην.

Apud Atticos syllabicum augmentum vertitur in temporale, ἔμελλον, ἤμελλον, ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. Sic εἴδειν, ᾔδειν. Plusquam perfectum ab εἶδα. nam ε siue solum, siue in diphthongo, mutant in η.

Perfecto Attici penultimam ε dissyllabi primæ, & secũdæ coniugationis vertunt in ο, πέμπω, πέπομφα, communiter, πέπεμφα Atticè, βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα.

Verbum μένω facit μεμένηκα tanquam à μενέω.

Attici inchoatorũ ab ε, ο, & α, breui præterito cõmuni præfigunt duas priores literas præsentis ἐρίζω, ἤρικα, ἐρήρικα, passiuum ἐρήρισμαι: ὄλλω, ὦλα, ὤλωλα. præteritum medium est. ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι.

Corripitur autem præteriti Attici tertia syllaba, si trium syllabarum numerum excesserit hoc modo; vertitur η in ε, ω in ο, ει & ευ abijciunt ι, οι, & ου subiunctiuam. Ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα: ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα, ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα; ἑτοιμάζω, ἡτόμακα, ἐτητόμακα: ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα. At ἐρείδω, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρεισμαι, ἐρήρειδα: vt differat ab ἐρήρικα verbi ἐρίζω.

Verbũ ἔδω, ἦκα, ἔδηκα, & interiecta syllaba δο, ἐδήδοκα. passiuũ ἐδήδομαι. sic ἄγω assumit γο, ἦχα, ἄγηχα

ἄγηχα, ἀγήγοχα: ſed euphonia tollit γ, ἀγήοχα.

Inceptis ab ο, vel ω præteritũ atticũ præfigit ε: ὁράω, ὦρακα, ἑώρακα: οἴγω, ᾦγα, ἔωγα: vnde fit ἀνέωγα. Ὠθω, ὦσμαι, ἔωσμαι: ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι. Idẽ fit in præterito imperfecto, ἑώρων, ἐωνέμην, & cõ ſimilibus.

Sic εἴκω medium præteritum facit οἶκα, vnde ἔοικα. Accidit hoc & in Aoriſtis aliorum quoq; verborum: ἧκα, ἕηκα, vnde ξυνέηκα: εἶπα, ἔειπα, προσέειπα: ὥσαμlω, ἐώσαμlω. ſed huiuſmodi magis Poetarum ſunt.

Cæterum ε augmentum Atticum, ſpiritũ ſortitur præſentis, ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα; ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι.

Attici præterea pro incremẽto λε, & με, ponũt ει diphthongum, λήβω, λέληφα, εἴληφα, μείρομαι, μέμαρμαι, εἵμαρμαι.

Pluſquãperfecti, & prima, & tertia ſingularis Atticè per η ſine ν, ἐτετύφη ἐγὼ, ἐτετύφη, ἐκεῖνος: vnde ἐκεχήνη pluſquamperfectum medium à χαίνω; & ᾔδη, pro ᾔδειν, ab εἴδω.

Tertiã plur. ἐτετύφεισαν, Atticus effert p εσαν, elidẽdo ſubiũctiuã: ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν, ἀκηκόεσαν.

Eſt quandoque hoc tempus contentum incremento perfecti: τεθεμελίωτο, pluſquamperfectum paſſiuum à θεμελιόομαι.

Atticum pluſquamperfectũ tẽporaliter initio augetur: ἐγρήγορα, ἠγηγέρκειν, ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν, ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipe ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν: & ἐλήλυκα, & ἐλήλυθα ab ἐλεύθω. At ἔολπα, ἐώλπειν:

ἔοργα

ἔοργα, ἐώργειν: ἔοικα ἐώκειν, augentur ſecunda ſyllaba pro ἠόλπειν ἠόργειν, ἠόικειν.

Aoriſtus primus conſonantem ſeruat Futuri, pręter quīque, ἔπο εἶπα, ἐνέγκω, ἤνεγκα, τίθημι, ἔθηκα, δίδωμι ἔδωκα, ἵημι, ἧκα. duo primi etiā in reliquis modis vſurpantur, tres vltimi minimè.

Quatuor ſcribuntur purè, χέω, ἔχεα, vel ἔχευα: κέω, vel καίω ἔκηα: σεύω, ἔσσευα, ἀλεύω ἤλευα, ſublata futuri conſonante.

Aoriſtus ſecūdus diſſyllabus in multis nō corripit penultimam, quod in eandem cadat augmētum, ἄδω, ἦδον, ἕλκω εἷλκον: ἕλω, εἷλον, ἕπω εἶπον, ἔχω, εἶχον: ἥκω ἧκον: ἄγω, ἦγον (& Atticè ἤγαγον interpoſito γα) εἴδω, εἶδον (nam ἴδον poeticum eſt) ἐλεύθω ἦλθον: ſed eſt ſyncope ab ἤλυθον.

Etiā triſyllabus penultima longa, ἐνέγκω, ἤνεγκον, πέρθω, ἔπαρθον, δέρκω ἔδαρκον, & metatheſi poetica ἔπραθον, ἔδρακον. πλήσσω, ἔπληγον, ad corpus pertinet, ἐπλαγον ad animam.

In ſextæ coniugationis circūflexis nihil ob penultimam mutabitur. χέω ἔχον: ῥέω ἔῤῥον: βλαστέω ἐβλάστον: δουπέω ἔδουπον: ὀλισθέω, ὤλισθον.

Tria, λέγω, φλέγω, βλέπω, non mutant ε in α: ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον. At τέμνω ἔταμον, & ἔτεμον.

Tertia pluralis par primę ſingulari ἔτυπον: ſed Bœoti in Imperfecto, & vtroq; Aoriſto hāc perſonām faciunt ſyllabis parem primæ plurali, ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν, ἐτύπομεν, ἐτύποσαν. vnde ſunt illa, εἴδοσαν, ἐμάθοσαν, ἤλθοσαν, ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον.

Futura

Futura tria, ſunt quę ſpiritum præſentis nō ſeruant, τρέφω θρέψω, τρέχω, θρέξω, ἔχω, ἕξω, ad differentiam aduerbij ἔξω.

Quartę coniugationis polyſyllabum futurum in ίσω circumflectunt Attici tollendo σ, νομίζω, νομίσω, νομιῶ, & medium βαδίζομαι βαδίσομαι, βαδιοῦμαι: ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι.

Barytona quædam habent futurum à circūflexis inuſitatis; θέλω, ὀφείλω, μέλλω, αὔξω, ἕψω, ἀλέξω, in ήσω, θελήσω, ὀφειλήσω, ab obſoletis θελέω, θελῶ, &c. Sic etiam βούλομαι βουλήσομαι, tanquā à βουλέομαι, βουλοῦμαι. Atticorum enim eſt è circunflexis facere barytona.

Sic πλέω, ῥέω, χέω, πνέω, in εύσω, πλεύσω, &c. itidem κλαίω κλαύσω, καίω, vel κάω καύσω.

Imperatiui tertiā pluralē Attici faciunt ſimilē genitiuo plurali participiorum eiuſdē temporis, τυπτόντων, τυψάντων, pro τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν.

Secundus Aoriſtus vltimam grauat. τύπε: ſed acuuntur tres, ἐλθὲ, εὑρὲ, εἰπὲ. Sic Atticè, λαβὲ, ἰδὲ, quum communiter dicant, λάβε, ἴδε.

Optatiuo Aeolico non vtuntur Attici, niſi in ſecunda, & tertia ſingulari, τύψειας, τύψειε, & tertia plurali τύψειαν.

Subiunctiui ſecūda, & tertia perſona, ſingularis tam barytonorum, quàm circūflexorū, & verborum in μι, continet diphthongum impropriā: ἐὰν, τύπτῃς, τύπτῃ, ποιῇς ποιῇ, τιθῇς τιθῇ.

Paſſiui ſecunda perſona præſentis, & futuri in τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπτήσῃ, τετύψῃ. Perfecti autem in

σαι, πεποίησαι, & præsentiũ à verbis in μι, τίθεμαι, τίθεσαι. Quem moré & in Barytonis quibuſdam cernimus, φάζομαι, φάζεσαι, p φάζῃ: & in circũflexis, καυχάομαι ῶμαι, καυχάεσαι χᾶσαι, pro καυχάῃ καυχᾷ. Et contrà quædam à verbis in μι deſinunt in ῃ, more baritonorum, κάθημαι κάθῃ, ἐπίσαμαι, ἐπίσῃ, δύναμαι δύνῃ, pro κάθησαι, ἐπίσασαι, δύνασαι. Sic perfectum μέμνημαι, μέμνῃ, pro μέμνησαι.

Quatuor Attici finiũt in ει, βούλομαι βούλει, οἴομαι οἴει: ὄψομαι ὄψει: ἔσομαι ἔσει, & facta craſi, ει.

Perfectum paſſiuum à verbis in νω per σμαι faciunt Attici, μιαίνω, μεμίασμαι, μολύνω μεμόλυσμαι.

Verbum μένω μεμένημαι, vt μεμένηκα, velut à μενέω.

Diſſyllaba primæ, & ſecundæ cõiugationis, q̃ Attico præterito mutant ε in ο, hic repetunt ε: λέγω λέλοχα λέλεγμαι, κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι: inuenitur & κέκλαμμαι. Quæ habent ρε cum aliqua cõſonante vertunt ε in α: σρέφω, ἔσρεφα ἔσραμμαι, ſed βρέχω βέβρεχα βέβρεγμαι.

Aoriſti primi paſſiui ἐῤῥώσθην, & ἐμνήσθην aſſupſerunt σ, quum non ſit in præterito: ἔῤῥωται, μέμνηται. Contrà ἐσώθην perdit σ. nam præteritum σέσωσαι à σώζω.

Cæterum ἐγνώσθην regulariter fit à Barytono γνόω, μ. γνώσω, π. ἔγνωκα ἔγνωσμαι, vnde ἐγνώσθην.

Etiam ἐδυνάσθην, & Atticè ἠδυνάσθην à δυνάζω: ſed ἐδυνήθην, & Atticè ἠδυνάθην, à δυνάω, μ. δυνήσω.

Penultima huius temporis eadem cum Perfecto: at ἀρέθην, & ἐπῃνέθην per ſyſtolen ab ἄρημαι

ῥημαι,& ἐπήνημαι. Sic compoſita ab αἱρέω, αἱρῶ, καθηρέθω, ἀφηρέθω, & ſimplex ἡρέθω: à preteritis ἥρημαι, καθήρημαι, ἀφήρημαι.

Sic ἐῤῥέθω ab ἐῤῥῆμαι) quod & ἐῤῥάθω: vnde ῥηθείς.

Illa, quæ verterant præterito ε in α, hic rurſus per ε ſcribuntur: στρέφω, ἔστραμμαι, ἐστρέφθω.

Optatiuorũ prima pluralis in ημεν patitur ſyncopen in omnib. verbis τυφθείημεν τυφθεῖμεν: vnde formatur tertia τυφθεῖεν: cõſimiliter à verbis in μι, τιθείημεν, τιθεῖμεν, τιθεῖεν, ſic εἶεν pro εἴσαν, ab εἴημεν.

Subiunctiui ſecunda perſona ſingularis diphthongus eſt impropria, τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, ſimilis tertiæ actiuorum.

Medium præteritum à βλάπτω, καλύπτω, κρύπτω, deſinit in βα βέβλαβα, & cætera ab antiquis in βω finitis βλάβω, &c.

Sic à βάπτω, θάπτω, σκάπτω, præteritum in φα, βέβαφα, ab inuſitatis βάφω, τάφω, σκάφω. Sic Aoriſt. ſecundus, & futurum ſecundum, ἔβλαβον: βλαβῶ: ἔβαφον, βαφῶ.

Verbum μίμνω, facit μέμονα, à μένω. fit enim μίμνω per pleonaſmum à μένω. Et ſolent huiuſmodi vertere ε in ι: πέτω, πίπτω, τέκω, τίκτω, ῥέπω, ῥίπτω, ἔπω, ἴσπω.

Duo illa τέτελα, & μέμελα, vnde μέμηλα, fiunt à τελέω τελῶ, μέλεω, μελῶ: quæ Atticè grauantur, τέλω, μέλω.

Illa δέδηα, & νένηα, à δαίω, & νάω, vt φαίνω, πέφηνα.

Futura ſecunda media fiunt, ἔδομαι, τίομαι, φάγομαι,

γομαι, præter morem circumflecti enim deberét, vt τυποῦμαι.

Contractiones verborum supra commemorauimus: verum & aliter quoque fit cõtractio, προέδωκας, προύδωκας, προέτιθει, προυτίθει, προόπτον προῦπτον, προέργον, προῦργον. Sic & τὸ ἀγαθὸν τἀγαθὸν, καὶ ἐγὼ κἀγώ, τὸ ἐναντίον, τοὔναντίον, τὸ ὄνομα τοὔνομα, τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον: cuiusmodi crasis apostrophi nota signari solet.

Perfecti passiui penultima breuis, non semper asciscit σ, δέω, δέδεκα, δέδεμαι, vnde ἐδέθην: δράω, δέδρακα, δέδραμαι, vnde δρᾶμα: ἀρόω ἤροκα, ἤρομαι, vnde ἀροτήρ. Tamen ὁ δεσμὸς tanquam à δέδεσμαι.

ANOMALA IN MI.

PLurima fiunt ab ἕω, quod vario spiritu varia significat.

Verbum substãtiuũ εἰμὶ fit ab ἕω, pro ὑπάρχω, hoc est sum, reduplicationem non habet penultima non η ex ε, ne idem sit cum ἧμι, dico: sed addit iota, vt penultima sit lõga, & acuitur vltima, quũ dicendum foret εἶμι. Nam disyllaba penultimã circunflectunt, γνῶμι, δῦμι, κλῦμι.

Indicatiui præsens sing. εἰμὶ, εἶς, ἐστὶ. Dual. ἐστὸν, ἐστὸν. Plur. ἐσμὲν, ἐστὲ εἰσὶ.

Imperfectum singul. ἦν, ἦς, ἦ. Dual. ἦτον, ἤτην. Plu. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Personis in σ Aeoles addunt θα, ἦσθα, ἔφησθα, εἶπησθα.

Plusquamperfectũ medium, ἤμην, ἦσο, ἦσο, &c.

Futu-

Futurum med. ἔσωμαι, (vt τύψομαι, ἔσῃ, ἔσεται, & syncope ἔςαι.

Imperatiui præsens singular. ἴσθι, vel ἔσω, ἔςω, Dual. ἔςον, ἔςων, Plur. ἔςε, ἔςωσαν.

Inuenitur ἤτω, pro ἴςω à barytono ἔω, ἔε, ἐέτω: & crasi duorum εε in η, dicitur ἤτω.

Optatiui præsens, sing. εἴμην, εἴης, εἴη. Dual. εἴητον, εἰήτην. Plur. εἴημεν εἴητε, εἴησαν, & εἶεν, de qua syncope suprà dictum est.

Futurum, ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, vt τυψοίμην.

Subiũctiui præsens, sing. ἐὰν, ὦ, ᾗς, ᾗ. Dual. ἦτον, ἦτον. Plur. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Infinitiui prçsens, εἶναι. Futurum ἔσεσθαι.

Particip. prçs. ὁ ὢν ὄντος, ἡ οὖσα, οὔσης: τὸ ὂν, ὄντος.

Futurum, ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, fit ab ἔω, deinde εἴω. De εἶμι

Εἶμι, hoc est, eo, vel ibo. nam futurum εἴσω nõ est in vsu. quod est eo.

Indicatiui præs. sing. εἶμι, εἶς, vel εἶ (vnde ἄπει) εἶσι. Dual. ἴτον, ἴτον. Plu. ἴμεν, ἴτε, ἴσι: & Ionicè ἴασι, προσίασι, εἰσίασι.

Imper. sing. εἶν, εἶς, εἶ. D. ἴτον ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum inusitatum εἶκα: vnde plusquáperfectum εἴκειν, & Atticè ἤκειν.

A perf. med. εἶα fit ᾖα, & solutione ἤϊα, ἤϊες: ἤϊε.

Plusquamperfectũ ᾔειν, tertia plurali ᾔεσαν, & ἀνήεσαν, ἐξήεσαν.

Ab Aor. pr. εἶσα fit εἶσαν, & inde fit ᾖσαν, & ἤϊσαν.

Aoristus secundus, ἴον, ἴες, ἴε, ab εἴω. Participium ἰών. Alij tria dicunt præsentia acuta, ἰῶν, κιῶν, &

ἐὼν, pro ὢν, ab εἰμὶ, ſum.

Imperatiuus ſing. ἴθι, ἴτω. Dual. ἴτον, ἴτων. Plur. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι dicitur etiam εἶ ab ἔω. Imper. ἴε: craſi εἶ: ἔξει, δίει.

Infinitiuus ἰναι, etiã εἶναι, vnde ἀπεῖναι, παρεῖναι, per metatheſin ab ἰέναι, recepto infinitiuo, vnde ἀπιέναι, μετιέναι, προσιέναι, ab ἵημι, quod fit ab ἵέω.

De ἵημι quod eſt mitto. Ἵημι, τὸ πέμπτω, hoc eſt mitto, fit ab ἕω, per reduplicationem impropriam coniugandum vt τίθημι. Futurum ἥσω.

Actiui indicatiui præſens. Singul. ἵημι, ἵης, ἵησι. Dual. ἵετον, ἵετον. Plural. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι. Ionicè ἱέασι: ἰᾶσι, ἐνιᾶσι, &c.

Imperfectum ἵην, vt ἐτίθην. Perfectum εἶκα, Bœotorum more pro ἧκα, à futuro ἥσω, vnde εἰκὸς, ἀφεικὼς, ἀφεικέναι.

Aoriſtus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε, pro ἧκα, futuri conſonantem non ſeruat. ſic ἀφῆκα, παρῆκα, & ἀνηκάμην Aoriſtus medius.

Aoriſtus ſecũdus ſing. ἧν, ἧς, ἧ, Dual. ἕτον, ἕτην. Plural. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, vnde πρόσεσαν, mutat penultimam, vt ἔθην, & ἔδων.

Imperatiui pręſens, ἵεθι, ἱέτω, & cætera Aoriſt. ſecundus ἕς, ἕτω, vt θὲς, vnde compoſita πρόες, ἄφες, κάθες.

Optatiui præſens, ἱείην. Subiunctiui, ἐὰν ἱῶ. Infinitiui, ἱέναι. Participij, ἱείς, omnia vt τίθημι.

Aoriſti ſecundi optat. εἵην. Subiunctiui, ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ, & interdum ἕω, ἕης, ἕῃ: deinde εἵω, εἵης, εἵῃ. vnde ἀφείω. Infinitiui, εἷναι, penultima diphthongo,

vt ἑεῖναι, vnde composita ἀφεῖναι, καθεῖναι.

Participium εἵς, ἕντος, ἀφεὶς, καθεὶς, &c.

Passiui Præsens, ἵεμαι. Imperf. ἱέμην, omnia vt τίθεμαι. Perfectũ εἷμαι, per ει, vt τέθειμαι. Tertia pluralis, εἷνται, ἀφεῖνται, ἀνεῖνται, pro quib. Attici ἀφέωνται, ἀνέωνται, vt ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, tollẽdo subiunctiuã, & interponendo ω. Aorist. primus ἕθην, a tertia perfecti εἷται corripiẽdo penultimã, vt ἐτέθην: dicimus tamen & εἵθην, ἀφείθην, quod & ἀφέθην.

Medius Aoristus primus ἡκάμην, ἀνηκάμην, προσηκάμην, &c.

Aorist. sec. indicatiuus ἕμην, ἕσο, (& ἕο, & οὗ) ἕτο.

Imperat. ἕσο, & ἕο, & οὗ; vnde κάθου, πρόσου, πρόου.

Optatiuus εἵμην, εἷο, εἷτο. Subiunct. ἐὰν ὧμαι.

Infinitiuus ἕσθαι, Participium ἕμενος.

Ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, cõcupisco, vsitatum est in passiuo præsenti, ἵεμαι, ἵεσαι, vt τίθεμαι: & imperfecto ἱέμην, à quo compositum ἐφίεμαι, & ἐφιέμην. *De ἵημι, quod est cõcupisco*

Ἧμαι, & κάθημαι, sedeo, fiunt ab ἕω, ἑέω, ἕημι, ἕεμαι, crasi ἧμαι, ἧσαι, ἧται. Dual. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Plur. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται. Sic κάθημαι, κάθησαι, & cætera. Imperfectum, ἥμην, ἧσο, ἧτο. ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Imperatiuus, ἧσο, ἥσθω, κάθησο, καθήσθω. Etiam κάθου sede, a κάθησο, Ionicè κάθηο, & systole κάθεο, crasi κάθου. *De ἧμαι, quod est sedeo.*

Κεῖμαι, iaceo, à κέω, κείω, κέημι, κέεμαι, & crasi κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται. Imperfectum ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Futurum medium, κείσομαι, κείσῃ, κείσεται. *De κεῖμαι, quod est iaceo.*

Composita sunt, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι.

Ἵσημι, cognosco ab ἰσάω, ἴσημι, ἴσης, ἴσησι. Tertia *De ἴσημι quod est cognosco.*

pluralis ἵστασι,accentu in antepen.vt partic.ἱστάς, ἱσταντος,τοῖς ἵστασι,non ἱστάς,ἱστάντος,ἱστᾶσι,nō enim seruat legē verborū in μι, quę exigit ἱστάς acutū.

Imperfectum,ἵστην,ἵστης,ἵστη.Tertia pluralis ἵστασαν,syncope ἵσταν.

Imp.sing.ἵσταθι,ἱστάτω.Dual. ἵστατον,ἱστάτων:Pl. ἵστατε,ἱστάτωσαν.Sincope ἵσθι,ἵστω,ἵστον,ἵστων,ἵστε,ἵστωσαν,vel ἵστων.Sic in pręsenti ἵσταμεν,ἵσμεν,ἵστατε,ἵστε.

Passiuum ἵσταμαι,vnde ἵσταμαι,compositum ἐπίσταμαι,ἐπίστασαι,ἐπίσταται.Imperfectum ἐπιστάμην, ἐπίστασο,(Ionicè ἐπίσταο,crasi ἐπίστω)ἐπίστατο.Futurum ἐπιστήσομαι.

De φημὶ,quod est dico. Φημὶ)dico à φάω.Sing.φημὶ,φῂς,)per ῃ diphthōgum)φησὶ.Dual.φατὸν,φατόν.Plur.φαμὲν,φατὲ,φασὶ.Acuta vltima,licet participium sit φάς,φάντος, τοῖς φᾶσι per ᾶ circumflexum.

Imperfectum ἔφην, vt ἵστην. Aoristus primus ἔφησα,ex fut. φήσω·Aoristus secund.ἔφην in singul. similis est imperfecto: quod fit quoties non est reduplicatio:τλῆμι,ἔτλην,γνῶμι ἔγνων.In duali autem,ἔφητον,ἐφήτην,& plurali,ἔφημεν,ἔφητε,ἔφησαν, seruatur longa penultima,quam imperfectū corripit,ἔφατον,ἐφάτην:ἔφαμεν,ἔφατε,ἔφασαν.

Infinitiuus φάναι,acutum ά,vt ἱστάναι.Nā φᾶναι per ᾶ circumflexum,est Aoristus primus a φαίνω.

Medius Aoristus secundus ἐφάμην,ἔφασο,&c.

Ἵστη pro ἵσταθι: quandoque imperatiuus verborum in μι;fit à tertia imperfecti,ἐπίμπλη,πίμπλη.

Τέθνημι, reduplicatur per ε, more Ionico, à θνάω, τέθνημι.Tertia pluralis, τεθνᾶσι, vt ἱστᾶσι,

Impe-

Imperatiuus est τέθναθι.

Optatiuus τεθναίην. Infinitiuus τεθνάναι. Sic τέτλημι, τέτλαθι, τετλαίην, quod & τλῆμι à τλάω.

Ε῎στημι quoq; per ε reduplicatum, vnde ἕσταμεν, ἑστᾶσι, & optatiuus ἑσταίην, ἀφεσταίην. Infinitiuus ἑστάναι, ἀφεστάναι, penultima per ά acutum.

INVESTIGATIO THEMATIS.

VLTRA imperfectũ non coniugantur finita in ανω, ειγω, εω, αθω, ιθω, υθω, ξω, σκω, χθω, λδω, νδω: & alia itẽ plurima vel hoc vel illo tempore carent. Sed quia variant crebro eiusdem verbi themata, vt κύτω, κυέω, οἴομαι, οἴεομαι, θνήσκω, θείνω, θνέω, θνάω, τέθνημι, aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, vt φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω: ideò huiusmodi tẽpora referemus ad thema propriũ, licet inusitatum, vnde regulariter deduci queãt. φέρω, in vsu habetur, non tria reliqua: tamen futurũ οἴσω ab οἴω, Aoristi ἤνεγκα, & ἤνεγκον ab ἐνέγκω. Præteritum medium Atticum ἐνήνοχα ab ἐνέχω, & ita in cæteris. Quæ verò themata versentur in vsu, docebit lectio.

Α῎γω, futurum ἄξω. Præteritum ἦχα, & Atticè ἄγηχα, pleonasmo ἀγήοχα. Aorist. secũdus ἦγον, & pleonasmo syllabæ γα, ἤγαγον, vnde ἀγάγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν: participium ἀγαγών.

Imperatiuus autem ἄξε, ἄξετε, præsentis est tẽporis. Nam quorundam futura pro præsenti vsurpantur, vt ab ἄγω, δύω, οἴω, ὄρω, futura ἄξω,

δύσω, οἴσω, & ὄρσω, Aeolicè pro ὀρῶ, & vſque ad imperfectum ſolũ coniugantur. Itaq; δύσω, Imperfectũ ἐδυσον. Imperfectum medium ἐδυσόμην, οἴσω, imperfectũ οἶσον, Impera. οἶσε, οἰσέτω: ὄρσω, paſſiuũ ὄρσομαι, imperfectũ ὠρσόμην, ὦρσο, & Ionicè ὤρσεο; & Imperat. ὄρσεο. Sic ἄξω, Imperatiuus ἄξε, ἀξέτω.

Ἄγνυμι, Prӕteritum medium ἦγα ſumit ab ἄγω, & ἔαγα pro ἦγα, ſolutione η in εα. Aoriſtus primus ἦξα, & ἔαξα. Aoriſt. ſecundus paſſ. ἤγην, & ἐάγην; ſic in compoſito κατέαγα, κατέαξα, κατεάγην.

Deſinentium in γνύω, aut γνυμι, tempora forma bis à finitis in γω; ἄγνυμι tanquam ἄγω: ſic ζεύγνυμι; μιγνύω, μοργνύω, πηγνύω, ῥηγνύω.

Ἅδω, Præteritum med. ἧδα, & ſolutione ἕαδα, participiũ ἐαδώς; vt ἐάγην pro ἤγην, ἑάλων pro ἧλον, & ſimilia.

Αἰσθάνομαι, Futurum medium αἰσθήσομαι. Præteritum paſſ. ᾔσθημαι, Infinitiuus ᾐσθῆσθαι. Aoriſtus ſecundus medius ᾐσθόμην, ab αἰσθέομαι.

Ex ανω, & ανομαι, deduces tempora, vt ex εω & εομαι, ἁμαρτάνω, vt ἁμαρτέω: ſic ἀπεχθάνομαι, αὐξάνω, βλαστάνω, καταδαρθάνω, vt ἐπεχθέομαι, αὐξέω, &c.

Ἁλίσκομαι, Futurum ἁλώσομαι. Præteritũ ἥλωκα, & ἑάλωκα. Paſſiuũ ἑάλωμαι: vnde verbalia ἅλωσις, ἁλωτός, ab ἁλέω. Aoriſtus ſecundus ἥλων, ἑάλων. Infinitiuus, ἁλῶναι. Participium ἁλούς, ἁλόντος, ab ἅλωμι. Quæ ſunt omnia vocis actiuæ, ſed ſignificationis paſſiuæ: id quod frequentiſſimum eſt in cõpoſitis verbi ἵστημι: vt καθεστῶτα conſtituta.

Compoſitũ ἀναλίσκω valde variat in augmẽto præte-

præteriti. Dr. n. ἀνάλωκα fine augmento, & ἀνάλωται. et ἀνήλωκα, ἠνάλωκα: ἠνήλωται, ἠνάλωται. Atq; hęc ĩcremẽtorũ diuersitas ĩ multis p̃terea cõtigit.

Ἐγγυάομαι imperf. ἠγγυᾶτο, perfec. ἐγγεγύηκε. ἐνεχυράζομαι, perfec. ἐγκεχυρασμένον, & ἠνεχυρασμένον. Quod tamen fieri possit ab ἐνεχυράζομαι. vtrunq; enim inuenitur. ἐγγυάω, ἐνεγγύησε, ἐνεγγυησάμην ἠγγύησε. Sed ἐγγυάτο, & παρεγγύσε fine augmẽto, βλακεύομαι, ἐβλάκευμαι, & βεβλάκευμαι. Et composita a λέγω, per λε, aut ει, συνειλεγμένοι, & συλλελεγμένοι διαιτάω, δεδιῃτημένος, vt ἠνώχλησε per duplex augmentum. ἀμπέχομαι, ἠμπεχόμην. ἠνέχετο, & ἐνείχετο. παροινέω πεπαρῴνηται, ἐπιδημῶ ἐπιδεδήμηκα. ἐπιορκῶ ἐπιώρκηκα. ἐπιστατῶ ἐπεστάτηκα. ἐμπολῶ ἐμπεπόληκα, & ἠμπόλησε. κτάομαι κέκτημαι, & ἔκτημαι, & plurima item alia generales canones augmenti non exactè seruauerunt, de quibus copiosè Budæus in Commentariis linguæ Græcæ.

Ἀμφιέννυμι, & ἀμφιέμαι, fut. ἀμφιέσω. Præt. pass. ἠμφίεσμαι ab ἀμφιέω. Siquidem ννυω & ννυμι habenda sunt, vt ω, quæcũque præcedat vocalis: ζωννύω, κεραννύω, κορεννύω, πεταννύω, ῥώννυμι, στρώννυμι, σορεννύω, χωννύω, tanquam ζώω, &c.

Ἀνοίγω, Futu. ἀνοίξω, Aoristus primus, Atticè ἀνέῳξα. Præt. med. ἀνέῳγα. Præt pass. ἀνέῳγμαι. Particip. ἀνεῳγμένος. Aor. primus pass. ἀνεῴχθην.

Ἀπολλύω, & ἀπόλλυμι, Futur. ἀπολῶ. Præteritum med. Atticum ἀπώλωλα ab ἀπόλλω. Futur. ἀπολέσω. Præteritum, ἀπόλεκα, ἀπολώλεκα, ab ἀπολέω.

Ἀπέσκληκα, ἀπεσκληκὼς, ἀπεσκληκέναι, perfecta

sunt

ſunt ab inuſitato ἀποσκλάω. Optatiu' ἀποσκλαίη, ab ἀπόσκλημι.

Ἀρέσκω, futurum ἀρέσω, ab ἀρέω. Nã σκω, & σκομαι, tanquã ω, & ομαι: βρώσκω, γηράσκω, ἱλάσκομαι, vt βρῶ γηράω, ἱλάομαι.

Αὔξω, fut. αὐξήσω ab αὐξέω. Innumera barytona facta ſunt à circumflexis, temporaq; fiunt à circumflexis: ἀλέξω, ἄχθομαι, βούλομαι, θέλω, μάχομαι, μέλομαι, μένω, οἴχομαι, οἴομαι, ὀφείλω, tanquam ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀχθέομαι ἀχθοῦμαι, &c.

Ἀπόχει, imperfectũ ἀπέχει. Futurũ ἀποχήσει. Aoriſtus primus ἀπέχησε, ab ἀποχέω. Vide Χρή.

Ἀφίει, imperfectum à circumflexo, pro ἀφίη ab ἀφίημι, vt ἐτίθει pro ἐτίθη, Atticè augetur ἀφίει, ἠφίει, vt ἠρείδη, ab ἀρείδη, pag. 72.

Ἄφυκτος à φύγω, tertia perſona pteriti paſſiui πέφυκται, verbale φυκτός, unde ἄφυκτος, & ablata p̃ poſitiua ἄφυκτος, vt τέτυκται p τέτυκται, a τεύχω.

Βαίνω, futurum βήσομαι à βάω. Aoriſtus ſecũdus ἔβην a βῆμι. ſic καταβαίνω, κατέβην. Imperat. κατάβαθι, vt ἀνάβαθι, per α Atticè pro καταβῆθι, ἀνάβηθι, vt etiam φάθι, & σύμφαθι, per apocopen autem κατάβα, ἄναβα, vt ἀνάστα pro ἀνάστηθι.

Βάλλω, perfectum βέβληκα a βλέω, vt ἀπέσκληκα, non à ſimplici σκέλλω, ſed σκλάω.

Βιόω. Futu. βιώσομαι, tertia præte. paſſ. βεβίωται, tanquam imperſonale; & participium βεβιωμένα. Aoriſtus ſecundus ἐβίων. Imperat. βίωθι, βιώτω. Optatiuus βιοίην, vt δοίην: vnde βιῴην, vt δῴην. Infinit. βιῶναι. Particip. βιούς, βιόντος, a βίωμι.

Γα-

Γαμέω, Fut. γαμήσω. Aorist. prim. ἔγημα, à γάμω. Præsens γαμησείω, nupturio. Nam quędã in σειω appetentiã actus significãt, ac partim fiũt à Fut. πολεμήσω, πολεμησείω, bellaturio: ὄψω, ὀψείω, cernere cupio: βρώσω βρωσείω, esurio. Partim a præsenti, κρατῶ κρατείω: κιχῶ, κιχείω: τελῶ τελείω, & alia consimili ratione.

Γίνομαι, & γίγνομαι, Fut. γενήσομαι, Præteritũ γεγένημαι. Aorist. primus med. ἐγενησάμην. Secundus ἐγενόμην à γενάομαι. Præt. med. γέγονα, à γείνω. Aor. prim. med. ἐγεινάμην. Fut. prim. med. γενοῦμαι à γείνομαι. Dicitur etiam γεννάω per geminũ ν, vnde Aorist. prim. ἐγέννησα. med. ἐγεννησάμην, tertia persona ἐγεννήσατο syncope ἐγέννατο, pro qua γέννατο, more Ionum, qui augmenta respuunt, vt ẽt γείνατο pro ἐγείνατο, ab ἐγεινάμην.

Γινώσκω, futurum γνώσομαι. Præt. ἔγνωκα à γνόω. Aorist. secundus ἔγνων. Imperatiuus γνῶθι, Infinitiuus γνῶναι. Partici. γνοὺς à γνῶμι. Sic ἀναγινώσκω, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων. &c.

Δάκνω, fut. δήξω. Aorist. secund. ἔδακον, à δήκω.

Δεικνύω, & δείκνυμι, Fut. δείξω. Aoristus ἔδειξα, à δείκω. Sic ἀποδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι, ὑποδείκνυμι.

Δέω, futurum δέσω, & δήσω. Pręteritũ passiuũ δέδεμαι. Aorist. primus ἐδέθην.

Δέομαι, futurum δεήσομαι. Præteritum δεδέημαι, Aoristus primus ἐδεήθην, à δέομαι.

Δεῖ, oportet. Infinitiuus δεῖν, vtrunque à δέω. Futurum δεήσει. Aoristus primus ἐδέησε, à δέω. Sunt autem impersonalia vocis actiuæ tertię personę.

Δείδω, Pręt. δέδεικα, med. δέδοικα, pro δέδοιδα, euphoniæ gratia: at Ionicè δέδια, tollẽdo cõsonãtẽ, & corripiẽdo penultimam. Imper. δέδιθι, time. Nam δεδίττομαι, Futurum δεδίξομαι. Aor. secund. pass. ἐδεδίγην. Imperat. δεδίγηθι, syncope δέδιθι: pro quo etiam δείδιθι à δειδίττομαι. Crebro enim additur subiunctiua, vt fiat diphthongus: vt contrà altera è diphthongo tollitur, εἷμα, εἵματος, ἱμάτιον. Syncope verò in multis locum habet.

Ἀνώγηθι, ἄνωχθι, ab ἀνώγημι, & migrat γ in χ, propter θ sequens, vt νύχθ' ὅλην pro νύκτα ὅλην. Sic κεκράγηθι, κέκραχθι, à κεκράγομαι: ὠνησάμην, ὠνάμην. Nã Aor. primus med. facilè admittit hanc figurã p oẽs modos, & participia. ὀνησαίμην, ὀναίμην: εὑρησάμην, εὑράμην, εὑράμενος: ἐπριασάμην, ἐπριάμην, sec. persona, ἐπρίασο, Ionicè ἐπρίαο, & crasi ἐπρίω: & Imperat. πρίω, eme, ut ἵσω pro ἵσατο. γενήτατο, γένατο, Ionicũ pro ἐγένατο. Et optatiui plurales in ημεν, φαίημεν, φαῖμεν, φαῖεν, (de quibus suprà) vt δοίημεν δοῖμεν, δοῖεν. Ex tertia pluralis in Aor. pas. ἠγέρθησαν, ἤγερθεν, ἐκοσμήθησαν ἐκόσμηθεν. Iam illa, δεδέμηκα δέδμηκα, τετέμηκα τέτμηκα, κεκάμηκα κέκμηκα, & similia, præter hæc, ᾔειμεν, ᾖμεν, ἐπεξῇμεν, προσῇμεν, ᾔειτε ᾖτε, ἐξῇτε, ᾔειμεν, ᾖμεν, ἀπῇμεν, ἀνήκαμεν ἀνῆμεν. Etiam ista, ᾔπειμεν, ᾖσμεν, ᾔδειτε, ἴστε, ᾔδεισαν, ᾖσαν, eliso ει, & mutato δ in σ, vt contrà ἴδμεν pro ἴσμεν, ἕστησαν, ἕσταν ἕστασαν per ε ab ἑστάκεισαν. At ἕστασαν per ε pro ἕστησαν, vt ἀνάβατι pro ἀνάβηθι, a pro η. ἑστήκατε, ἕστατε, ἀφέστατε. ἐλούσμεν ἐλοῦμεν, ἐοίκαμεν, ἔοιγμεν, δεδοίκαμεν, δέδοιγμεν. Sed de syncope satis multa sunt enumerata.

Δειδά-

Διδάσκω. Fut. διδάξω, Aor. ἐδίδαξα, à διδάχω.

Διδράσκω, Futurum διδράσω, à διδράω. Sic ἀποδιαδράσκω, διαδιδράσκω. Aorist. secūdus διέδραν, ἀπέδραν, fugi, pro διέδρην, ἀπέδρην, ab ἀπόδρημι, διάδρημι, sed α pro η, vt ἔστασαν pro ἔστησαν. Participium ἀποδρὰς, ἀποδράντος: at ἀπέδραν, διέδραν, fugerunt, syncope pro ἀπέδρησαν, διέδρησαν. Infinitiui præsens, δράναι.

Εγῷδα pro ἐγὼ, οἶδα, vt ἐγῷμαι, pro ἐγὼ οἶμαι, per crasim.

Ἕδω præt. actiuum ἔδηκα, & pleonasmo ἐδήδοκα, præt. medium ἔδηδα. Futurum secundum medium ἔδομαι pro ἐδοῦμαι, vt φάγομαι, πίομαι.

Εἴδω, Futurū εἴσομαι, vel ἴσομαι, remoto ε. Præteritū medium οἶδα. Sed futurū εἰδήσω ab εἰδέω, Præteritum εἴδηκα. Plusquamperf. εἰδήκειν. Syncope εἶδα, εἴδειν. Infinitiuus εἰδέναι. Participiū εἰδώς. plusquamperfectum εἴδειν. Atticè ἤδειν. ει in η. Aoristus secundus εἶδον: poeticè ἴδον, sine ε. id quod in reliquis perdurat, ἴδε, ἴδοιμι, ἐὰν, ἴδω, ἴδειν, participium ἰδών. Optatiui præsens εἰδείην, ab εἴδημι.

Εἰπὸν pro εἰπέ. Aorist. secun. Syracusio more, ον pro ε. At εἶπον, εἰπάτω. Aoristus primus, vt τύψον.

Εκέκραξαι, Aorist. primus à κεκράγω, quādoq; præteritum fit præsens: à κράζω, præteritum medium κέκραγα, inde κεκράγω. Futurum κεκράξω. Aorist. ἐκέκραξα. A πείθω præteritum medium πέποιθα: vnde circumflexum πεποιθέω, θῶ: à quo verbale πεποίθησις.

Γρυγορέω, præteritum medium ἐγρήγορα: vnde

Præſens, ἐγρήγορα.

Ἔρομαι, futurum ἐρήσομαι, ab ἐρέομαι. Aoriſt. ſecund. medius, ἠρόμην, nam εἰρόμην fit ab εἴρομαι.

Εὑρίσκω, futurum εὑρήσω, ab εὑρέω. Aoriſt. prim. paſſiuus, εὑρέθην.

Ἔχω, futurũ ἕξω, per ε aſpirata. Præteritum ἔσχηκα: Aoriſtus ſecundus ἔσχον à σχέω. Imperatiuus σχές, ἐπίσχες, πρόσχες, à σχῆμι, vt στὲς à στῆμι, φρὲς à φρῆμι, ad morem θὲς, à τίθημι. Aor. ſecun. medius ἐσχόμην, ἀνεσχόμην. Imper. σχοῦ ἀπόσχου. At ἰσχόμην ab ἴσχω vebale ἄσχετος à σχῆμι. Præteritum paſſiuum ἔσχεμαι tertia perſona ἔσχεται, σχετὸς, ἄσχετος. ſic verbale σχέσις ab eodem. Aoriſt. primus paſſ. ἐσχέθην, ſimiliter ab ἔσχεται. Sic illi Aoriſti quos notauim⁹ pa. 96. εὑρέθην, ἠρέθην, ἐπῃνέθην, ἐῤῥέθην, regulariter deduci poſſunt à paſſiuo perfecto verborũ in μι. In ſumma, verbalia, quæ lõgam habẽt penultimã vocalem, proficiſcuntur à circunflexorum prçterito: contrà, quæ breuẽ, à verbo in μι. nam huius præteritum paſſiuum penultimã breuiat, vt σχῆμα ab ἔσχημαι, σχέσις ab ἔσχεμαι ἅλωσις, ἁλωτὸς, ab ἥλωμαι: δόσις, à δέδομαι, & ita in cæteris.

Ἕω, induo, vel ſedeo, augetur per ει. Præt. paſſ. εἷμαι, pluſquamperfectũ εἵμην, participiũ εἱμένος, Aoriſtus primus εἷσα, particip. ἕσας. Verbale εἷμα εἵματος augmentum ſeruat: vnde ἱμάτιον, ablato ε, ſic ἱστέον ab εἴδω, ἰτέον ab εἶμι.

Ἦν δ' ἐγὼ, inquam autem ego: ἦ δ' ὅς, inquit autem ille dicta ſunt per aphæreſin à φημὶ, pro quo ἠμὶ. ἔφην, ἔφης, ἔφη: & φῆν, φῆς, φῆ, vnde ἦν, ἦς, ἦ.

Ἦθα pro ἦς, pag. 98.

Ἤδην, lætatus sum, & optatiuus ἡδείην, Aorist. primus ab ἥδομαι.

Θάπτω, futurum θάψω. Aoristus primus ἔθαψα. Aoristus secundus passiuus ἐτάφην à τάφω.

Θέλω, vel ἐθέλω tempora sumit à θελέω, vel ἐθελέω. Sunt aũt plurima tum verba, tũ nomina διττολογούμενα, hoc est, quę dupliciter dici põt: ὀρὸς, & ὀῤῥὸς, ἄτροφος, ἀτροφὴς, σαφὴς, ἀσαφὶς, μικρὸς, σμικρὸς, σπαίρω ἀσπαίρω, δὴθύνω, δὴθεινῶ, θρυλῶ θρολλῶ, ναυαγῶ, ναυηγῶ, στήκω, ἑστήκω, ἀλινδοῦμαι, καλινδοῦμαι. Multa pterea sunt vel barytona, vel circumflexa, ῥίπτω ῥιπτέω, κύω, κυέω, ἕλκω, ἑλκέω, εἴδω εἰδέω, δόκω (vnde δόξω) & δοκέω: τεύχω & τευχόω, vnde τετευχωμένος. Alia & barytona, & circũflexa, & in μι, εἴδω, εἰδέω, εἴδημι, alia in diuersis coniugationibus, δυνάω, δυνάζω. Quorum omnium varietas legendis auctoribus est obseruanda.

Θνήσκω, futurum θανοῦμαι: Aorist. secũ. ἔθανον, à θείνω. Pæte. τέθνηκα, à θνάω, & Ionicè τέθναα, vt βέβηκα βέβαα. Imper. τέθναθι. Optatiuus τεθναίην. Infinit. τεθνάναι. Particip. τεθνὰς, à τέθνημι, pręsenti, quod reduplicat per ε: vnde fit τεθνᾶσι, tertia pluralis, vt ἱστᾶσι: quamquam põt τεθνᾶσι, præteritũ esse pro τεθνάασι per crasim, vt etiam infinitiuus τεθνᾶναι, per ᾶ circumflexum pro τεθνάεναι. Particip. aũt τεθνεὼς, à θνέω, τέθνημι. Pręt. Bœoticũ τέθνεικα, per ει, & Ionicè τεθνειώς, τεθνειὼς, & ablato iota τεθνεὼς, pro quo Poetæ τεθνηώς.

Ἴδμεν pro ἴσμεν, scimus. more Dorico, vt ἰσμὴ

ἰδμὴ

ὀδμὴ,vt dictum eſt.

Ι᾽κνῦμαι,futurum ἵξομαι. Aoriſtus ſecundus me
dius ἱκόμην ab ἵκομαι.Sic ἀφικνῦμαι. Præt. paſſ.ἀ-
φῖγμαι. Aoriſtus ſecundus medius ἀφικόμην.

Ι῞πταμαι,futurum πτήσομαι. Aoriſtus ſecundus
ἔπτην, med. ἐπτάμην,particip.πτάμενος, ἀποπτάμενος.
Infinitiuus πτάσθαι,& α in ε dicit̃ πτέσθαι, ἐπιπτέσθαι.
Quanquam ſunt quædam vel primæ,vel ſecundę
coniugationis:vt τέθνημι à θνέω,vel θνάω:ita fue-
rit πτάσθαι à πτάω ἵπτημι: at πτέσθαι à πτέω, ἵπτημι: ſic
compoſita ἀφίπταμαι,καθίπταμαι. Præt. paſ.πέπτα-
μαι,vel ab ἵπτημι,vel à πτῆμι.Multa enim nũc redu
plicatione ſunt affecta, nunc carent: πτῆμι,ἵπτημι:
τλῆμι τέτλημι,& conſimilia.

Ι῾στέον,ſciẽdũ,ab εἴδω. Prę̃r. paſſiuũ εἶσμαι, εἶσαι,
εἶσται:verbale εἰστέον. at ἱστέον dicitur reiecto ε,vt ἱμά
τιον ſine diphthõgo,quũ tamẽ fiat ab εἷμα,εἵματος.

Ι῾τέον,& pleonaſmo ἰτητέον,ab εἶμι,vado.Præ-
teritum actiuum eſſet εἶκα, paſſiuum εἶμαι, εἶσαι,
εἶται:vnde εἰτέον,& ε ſublato ἰτέον, vt fit in ἱστέον,
& ἱστός.Cõtrà fit in θέμα,θέσις,ἄφεσις,& huiuſmo
di.Siquidem factũ eſt θέμα à præterito paſſiuo τέ
θειμαι:vnde regulariter deduceretur θεῖμα,ſed di
citur θέμα,reiecta ſubiunctiua:aut habenda eſt ra
tio legitimi præt.paſſ. neglectis Bœotis,quomo-
do diceremus τίθημι,Perfectum τέθηκα, Paſſ.τέ-
θεμαι,corripiendo penultimam: vnde θέμα,θέσις,
& ἵημι,Perfectum ἧκα:paſſiuum ἕμαι,ἄφεμαι,vn-
de ἄφεσις:& ita in cæteris.

Καθέζομαι, futurũ ſecundum med. καθεδοῦμαι.

cur

cur autem per δ scribatur, suprà dictũ est, p. 40.

Κάθημαι, fut. καθήσομαι. de hoc pag. 101. lib. 1.

Λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, & μανθάνω, tempora sumunt à λήχω, λήβω, λήθω, & μαθέω.

Οἴομαι, & syncope οἶμαι, imperfectum ᾤμην. Futurum οἰήσομαι. aoristus ᾠήθην, ab οἰέομαι.

Οἶδα, ab εἴδω, prẹteritũ med. εἶδα. secunda persona, οἶδας, & Aeolicè οἶδαθα; deinde per syncopen οἶσθα. Est autẽ pleonasmus θα familiaris personæ in σ. εἶσθα, ἦσθα, παρῆσθα, ἔφησθα, ἐπέξησθα, πίησθα, ᾔδησθα, vel ᾔδεισθα, per η.

Οἶός τε, pro οἷος, vt ἐφ' ὧτε, pro ἐφ' ᾧ. nam Ionicè abundat particula τε.

Ομνύω, & ὄμνυμι, futurum ὀμόσω, ab ὀμόω. Prẹteritum Atticum ὀμώμοκα.

Οὐθὲν, pro οὐδὲν, Doricũ est, vt ἐξουθενῶ, pro ἐξουδενῶ.

Οφείλω, futurum ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω. Syncope autem ὄφλω. Futurum ὀφλήσω. Prẹteritum ὤφληκα. Aor. primus ὤφλησα. Aor. secund. ὦφλον.

Πάσχω, futurum πείσομαι patiar pro πήσομαι, η in ει. à πείθω. At πείσομαι, parebo, aut credã à πείθομαι. aor. secund. ἔπαθον à πήθω. Præteritum medium πέποντα, à πονέω: vnde præteritum actiuum πεπόνηκα. medium πέπονα, & pleonasmo literẹ θ, πέπονθα, Participium πεπονθὼς, πεπονθότος.

Πίπτω, fut. πεσοῦμαι. Doricè vsitatum est pro πέσομαι, à πέτω. Dores enim futura circunflectunt in omni coniugatione: pro πέσω dicentes πεσῶ, vnde fut. medium πεσοῦμαι. Prẹteritum πέπτωκα, à πτόω, aorist. primus ἔπεσα, aor. secũdus, ἔπεσον

ἀ πιέω. At ἔπεσαν tertia pluralis est Aoristi primi, pro ἐπέσησαν, per syncopen: vt ἔστησαν, ἔσταν.

Πίνω, futurum πώσω: præteritũ πέπωκα, à πόω, Aoristus secun ἔπιον, à πιῶ. Imperatiuus πῖθι nã legitimum πίε, asciscit pleonasmũ syllabę θι: πίεθι, deinde crasis ιε in ι longum fit πῖθι. Futurũ ſm medium πίομαι, pro πιοῦμαι, vt φάγομαι, & ἔδομαι.

Πυνθάνομαι, futurum πεύσομαι: Aoristus secũdus medius ἐπυθόμην à πεύθομαι. Præteritum passiuũ πέπυσμαι pro πέπευσμαι, vt etiã ἄφυκτος pro ἄφευκτος, elidendo ε ex diphthongo.

Πράττω, facio, Fut. πράξω, pt. πέπραχα. Sed πράττω, vendo, fut. πράσω, præt. πέπρακα. Sunt vero in quarta cõiugatione, quæ eadem significatione duplex tamen habent futurum. ἁρπάζω, βαστάζω, νυστάζω, παίζω, σαλπίζω, ξω, & σω.

Ῥέω, futurum ῥεύσω, & ῥυήσω à ῥυέω: præteritũ ἐῤῥύηκα. Aoristus secũdus actiuus ἐῤῥύην, à ῥύημι, aut secundus passiuus à ῥυέω. etiam si ῥυῶ circũflexum definit in ω purum. Composita sunt διαῤῥέω, ἐπιῤῥέω, per geminum ρ. nam vt ε augmentũ syllabicum duplicat ρ, ita & præpositio finita in vocalẽ: ῥῆμα, ἐπίῤῥημα, ῥήγνυμι, καταῤῥήγνυμι: ῥῆξαι, περιῤῥῆξαι, proinde καταράκτης fit à verbo ῥάσσω, καταῤῥάσσω. Sed καταῤῥάκτης (nam vtrunque inuenitur) venit ab ἀράσσω, καταράσσω, per vnum ρ: pro quo & ἀῤῥάσσω dicitur: vnde συναῤῥάσσω. nam συῤῥάσσω à ῥάσσω.

Ῥήγνυω, & ῥήγνυμι, fut. ῥήξω, à ῥήγω. Aorist. sec. pass. ἐῤῥάγην. Præt. med. ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηχα. siquidem

dem hoc verum pro η capit ſæpe ω, ſic διέῤῥωγα, διεῤῥωγὼς: vt etiam dicitur ἀρωγὸς pro ἀρηγὸς.

Ῥώννυω, & ῥώννυμι, fut. ῥώσω, à ῥόω. Præt. actiuũ ἔῤῥωκα, paſſiuum ἔῤῥωμαι, Pluſquamper. ἐῤῥώμην, Imperat. ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω, infinitiuus ἐῤῥῶσθαι.

Σβεννύω, & σβέννυμι, futurũ σβέσω, & σβήσομαι, à σβέω, Aoriſtus ſecund. ἔσβην, à σβῆμι, aut eſt Aoriſtus ſecundus paſſiuus à σβέω: ſecũdus Aoriſtus actiuus ἔσβεν: paſſiuus ἐσβέην.

Σάω, Aoriſtus primus ἔσαα per α purum: Aoriſtus paſſiuus ἐσώθην pro ἐσάθην.

Σπεύδω, futurum σπεύσω à σπεύδω, quandoque Aeolicè pro ſubiunctiua vocali duplicatur cõſonans, σπείρω, σπέῤῥω: γείνατο, γέννατο.

Συνίημι, intelligo Aor. prim. συνῆκα, & Atticè ἐσυνῆκα per geminum augmentum, vt ἠνώχλουν, & ſimilia Aoriſt. ſecun. συνῆν. Imperat. σύνες. Particip. συνείς. Atticè autem ξυνίημι, ξυνῆκα, ξυνῆν, ξύνες, ξυνεὶς, vt pleraq; alia communiter per συν efferuntur, Atticè per ξυν, συνοίκος ξύνοικος.

Συῤῥήγνυσθαι, cõpoſitũ à συν, & ῥήγνυσθαι. Qũo vero ſe habeat συν in compoſitis, docere poſſunt ſubiecta exempla, βαίνω, συμβαίνω: γράφω, συγγράφω: ζάω, συζάω: κάμνω, συγκάμνω: λέγω, συλλέγω: μανθάνω, συμμανθάνω: παίζω, συμπαίζω: ῥέω, συῤῥέω: σείω, συσσείω: στέλλω, συστέλλω: φημὶ, σύμφημι: χέω, συγχέω: ψηφίζω, συμψηφίζω. Idẽ iudicium de mutatione ν in præpoſitione, ἐν, βαίνω, ἐμβαίνω: γράφω, ἐγγράφω: & cætera: niſi quod ante σ non mutatur ν. σείω, ἐνσείω: σημαίνω, ἐνσημαίνω.

Τέμνω, fut. τμήξω. à τμήγω: aor. secũdus ἔταμον, vel ἔτεμον. Participium ταμών, vel τεμών.

Τίκτω, fut. τέξω, à τέκω. Præt. med. τέτοκα, aor. secun. ἔτεκον, per ε. nam secundus aoristus vertit ε in α, id fermè fit p̃sente aliqua immutabili: δέρω, ἔδαρον: πλέκω, ἔπλακον.

Τιτρώσκω, futurum τρώσω, à τρόω. Sæpe barytona quoque habent reduplicationem. δράω, διδράσκω, μνάω, μιμνήσκω.

Τρέχω, futurum θρέξω per θ. Præter. δεδράμηκα, à δραμέω, aoristus secundus ἔδραμον, à δρέμω, futurum secundum medium δραμοῦμαι.

Τρώγω, aor. secun. ἔφαγον, à φάγω. futurum secun. med. φάγομαι pro φαγοῦμαι, et ἔδομαι, & πίομαι.

Τυγχάνω, fut. τεύξομαι, à τεύχω, aor. secund. ἔτυχον. Pręt. τετύχηκα, à τυχέω. At τέτυκται, tertia p̃ter. passiui p̃ τέτευκται, à τεύχω. vide in ἄφυκτος.

Ὑπίσχομαι, futurum ὑποσχήσομαι, præteritum ὑπέσχημαι. aorist. primus ὑπεσχέθην. aorist. secun. med. ὑπεσχόμην ab ὑποσχέομαι. At futurum ὑποστήσομαι ab ὑφίσαμαι. aoristus secundus ὑπέστην.

Φάναι, dicere, pręsens φημὶ. φᾶναι verò per ᾶ, primus aoristus à φαίνω. pro quo, & φῆναι, ἀποφῆναι, vt μιῆναι, μιᾶναι:

Φέρω, futurũ οἴσω ab οἴω, aor prim: ἤνεγκα, secũdus ἤνεγκον ab ἐνέγκω. Pręteritũ med. Atticũ ἐνήνοχα, δ' ἐνήνοχα, ab ἐνέχω. aor. primus passiuus ἠνέχθην, partic ἐνεχθεὶς: sic ἀναφέρω, ἀνηνέχθην, ἀνενεχθεὶς, refocillatus. Cæterũ p̃ syncopen dicta sunt, φέρειν, φρεῖν, φέρω φρῶ. vnde φρῆμι, imperat. secun. aor. φρὲς,

φρὶς, ὑπέρφρες, ἔμφρες, vt θὶς. Aoriſtus primus ἔφρησα. Futurum φρήσω, εἰς φρήσω.

Φθάνω, futurum φθάσω, à φθάω. Aoriſtus ſecun. ἔφθην à φθῆμι. Optatiuus φθαίην.

Φθίνω, futurum φθίσω, à φθίω. complura in νω, dum tempora formant, negligunt ν: φθάνω, φθίνω, πίνω, tanquam φθάω, φθίω, πίω.

Φύω. Futurum φύσω. Aor. ſecundus ἔφυν, à φῦμι.

Χαίρω, fut. χαρήσομαι. Aoriſt. ſecundus paſſiuus ἐχάρην, à χαρέω.

Χάσκω, futurum χανοῦμαι. Præteritum med. κέχηνα: Aor. ſecundus ἔχανον à χαίνω.

Χέω, futurum χεύσω. Aor. primus ἔχευα. Imper. χέον, ἔκχεον. Infinit χέαι, ἐκχέαι. Aor. ſecun. ἔχεον. Futurum ſecundum χεῶ, ἐκχεῶ.

Χρή, oportet, à χρῆμι per apocopen χρὴ, ἀπόχρη. Imperfectum ἐχρῆν, & χρῆν. Infinitiuus χρῆναι.

Ὠθέω, futurum ὤσω: Aoriſtus primus Atticè ἔωσα, Præt. paſſ. ἔωσμαι, ab ὤσω.

Ὦταν pro ὦ ἔταν. ἔτης, amicus, vnde ἐτάν: vt Ἑρμῆς. Ἑρμᾶν, μέγιστος, μεγιστάν. ὦ ἐτάν. ſed ſynalœphe contrahit in ὦταν.

Rimantibus verborum themata præcipuũ ſit vt in promptu, & tanq̃ ob oculos habeāt cõiugationes verb. τύπτω, ποιέω, & τίθημι, ac ſingulorũ tẽporũ exactè norit terminationes. Deinde memores quõ formentur tpa, ſenſim aſcendant, donec ſtatuẽdũ ſit pſẽs. Participiũ ὀφθησόμενος, à futuro primo ὀφθήσομαι. Aor. primus ὤφθην Tertia præt. paſſ. ὦπται, prima ὦμμαι, Præterit. actiuũ eſſet ὦφα.

Futurum ὄψω. igitur præſens ὄβω, ὄπω, ὄφω, ὄπτω: ὄβομαι, ὄπομαι, ὄφομαι, vel ὄπτομαι. ſed adhibitum Lexicon commonſtrabit ὄπτομαι.

ACCENTVS.

ACCENTVS acutus afficit vltimam ſyllabã, penultimam, aut antepenultimam: circũflexus vltimam, aut penultimam: grauis vltimam tantum. Dictionibus autem, quę ſic, vel ſic notantur; huiuſmodi tribuerunt vocabula:

θεός,	ὀξύτονον, acutus in vltima.
λόγος,	παροξύτονον, acutus in penultima.
τύπτομεν,	προπαροξύτονον, acutus in antepenult.
ποιῶ,	περισπώμενον, circunflexus in vltima.
βοᾶτε,	προπερισπώμενον, circũflexus in pen.
τιμὴ,	βαρύτονον, grauis in vltima.

Grauis in omni ſyllaba intelligitur, quæ nec acuitur, nec circumflectitur; ac ſignatur ſolum in vltima. Nam vltima acuta fit grauis ob conſequẽtiã dictionis, θεὸς ὑμῶν. Excipe τίς interrogatiuũ. τίς ἐποίησε.

Caſuum, & perſonarũ accentus fermè manet in eadẽ ſyllaba, ὁ λόγος, τῦ λόγυ, τῷ λόγῳ: τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Quando autẽ mutetur accentus, aut è loco migret, ſic eſt accipiẽdum, σῶμα σώματος, ῶ in ώ, quia antepenultima non circũflectitur: σώματα, σωμάτων: vltima ſi fuerit longa, non acuitur antepenultima. Excipe Attica Μενέγεως, τάξεως, & ſimilia. Βοάετε, βοᾶτε, άε in ᾶ. ex acuto, & graui fit circumflexus excipe τὼ Λήτοα, Λητὼ: & τὼ νόω νὼ, à νόος, & νῶϊ, νὼ ab ἐγώ. Dualia

enim in ω semper acuuntur, ét contracta. Ἑστὼς, ἑστὼς, non ἑστῶς: ex graui, & acuto non fit circūflexus. ἑστὼς, ἑστῶτος longa ante finalem breuē circūflectitur. ἑστῶτες, ἑστώτων: lunga ante finalem longā acuitur. Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος: breuis nō est capax circumflexi, nec item lōga positione, sed naturâ, σῶμα, πῆχος, βοᾶτε, βοᾷ.

Diphthongi finales αι, & οι in accētibus habētur breues, μοῦσαι, ἄνθρωποι. Excipe aduerbiū οἴκοι domi, (nā οἶκοι nomen plurale est) & opta. ποιήσαι, fecisset. At ποιῆσαι, Infinit. Aoristi primi actiui, ποίησαι autem imperatiuus Aoristi primi medij.

In declinationibus parissyllabicis circumflectuntur genitiui, & datiui, licet reliqui casus acuātur: ὁ ποιητὴς, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ, τοῖν ποιηταῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς. Idem iudicium de genitiuo duali, & plurali quintæ declinationis ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, ταῖν χειροῖν, τῶν χειρῶν.

Substantiuorum primæ, & secūdæ declinationis genitiuus pluralis circumflectit vltimam. ὁ Αἰνείας, τῶν Αἰνειῶν, non Αἰνείων: ἡ Μοῦσα, τῶν Μουσῶν, non Μούσων. Adiectiua verò secundæ declinationis, à masculinis tertiæ genitiuum parem habēt masculino: ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων: ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων. Quòd si masculinum sit quintæ, vltima genitiui feminini circumflectitur, ὁ ἡδὺς, μέλας, τύπτων: τῶν ἡδέων, μελάνων, τυπτόντων. ἡ ἡδεῖα, μέλαινα, τύπτουσα: τῶν ἡδειῶν, μελαινῶν, τυπτουσῶν. in quibus etiā non eadem est penultima genitiui in vtroq; genere.

Quintæ declinationis genitiui, & datiui dis-

ſyllabis accentum ſortiuntur in vltima: nominatiui aũt, accuſatiui, & vocatiui, in priore: ἡ χείρ, τῆς χειρός, τῇ χειρί, τὴν χεῖρα, τὼ χεῖρε, ταῖν χεροῖν: αἱ, & ὦ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσί, τὰς χεῖρας. Excipe participia, θείς θέντος: θέντι, ὤν, ὄντος, ὄντι: &c. etiã τῶν παίδων, τῶν Τρώων, τῶν πάντων, τοῖς πᾶσι.

Circumflectuntur ᾶ, & ῦ, finales, ὁ βασιλεύς, ὦ βασιλεῦ, πανταχοῦ: præter aduerbium ἰδού, ecce: at ἰδοῦ Imperatiuus, vt τυποῦ.

Vocatiuus in ες à proprijs in ης eſt προπαροξύτονος ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες. ὁ Ἡρακλῆς, έως, ὦ Ἡράκλεες, craſi Ἡράκλεις.

Irregularia ſunt, ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν. ὁ δεσπότης, μητιέτης, ὦ δέσποτα, μητίετα. Etiam ἡ μήτηρ, θυγάτηρ, τῆς μητέρος, θυγατέρος, non μήτερος, θυγάτερος.

Particulæ, α, ἀ, δυς, crebrò accentum retrahũt, παιδευτὸς, ἀπαίδευτος: τακτὸς, ἄτακτος, κινητὸς, δυσκίνητος. Sic ἑκὼν, ἀέκων, & craſi ἄκων: λόγος, ἄλογος, ὤλογος, & cæt.

Verborũ, & participiorũ accentus obſeruandi sũt in cõiugatione verborũ τύπτω, ποιέω, & τίθημι. Præterita, & aoriſti priore longa ſeruãt accentũ ĩ cõpoſitis: εἶχον, κατεῖχον: ἧκα, ἀφεῖκα: εἷμαι, ἀφεῖμαι. ἧκα, συνῆκα, præter οἶδα σύνοιδα, non συνοῖδα.

Monoſyllaba longa relicta poſt apocopẽ, acuũtur, χρῆμι, χρή: poſt aphęreſin autem circumflectũtur ἐρῶ, ἔφης, ἔφη: φῶ, φῇς, φῇ: & ὦ, ᾗς, ᾖ: at breuia ſunt acuta, ἔβαν, βάν.

Quędã oĩno carẽt accẽtu, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, εἰ, ὡς, οὐ

Inter-

Interdum præter accentum natiuũ (qui vnus eſt tantũ in vna dictione) aſciſcitur alter propter dictiones encliticas, quæ propriũ accẽtum remittũt ad p̃cedentẽ ſyllabã. Sunt autẽ enclitica, τὶς, τινὸς, infinita, τȣ, τῳ, pro τινὸς, τινὶ. εἰμὶ, & φημὶ, toto pręſente: μȣ͂, μοὶ, μὲ. σȣ͂, σοὶ, σὲ. Aduerbia infinitè capta, ποθὶ, ποθὲν, ποτὲ, πὼς, πῆ, πoῦ, τὲ, γὲ. vt ἥτις, ἥτινα. εἶπέ μοι, σῶμά σȣ, ἶκυσίμȣ.

Perſona ἐςὶ, principium orationis, aut ſubdita poſt οὐκ, καὶ, ἀλλὰ, ὡς, εἰ, τοῦτο, remittit accẽtum in priorem ſyllabã: ἔςι πόλις, καὶ ἔςιν, ἀλλ᾽ ἔςι, ὡς ἔςι, εἰ ἔςι, τοῦ τ᾽ ἔςι. Alioqui in præcedẽtem dictionem, καλός ἐςι, ἄνθρωπός ἐςι, σῶμα ἐςιν, Ερμῆς ἐςι. Et de accentu quidem hactenus. Reliquum eſt ut de conſtructione, quatenus eſt opus, agamus.

RATIO SYNTAXEΩS.

DE Grecorum conſtructione tantum præcipienda ſunt ea, in quibus nobiſcum non conſentiunt.

Neutrũ plurale verbo gaudet ſingulari: ζῶα τρέχει, pro τρέχουσι.

Genitiuum multis adhibent, quibus nos ablatiuum: ſiquidem vterque caſus ponitur abſolutè. Latini, Me præſente: Græci, μοῦ παρόντος. Quandoque participium ſolum, ἐλθόντων δὲ, vbi autem veniſſent: intelligendo caſum rei conuenientis. Atticè pro hoc genitiuo eſt accuſatiu᷒, & fermè cũ ὡς, & ὥσπερ: ὡς τὸν ἄνδρα τȣ͂το ποιήσαντα,

pro τοῦ ἀνδρὸς ποιήσοντος. Estq; istud recepti ssimũ in participijs impersonaliũ, δέον, δεῆσον, ἐξὸν, ἐὸν, προσῆκον, παρὸν, εἰδεχόμενον, ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, quũ ipsi permissum esset facere: ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, tãquam nihil eius intersit. δόξαν ἐμοὶ γράψαι, vbi mihi statutum esset scribere. ἄδηλον ὂν, quum sit incertum &c.

Genitiuum postulant comparatiua, & superlatiua, ςαχάνης δικαιότερος, βέλτιςος, ἁπάντων.

Verba quę animi affectionem significant, ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, & similia.

Verba, sentiendi, curandi, participandi, priuãdi, assequendi, frustrandi, dominandi, dissidendi, copiæ, & inopiæ: quorum exemplis supersedendum duximus, monuisse tantum contenti. Ad hæc verbalia per α priuatiuum facta ἀθέατος ἀληθείας. Verbalia ĩ ικὸς πορισικὸς, τῶν ἐπιτηδείων. Et adiectiua plurima, ἄξιος, ἀνάξιος, ἄπειρος. Et alio qui quod vis adiectiuum partitiuè positum, ὁ γνήσιοι τῶν φίλων, qui inter amicos ingenui sunt. quale illud Plinianum, Ouorum oblonga. prætetea verbum substantiuum, εἰμὶ, & γίγνομαι: τούτων ἐςὶν ὁ Πλάτων, horum (aut, de numero horum) est Plato. Quod verbum quãdoq; omittitur, οὐδὲ τῶν ἀδικούντων ἐγώ.

Partitionis genitiuum mutant in casum partium, οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ; pro τῶν ἀνθρώπων. Sic τοὺς φίλους, τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ πένητας ἀπέδειξε. pro τῶν φίλων: & ita per omnes casus.

Crebrò etiã genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur, deficiente ἕνεκα, εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc est, ἕνεκα, τῆς τύχης, ob fęlicitatem, aut, quod ad fęlicitatem pertinet. vtrunque enim significat ἕνεκα. Et ὦ μακάριε τῆς θέας, beatus, qui ista videris.

In genitiuo ponitur materia, πεποίηται λίθου. Pars, ἔπιον τοῦ οἴνου, λαβόμενος τοῦ ποδός. Pretium, ὠνησάμην δύο ὀβολῶν. Tẽpus νυκτὸς, καὶ ἡμέρας σπουδάζει. Temporis verò continuitas in accusatiuo, ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην. Quod & in datiuo, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας.

Genitiuũ regunt ἄλις, ἕνεκα, χάριν, ἄνευ, δίκην, πλὴν, μεταξὺ, πάρεργον, φεῦ, ὦ, βαβαὶ, Ἡράκλεις, οἴμοι. & huiusmodi esclamationes, etiam εὖ θὺ, πόρρω, ἀπὸ pro ἄποθεν, ἔξω, χωρὶς. Et aduerbia localia, ποῦ, πόθεν.

Datiuo tribuuntur verba sequendi ἀκολουθῶ, ἕπομαι. Certãdi ἐρίζω, πολεμῶ. ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Quæcunque passiuè capiuntur, πέπρακταί μοι, pro ὑπ' ἐμοῦ. Et ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, vulgo ignotum. Cõposita a σὺν, & ὁμοῦ σύντροφος, ὁμόψηφος. Datiui casus est instrumentũ, ἀπέκτεινε τῷ ξίφει. Causa, φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ. Modus actionis, τίνι τρόπῳ γράφεις; Et quandoque precium: Chrysost. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ σωτήριον πριάμενος.

Datiuum habẽt cũ genitiuo, ἀμφισβητῶ, μετέχω, κοινωνῶ, συγγινώσκω, φθονῶ: & impersonalia δεῖ μέτεστι, μέλει, μεταμέλει. In datiuo pnominis αὐτὸς sæpenumero intelligitur præpositio σὺν, vt ἀπώλετο αὐταῖς ναυσί, τὰ πτερὰ, hoc est, σὺν αὐταῖς.

Accu-

Accuſatiuum admittit quoduis verbum nominis ab eo deducti, τοὺς γάμους γαμῶν, ἀδικῶσι ἀδικίαν; aut nominis relatiuum, ἣν ἀδικίαν, ἣν ἀδικῶσι.

Vbiq; locus eſt accuſatiuo, ſi intelligas κατὰ, Σύρος, καὶ τοὔνομα, καὶ τὴν πατρίδα. ſic Virgilius, —*cætera Graius.*

Et qualia ſunt poetis noſtris vſitatoria, Fractus membra, & ſimilia, ijs Græci paſſim vtuntur: τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς, κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, τὸ σχῆμα εὐπρεπής.

Paſſiua regunt accuſatiuum verbi actiui, vt ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίαιταν. ſic paſſiuè, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, & ἐγχειρίζομαι ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν.

Verbalia in τέον verbi ſui poſtulant accuſatiuū: γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολήν. Interdū ſecundus accuſatiuus in vicem datiui ſuccedit, ἰατέον τὴν νόσον ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας.

Atticè accuſatiuus pro genitiuo, ἀποστερῶσι τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων. Et pro datiuo, οἷά με ποιεῖς, pro ἐμοί.

Quando infinitiuus, & verbum præcedens ad eandem pertinent perſonam nō eſt opus accuſatiuo: ἔφη ποιήσειν, dixit facturum, nempe ſe. vt Terentius, Pollicitus ſum ſuſcepturum. Infinitiuus, non tam accuſatiuum habet, quàm nominatiuum, φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι, dicit ſe autorem fuiſſe, οὕτως ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδὼς, μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, tam alienus ab arrogātia vt quū omnia norit, tamen ſe nihil ſcire putet.

Iun-

Iungũtur infinitiuo, ὡς, ὥστε, πρὶν, ἢ, ἐπειδὴ, ὅσον.

Relatiuum eodem casu ponunt cum antecedẽte, χρῶμαι οἷς ἔχω, βιβλίοις: Εκ τῶν ἐπιστολῶν, ὧν ἔπεμψε. hinc sunt illa ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, ἄνδρα, οἷόν σε.

Participium tanquam pro infinitiuo cum verbis perseuerandi, ἀγαπῶν με διατέλει, desistendi ὡ παύσομαι φιλῶν. Et cum verbis affectionem animi significantibus, μέμνημαι ἰδὼν, ὡ σλωίεσαν μάλιστα ποιοῦντες. Sic Virgilius, —— *sensit medios delapsus in hostes*.

Articulo vestitum aduerbium fit adiectiuum, ὁ χθὲς, hesternus. Quod si iungatur præpositioni cum suo casu, intelligitur commodum aliquod participium, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, nempe ὢν, aut οἰκῶν.

Præpositionum varia significatio variat regimen.

Genitiuum habent ἐκ, vel ἐξ, significantes locum, tempus, materiam, causam. πρὸς, ab, coràm, iurandi, officij, πρὸ, ante, locum, tempus. κατὰ, contra, super, de, ab διὰ, per μετὰ, cum. παρὰ, ab. ἀντὶ, pro ἐπὶ, circa, super: etiam tempus significat. ὑπὲρ, pro περὶ, à, ex. ἀπὸ præ, sub. ὑπὸ, pro, de, super.

Datiuum, ἐν, in. σὺν, cũ. πρὸς, iuxta. παρὰ, apud. ἐπὶ, propter, in potestate, post, super, contrà. περὶ, pro, in, circa, ὑπὸ, sub.

Accusatiuum, εἰς, vel ἐς, in, ad. ἀνὰ, per. κατὰ per, secũdum, circa. διὰ, propter. μετὰ, post. παρὰ, ad, præter, propter. ἐπὶ, ad, in. περὶ, circa, circum,

cum, prope, ὑπὸ, ſub; ὑπὲρ, ſupra, vltra.

De ἀμφὶ iudicandum vt de περὶ, quod vſitatius eſt.

Duæ ἐλλειπτικῶς, ponuntur, cum genitiuo: ἐν, deficiente datiuo: εἰς, deficiente accuſatiuo: ἐν ᾅδου, pro ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου, εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου.

Dicunt præterea. οἱ περὶ Πλάτωνα, hoc eſt Plato: οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, hoc eſt, Socrates. Verũ iſtiuſmodi orationis formas, & breuiter quicquid ad Græcanicas phraſes attinet, doctiſſimè perſequutus eſt Budæus in ſuis Commentarijs, quos nuper, & emendatè, & eleganter, magno ſtudioſorum bono, excudit Badius, optimè ſemper de litteris meritus. Eum librum comparare ſibi debet, quiſquis ſerio Græcari volet.

PRAXIS, SEV VSVS PRAECEPTORVM

Grammatices Græcæ;

Opus mole quidem perexiguum, sed tamen ad Græcos tum Oratores, tum Poëtas intelligendos magno linguæ Græcæ studiosis futurum vsui.

VENETIIS,
Apud Petrum Dusinellum, M D XCVII.

ANTONIVS GRYPHIVS ΦΙΛΕΛΛΗΣΙΝ ADOLESCENTIBVS S. D.

*Q*VVM Clenardi in Græcam linguam Institutiones multiplici impressione corruptas (vt est librorum corruptrix typographia, nisi in his excudendis summa diligentia adhibeatur) primùm magna fide castigari: deinde ut castigatissimè excuderentur, dedissemus operam: nobis è re vestra visum fuit studiosi adolescentes, his annectere Praxin preceptorum Grãmatices, quã olim Petrus Antesignanus, vir omni humaniorũ literarum genere, ac linguarum varietate politissimus, paucis complexus fuit: vt vobis non ad oratores solum, & historicos, verũ etiam ad poetas intelligẽdos via pararetur, imò verò facilis pateret ingressus. Verùm quum notæ arythmeticæ, & literæ, quas ipse Antesignanus ob breuitatis studium ingeniosè excogitauit, vobis aliquid negocij facessere possent, nisi hac de re prius essetis admoniti, instituti sui rationem paucis accipite Scholiorũ notæ arythmeticæ, quas superiores, siue interlineares vocant, respondent ijs contextus dictionibus, quæ easdem notas in vno, vel in diuersis eiusdem tractatus locis habuerint. At eorum numerorum, qui in ipso Praxeos cursu occurrunt, primus quidẽ Institutionum paginam, alter verò ac nonnunquam tertius interiecta coniunctione, & pagina citata versum demonstrat: quum verò vnicus tantum numerus fuerit appositus, innuitur parẽ numerum in eodẽ Praxeos tractatu quærendum. Litera Græca posita in margine post contextũ ostendũt, quæ vocales, vel diphthongi è cõtextu per apostrophũ reiecta fuerint. Literæ quoq; Latinæ tum in contextu, tũ in Praxi apposita fuere, vt breuiter ob

oculos ij idiotismi, qui in his poetarum fragmentis, ac passim
a *in quibusuis poetis occurrunt, proponerentur. α, ι igitur in-*
dicat paragogem litera datiuis pluralibus, vel personis verbo-
rum in ι, aut ε desinentibus: idque non solum ante vocalem,
sed etiam Atticè consona subsequente, Institut. pag. 90. ver. 21.
b *b, articulum prępositiuum cum particula δὲ, & γε, positum*
pro pronomine demonstratiuo eiusdem casus. generis, & nume-
ri, 97. c, hoc idem indicat, sed sine δὲ, & γε, quod magis poeti-
c *cum est, 78. 29 d, articulum etiam prępositiuum pro subiuncti-*
d *uo sumptum. e, prępositionum anastrophem. f, earundem tme-*
e *sin: quum scilicet inter partes dictionis composita inseritur vnū,*
f *vel plura vocabula, qua figura & poetæ Latini interdum vtun-*
tur, vt apud Lucanum, Inque vicem gens omnis amet, pro inui-
cemque g, η Ionicè pro α. h, genitiuum pluralem primę, & se-
g,h *cundę declinationis in έων Ionicè pro ων. i, paragogem vocalis*
i *ι quibuscunque datiuis pluralibus in ς desinentibus. k, ησι, vel*
k *ης Ionicè pro αισι, vel αις in datiuis pluralibus primæ, & secun-*
l *dę declinationis. l, οιο, pro ου Atticè, Ionicè, & Thessalicè, in ge-*
m *nitiuo sing. tertię declin. m, pro contrahendis syllabis in contra-*
n *ctas Ionicè poni. n, augmentum verborum Ionicè reiectum. o,*
o,p *ε, α pro η Doricè. p, infinitum Doricum, & Att. in μεναι, vel poe-*
q *ticè in μμεναι pro ν, vel ναι. q. fut. primū cuiusuis coniugationis*
r *Doricè circumflexum. r, duplex ττ pro duplici σσ, Atticè, 20. 14.*
s,t,u *s, τ pro σ Doricè. t, ω pro ου Doricè. u, verbum poeticum in*
x *εια, pro έω primę coniugationis circumflexorum. x, ζ Atticè*
y *pro σ in compositis a σαω. y, particulas expletiuas, & potentia-*
z *les. z, σδ pro ζ Doricè. Cætera, quæ notis, aut literis denotata*
non sunt scholijs explanabuntur. Habetis adolescentes humā-
nissimi, Antesignani consilium, cuius opera nos vsi sumus, vt vo-
bis in vsu pręceptorum Gręcę Grammatices alicui adiumento
essemus. Boni itaque consulite, ac nos pro nostra in vos beneuo-
lentia diligite. Valete.

PRA-

PRAXIS PRÆCEPTORVM.

Grammatices.

ORATIO DOMINICA

1 ΕΥ'ΧΗ' 2 ΚΥΡΙΑΚΗ'

Pater noster, qui es in cœlis sanctificetur
3 Πάτερ 4 ἡμῶν 5 ὁ 6 ἐν 7 τοῖς οὐρανοῖς 8 ἁγιασθήτω
nomen tuum: adueniat regnum tuum
9 τὸ ὄνομά 10 σου· 11 ἐλθέτω 12 ἡ βασιλεία 10 σου·
fiat voluntas tua, sicut in cœlo, & in
13 γενηθήτω 14 τὸ θέλημά 10 σου, ὡς 6 ἐν 7 οὐρανῷ, καὶ 15 ἐπὶ
terra. panem nostrum quotidianum da nobis
16 τῆς γῆς. 17 τὸν ἄρτον 4 ἡμῶν 18 τὸν ἐπιούσιον 19 δὸς 4 ἡμῖν

SCHOLIA.

1 Vt Τιμή, 88. Est nomē uerbale ab εὔχομαι, oro. 2 Vt καλὸς, καλὴ 81.5. Est nomen possessiuum ductum ab ὁ κύριος, dominus, 3 Vide 12.2. & 15.22. & 86.12. 4 76.14. 5 6. 16. & 125.11. 6 80.17. 7 Vt τοῖς λόγοις, 8.22, ab ὁ οὐρανὸς, οῦ, 8 Vt τυφθήτω, 36.23. ab ἁγιάζω, μ. άσω, sanctifico; fit ab ὁ ἅγιος sanctus, 9 Vt τὸ ῥῆμα, 10.9. 10 76.14. 11 121.7. 11 Vt τυπέτω, 26.23. ab ἔρχομαι, uenio, aduenio; sed fit tanq̃ ab ἐλεύθω, 12 Vt ἡ φιλία, 8.13. 13 Vt τυφθήτω, 36.23. ab γίνομαι, fio, sed tanquam à γενάομαι, 107.8. 14 Vt τὸ ῥῆμα, 10.9. Est nomen uerbale (84.20.) à θέλω, uolo, sed tãquam a θελέω, μ. ήσω, 111.6. 15 80.19. & 125.20. 16 Vt τῆς τιμῆς, 8.8. ab ἡ γῆ, τῆς γῆς, per crasin, pro ἡ γέα, τῆς γέας, 17 Vt τὸν λόγον, 8.21. 18 Vt τὸν λόγον, 8.21. 19 68.7 & 73.

ἡ εὐχὴ, τῆς κυριακῆς, ἡ, ὁ
ἁγιάζω
ἐλθέτω, ἔρχομαι
γενηθήτω, τὸ θέλημα ὁ
ἐπὶ, τῆς γῆς

hodie: & dimitte nobis debita nostra, sicut
σήμερον· καὶ 20 ἄφες 4 ἡμῖν 21 τὰ ὀφειλήματα 4 ἡμῶν, ὡς
& nos dimittimus debitoribus nostris: & ne
καὶ 4 ἡμεῖς 22 ἀφίεμεν 23 τοῖς ὀφειλέταις 4 ἡμῶν, καὶ μὴ
inducas nos in tentationem, sed libera
24 εἰσενέγκῃς 4 ἡμᾶς 25 εἰς 26 πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι
nos à malo. Amen.
4 ἡμᾶς ἀπὸ 27 τοῦ πονηροῦ. 28 Ἀμήν.

SCHOLIA.

δὸς, ὀφει. τὸ ὀφείλημα. ἀφίεμεν ὀφειλέτης ου. εἰσενέγκης ὁ πειρασμὸ, ου. Ἀμήν.

20 100.24.21 Vt τὰ βήματα, 10.9. Verbale ab ὀφείλω, debeo, sed tanq̃ ab ὀφειλέω, μ.ήσω, 84.24. & 95.9. 22 Compositum ex ἀπὸ (23.21.) & ἵεμεν, 109.9. 23 Vt τοῖς χρύσαις, 7. 29. Verbalia (84.28.) ab ὀφείλω. Quia penultima corripitur poterit duci tanquam ab ὀφείλημι, 84.29. 24 Vt τύψῃς, 29. 15. ab εἰς φέρω, sed quasi ab εἰς ἐνέγκω, 103.15. & 18.25. 80.18. R. 125.27. 26 Vt τὸν λόγον, 8.21. Verbale (84.24.) à πειράζω, vel πειράω, μ.άσω, tento. 27 Vt τοῦ ξύλου, 8.27. Adiectiuum vt ἀνθηρὸς, 81.5. hoc loco substantiuatur in neutro genere 28 Dictio est Hebraica, & heteroclita, significans, verum fiat, seu efficiatur: & quandoque (vt in Salutatione Angelica) verum est.

EVRIPIDIS ORESTES

1 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 2 ΟΡΕΣΤΗΣ.

ARGVMENTVM.

3 ὙΠΟΘΕΣΙΣ.

Orestes propter matris cædem, simul &
Ὀρέστης διὰ 4 τὴν 5 τῆς μητρὸς 4 σφαγὴν, ἅμα καὶ ἀπὸ

SCHOLIA.

Ὀρέστ. ὑπόθεσις, εως. ἐσφαγὴ, ῆς.

1 Vt τοῦ Χρύσου, 7.22. 2 Maxima Orestis facinora in hac fabula continentur, vt ex eius argumento, ac ex Electræ oratione poteris colligere; ideo eam Euripides Orestem appellauit. 3 Verbale (84.26.) ab ὑποτίθημι, suppono, principia pono. componitur vt ὑπὸ, & τίθημι, 60.15. Vide 112. 14. 4 Vt τὴν τιμὴν. Verbale à σφάζω, vel σφάττω. præteritum medium ἔσφαγα, 40.19. vnde ἡ σφαγὴ, 5 12.2.

Furijs perterritus, & ab Argiuis
6 τῶν Ἐριννύων 7 δειματούμενος, καὶ ὑπὸ 8 τῶν Ἀργείων
condemnatus morte interfecturus
9 καταριθεὶς 10 θανάτῳ, 11 μέλλων 12 φονεύειν
Helenam, & Hermionem, eo quòd Menelaus
13 Ἑλένην, καὶ 13 Ἑρμιόνην, 14 ἀνθ' ὧν Μενέλαος
præsens non tulit opem, prohibitus est ab
15 παρὼν οὐκ ἐ16 βοήθησεν, 17 ἐκωλύθη ὑπὸ
Apolline, Apud nullum autem ponitur
α 18 Ἀπόλλωνος. Παρ' 19 οὐδενὶ δὲ 20 κεῖται
fabula. Præfatur vero Electra, vt
21 ἡ μυθολογία. 22 προλογίζει δὲ ἡ Ἠλέκτρα, 23 ὡς

SCHOLIA.

6 Vt τῶν χελύων, 13.29. componitur Ἐριννὺς ex ἔρις, lis, & νοῦς, mens, quasi sit mentis lis, & prouocatio, 7 Vt χρυσούμενος, 56.6. à δειματόω, perterrefacio. Fit a nomine τὸ δεῖμα, δείματος, pauor, metus. 8 Ἀργείων, vt τῶν ἀνθρώπων, 8.25. Ἀργεῖος, Argiuus, fit à τὸ Ἄργος, εος. Argos clarissima ciuitas Peloponnesi, non procul à Mycenis, vbi Agamēnon Orestis pater regenauerat. 9 Vt τυφθεὶς, 39.4. à κατακρίνω, condemno. 10 Vt τῷ λόγῳ, θάνατος dicitur quasi τανατὸς, i. extensa, porrecta, à τανύω, extendo, traho. Mors enim se ad omnia extendit, ac porrigit, 11 Vt τύπτων, 30.6. à μέλλω. 12 vt τύπτειν, 29.26. à φονεύω, interficio. fit a nomine ἡ φονὴ, cædes 13 Vt τὴν τιμὴν. 14 Pro ἀντὶ ὧν, pro quibus, idest, eo quòd. Vide 5.16. 15 Vt simplex ὢν ὄντος, 99.14 à πάρειμι, adsum. Componitur ex παρὰ, (23.14.) & εἰμὶ, 98.17. 16 Vt ἔτυψε, 25.16 à βοηθέω, μ. ήσω, auxilior, opem fero. fit à nomine ὁ βοηθὸς, οῦ fautor, adiutor. 17 Vt ἐτύφθη, 35.10 à κωλύω, prohibeo. 18 vt τοῦ Πλάτωνος, 11.14. 19 vt 13.1. 20 vt 101.28. 21 Denominatiuum a μυθολόγος, fabulator: quod componitur ex μῦθος, fabula, & λόγος, sermo. Quare μυθολογία proprie est ratiocinatio fabularum: sumitur vero pro fabula simpliciter. 22 Vt τύπτει, 22.7. à προλογίζω, præfor: quod fit πρόλογος, prologus, præfatio, componitur ex πρὸ, præ, ante, & λόγος, 23 ὡς, varia significat; hic sumitur pro vt, vtpote.

ἡ ἐριννὺς. δειματόω. ὁ ἀργεῖος, ου. ὁ θάνατος, ου. φονεύω. ἀνθ' ὧν. ὁ παρὼν ὄντος. βοηθέω. κεῖται. ἡ μυθολογία. προλογίζω.

soror Orestis miserabili oratione vtens propter
24 ἀδελφὴ Ὀρέςου 25 ἐλεεινολογοῦσα διὰ
Tantalum.
26 τὸν Τάνταλον.

ELECTRA.

Ἠλέκτρα.

Non est nullum malum, (vt dicam verbo)
ε 27 Οὐκ ἐ 28 ἐςὶν 27 οὐδὲν δεινὸν, (29 ὧδ' εἰπεῖν ἔπος)
Neque morbus, neque calamitas à dijs immissa,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ 30 θεήλατος,
Cuius non ferat onus hominis natura.
Ἧς οὐκ 31 ἂν 32 ἄραιτ' 33 ἄχθος ἀνθρώπου 34 φύσις
Nam beatus (nec exprobro infortunia)
ᾳι Ὁ γὰρ μακάριος (35 κ'οὐκ 36 ὀνειδίζω τύχας)
Ioue natus, (vt aiunt) Tantalus,
37 Διὸς 38 πεφυκὼς, (ὡς λέγουσι) Τάνταλος,

SCHOLIA.

ἐλεεινο-λογέω. 24 ab adiectiuo ὁ καλὸς, fit fœmininũ ἡ καλὴ, sic ab ὁ ἀδελφὸς, frater, fit ἡ ἀδελφὴ, soror, 25 Vt ποιοῦσα, 47.10. ab ἐλεεινολογέω, ω, ήσω, conqueror, oratione vtor lugubri, & miserabili. Fit ab ἐλεεινολόγος, qui miserabili oratione vtitur. componitur ab ἐλεεινὸς, miserabilis, & λόγος, sermo. 26 Vt τὸν λόγον, de hoc. 5.29. 27 οὐκ οὐδὲν, non nullum, i. non vllũ; vel nullum. Duæ negationes Græcis magis negant. De οὐκ vide 121.10, de οὐδὲν verò 13.28 98.23. 29 Sic dicere verbum, idest, vt ita dicam, vel, vt breuiter dicam. De εἰπεῖν vi de 91.10, ἔπος, & πάθος, vt τὸ τεῖχος, 13.22. 30 Componit à θεὸς, & ἐλαύνω, ipello: vide 81.7. 31 Particula potẽtialis, οὐκ ἂν ἄραιτο, non ferat, i. non possit perferre. Interdum tamen ἂν prorsus vacat. 32 Vt τύψαιτο, 49.19. ab αἴρω, ſero, tollo, gesto, futurũ ἀρῶ 20.28. 33 Dicitur τὸ ἄχθος, εος, pondus, onus, quasi τὸ ἄχος, dolor, per pleonasmum τοῦ θ. 34 Verbale (84.25.) à φύω, pduco, gigno, creo. 35 κ'οὐκ, & non, nec 36 fit à nomine τὸ ὄνειδος, improperium, opprobrium, ignominia, 37 89.28. 38 Vt τετυφώς, 30.9. à φύω.

Margin: ἐκ ἰδίου. ὧδ' εἰ-πεῖν ἔ-πος. ὁ ἡ θεή-λατος, ου. ἄν. ἄραιτο. ἡ φύσις, εως. ὀνειδί-ζω.

Vertici

Vertici imminentem pauescens ſpetram,
Κορυφῆς 39 ὑπερτέλλοντα 40 δειμαίνων, 41 πέτρον,
Per aerem volat, & pendit hanc pœnam:
42 Ἀεριποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην.
Vt quidem aiunt quod, cum dijs homo quum eſſet.
Ὡς μὲν a λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος 43 ὢν,
Communis menſæ dignitatem habens æqualem,
Κοινῆς, τραπέζης 44 ἀξίωμ' ἔχων, ἴσον,
Incontinentem habuit linguam, turpiſſimum morbum.
45 Ἀκόλαστον 46 ἔσχε γλῶσσαν, 47 αἰσχίστην 48 νόσον.
Hic producit Pelopem: ex hoc Atreus natus eſt.
ε Οὗτος φυτεύει Πέλοπα. b 49 τοῦ δ' Ἀτρεὺς 50 ἔφυ.
Cui ſceptra texens, fatale fecit Dea.
α Ὧ 51 στέμματα 52 ξήνασ', a 53 ἐπέκλωσεν θεά.

S C H O L I A.

39 Vt τὸν τύπτοντα, 30.7. ab ὑπερτέλλω, exorior, ſuperemineo, cõponitur ab ὑπὲρ ſuper, & τέλλω, orior 40 Vt τύπτων, 30.7, à δειμαίνω, timeo, formido: quod fit à δεῖμος, ου, timor, 41 ὁ πέτρος, ου. Attice idẽ quod ἡ πέτρα, cõmuniter, petra, ſaxum, lapis, 42 Vt τύπτεται, 50.14, ab ἀεριποτάομαι, in aere volo, cõponitur ex ἀὴρ, ἀέρος, aer, & ποτάομαι, volo, volas. Aldus legit citra cõpoſitionem, ἀέρι ποτᾶται, 43 ὢν exiſtẽs, 99.13. 44 Verbale (84.23.) ab ἀξιόω, μ. ώσω, dignũ puto: quod fit ab ὁ ἄξιος, dignus, 45 Ἀκολάζω, μ. άσω, i. punio, dicit̃ verbale κολαστὸς, 84.28, cũ α priuatiuo, ἀκόλαστος, incaſtigatus, impunitus. i. intemperans, incõtinens, libidinoſus, flagitioſus, 46 110.7. 47 Vt τὴν τιμὴν. Adiectiuum, vt καλὸς, 81.5, ſuperlatiui gradus, 83.28. 48 Ionice, νοῦσος, 49 Subaudit̃ ꝓpoſitio ἐκ, 50 117.7. 51 Verbale (84.22) à στέφω, corono, ac proprie στέμμα ſignificat coronam: ſed ſumitur ẽt pro ſceptro, vel corona regia aut diademate: q̃ regis ſunt inſignia, 52 Vt τύψασα, 30.12, à ξαίνω, neo, texo, μ. ξανῶ, 20.28. Aoriſt. primus, ἔξηνα. Attice, ut ἐμίηνα, 26.6. Quidã ſubſcribũt, alij minime 53 Vt ἔτυψε, 25.17, ab ἐπικλώθω, voluo fuſum: & refertur ad fatum, ſiue Parcas, (quarum una Clotho nominat̃) quaſi ꝑ fila Parcarũ inſtituo, fatale facio, fataliter inſtituo. In Aldino exẽplari hæc ſuia ſic legitur. ἐπέκλωσεν θεὰ ἔριν Θυέστῃ, &c. ut ſit hic ſenſus, ἐπέκλωσεν θεὰ, fatale fecit Dea, ſ. Clotho, θέσθαι ἔριν πόλεμον Θυέστῃ, &c. inferre litẽ, bellũ appoſitoriè, id eſt, bellum litigioſum.

δειμαίνω, μ. ανῶ.
ἀεριποτάομαι.
τὸ ἀξίωματος. ὁ ἡ ἀκόλαστος, ου.
ἴσχον, ες, ε αἴσχιστος, η, ον.
ἔφυν, υς, υ.
τὸ στέμμα, ατος.
ξύνασα, ξαίνω.

Contentio Thyesti bellum existenti fratri
Ἔρις . . Θυέςῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ.
Facere. Quid infanda repetere me oportet?
α.α 54 Θέσθ.55 (τίς 56 τ' ἄῤῥητ' 57 ἀναμετρήσασθαί με 58 δεῖ;)
Conuiuio excepit igitur ipsum liberos interficiens Atreus.
ε. α 59 Ἔδαισε γ' δ' οὖν νὶν τέκν' 60 ἀποκτείνας Ἀτρεὺς.
Ex Atreo verò (quæ fuerunt enim in medio taceo infortunia)
5 Ἀτρέως δὲ (61 τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας)
Illustris (si modo illustris) Agamemnon natus est,
Ὁ κλεινὸς (εἰ δὴ κλεινὸς) Ἀγαμέμνων 50 ἔφυ,
Menelausque, ex Cretensi matre Aeropa.
Μενέλεώς τε, Κρήσσης ὁ ματρὸς Ἀερόπης ε ἄπο.
Ducit vxorem vero sanè dijs inuisam
ε 62 Γαμεῖ δ', ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς 63 συγουμένην
Menelaus Helenam porrò Clytemnestræ coniugium
Μενέλεως Ἑλένην· ὁ δὲ Κλυτεμνέςρας λέχος
Insigne apud Græcos Agamemnon Rex
Ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Cui virgines quidem tres natæ sumus ex vna
Ὧ παρθένοι μέν τρεῖς 50 ἔφυμεν ἐκ 64 μιᾶς
(Chrysothemis, Iphigeniaque, Electraque ego,
ε.ε (Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγώ,
Masque Orestes) matre sceleratissima:
ε Ἄρσην τ' Ὀρέςης) ματρὸς ὁ 65 ἀνοσιωτάτας.

SCHOLIA.

θέσθαι. 54 64.7.55 13.20. 56 a ῥητὸς, & α priuatiua particula. 57
ὁ ἄῤῥητος Vt τύψασθαι, 43.18. ab ἀναμετρέω, ήσω, repeto, recogni
τὸ τέκ- to, supputo, dimetior, 58 107.28.59 Vt ἔτυψε, 25.17. à
νον, ου. δαίω, côuiuor, côuiuio, & mensa excipio. 60 Vt τύψας, 30.
ἀποκτεί- 11. ab ἀποκτίνω. Igit τέκνα ἀποκτείνας, liberos interficiés,
νας; vel liberis interfectis, postq̃ Thyestis fratris liberos interfe
cisset, 61 Vide 125.11. 62 Sic sensum collige: δὴ, porrò, ὁ
μὲν Μενέλεως, Menela⁹ q dẽ, γαμεῖ τὴν Ἑλένην συγουμέ
νην θεοῖς ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἄναξ, at Agamemnon rex, supple
γαμεῖ δ' γαμεῖ, τὸ λέχος, &c. γαμεῖ, vt ποιεῖ, 46 4. à γαμέω, de quo
ὁ μὲν δὴ 107.1.63 Vt ποιουμένην, 49.5. à συγέομαι, odio sũ, passiuè
&c.; inuisus sũ. 64 12.29 & 82.1.65 Pro ἀνοσιωτάτης, ο. Est su-
perlatiuus grad⁹, vt σοφώτατος (86.10.) à positiuo ἀνόσιος.

Quæ

Quæ maritum exitum non habente induens veste,
α Ἡ 66 πόσιν 67 ἀπείρῳ 68 περιβαλοῦσι 69 ὑφάσματι,
Occidit. Quorum verò gratia, virginem dicere.
ε α 70 Ἔκτεινεν. ὧν δ' ο ἕκατι, παρθένον λέγειν.
Non est honestũ. Relinquo hæc obscurum in cõi considerandũ.
ο Οὐ καλόν. 71 ἐῶ τοῦτ' 72 ἀσαφὲς ἐν κοινῷ 73 σκοπεῖν.
Apollinis autem iniustitiam quidem quid opus est accusare?
ε Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
Persuadet vero Oresti, matrem, quæ ipsum genuerat,
ε.α.ε Πείθει δ' Ὀρέστην, 74 μητέρ', ἥ 75 σφ' 76 ἐγείνατο.
Interficere, apud non omnes gloriam ferens.
Κτεῖναι, πρὸς οὐχ ἅπαντας 77 εὔκλειαν φέρων,
Attamen occidit, non inobediens Deo.
ε.ε Ὅμως δ' 78 ἀπέκτ', οὐκ 79 ἀπειθήσας Θεῷ.

SCHOLIA.

66 ἡ πόσις, est potus, potio: verũ ὁ πόσις, est maritus, vir, spó- ὁ πόσεως.
sus: sic dictus: quod veluti portione terræ mista generantur
plantæ, ita uir mulieri mistus causa est procreationis libe- ἄπειρος.
rorum. 67 τὸ πέρας, vel πεῖρας, finis, ἄπειρος, sine, & exitu
carens. Astutè admodũ Clytemnestra Agamemnoni Troia
reuerso, ac dijs sacrificaturo porrexit vestem quandam ob-
longam, & ἄπειρον, cui uidelicet nulla erat a superiori par-
te apertio, qua caput aut brachia exereret, ut illũ ea obuo-
lutum, adiuuante Aegistho, (cum quo illa, absente uiro, a-
dulterijs consuetudinẽ habuerat, & qui tum abditus erat in
insidiis) miserè trucidaret. 68 Vt τύπτουσα, 30.14. à περιβάλ-
λω, 69 Verbale (84.24) ab ὑφαίνω, texo. Vide 95.11. 70 Vt
ἔτυψε, à κτείνω, 60. 71 Vt βοῶ, 50.2. ab ἐάω. 72 ὁ καὶ ἡ σα- ὁ περιβάλσα.
φής, manifestus, cum α priuatiuo, ὁ καὶ ἡ ἀσαφής, καὶ τὸ ἀσα-
φές, έος, obscurus, a, um. 73 Vt ποιεῖν, 47.7. à σκοπέω. 74 ὁ, καὶ ἡ σαφὴς έος.
86.3. 75 Euripides, ac Sophocles interdum usurpant duale
σφὲ pro singulari ἑ atque hoc pronomen primitiuum ter- σφέ.
tiæ personæ non rarò ponitur loco relatiui αὐτός. 76 107. ἐγεινάμην ω.
10.15. 77 Denominatiuum ab εὐκλεής, inclytus, celebris, quod ατο.
fit ab εὖ, & τὸ κλέος, honor. 78 Vt ἔτυψε, 25.16. ab ἀποκτεί- ἡ εὔκλεια
νω, 79 Vt τύψας, 25.7. ab ἀπειθέω, μ. ήσω, nõ pareo: quod ἀπέκτεινε, ἀπειθήσας.
fit ab adiectiuo ὁ καὶ ἡ ἀπειθής, έος, inobediens, impersuadi-
lis, ἀπειθής, uerò componitur ex α priuatiuo, & πειθός, per- ἀπειθείας
suasorius. πείθω etiam est persuadeo.

Et

Et ego particeps fui, tanquam scilicet mulier, cædis,
Κἀγὼ 81 μετέσχον, οἷα δὴ γυνὴ, φόνου,
Pyladesque, qui nobiscum patrauit.
ε Πυλάδης 82 θ', ὃς ἡμῖν 83 συγκατείργασαι b ... ,
Hinc inde agresti colliquefactus morbo ęgrotat hæc.
Ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ 84 συντακεὶς νόσῳ νοσεῖ
Miser Orestes. hic prostratus in lecto
85 Τλήμων Ὀρέστης. b ὁ δὲ 90 πεσὼν ἐν δεμνίοις.
Decumbit: matris verò sanguis ipsum agitat
ε 20 Κεῖται. τὸ ὁ μάτρο δ' αἷμα νιν 86 τροχηλατεῖ
Furoribus. nominare enim vereor deas.
a 1 Μανίαισιν, ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Eumenidas, quæ hunc certatim territant timore.
ε 87 Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' 88 ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.

SCHOLIA.

80 98.7.81 Vt simplex ἔχον, 110.6. à μετέχω, particeps sū. cōponit̄ à μετὰ (26.15) & ἔχω. 85. i. pro parte mea muliebriter, qualiter, aduerbiū ex neutro plurali: ab οἷος, οἷα, οἷον, qualis, & quale. De γυνὴ, uide 89.24.82 Pro τε, 5.18.83 ut πέπρακαι, 33.4. à συγκατεργάζομαι, unà patro, simul ppetro, alicui operā pſto. Græci sępe utunt̄ uerbo cōposito, ubi nos usurpam⁹ simplex, & ppositionē separatā; συγκατείργασαι ἡμῖν. p κατείργασαι σὺν ἡμῖν. Cōponit̄ ex σὺν, & κατὰ, atq; ἐργάζομαι, operor, p ει auget̄, 91.7.84 Vt τυπεὶς, 39.7. à συντήκω, colliquefacio. cōponit̄ ex σὺν, & τήκω, liquefacio. Vide 26.20 85 Verbale, à τέτλημι, tolero, 103.3. 86 Vt ποιεῖ, 46.4. à τροχηλατέω, aurigor, quasi rota agito fit ab ὁ τροχηλάτης, ου, i. auriga: qđ cōponit̄ ab ὁ τροχὸς, οῦ, rota & ἐλαύνω, ipello, ago. 87 Furię īfernales, q̄ Ἐριννύες (ut dictū est nu. 6.) appellātur, q̄uis Orestē ob patratū parricidiū ardentib. tædis agitarēt, & insectarent̄. Electra tn̄, ne illis offensorib Orestes uteretur, in eas quicq̄ grauius dicere nō audet, neq; ipsas Ἐριννύας uerò (sed odioso) noīe appellare, uerū eas, & deas, & Εὐμενίδας nuncupat, quasi beneuolas εὐμενεῖς. n. unde Εὐμενίδες, est beneuolus, ab εὖ, & μένος, mens, uirtus, robur. Re uera tn̄ Εὐμενίδες dictæ sunt p antiphrasin, q minimè sint beneuolæ, neq; in illis bonus animus, uel uirtus cōspiciatur. 88 Vt βούλεται, 58.11. ab ἐξαμιλλάω, contendo, celeriter aliquid facio, cōponitur ab ἐξ, & ἁμιλλάω, quod fi. ab ἡ ἅμιλλα, certamen, contentio.

μετέσχον. οἷα δὴ γυνὴ. θ'. συγκατείργασαι. συντακεὶς. ὁ, δὲ, ... τλήμων τροχηλατεῖ. αἳ Εὐμενίδες. ἐξαμιλλῶνται.

Sextus

Sextus porrò hic dies ex quo cædibus
8 Ἕκτον δὲ γ δὴ τόδ' 89 ἦμαρ ἐξ ὅτου 4 σφαγαῖς
Mortua mater, igni purgata est corpore :
90 Θανοῦσα μάτηρ, πυρὶ 91 καθηγνίσαι 92 δέμας :
Quibus neque cibos per gulam cepit,
Ὧν οὔτε 93 σῖτα διὰ 94 δέρης 95 ἐδέξατο.
Non balneâ dedit corpori: penulas verò intra
10 Οὐ 96 λοῦτρ' 97 ἔδωκε 98 χρωτί: 99 χλανιδίων δ' ἔσω
Tectus, cùm quidem corpus leuatum fuerit morbo.
100 Κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα 101 κουφισθῇ νόσου,
Compos mentis lacrymat. tum verò è cubilibus
102 Ἔμφρων δακρύει. ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
Profilit celer, vt pullus equinus à iugo.
103 Πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ὑπὸ ζυγοῦ.

SCHOLIA.

89 90.10.90 Vt τυποῦσα, 30.15. à θνήσκω, 111.18. 91 Vt πέφρασαι, 33.4. à καταγνίζω, μ. ίσω, quod cōponitur a κατὰ (23.14.) & ἁγνίζω, purgo: quod fit ab ἁγνὸς, purus, 92 Indeclinabile, 93 ὁ σῖτος, ου frumentū; sed τὸ σῖτον, ου (unde τὰ σῖτα) est cibus panis, 94 δέρω, excorio; unde uerbale ἡ δέρη, collum, ceruix; sic dicitur, quod a collo sumi soleat excoriationis initium. 95 Vt ἐτύψατο. 41.11. à δέχομαι, capio. 96 Verbale (84.28. à λούω, lauo. τὸ λοῦτρον, penultima circunflexa, est locus balnearum; λουτρὸν verò acuta vltima, est balneum, siue lauacrū; in qua significatione hoc loco accipitur, quamuis λού acuatur; propter apostrophum enim accentus retrahitur, & λοῦτρ' pro λουτρὰ dicitur; uide 7 11. 97 67, 26: & 74.4. 98 Vt φωτὶ, 14.7. 99 Diminutiuum ab ἡ χλανὶς, ίδος, uestimentum tenuissimum, 100 Vt τυφθεὶς, 39.4. à κρύπτω, tego, abscondo me, delitesco, 101 Vt τυφθῇ, 38.9. à κουφίζω, leuem facio, subleuo; quod fit à κοῦφος, leuis, 102 Componitur ex ἐν, & φρὴν, 11.3. 103 Vt βοᾷ, 50.2. à πηδάω.

θανοῦσα. καθηγνίσαι τὸ δέμας. ὁ σῖτος. τὸ σῖτον ἡ δέρη, ης λοῦτρ' λουτρά. ἔδωκα, ας, ε. τὸ χλανίδιον, ου. κουφίζω ὁ, ἡ ἔμφρων, ονος. δρομαῖος.

ARISTOPHANIS

1 ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ.

Comici Poetæ Plutus.

2 Κωμῳδοποιοῦ 3 Πλοῦτος.

Aristophanis Grammatici argumentum per iambica,
α Ἀριςοφάνους 4 γραμματικοῦ ὑπόθεσις δι 5 ἰαμβων.

Oraculum consuluit iustus existens aliquis, & pauper
6 Μαντεύεται δίκαιος ὤν τις, καὶ πένης,
An mutatis moribus, diuitiarum compos esse posset.
Εἰ 7 μεταβαλὼν, πλούτου 8 τυχεῖν 9 δυνήσεται.
Respondit Deus, sequendum quencunque.
10 Ἔχρησεν ὁ θεὸς, 11 συνακολουθεῖν 12 ᾧπερ γ ἄν.

SCHOLIA.

ὁ κωμῳδοποιός, οῦ. 1 88.22.2 ὁ Κῶμος, ου, comessationum, & lasciniæ deus, in cuius sacris celebrandis iuuenes procaces petulantia carmina decantabant. Per antonomasiā vero κῶμος, sumitur pro huiusmodi iuuenum contubernio, ac pro ipsa iuuenili procacitate. à κῶμος verò, & ᾠδὴ, idest, cautus, κωμῳδία, comedia κωμῳδὸς, comędus, & κωμῳδοποιητὴς, siue κωμῳδοποιὸς, 3 Poeta comicus, comędiarum scriptor, vel factor,
ὁ πλοῦτος, ου. fiunt.n.a ποιῶ, facio. πλοῦτος significat diuitias, & diuitiarum deum: vnde ex vocabuli amphibologia festiuæ admodum in hac comędia fiunt allusiones, dum Poeta per Plutum deum ipsas diuitias vult intelligi. 4 Possessiuum à τὸ
ὁ γραμματικός, ου. ἴαμβος. μαντεύομαι. τυχεῖν. δυνήσομαι, ησεται. γράμμα, ατος, litera quod est verbale (84 23.) à γράφω, scribo. 5 ἴαμβος, est pes iambus, & versus iambicus. 6 Vt τύπτεται, 31.9. à μαντεύομαι, oraculum consulo, vel edo. fit ab ὁ μάντης, ου, vel μάντις, ιος, vates. 7 Vt τυπὼν, 30.15. à μεταβάλλω, muto, & mutor. Intellige hic ex Aristophanis cōtextu, τοὺς τρόπους: μεταβαλὼν τοὺς τρόπους, mutans mores, & rationem vitæ, vel mutatis moribus. 8 Vt τυπεῖν, 30.2. à τυγχάνω, 116.13. 9 Vt τύψεται 41.20. à δύναμαι. possū, quasi à δυνάω, μ.ήσω, 10 Vt ἔτυψε, 25.16. à χράω, μ.ήσω, oraculum reddo, respondeo. 11 Vt τυπεῖν, 47.7. à συνακολουθέω. 12 79.9. & 123.16.

Virum

Virum offenderit. Plutus vero conſpicitur cęcus
ε 13 Ανδρὶ 14 περιτύχη. Πλοῦτος δ' ὁρᾶται τυφλός.
Cognitio autem ipſo duxit domum, alios populares
ε. ε 15 Γνοὺς δ' αὐτὸν, α 16 ἤγαγεν 17 οἴκαδ' ἄλλους 18 δημότας
Vocans ad participandum, poſtea ſanare pupillas
α 19 Καλέσας 20 μεταχεῖν, 21 εἶθ' 22 ὑγιάσαι τὰς κόρας.
Accelerabant. in Aeſculapij vero deducebant. ſed
ε. ε Ἔσπευδον. 23 εἰς Ἀσκληπιοῦ δ' 24 ἀπῆγον. ἠδ'
Repente Paupertas prohibuit.
Ἄφνω Πενία α 25 διεκώλυσεν.
Tamen viſum recipiente ipſo, ſceleratorum
Ὅμως 26 ἀναβλέψαντος αὐτοῦ τῶν κακῶν
Nullus ditabatur; ſed proborum erant bona.
ε Οὐδεὶς 27 ἐπλούτει τοῦ δ' ἀγαθῶν 28 ἦν 29 τ' ἀγαθά.
Præfatur autem ſeruus aduerſus herum, quod
Προλογίζει δὲ θεράπων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι
cæcum, & ſenem ſubſequi non erubeſceret.
Τυφλῷ, καὶ 30 γέροντι 31 κατακολουθεῖν οὐκ 31 ᾐσχύνετο.

CARION SERVVS.

32 ΚΑΡΙΩΝ ΘΕΡΑΠΩΝ.

Quàm difficilis res eſt, ó Iupiter, & dij
α Ὡς 33 ἀργαλέον 34 πρᾶγμ' α 35 ἐστὶν, 36 ὦ Ζεῦ, καὶ θεοί

SHCHOLIA.

13 124.14 Vt τύπτῃ, 29.19. à περιτυγχάνω, offendo, obuius fio, 15 107.16 103.24.17 Aduerbium loci ab ὁ οἶκος, domus. 18 Vt χρύσας, 7.20.19 Vt τύψας, 30.11. à καλέω, 57.8.20 Vt τυπεῖν, 29.29. à μετέχω, ſed tanquam à μεταχίω, vide 110.6.21 Pro εἶτα, 5.18. 22 Vt τύψαι, 29.29. ab ὑγιάζω, 23 126.5.24 Vt ἔτυπτον, 22.14. ab ἀπάγω, quod componitur ex ἀπὸ 23.14. & ἄγω, 103.22.25 Vt ἔτυψε, 25.16. à διακωλύω, 26 vt τύψαντος, 30.12. ab ἀναβλέπω, ſuſpicio, & viſum recipio, poſt cæcitatẽ oculis reſtituor. 27 Vt ἐποίει, 46.7. à πλουτέω, ditor, diues euado. fit a nõie πλοῦτος, 28.98.27.29 pro τὰ ἀγαθά, 30 vt δράκων, 11.20. vide 123.16.31 vt ἐτύπτετο, 31.14. ab αἰσχύνομαι, 32 Καρίων ſeruũ ſonat, q ex Caria multi Athenis ſeruirẽt, 33 pro ἀλγαλέος, λ in ρ atticè mutato, 34 84.23.35 98.23.36 89.28

περιτύχοι, τις, τ. γνοῖς. ἤγαγον, ες, ε. οἴκοδε. ὁ δημότης, ου. μετάσχοιν εἰς ἀσκληπιοῦ. πλουτέω.

Seruum

Seruum esse desipientis heri.
Δοῦλον 37 γενέσθαι 38 παραφρονοῦντος δεσπότου.
Si enim optima seruus dicens fuerit,
Ἦν γὰρ 39 βέλτισθ' ὁ θεράπων 40 λέξας 41 τύχῃ,
Visus fuerit vero non facere hæc possessori,
42 Δόξῃ δὲ μὴ 43 δρᾶν ταῦτα 44 τῷ κεκτημένῳ,
Participem esse necesse est seruum malorum;
Μετέχειν 45 ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
Corporis enim non sinit dominum
Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ 46 ἐᾷ τὸν κύριον
Imperium habere fortuna, sed emptorem;
47 Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ 48 τὸν ἐωνημένον,
Et hæc quidem sane sic se habent. Verum Apollinem,
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ 49 ταῦτα: 50 τῷ δὲ Λοξίᾳ,
Qui vaticinatur ex tripode auro ductili facto.
Ὃς 51 θεσπῳδεῖ τρίποδος ἐκ 52 χρυσηλάτου,
Accusatione iusta accuso hanc, quod
53 Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι

SCHOLIA.

Παραφρονέω. βέλτισθ'. τύχω, γε, ἡ. δόξω, δς, ὁ. ἡ ἀνάγκη, ης. ὁ ἐωνημένος. ὁ Λοξίας, ου. ταῦτα. θεσπῳδέω. χρυσηλάτης, ου. ἡ μέμψις, εως.

37 γίνομαι 107.7.38 Vt ποιοῦντος,47.9.a παραφρονέω,desipio,qd fit ab ὁ καὶ ἡ παράφρων,ονος,demens,&quasi extra mētē,ex παρὰ extra,& ἡ φρὴν,mēs,39 Pro βέλτιστα,5.18. & 85.24.40 vt τύψας,30.11,a λέγω, 41 ut τύπτῃ, 26.19.a τυγχάνω,42 106.6.43 Vt βοᾶν, 50.29.& 58.2.a δράω, δρῶ, 37.18. 44 Vt τετυμμένῳ, 39.1. a κτάομαι,91.2.& 105.15.45 Huic uoci familiare est,ut habeat subauditum uerbum ἐστὶ:ἀνάγκη,necessitas subaudi est,uel necesse est, 46 Vt βοᾷ,50.2. ab ἐάω. Huius clausulæ sensus talis est: fortuna non sinit dominum corporis (idest, eum cuius est corpus)habere imperium in suum corpus, sed, &c. 47 ut ποιεῖν,47.6.a κρατέω, 48 Vt a τὸν τετυμμένον, 39.1,ab ὠνέομαι,emo.Vide 93,13,49 Neutrum plurale ab οὗτος, 77.2,hic aduerbiascit, pro οὕτως,50 Apollo dictus est Λοξίας,a λοξὸς,id est,obliquus,quòd eius responsa essent obliqua,& tortuosa,51 Vt ποιεῖ,46,4,a θεσπῳδέω,res diuinas cano,nā θέσπιον,est res diuina,& ᾄδω,cano.52 Dictio cōposita ex χρυσὸς,aurum,& ἐλαύνω,duco,53 Vt ὄφιν,14.22. & 17,23 ,uerbale,84,25,a μέμφομαι.

Medicus

Medicus quum sit, & vates (vt aiunt) sapiens,
Ἰατρὸς ὢν, καὶ μάντις (ὥς [54] φασὶ) σοφὸς,
Insanientem dimisit meum herum,
α [55] Μελαγχολῶντ' [56] ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
Qui sequitur post hominem cæcum,
Ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
Contrarium faciens, quàm conueniret ipsi facere.
α [57] Τοὐναντίον [58] δρῶν, ἢ [59] προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
Nam videntes cæcis præimus:
Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς [60] ἡγούμεθα·
Hic autem sequitur, & me insuper cogit:
α Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, [61] κἀμὲ προσβιάζεται·
Et id, respondente ipso prorsus neque hilùm.
α [62] Καὶ ταῦτ' [63] ἀποκρινομένου [64] τὸ παράπαν οὐδὲ [65] γρῦ.
Ego quidem igitur non vllo modo conquiescam.
α Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ [66] ἔσθ' ὅπως [67] σιγήσομαι.

SCHOLIA.

54 102.13,& 121.6.55 Vt βοῶντα,51.a μελαγχολάω, insanio, atrabile laboro. componitur, n.a μέλας, αινα, αν, niger, a, um, 81.16,& χολὴ, bilis: quæ duplex est, flaua,& atra, atq; hæc μελαγχολία dicitur, qua qui laborant, à furore haud longe absunt. quare pro furore, & insania sæpe ponitur, & μελαγχολάω est insanio. Hic nota γ positum pro n, a neutro μέλαν, propter χ sequens. Vide 5.22,& 25.2.56 Vt ἔλυψε, 25.16, ab ἀποπέμπω, 57 98.7.58 Vt βοῶν, 91, a δράω, 59 Imperfec.a προσήκω. 60 Vt ποιούμεθα, 47.17, ab ἡγέομαι, 61 98.7.62 Et hæc. Latine dicimus, Idque, sub. facit i. cogit, & me eadem cum illo facere, idq; quum nihil prorsus mihi huius erroris causam suscitanti respondere velit. 63 Vt τυπτομένου, 38.27, ab ἀποκρίνομαι, respõdeo. 64 Aduerbium cum articulo sub forma adiectiui neutri, τὸ πρῶτον: & componitur ex παρὰ, & πᾶν, omne, 65 γρῦ minimũ quiddam significat, vt sordes vnguium, & fabarum hilum, rem videlicet vilissimam: aut vocem suillam, quam edere solent ij, qui grauantur sermone respondere. Hinc Latinũ verbum grũnio, & Græcũ γρύζω. 66 Pro ἔστιν, ὅπως, 98.23. verbum e verbo, Est quando, vel, Est quomodo, i. vnq̃ vllatenus. 67 Vt βοήσομαι, 52.2, a σιγάω, sileo, conquiesco.

φασί. μελαγχολάω. χολή. προσῆκε. κἀμέ. καὶ ταῦτα. τὸ παράπαν. γρῦ. ἔσθ' ὅπως.

Si non dixeris, quorsum hunc sequamur tandem
Ἢν μὴ[68] φράσῃς,[69] ὅτι[70] τῷ δ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
O here; sed tibi facessam negotia.
Ὦ[71] δέσποτ'· ἀλλά σοι[72] παρέξω πράγματα.
Non enim me verberabis, coronam habentem saltem.
Οὐ γάρ με[73] τυπτήσεις,[74] στέφανον ἔχοντά γε.

CHREMYLVS HERVS.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ ΔΕΣΠΟΘΗΣ.

Per Ioue nō, sed detracta corona, si ostēdas paululū me
Μὰ[75] Δί', ἀλλ'[76] ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν[77] λυπῇς[78] τί με
Vt magis doleas. Car. Nugæ / non enim cessabo
Ἵνα μᾶλλον[79] ἀλγῇς. Καρ. λῆρος, οὐ γὰρ[80] παύσομαι
Priusquam dixeris mihi, quisnam sit hic.
Πρὶν ἂν[79] φράσῃς μοι,[81] τίς ποτ' [82] ἐστὶν[83] οὑτοσί.
Beneuolus enim existens tibi, interrogo multum valde.
[84] Εὔνους γὰρ ὢν σοι πυνθάνομαι[85] πάνυ σφόδρα,
Chr. Sed non te celabo; meorum enim seruorum
Κρ. Ἀλλ' οὔ σε[86] κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ[87] οἰκετῶν
Fidelissimum censeo te, & tacitu nissimum.
Πιστότατον[88] ἡγοῦμαί σε, καὶ[89] κλεπτίστατον.

SCHOLIA.

68 Si nō, i. nisi, 69 Vt τύψῃς, 29. 5. à φράζω, 70 Pro διότι, cur quorsū, 71 Ὁ δεσπότης, ου, ὦ δέσποτα, 85. 11. 72 Παρέχω, μ. παρέξω ρ̄beo, facess, 73 a τυπτέω, τυπτήσω, nam multa circumflexa à barytonis formant, 74 Seruos coronā habentes in capite dn̄is non licebat cędere. imponebāt aūt seruis coronas, si Apollinem consulturi, viæ comites illos sibi adiungerent, 75 89. 28. 76 Ex ἀπὸ (23. 15.) & ἑλών. 77 Vt ποιῇς, 47. 2, à λυπέω, q̄ fit ab ἡ λύπη, molestia, dolor, 78 Idest, κατά τι, in aliquo; aut vel minimum quidem. 79 Vt ποιῇς, 47. 2, ab ἀλγέω, q̄ venit à τὸ ἄλγος, dolor, 80 Vt τύψομαι, 41. 18, a παύομαι, 81 τίς ποτε, quis tandem, quisnā, 82 98. 23. 83 77. 8. 84 Per crasim, ab εὔνοος, q̄ componitur ab εὖ, & νόος, 86. 22. 85 Valde valde, idest vehementissime, 86 κρύπτω, μ. κρύψω, 87. ab οἶκος, domus οἰκέτης, ου, domesticus, 88 Vt ποιοῦμαι, 47. 15. 89 superlatiuum.

ἢν μή. ὦ δέσποτα. τυπτέω. ἀφελών. λυπέω. ἀλγέω. εὔνους. πάνυ σφόδρα. οἰκέτης, ου.

Ego

Ego Dei cultor,& iustus existens vir,
Εγὼ⁹⁰ θεοσεβὴς, καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
Male afflictabar, & pauper eram Car. Noui hercle.
Κακῶς ἐπραττον, καὶ πένης ²⁸ ἦν. Καρ.⁹¹ Οἶδα ⁹¹ τοι.
Chr. Alij verò ditabantur, sacrilegi, rhetores,
Χρ. Ἕτεροι δ' ⁹³ ἐπλούτουν, ⁹⁴ ἱερόσυλοι, ⁹⁵ ῥήτορες,
Et sycophantæ, & scelerati. Car. Credo.
Καὶ ⁹⁵ συκοφάνται, καὶ πονηροί. Καρ. πείθομαι.
Chr. Interrogaturus itaque profectus sum ad Deum.
Χρ. ⁹⁷ Ἐπερησόμενος οὖν ⁹⁸ ᾠχόμην ⁹⁹ ὡς τὸν Θεὸν.
Meam quidem ipsius miseri penè
Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
Iam reputans exhaustam esse vitam:
Ἤδη νομίζων ¹⁰⁰ ἐκτετοξεῦσθαι, βίον.
Verùm filium, qui existens vnicus mihi est,
τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ¹⁰¹ ὢν μόνος μοι ¹⁰² τυγχάνει.
Rogaturus num oporteret, mutatis moribus,
¹⁰² Πευσόμενος εἰ ¹⁰³ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους,

S C H O L I A.

90 Cõponitur ex Θεὸς, Deus, & σέβω, colo, & ueneror religiose, 91: 109.17. 92 τοι nunc affirmat, nũc redundat, 93 Vt ἐποίουν, 46.7, à πλουτέω, 94 Cõponitur ex ἱερὸς, sacer, & ἡ σύλα, præda, direptio, 95 ab ἔῤῥηται, uulgo tum rhetores male audiebant, 99 φαίνω, interdum significat accuso, defero; a quo cum nomine τὸ σῦκον, ideſt ficus, fit uerbale (84.3.) ὁ συκοφάντης, i. calũniator, & qui de re uel minima in ius aliquẽ uocat, quasi ficuũ delator, 97 Vt τυψόμενος, 44.4, ab ἐπέρομαι, quod cõponitur ex ἐπὶ, & ἔχομαι, 110, 2, 98 ab οἴχομαι, discedo, aorist. secun. ᾠχόμην, 106.9. 99 Attice pro πρὸς, 100 Vt τετύφθαι, 38, 17, ab ἐκ τοξεύω, exhaurio; sumptum uel a pharetra sagittis exhausta, uel ab ijs, quæ sagittis confecta pereunt. componitur enim ab ἐκ, & τοξεύω, 34, 20, quod fit à τὸ τόξον, sagitta, telum, arcus, 101 In ὢν τυγχάνει, redundat ὢν. Est autem hæc loquẽdi forma Atticis familiaris, 102 114, 9, 103 117.15.

ἡ καὶ ἡ θεοσέβεια, τοι. ὁ ἱερόσυλος, ου. ὁ ῥήτωρ, ορος. ὁ συκοφάντης, ου. ὁ ἐπερησόμενος. ἐκτοξεύω. ὁ τυγχάνει. πευσόμενος χρὴ.

Esse versutum, iniustum, sani nihil
104 Εἶναι 105 πανοῦργον, 106 ἄδικον, 107 ὑγιὲς 108 μηδέν.
Quippe vitæ hoc ipsum ratus conferre
Ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ 109 νομίσας × ξυμφέρειν.
Car. Quid igitur Phœbus cecinit e coronis?
Καρ. Τί δῆτ' ὁ Φοῖβος 110 ἔλακεν 111 ἐκ τῶν στεμμάτων;
Chr. Audies. manifeste enim Deus dixit mihi hoc
Χρ. 112 Πεύσει. 113 σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς 114 εἶπέ μοι 115 τοδί.
Cui occurrerem primum, exiens.
116 Ὅτῳ 117 ξυναντήσαιμι πρῶτον, 118 ἐξιών.
Iussit eum non admittere me postea.
119 Ἐκέλευσε τούτου μὴ 120 μεθίεσθαί μ' ἔτι.
Persuadere vero mihiipsi eum consequi domum vsque.
Πείθειν δ' ἐμαυτὸν × ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
Car. Et huic occurristi igitur primo? Chr. Huic.
Καρ. Καὶ τῷ 121 ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ; Χρ. Τουτῳί.

SCHOLIA.

πανοῦργος. 104 99. 12. 105 Componitur ex τὸ πᾶν, omne, & τὸ ἔργον, opus quasi ὁ πᾶσι ἔργοις ἐπιβάλλων, omnib. oneribus sese immiscens. Verum quia huiusmodi callidi esse solent, factum est vt accipiatur pro callido, vafro, versuto. 106 Cōponit ex α priuatiuo, & δίκη, iustitia, ius, 107 ὁ καὶ ἡ ὑγιὲς, έως, sanus, neutrū τὸ ὑγιὲς, quod Græcis sonat omne, id quod probatur. Vnde, & vulgatum hoc prouerbiū, ὑγιὲς μηδὲν, & ὑγιὲς οὐδὲν, quum omnia displicent, quum nihil est verū, nihil non corruptū, nihil simplex aut cādidum, 108 13. 1. 109 Vt λύψας, 50. 11, a νομίζω, μ. ίσω, puto, reor, 110 Vt ἔτυπε, 26, 13, à λάκω, resono, clamo, cano, do, oraculum ut Phœbus. 111 Idest, e tripode coronis insigni, τὸ στέμμα, ατος, uerbale à στέφω, ut alibi dictum est. 112 Pro πεύσῃ, ut ὄψει, pro ὄψῃ, 96. 10. 113 ὁ καὶ ἡ σαφὴς, έος, manifestus: τῶν σαφέων, καὶ σαφῶν, unde σαφῶς, 80. 6. 114 Vt ἔλυπε, 26. 13, ab ἔπω, 91. 7, & 10. 115 79. 4. 116 Attice pro ᾧτινι, 117 Vt τύψαιμι, 28. 15, à ξυναντάω, μ. ήσω à σὺν, & ἀντάω, occurro. 119 Ab ἐξ, & ἰὼν, 99. 28. 119 Vt ἔτυψε, 25. 16, a κελεύω. 120 Vt τίθεσθαι, 63. 10, a μεθίεμαι, dimitto, ex μετὰ. 23. 15. & ἵεμαι, 101, 3. 121 Vt βοᾷς, 50. 2, a ξυναντάω, ξυναντᾷς, occurris; uel occurristi, ut sit præsens positū pro præterito.

ἄδικον. ὑγιὲς. μηδὲν. λύσας. σαφῶς. εἶπον, εἰς τοδί. στέμ. ἐξιὼν. μεθίεσθαι.

HESIODI ASCRAEI
ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
Opera, & dies.
Ἔργα, καὶ ἡμέραι.

Musæ pierides carminibus celebrantes
Μοῦσαι 1 Πιερίηθεν κ ἀοιδῇσι 2 κλείουσαι,
Adesse, narrate per vestrum patrem cantantes,
α.α 3 Δεῦτε 4 δὴ 5 ἐννέπετε 6 σφέτερον 7 πατέρ᾽ ὑμνείουσαι,
Quare mortales viri sine pariter obscurique, nobilesque,
ο Ὅντε 8 διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς 8 ἄφατοί τε, 9 φατοί τε,
Gloriosique, ingloriique. Iouis magni consilio,
8 9 Ῥητοί τ᾽ 9 ἄρρητοί τε. 10 Διὸς μεγάλοιο 11 ἕκητι.

SCHOLIA.

HESIODVS hoc libro fratrē Persen hortatꝰ ad opus, & agriculturam, de qua hic multa præcipit, adiicit et qui dies in unoquoq; mense sint fausti, aut infausti, si in eis hoc, uel illud opus auspiceris. Vnde hunc librum inscripsit Ἔργα, καὶ ἡμέραι, 1 Aduerbiū de loco, à nomine Πιερία, 2 Vt αἰτύπ?ουσαι, 30.7. à κλείω, laudo, celebro, 3 Aduerbium hortandi, huc agite, eia accedite. 4 Si scribatur δή per ἦτα sine apostropho, iungetur cū aduerbio δεῦτε, agite, dum, narrate (patrē uestrū celebrātes) quare, &c. Si scribatꝰ δι' erit idē quod διὰ σφέτερον, &c. per vestrū, 5 Pro ἐνέπετε, gemina to ν, ut prima produceretur, ab ἐνέπω, 51.24. 6 pro ὑμέτερον, 7 86.3. 8 ὅντε διὰ per anastrophē, pro διὰ ὅντε, uel διά τε ὅν, per quē supple, τρόπον modum; per quem modum, i. qūo, quare; uel, qui fit ut, &c. Notandum διὰ, & ἀνὰ ob anastrophen non retrahere tonum in penultimam, ut aliæ prępositiones. 9 φημὶ inter alia significat prædico, celebro: in tertia pfecti passiui facit πέφαται: unde uerbale, 84.28. φατός, celebris, prędicandus, dicendus; cōpositum ex α priuatiuo ἄφατος, ignobilis, obscurus, nefandus, uel de quo nullus fit sermo. eadē significatione dicuntur ῥητός, & ἄρρητος, sed ducuntur ab ἀγορεύω, pdico, 10 Musarum responsum: Cæterum Διός, & μεγάλου (pro quo hic dicit μεγάλοιο) sunt nomina heteroclita: de quibus, 89.28. & 90.5. 11 Est aduerbium, & significat causa, gratia, uoluntate, consilio.

Ἔργα καὶ ἡμέραι. Πιερία. δεῦτε. ἐννέπετε. σφέτερον. ὅντε διά. φατός. φατοί. ῥητός, ἄρρητος. ὁ Ζεύς, Διός. ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου. ἕκητι.

Facile etenim extollit, facilè verò *sese* extollentem deprimit;
12 Ῥέα μὲν γὰρ βριάει 13 ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
Facile verò insignem minuit, & obscurum auget;
Ῥεῖα δ' 13 ἀρίζηλον μινύθει, καὶ 13 ἄδηλον 14 ἀέξει.
Facilè quoque corrigit prauum, & superbū attenuat
Ῥεῖα γ' δέ τ' 15 ἰθύνει σκολιὸν, καὶ 16 ἀγήνορα κάρφει
Iupiter altitonans, qui supremas ædes incolit.
17 Ζεὺς 18 ὑψιβρεμέτης, ὃς 19 ὑπέρτατα 20 δώματα ναίει.
Audi videns, sentiensque, rectè verò moderate leges
21 Κλῦθι 22 ἰδὼν 23 ἀΐων τε, 24 δίκῃ δ' 15 ἴθυνε 25 θέμιστας
Tu; ego autem Persæ vera loquar.
26 Τύνη ἐγὼ δέ κε 27 Πέρσῃ 28 ἐτήτυμα 29 μυθησαίμην.

SCHOLIA.

12 Poeticū, pro ῥεῖα, correpta penultima, 13 δῆλος, est manifestus, clarus; unde cū particula ἀρι, (quæ in cōpositione simplicis significationē auget) fit ἀρίζηλος pro ἀρίδηλος, inclytus, illustris. Porro cū α priuatiuo fit ἄδηλος, non manifestus, obscurus, sunt aūt q ἀρίζηλον deducāt à ζῆλος, zelus, æmulatio, imitatio, ut is ἀρίζηλος dicat̄, qui est æmulatione, & imitatione dignus, 14 p αὔξει. poetæ. n. pro αὔξω dīit ἀέξω, 15 Abs ἰθὺς, έος, directus, rectus, fit ἰθύνω, dirigo, guberno, 16 Cōponit̄ ex ἄγαν, ualde, seu nimis, & ἀνήρ, uir, & modo significat superbū, audacē, modò fortē, & inclytū, 17 89. 28. 18 Cōponit̄ ex ὕψι, alte, & βρέμομαι sono, strepo, fremo, tono; quasi ἐν ὕψει βρεμόμενος, altitrem⁹, sonās, i. altitudine; nā τὸ ὕψος, εος, est altitudo, 19 84. 17. 20 τὸ δῶμα, ατος, pro δώμημα, à δωμάω, μ. ήσω, extruo, ędifico (84. 23.) est domus, structura, & tectū, 21 Vt ζεύγνυτι, 71. 5. hoc loco tñ nō est pñtis, sed aor. sec. pp penult. lōgā, q̄ psēs corripit. Vide 73 11. 22 109. 19. 23 ut τύπτον, 30. 6, ab ἀΐω, audio, sentio, spiro, 24 Multa aduerbia formā datiui fin. secūdæ declināt, 25 Hic terminationē i sos gen. quitę decl. omisit Cle. 26 Dorice; addūt. n. Dores noiatiuo sing. prim. & sec. psonę p paragogē syllabā νη atq; secūdę psonę τ pro σ ponūt, 27 ut τῇ Χρύσῃ, 7. 20. 28 ἐτήτυμος pro ἔτυμος poeticū est; cū repetitione duarū primarū literarū, quasi ἐτέτυμος: sed uersum fuit ε in η, ob tot breuiū uocaliū cōcursū, 29 ut τυψαίμην, 42, 19. à μυθέω, loquor, q fit à μῦθος, uerbum, fabula.

Non

Non vtiq; vnum est contentionum genus, sed in terra

a Οὐκ ἄρα 30 μοῦνον 31 ἔλω ἐρίδων γένος, ἀλλ᾽ ἐπὶ γαῖαν

Sunt duo, alteram quidem laudauerit prudens,

32 Εἰσὶ 33 δύω, 34 τὴν μὲν γ 35 κεν 36 ἐπαινήσειε 37 νοήσας,

Altera verò culpanda est. Porrò bifariã animũ diuidũt.

ε.ε 34 Ἡ δ᾽ 38 ἐπιμωμητή. ς διὰ δ᾽ ἄνδιχα θυμὸν αἱ ἔχουσιν.

Hæc etenim bellumq; malum, & litem auget

34 Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν, καὶ δῆριν ὀφέλλει,

Perniciosa. nullus hanc amat mortalis, sed necessitate

α.ο γΣ χετλίη. 39 οὔ τις τὴν γε 40 φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης

Immortalium consilijs contentionem colunt grauem.

41 Ἀθανάτων α κ βουλῆσιν 42 ἔριν 43 τιμῶσι 44 βαρεῖαν.

Alteram verò (priorem quidem genuit nox atra)

ε Τὴν δ᾽ ἑτέρην (g 45 προτέρην μὲν 46 ἐγείνατο νὺξ 47 ἐρεβεννή)

SCHOLIA.

30 Poeticum est pro μένος, solus, vnicus. 31 Crebrò huius verbi imperf. vsurpatur pro præsenti: quod & nõnullis alijs imperf. contingit, 32 98.24. 33 82.5. 34 79.14. 35 κε & κεν, non rarò potentialẽ modũ indicant, veluti ἂν, ut hoc loco, 36 vt τύψειε, 29.7. ab ἐπαινέω, quod componitur ab ἐπὶ, (23.15.) & αἰνέω, 57.7. Aoristus prim. Aeolicus, & Atticus. Huiusmodi autem σ geminum nonnunquam ornatus tantum gratia ponitur, quamuis penultima sit lõga natura, vt hoc loco. αἰνέω autẽ fit ab ὁ αἶνος, ου, laus, gloria, 37 vt τύψαι, 30.11. à νοέω, νοήσω, cogito, intelligo; fit ab ὁ νόος, mẽs. 38 Ab ὁ μῶμος, ου, (idest, vituperatio, macula, reprehensio & Momus deus conuitij omnia reprehendens) fit μωμάομαι, vitupero, reprehendo: vnde uerbale (84.20.) μωμητὸς, & ἐπιμωμητὸς, reprehensibilis culpandus. 39 Componitur ex οὐ, non, & infinito τὶς, τινὸς, quis aliquis: οὔτις, nõ quis, idest, nullus, 40 vt ποιεῖ, 46.4, à φιλέω, quod fit à nomine φίλος, amicus, 41 Componitur ex α priuatiuo, & θάνατος, mors, 42 14.22. 43 vt βοῶσι, 50.6. à τιμάω, honoro, colo; quod fit ab ἡ τιμὴ, honor, 44 ὁ βαρὺς, έος, ἡ βαρεῖα, ας, τὴν βαρεῖαν 14.1. & 81.22. 45 A πρὸ fit ὁ πρότερος, 84.18. fœm. ἡ προτέρα, 81.3. sed Ionicè ἡ προτέρη, vnde τὴν προτέρην, 46 107.15. 47 τὸ ἔρεβος, εος, erebus, tenebræ, caligo; hinc ὁ ἐρεβεννὸς, obscurus, ater.

μοῦνος. ἦν. ἐπαινήσω. αἰνῶ. ἐπαινῶ, μωμῶ. οὔτινος. φίλος. ἀθάνατος. τιμάω. προτέρην. ἐρεβεννοῦ.

Posuit quidem ipsam Saturnius alti iugus in æthere habitans.
n 48 Θῆκε δέ 49 μιν 50 Κρονίδης 51 ὑψίζυγος, 52 αἰθέρι ναίων
Terræque in radicibus & viris longè meliorem
e g 53 Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ 54 ἀνδράσι 55 πολλὸν 56 ἀμείνω.
Hæc etiam inertem tamen ad laborem excitat.
e Ἥτε f καὶ 57 ἀπάλαμνόν f περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
In alterum enim quispiam respiciens opere vacans,
Εἰς ἕτερον γάρ τίς y τε 22 ἰδὼν l ἔργοιο χατίζων,
Diuitem, qui properat arare, atque plantare,
Πλούσιον, ὃς σπεύδει y μὲν p ἀρόμεναι, ἠδὲ 58 φυτεύειν
Domumque bene instituere, æmulatur sanè vicinum vicinus
e Οἶκον τ' εὖ 59 θέσθαι, 60 ζηλοῖ y δέ τε γείτονα γείτων
Ad opes contendentem. bona verò contentio hæc mortalibus
a.e Εἰς 61 ἄφενον σπεύδοντ'. ἀγαθὴ δ' ἔρις b ἥδε i βροτοῖσι.
Et figulus figulo succenset, & fabro faber,
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ m κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Et mendicus mendico inuidet, & cantor cantori.
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ m φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.

SCHOLIA.

θῆκεν. 48 Pro ἔθηκε, 61.2.49 Dorice μιν, siue νιν, pro ἕ, 50 Patro-
ὑψίζυγος nymicum à Κρόνος, 51 cōponitur ab ὕψι, & ζυγὸς, statera,
uel iugum stateræ; unde Κρονίδης ὑψίζυγος, est Iupiter in
alto, facta hominum æstimans, & librās: uel in alto sedens,
ὁ αἰθὴρ, & tum fiet à ζυγὸν, i. sedes, 52 12.1. ducitur ab ἀεὶ, siue αἰεὶ,
ἔρος. semper, & θέω curro; quod æther, i. cęlum, perpetua uolubi
γαῖα. litate rotetur & currat. 53 Pro γαίας, 2. ab ἡ γαῖα, ας, i. ter-
ra, puluis, fit à γῶ τὸ τίκτω, pario, quasi pariens omnia, uel
ἀνδρᾶσι omnium parens; unde Ouid. Magna parens terra est, 54.15
ἀμείνω. 25.55 πολλὸν pro πολὺ, 56 Vt τὴν μείζω, 87.29 Vide 83.
ἀπάλαμ- 23.57 ἡ παλάμη, ης, est manus, machinatio, industria; unde
νος. cum α priuatiuo, ἀπάλαμνος, industria carens, imbellis, 58
φυτεύω. Vt τύπτειν, 29.27. a φυτεύω, quod fit à τὸ φυτὸν, planta. At-
φυτόν. que φυτὸν est uerbale, 84.28 à φύω, produco, gigno, 59 64.
ζηλόω. 7.60 ut χρυσοῖ, 53.11. à ζηλόω, qđ fit à ζῆλος, 13.61 ὁ ἄφε-
ἄφενος. νος, ου, ut hoc loco, uel τὸ ἄφενος, εος, ut alibi i hoc ipso ope-
re, οὐκ ἄφενος, φεύγων, non diuitias fugiens; proprie signifi-
cat reditum unius anni, quasi (ἀπὸ) 3.15. ἑνὸς (12.28.) ab u-
no, i. ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία, unius anni diuitiæ.

O Per-

O Perse, tu verò hæc tuo repone in animo.
Ω πέρση, σὺ δὲ ταῦτα 62 τεῷ 63 ἐνικάτθεο θυμῷ.
Neque tuum contentio malis gaudens ab opere animum arceat
Μή γ᾽ δέ64σ᾽ ἔρις65 κακόχαρτος ἀπ᾽ ἔργου θυμὸν 66ἐρύκοι
Lites spectantem fori auscultatorem existentem.
m 67Νείκε᾽ ὀπιπτεύοντ᾽ g ἀγορῆς ἐπακουὸν 68ἐόντα.
Tempus namque paruum est litiumq., forique,
g Ωρη γὰρ τ᾽ ὀλίγη 69 πέλεται m νεικέων τ᾽ h ἀγορέων τε,
Cui non victus intus annuus repositus est
70Ωι τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς 71 κατάκειται
Tempestiuus, quem terra fert, Cereris munus,
72 Ωραῖος d τὸν γαῖα φέρει, 73 Δημήτερος 74 ἀκτήν.
Quo satiatus, lites ac contentionem augeas
d Τοῦ 75 κεκορεσσάμενος, m νείκεα, καὶ δῆριν ὀφέλλοις
De facultatibus alienis. tibi verò non amplius iterum erit
76Κτήμασ᾽ ἐπ᾽ 77ἀλλοτρίοις, σοὶ δ᾽ οὐκέτι δεύτερον 78ἔσαι
Sic faciendum: sed rursus discernamus litem
Ωδ᾽ ἔρδειν· ἀλλ᾽ αὖθι 79 διακρινόμεθα νεῖκος.

SCHOLIA.

62 Pro σῷ, Doricè, 63 Cõponitur ex ἐνὶ, & κάτθεω, hic ἐνὶ resoluendũ, κάτθεω ἐνὶ θυμῷ τεῷ, 64 σὲ pro σοῦ, vel σοὶ, vt sit pro θυμόν σου, animum tuum, vbi etiam σου pro σὸν positum est. si ponas σὲ pro σοὶ, referetur ad verbum, ἐρύκοι σοι θυμὸν, arceat, vel abducat tibi animum. ac reipsa potes legere σοὶ, vt οι per apostrophum elidatur, 5.17.65 χαίρω, μιαρῶ, gaudeo; unde cum nomine κακὸς, malus, fit uerbale κακόχαρτος, 84.28.66 Vt τύπτοι, 28.10 ab ἐρύκω. 67 Sine crasi, m. pro τὰ νείκη, à τὸ νεῖκος, εος, ut τεῖχος, 17.10. 68 Ionice pro ὄντος, 100.1.69 πέλομαι, ῃ, εται, sum, es, est, poeticũ uerbum, 70 79.6.71 Vt simplex κεῖται, 101.26.72 De nominatiuum, ab ἡ ὥρα, ας, tempus. 73 12.3. dicitur Δημήτηρ, quasi γῆ μήτηρ terra mater. 74 Verbale. 84.30. ab ἄγω, fero. Alii declinant per secundã ἡ ἀκτή, ῆς. 75 Prò κορεσάμενος, ut τυψάμενος, 43.27. à κορεννύω, 105.21. sed poetice præponitur augmentum perfecti, & σ geminatur. 57.5.76 τὸ κτῆμα, ατος, uerbale. 84.23. à κτάομαι, possideo. 91.1.77 ἄλλος, alius; ἀλλότριος, alienus. 78 99.2. 79 Vt τυπτώμεθα, 38.4. à διακρίνομαι.

σῷ pro σός. ἐνικάτθεο. κακὰ. χαίρω. κακόχαρτος. νείκεα. ἐὸν, ὄντος. πέλεται. Δημήτηρ. ἀκτήν. κεκορεσσάμενος. κτήμασι

Rectis iudiciis, quæ sane ex Ioue sunt optima.

ε K 80 Ἰθείῃσι δίκαις, αἵ τ' ἐκ 10 Διός 32 εἰσὶν 81 ἄρισται.

Nuper etenim patrimonium diuisimus, sed sane multa

Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον 82 ἐδασσάμεθ', ἀλλά τε 83 πολλὰ

Rapiens ferebas valde demulcens reges

84 Ἁρπάζων 85 ἐφόρεις, 86 μέγα 87 κυδαίνων 88 βασιλῆας

Doniuoros, qui hanc litem volunt iudicasse:

89 Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι 90 δικάσσαι.

Stulti, neque sciunt, quanto plus dimidium sit toto,

ε 91 Νήπιοι, οὐδ' 92 ἴσασιν, ὅσῳ 93 πλέον 94 ἥμισυ 95 παντὸς,

Neque quam in maluaq. & asphodelo magna vtilitas.

ε.2 Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε, καὶ 96 ἀσφοδέλῳ 10 μέγ' 97 ὄνειαρ.

SCHOLIA.

ἁρπάζω. κυδαίνω. δωροφάγος. δικάζω. νήπιος. ἥμισυς.

80 Pro ἰθείαις. Kab ἰθεῖα, a masculino ὁ ἰθύς, εος, rectus, 81.21.81 83.24.82 Pro ἐδασάμεθα, geminato σ, vt ἐτυψάμεθα, 41.13. à δαίω, 83 90.1. 84 ἅρπαξ, rapax; vnde ἁρπάζω, rapio. 85 vt ἐποίεις, 46 7. à φορέω, 57.8. 86 90.5. hic aduerbiascit. 87 τὸ κῦδος, gloria, dec⁹: hinc κυδαίνω, honoro, decoro, demulceo. 88 Accusatiuus Ionicus, 18.14. 89 Componitur à τὸ δῶρον, donũ, & φάγομαι, edo. Per reges doniuoros, intelligit iudices donis corruptos. 90 vt τύψαι, 29.28. à δικάζω, quod fit ab ἡ δίκη. 91 νήπιος, proprie est infans, qui adhuc fari nequit, à νη priuatiuo, & ἔπος, verbũ. refertur & ad animum, & significat stultum, atq; ætatis vitio imprudentem. 92 102.1. 93 84.3. Vide Erasmi prouerbium, Dimidium plus toto. 94 Neutrum ab ὁ ἥμισυς, εος. dimidius: ab ἅμα simul, & ἴσος, æqualis, quasi ἅμισος, ex vtraque parte æqualis, 95 10.26.13.13. 96 ἀσφόδελος, herba, quæ Latinis hasta, siue hastula regia dicitur. 97 90.11.

ARGV-

A R G V M E N T V M

Υ Π Ο' Θ Ε Σ Ι Σ Ι Γ Η' Σ

1 Homeri compoſitionis.

ά τῦ Ο'μήρυ Ρ'αψῳδίας.

Chryſes ſacerdos Apollinis accedit ad na-
Χρύσης ἱερεὺς τοῦ Απολλωνος παραγίγνεται ἐπὶ 2 τὸν
uale Græcorum, uolens redimere
ναυςαθμον τῶν Ε'λλήνων, βουλόμϑνος 3 λυτρώσασθαι
filiam ſuam Chryſeidem, non recuperans autem,
Τὴν θυγατέρα αὐτοῦ 4 Χρυσηΐδα. οὐκ 5 ἀπολαβὼν δὲ
ſed & cum contumelia expulſus ab Aga-
ἀλλὰ ϗ 6 μεθ' ὕβρεως 7 ἀπὸ διωχθεὶς ὑπὸ Αγα-
memnone, precatus eſt Apollinem contra Græcos.
μέμνονος, 8 ηὔξατο τῷ Απόλλωνι κατὰ τῶν Ε'λλήνων.
Peſte autem orta, & multis, ut conſentaneum eſt, cor-
λοιμοῦ δὲ 9 γινομένου, ϗ 10 πολλῶν, ὡς 11 εἰκὸς, 12 διαφθει

SCHOLIA.

1 ΑΛΦΑ hoc loco pro primo ſumitur. Homerus enim quatuor & uiginti libros Iliadis, & totidē Odiſſeę ſcripſit, iuxta numerum uigintiquatuor literarum Alphabeti; appellauitq; primum, ά, ſecundum, β', & ſic alios, uſque ad ω-μέγα. Quare uerò appellati ſint libri ῥαψῳδίαι, ex uocabuli etymologia, & compoſitione licet cognoſcere. Fit.n. ῥαψοδία, à ῥάπτω, conſuo, contexo, & ᾠδη, cantus, carmen; ut ſit quaſi conſutio, ſeu contextura carminum, aut uerſuum decantatio, 2 ὁ ναύςαθμος, ου; nauiū ſtatio; à ναῦς, nauis, & ςαθμὸς ſtatio, 3. Vt τύψασθαι, 43.17. à λυτρόω, redimo, q fit à τὸ λύτρον, pretium redēptionis; quod & ipſum eſt uerbale (84.28.) à λύω, redimo, ſoluo, 4 Patronymicum à Χρύσης, ut Καδμηΐς à Κάδμος, 5 Vt τυπὼν, 30.14. ab ἀπολαμβάνω. Vide 26.20. 6 μετὰ 5.15, ὕβρεως, 12. 1. ab ἡ ὕβρις, εος, 7 Vt τυφθεὶς, 39.4. ab ἀποδιώκω, expello, 8 Vt ἐτύψατο, 41.11. ab εὔχομαι, Atticè ε in ηυ mutato, 91.18. 9 107. 8. Vide quoq; 121.22. 10 90 3. 11 à præterito ἔοικα, 93.9 12 Vt τυπτομένου, 38.27. à διαφθείρω.

τῆς ῥαψῳδίας. ὁ ναύςαθμος. λυτρόω, μ. ώσω. ἡ Χρυσηΐδος. ἀπολαβὼν, μεθ' ὕβρεως. ηὔξατο. ὁ γινόμενος ου.

ruptis,

ruptis, concionem Achilles coegit, Cal-
ρομένων, 13 ἐκκλησίαν Ἀχιλλεὺς 14 συνήγαγε. 15 Καλ-
chante autem aperiente ueram causam, &
χαντος δὲ 16 διασαφήσαντος 17 τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, καὶ
iubente Achille placare Deum,
18 κελεύσαντος 19 Ἀχιλλέως 20 ἐξιλάσκεσθαι τὸν Θεὸν,
Agamemnon iratus, altercatus est aduersus Achil-
Ἀγαμέμνων 21 ὀργισθεὶς 22 διηνέχθη πρὸς τὸν Ἀχιλ-
lem, & ipsius præmium abstulit Briseida.
λέα, καὶ αὐτοῦ τὸ γέρας 23 ἀπέσπασε τὴν Βρισηΐδα.
Is vero irascitur Græcis. Thetis autem filio precante.
b ὁ δὲ 22 ὀργίζεται τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δὲ, τοῦ υἱοῦ 24 δεηθέντος
in cœlum ascendens, petijt à Ioue
εἰς ὄλυμπον 25 ἀνελθοῦσα, 26 ᾐτήσατο παρὰ 27 τοῦ Διὸς
ut Troianos superiores Græcis
ὅπως 28 τοὺς Τρῶας 29 ἐπικρατεστέρους τῶν Ἑλλήνων
faciat. Iuno autem hoc noscens, altercata est aduersus
30 ποιήσῃ. Ἥρα δὲ τοῦτο 31 γνοῦσα, 32 διηνέχθη πρὸς

SCHOLIA.

συνήγαγον, ες, ε. — 13 Verbale à καλέω, hinc κέκλημαι, κέκλησαι: vnde cum
præpositione ἐκ, reiecto augmento, fit ἐκκλησία, 14 Vt sim-
ὁ διασαφήσας, αντος. — plex ἤγαγον, ες, ε, 103.24. & 94.14. à συνάγω, 15 Vt Αἴαν-
τος, 12.13. 16 Vt τύψαντος, 30.11. à διασαφέω, declaro, pan-
ὀργίζομαι. — do, aperio, fit ab ὁ καὶ ἡ διάσαφης, έος, manifestus, 17 17.8.
18 Vt τύψαντος, 30.11. à κελεύω, 19 Vt βασιλέως, 13.8. &
διηνέχθην ης η. — 18.15. 20 Vt τύπτεσθαι, 38.16. ab ἐξιλάσκομαι, 21 Vt τυφθεὶς,
39.4. ab ὀργίζομαι, irascor: quod fit ab ἡ ὀργή, ira, iracūdia;
διενεχθείς, έντος. — 22 Vt simplex ἠνέχθην, ης, η, à διαφέρομαι. dissideo, cōtē-
do, altercor, 23 Vt ἔτυψε, 25.16. ab ἀποσπάω, qđ componi-
ἠτησάμην, ω, ατο. — tur ex ἀπὸ, 23.15. & σπάω, 57.21. 24 107.25. 25 ab ἀνέρχο-
μαι, quod sumit tempora ab ἐλεύθω, 26 Vt ἐτύψατο, 45.
αἰτέω: — 11. ab αἰτέω, ήσω, peto, imploro, mendico, more mendi-
corum posco; fit enim ab αἴτης, pauper, mēdicus. Vide quo-
ἐπικρατέστερος. — que 23.11. 27 89.28. 28 14.10. 29 Vt εὐσεβέστερος, 85.15. ab
ἐπικρατὴς, compos, 30 46.14. 31 ὁ γνοὺς, ἡ γνοῦσα, 107.19.

Iouem

Iouem, quousque ipsos reconciliauit Vulcanus uinum
[27] τὸν Δία, ἕως αὐτοὺς a [32] διέλυσεν Ἥφαιστος, [33] οἰνο-
fundens in poculo aureo. Illi autem, reliquum
χοήσας ἐν [34] ἐκπώματι [35] χρυσέῳ.b Οἱ δὲ, τὸ λοιπὸν
diei conuiuantes, in somnum vertuntur.
τῆς ἡμέρας [36] εὐωχηθέντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

ILIADIS I. HOMERI

37 ΙΛΙΑΔΟΣ Α' ΟΜΗΡΟΥ

Compositionis.

Ῥαψῳδίας.

Alpha preces Chrysæ, pestem exercitus, odium regum.
[38] Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθος [39] ἀνάκτων.
Iram cane Dea Pelidæ Achillis
[40] Μῆνιν ἄειδε Θεὰ [41] Πηληϊάδεω [42] Ἀχιλῆος
Perniciosam, quæ infinitos Achiuis dolores inflixit.
[43] Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς m [44] ἄλγε' a [45] ἔθηκεν.

SCHOLIA.

32 Vt ἔτυψε, 25, 16, a διαλύω, dissoluo dirimo, reconcilio: componitur a διὰ, 23, 15, & λύω, soluo, 33 ὁ οἶνος, ου, est uinum, & χέω, fundo: unde ὁ οἰνοχόος, qui uinum fundit, pocillator: hinc οἰνοχέω, uinum fundo; a quo οἰνοχοήσας, ut τύψας, 30, 12, 34 Verbale, 84, 23, ab ἐκπίνω, ebibo, futuro ἐκπώσω, 114, 3, 35 ὁ χρυσὸς, οῦ, aurum; vnde χρύσεος, χρύσειος, χρυσέος, ἢ χρυσοῦς, aureus, 36 ut τυφθέντες, 39, 4, ab εὐωχέομαι, conuiuor, 37 Appellatur hoc opus Ἰλιὰς, quod bellum contineat apud Ilium inter Græcos, & Troianos ob raptum Helenæ gestum, 38 Ἄλφα, idest, primus liber supp. continet, 39 11, 25, 40 Vt ἔτυψε, 14, 22, 41 Patronymicum a Πηλεὺς, 42 Genitiuus Ionicus, 13, 8, & 18, 14, 43 οὐλόμενος, est οὐλόμενος ἔχον, perniciosam uim habens. 44 Vt τὰ τείχεα, 17, 10, 45 61, 2.

εὐωχεῖσθαι. τὸ ἔκπωμα, ατος. ἐν τῷ χρυσέῳ ἐν τεῦχος. ἡ Ἰλιὰς, ἀδος. Ἀχιλῆος. οὐλόμενος, ον. τὰ ἄλγεα.

Multas

Multas autem fortes animas inferis misit
10Πολλὰς δ' 46ἰφθίμους 47ψυχὰς 48ἄϊδι a 49προΐαψεν
Heroum: ipsos autem laniamenta fecit canibus,
50 Ἡρώων. αὐτοὺς δ' ἑλώρια n 51 τεῦχε a 52 κύνεσσιν,
Auibusque omnibus. Iouis autem perficiebatur voluntas.
i Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. 27 Διὸς δ' u 53 ἐτελείετο βουλή.
Ex quo sanè primum diuisi sunt contendentes
54 Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα n 55 διαστήτην 56 ἐρίσαντε
Atridesq. Rex virorum, & diuus Achilles.
57 Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Quisnam ipsos deorum contentioni commisit pugnare?
Τίς γ 58τ' ἄρ 59 σφωε θεῶν ἔριδι x 60ξυνέηκε μάχεσθαι;
Latonæ, & Iouis filius. hic enim Regi iratus
61 Λητοῦς, καὶ Διὸς υἱός. e ὁ γὰρ 62 βασιλῆϊ 63 χολωθεὶς
Morbum per exercitum suscitauit malum: peribant aūt populi.
64Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν 65ὦρσε κακήν· n 66ὀλέκοντο δὲ λαοί.

S. C H O L I A.

46Dictum uolunt ab ἶφι, fortiter & θυμὸς, animus quasi animosus, seu forti animo præditus, scribitur tñ per ι, & θυμὸς, per υ, 47 ut τιμὰς, 8.9, uerbale a ψύχω, refrigero, post calorem recreo, uentū facio, animo, uiuifico. q ψυχὴ, i. spiritus, vel anim⁹ refrigeret in ipsa respiratione, 48 ἡ ἄϊς, ἄϊδος, ἄϊδι, 49 Vt ἔτυψε, 25.16, à προϊάπτω, præmitto, ante tps, & fatū mitto. Simplex ἰάπτω, incipit à uocali immutabili, 23.7. iō augmentum non recipit. De πρὸ uide 23.15. 50 14.10. 51 Pro ἔτευχε. n. ut ἔτυπτε, 22.14. à τεύχω, 52 à nominatiuo κύων. 53 Vt ἐτύπτετο, 31.14. a τελείω, pro τελέω, v. q fit à τὸ τέλος, εος. finis, 54 ἐξ, οὗ δηλονότι χρόνου, ex quo, s. tpe, 55 Pro διεστήτην, n. ut simplex ἐστήτην, 65.2, à διΐστημι, separo, diuido, dissideo, hic passiue diuisi sunt, vel per uerbum neutrū, dissederunt, 56 Vt τὼ τύψαντε, in duali, 30.11. ab ἐρίζω, quod fit ab ἡ ἔρις, contentio. 57 Ideſt, Agamemnon Atrei filius. est. n. patronymicum ab ὁ Ἀτρεὺς, ut Πηλείδης, a Πηλεὺς, 58 τε, & ἄρα, aut ἄρ, expletiuæ particulæ sunt, 59 ĩ duali σφὲ, & σφῶε, siue σφῶ pro σφὲ, 60 93.10. 61 18.19. 62 18.14. 63. Vt τυφθεὶς, 39.4. a χολόομαι, irascor: q fit ab ὁ χόλος, ira, 64 Ionicè p νόσος. 65 à fut. ὄρσω Aeolicè p ὀρῶ, uerbi ὄρω, 104.1, 66 ut ἐλύπτοντο, 31.17, sine augmēto, n. ab ὀλέκομαι

ὃ καὶ ἡ ἴφθυμος.
προΐαπτω.
κύνεσσι.
τελείω.
τελέω.
διαστήτην.
ἐρίσαντε ἐρίζω.
Ἀτρείδης.
σφῶε.
ξυνέηκα, ας, ε.
χολόομαι.
ὦρσα, ας, ε.

Quoniam Chrysen inhonorauit sacerdotem
s Οὕνεκα τὸν Χρύσιω 67 ἠτίμησ' 68 ἀρητῆρα.
Atrides. hic enim venit celeres ad naues Achiuorum,
Ατρείδης. ὁ γὰρ 69 ἦλθε θοὰς ὅπι 70 νῆας Ἀχαιῶν,
Liberaturusq. filiam, serensq. infinita dona.
t. 71 Λυσόμενός τε 72 θύγατρα, φέρων τ' 73 ἀπερείσι 74 ἄποινα
Coronas habens in manibus longe iaculantis Apollinis,
α 75 Στέμματ' ἔχων ἐν 76 χερσὶν, 77 ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Aureo cum sceptro: & obsecrabat omnes Achiuos,
m 78 Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ 79 ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.
Atridas autem maxime, duos principes populorum;
80 Ἀτρείδα δὲ 81 μάλιστα δύω 82 κοσμήτορε λαῶν·
Atridaque, & alij bene ocreati Achiui,
Ατρείδαί τε, καὶ ἄλλοι 83 ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Vt bis quidem dij dent, cœlestes domos habentes.
α Ὑμῖν μὲν θεοὶ 84 δοῖεν 85 ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

S C H O L I A.

67 Vt ἔτυψε, 25.16, ab ἀτιμέω, μήσω, quod fit ab ἄτιμος, ignominiosus, q. est sine honore, ab α priuatiuo, & τιμὴ, honor, 68 ἀρητὴρ, quasi precator; ἀραὶ.n. sunt preces, aut ab αἴρω, eleuo, i. manus in altũ, vt solẽt, qui Deũ precantur: aut ab ἀρέσκω, placeo: q sacerdotũ preces diis gratæ essent, 69 ἔρχομαι, venio, accedo. futurũ med. ἐλεύσομαι, veniã; part. ἐλευσόμενος, venturus, ab ἐλεύθω. Aor. sec. ἤλυθον, & syncope ἦλθον, 70 12.24. 71 Vt τυψόμενος, 44.4, a λύω, libero, redimo. 72 12.3. 73 Denominatiuũ, ab ἄπειρος, pro quo Hom. dixit ἀπερείσιος, 74 τὸ ἄποινον, ptiũ redẽptionis, quod faciebat, vt captiuus esset sine pena, ab α, & ποινὴ, pena: vel ab α, & φόνος, cædes, q eo à cede hostiũ liberaret, 75 84.23. 76 89.17. 77 Fit ab ἕκη, lõge, & βάλλω, iacio. Apollo. n. fingit arcũ, & sagittas gestare. Porrò, q̃ fiunt à βάλλω, iacio, & cõpositis, penultimã o efferunt, vt ὁ βόλος, & ἡ βολὴ, iactus, 78 87.6. 79 vt ἐτύπτετε, 31.14 à λίσσομαι, 88 vt τὼ χρυσᾶ in duali, 7.20. 81 84.13. 82. Verbale, à κοσμέω, μήσω, orno, ordino, impero, 83 κνημὶς, ῖδος, est ocrea εὐκνήμις, ῖδος, & dicitur si εὐκνήμις. bene ocreatus: ab Hom. sæpe vsurpat per synecdochẽ pro armis cõspicuo, aut eo, qui eleganti corpore, 84 108.18. 85 Denominatiuum ab ὄλυμπος, cęlũ, Olympus.

ὁ ἀρητὴρ ῆρος.
ἦλθον, ες, ε.
τὸ ἄποινον, ου.
ἑκηβόλος.
ὁ κοσμήτωρ, ορος.
εὐκνήμιδες.
ὀλύμπιος.

Expugnare Priami ciuitatem, bene verò domum reuerti.
ε, ε 86 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκα δ' 87 ἱκέσθαι.
Filiam autem mihi soluite dilectam, hæc dona accipite.
ε Παῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην, τὰ δ' 74 ἄποινα 88 δέχεσθε
Venerantes Iouis filium longè iaculantem Apollinem.
Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν 77 ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.
Tunc alij quidem omnes laudauerunt Achiui,
α Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες 89 ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ,
Reuerendumq. esse sacerdotem, & splendida accipienda dona;
ε 90 Αἰδεῖσθαι θ' 91 ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ 92 δέχθαι 74 ἄποινα·
Sed non Atridi Agamemnoni placuit animo,
α Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι 93 ἥνδανε θυμῷ,
Sed malè dimisit, grauem & sermonem iussit;
ε Ἀλλὰ κακῶς 94 ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ 95 μῦθον 95 ἔτελλε
Ne te, senex, concauas ego apud naues comprehendam,
Μή σε, 96 γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ 97 νηυσὶ κιχείω,
Vel nunc tardantem, vel pòst rursus venientem.
α Ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις 98 ἰόντα.
Non vtique tibi proderit sceptrum, & corona Dei.
99 Μή νύ τοι 99 οὐ 100 χραίσμῃ σκῆπτρον, καὶ στέμμα θεοῖο.
Hanc ego non soluam, antequam ipsam & senectus inuadat,
ε Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν 101 μιν καὶ γῆρας 102 ἔπεισιν.

SCHOLIA.

86 Vt τύψαι, 29.28. ab ἐκπέρθω. 87 Infinit. ab ἱκνοῦμαι 112.2. 88 Vt τύπτεσθε, 31.11, à δέχομαι, 89 ab ἡ φήμη, fama, rumor, omē, fit εὔφημος, i. boni ominis, celebratus, laudatus; vnde εὐφημέω, laudo, faustis ominibus excipio, compos. cū ἐπὶ, ἐπευφημέω, approbo, laudo. hinc ἐπευφήμησαν, vt ἔτυψαν, 25.18 sed fine augmēto, nā ευ est immutabilis, 23.12. 90 Vt ποιεῖσθαι, 49.27, ab αἰδέομαι, quod fit à τὸ αἴδος, εος, reuerentia. 91 Vt τὸν βασιλῆα, 18.14. 92 Pro δεδέχθαι. n. vt τετύφθαι, 38.17, à δέχομαι. 93. Imper. ab ἀνδάνω, imperf. pro aorist. 94. 106.12. 95 Pro ἐπέτελλε, f. imperf. ab ἐπιτέλλω. Notandum imperfecta sæpe pro aoristis vsurpari, 96 vt δράκων, 11.20, & 14, 28. 97. 12.24. & 15.20. 98 99.29. 99 μὴ οὐ, geminata negatio Græcis nō affirmat vt Latinis, sed magis negat. 100 Vt τύπτῃ, 29.10, à χραίσμω. 101 Dorice pro ἑ. 102 Vt siplex εἶσι, 99.18. cū ἐπὶ, 23.16

ἱκνοῦμαι. αἰδέομαι. ὁ ἱερεύς, έος καὶ ῆος. δέχθαι. ἥνδανον, ες, ε. ἀφίει. γέρον. ἰών, ἰόντος, ἔπεισιν.

Nostra

Nostra in domo in Argis procul a patria
Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν 103 Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης
Telam texentem, & meum lectum instruentem*.
Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος 104 ἀντιόωσαν.
Sed abi, ne me irrites, sanus vt redeas.
α.ε Ἀλλ' 105 ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, 106 σαώτερος ὥς κε 107 νέηαι
Sic dixit: timuit autem senex, & obediuit verbo
ο.ε Ὣς 108 ἔφατ', 109 ἔδδεισε δ' ὁ γέρων, καὶ 110 ἐπείθετο μύθῳ.

S C H O L I A.

103 τὸ Ἄργος, εος, εϊ, m. 104 pro ἀντιῶσαν, ab ἀντιάω, 105 ἴθι. 100.2. 106 ut σοφώτερος, 83.11. a positiuo σάος. cõparatiuus pro positiuo. 107 Ionice pro νέῃ, ut τύπτῃ, 38.2. secunda pso na est Ionica. thema est νέομαι, 108 Vt ἔσατω, 67.10. à φημὶ, 102.20. 109 poeticè pro ἔδεισε, thema est δείδω, 107.31. 110 Vt ἐτύπτετο, 31.15. à πείθομαι. Imperfectũ pro Aorist. νέηαι ἔφατο. ἔδδεισα, ας, ες.

THEOCRITI IDYL-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ¹ΕΙΔΥΛ-

lium tertium.

λιον ² τρίτον.

ARGVMENTVM.

³ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Inscribitur quidem Idyllium hoc, Caprarius, vel A-
Ἐπιγράφεται, τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο 4 Αἰπόλος, ἢ Ἀ-
maryllis, vel Lasciuus. Lasciuit autem aliquis Amaryl-
μαρυλλίς, ἢ 5 Κωμαστής. ἐπικωμάζει δὲ τις τῇ Ἀμαρυλ-

S C H O L I A.

1 Diminutiuum à τὸ εἶδος, 2 82.23. Tertium idyllium selegimus, q. esset & breuius, & pluribus Dorismis refertum, quã præcedentia: vt eadem uia possis & integrum idillium habere, & Doricæ linguæ usum nõ mediocrem his paucissimis uersibus cõplexum intueri, 3 84.25. 4 Syncopa est pro αἰγοπόλος, ab ἡ αἶξ, αἰγὸς, capra, & πολῶ, uersor: qui circa capras uersatur. 5 Verbale (84.28) à κωμάζω, lasciuio, petulãs sum, procor, procatũ eo: q. fit a κῶμος. Vide suprà 24.1. Αἰπόλος. κωμαστής οὗ. κωμάζω.

lidi,

lidi, nomine non declarato. Coniectauerit vero quispiam
λίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ 6 δηλουμένου. a 7 Εἰκάσειεν δ᾽ ἄν τις
Lasciuientem, Battum esse, hunc enim caprarium exi-
Τὸν ἐπικωμάζοντα, Βάττον εἶναι, τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄν-
stentem per alterum facit disputantem Corydoni, &
τα 8 δι᾽ ἑτέρου ποιεῖ προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ
amorem, quem habebat ad Amaryllida, ostenden.
τὸν ἔρωτα, ὃν 9 εἶχε, πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνον-
tem. Hæ itaque res fuerint in Italia, iuxta
τα. C Τὰ οὖν πράγματα, 10 εἴη γ᾽ ἂν ἐπὶ Ἰταλίας, περὶ
Crotonem Siciliæ: vnde & Amaryllida esse sup-
Κρότωνα τῆς Σικελίας. ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα 11 ὑπο-
ponit. Cæterum Poetæ persona non fuerit, vt Mu-
τίθεται. τὸ δ᾽ ἐ[ξ] τοῦ ποιητοῦ προσώπου οὐκ ἂν 10 εἴη, ὥς ὁ Μου
natus ait, ex eo quod Lasciuiens dicit, Nunquid
νάτος α 12 φησὶν, 13 ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα. Ἦ ῥά
tibi simus appareo? Decipitur vero & circa
γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι, 14 Πλανᾶται δὲ, καὶ παρὰ
tempora. Fert autem Lasciuiens dona, videlicet mala
τοὺς χρόνους. φέρει δὲ, ὁ ἐπικωμάζων, δῶρα, ἤγουν μῆλα,
& coronas Amaryllidi, vt admittatur.
καὶ στεφάνους, τῇ Ἀμαρυλλίδι, 15 χάριν τοῦ προσδεχθῆναι.

SCHOLIA.

δηλόω. εἰκάζω. 6 Vt χρυσουμένου, 56.6, a δηλόω, manifesto, declaro; quod fit a δῆλος, manifestus, 7 ut τύψειε, 29.7, ab εἰκάζω, assimilo, cōiecto: quod fit ab ἡ εἰκὼ οὓς, imago. 8 Idest, altero, siue pro xime sequenti Idyllio, 9 91, 10 99.7, vide, 121.20, 11 vt simplex τίθεται, 62.8. 12 192.14. & 121.6, 13 verbū e verbo, ex dicere lasciuientē, i. ex uerbis ipsius, qui hoc Idyllio inducitur lasciuiens, atq; hæc uerba efferens. Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι. Ex his aūt uerbis sunt qui arbitrenť, ipsum poetam ita lasciuire, vt quē Simichidem Apollonio teste appellant. Verum non obseruata temporis rōne errare illos Munatus grāmaticus affirmat. 14 Vt βοᾶται, 50.14. a πλανάομαι, erro, decipior: quod fit ab ὁ πλάνος, uagabundus, erro, profugus, 15 uerbum de uerbo, gratia admitti, uel causa recipi, idest, ut admittatur ab Amaryllide. De χάριν habes 123.11. προσδεχθῆναι uero ut τυφθῆναι, 38, 19. a προσδέχομαι, excipio, admitto; hic uero passiue positū est.

πλανάομαι. χάριν τοῦ προσδεχθῆναι.

Illa

Illa vero neque sermone ipsum dignum putat: atque ideo tristitia
ἡ δ' οὐδὲ λόγου αὐτὸν 16 ἀξιοῖ: διὸ, καὶ 17 δυσθυμίᾳ
vitam dissoluere statuit. Cœterum poema est la-
τὸν βίον 18 καταλῦσαι 19 προῄρηται. Τὸ δὲ 20 εἶδος θηκω
sciuum. Tityron, alij quidem proprium, alij verò satyrum
μαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον
esse dicunt: quidam autem propter simum, Theocritum
21 εἶναι 22 φασι. Τινὲς δὲ 23 διὰ τοῦ σιμοῦ, τὸν Θεόκριτον
arbitrantur lasciuire, Simichidem vocantes. histo-
23 οἴονται κωράζειν, 24 Σιμιχίδην καλοῦντες· ἡ ἱστο-
ria est apud Apollonium.
ρία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

CAPRARIVS, VEL AMARILLIS,
ΑΙΠΟΛΟΣ, Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, VEL LASCIVVS. Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Procatum eo ad Amaryllida. Porro mihi capræ
Κωμάσδω 25 ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, 26 ταὶ δέ μοι αἶγες
Pascuntur in monte, & Tityrus ipsas agit.
αἱ Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

SCHOLIA.

16 Vt χρυσοῖ, 53.10, ab ἀξιόω, dignū puto: q fit ab ἄξιος, dignus. 17 θυμὸς, animus: cōpositum cū δις, δίσθυμος, animo cōsternatus, tristis: vnde δισθυμία, ας, 18 Vt τύψαι, 29. 29, καταλύω. 19 Vt πεποίηται, 47. 22, a προαιρέομαι, eligo, statuo: αι simplicis αἱρέομαι, ob augmentum vertitur in η, 23.11, 20 εἶδος proprie speciē formā significat, usurpatur et pro forma, seu specie poematij: hinc fit εἰδύλλιον, 21 99. 12. 22 102.14. & 121.6. 23 Idest, ppea quod simi mentionē facit in versu citato Ἡ ῥά γέ τοι σιμός. credunt n. allusisse ad Simichidis nomē, quo ipse appellabat, si Apollonio credimus. Sequit οἴονται, vt τύπτονται, 31.10, ab οἴομαι, q & οἶμαι, 13.5. 24 ὁ Σιμιχίδης, ου, patronymicū, ut Κρονίδης, ab ὁ Σίμιχος, qui Theocriti pater fuisse credit 25 Dorice pro πρὸς 26 Pro. αἱ αἶγες: Dorice & poetice ταὶ, p αἱ.

Marginalia: ἀξιόω. εἶδος. ποτὶ πρὸς. ταὶ pro αἱ.

Tityre mihi multum dilecte pasce capras:
Τίτυρ' 27 ἐμὶν 28 τὸ καλὸν ο 29 πεφιλαμένε βόσκε τὰς αἶγας.
Et ad fontem age Tityre, & testiculatum
Καὶ 25 ποτὶ τὰν ο κράναν ἄγε Τίτυρε, κὴ τὸν 30 ἐνόρμαν
Illum Lybicum album obserua, ne te cornu feriat.
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα 31 φυλάσσεο, μή 32 τυ 33 κορύψῃ.
O gratiosa . Amarylli, quid me non amplius hoc in
α.ε.34 Ὦ χαρίεσσ 35 Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ'
antrum
ἄντρον
Transuersim aspiciens vocas amatorculum? nunquid me odi-
36 Παρκύπτοισα 37 καλεῖς 38 τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μι-
sti?
σεῖς;
An vtique tibi simus videor cominus esse,
Ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν 39 ἦμεν,
Nympha, & mentosus? strangulari me facies.
Ὦ Νύμφα, κὴ 40 προγένειος; 41 ἀπάγξασθαι με ποιησεῖς,
Ecce autem tibi decem mala fero: illinc decerpsi
Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· 42 τηνῶθε 43 καθεῖλον.

ἐμὶν, pro ἐμοί. τὸ καλόν. πεφιλαμένος. φιλέω. ὁ ἐνόρχης, ου. φιλάσσεο pro φυλάσσου. τὸ pro σὲ. παρκύπτουσα. ἐρωτύλος, ου. ἦμεν pro εἶναι. προγένειος. τηνῶθε. κατεῖλον. καθεῖλον.

SCHOLIA.

27 Doricè pro ἐμοί. 28 Idest. λίαν, multum, valde; vel καλῶς, pulchre, bene. Adiectiua enim neutra tam singularis, quam pluralis numeri sæpe pro aduerbijs sumũtur. 29 Pro πεφιλημένε, o, ut ὦ τετυμμένε, 39. 1. à φιλέω, μ. ήσω, diligo, amo, quod fit à φίλος, amicus. 30 Pro ἐνόρχην, o. per ἐνόρχην intelligit hircum, componitur ab ἐν, & ὄρχις, εος, idest, testis, testiculus. 31 Ionicum est pro φυλάσσου, à φυλάσσομαι, vito, deuito, 32 pro σὲ, Dorice. 33 Vt τύψῃ, 29. 15. a κορύπτω, τὸ κερατίζω, cornu peto. 34 81. 17. 35 Apud Poetas acutitona in ις, ιδος, faciunt vocatiuum in ι. 36 Pro παρακύπτουσα, Aeolice. 37 Vt ποιεῖς, 46. 4. 38 Diminutiuũ, ob ἔρως, ωτος, amor. 39 Doricè ἦμεν, & ἦμες. 40 τὸ γένειον, mentum, barba: ὁ προγένειος, mẽtosus, habens barbam promissam: nomen possessiuum. 41 Vt τύψασθαι, 43. 17. ab ἀπάγχω, suffoco, strangulo. 42 Aduerbium loci, formatũ a Dorico τῆνος, idest, ἐκεῖνος. 43 Vt simplici εἷλον, ἑλεῖν, a καθαιρέω, ablumo, decerpo: ex κατά, & αἱρέω.

Vnde

Vndè me iussisti decerpere tu. & cras alia
ε 44 Ω̃ μ' τ 45 ἐκέλευ 43 καθελεῖν σ τύ. καὶ αὔριον ἀλλά
tibi feram.
σ τοι q 46 οἴσω.
Vide quidem acerbum meum dolorem: Vtinam fierem
47 Θᾶσαι μὰν 48 θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος, εἴθε ο 49 γενοίμαν
Resonans apis, & in tuum antrum venirem,
ο Α'τ 50 βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς 51 τεὸν ἄντρον ο 52 ἱκοίμαν
Hederam subiens, & filicem, qua tu ornaris.
Τὸν κισσὸν 53 διαδὺς, καὶ ο τὰν πτέριν ο 54 ἅ τυ 55 πυκασδῃ
Nunc cognoui Amorem, grauis deus, certe leænæ.
Νῦν 56 ἔγνων τὸν Ἔρωτα. βαρὺς θεὸς, ἦ ῥα ο 57 λεαίνας
Mammam sugebat, nemoreque ipsum nutriebat mater
z Μασδὸν 58 ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ 59 μιν ἔτρεφε ο μάτηρ.
Qui me comburens, & in os vsque lædit.
Ὅς με κατασμύχων, καὶ ἐς m ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

SCHOLIA.

44 ᾧ, pro ᾧ neglecto ι subscripto. estq; aduerbium sub forma datiui, ut τῇ & τῷ, sic ᾧπερ in sequētib. ubi περ redundat, ut in articulis. 76.9. 45 Pro ἐκέλου. t ut ἔτυπτου 31.16: à κέλομαι, poetico uerbo, pro κελεύω, iubeo. 46 pro οἴσω, q. Vide 103.18. 47 per crasin ex θέασαι, ut 29. τύψαι, 30. à θεάομαι, μ. ἄσομαι. 48 ὁ καὶ ἡ θυμαλγὴς, καὶ τὸ θυμαλγὲς, mœrore animum afficiens, à θυμὸς, animus, & τὸ ἄλγος tristitia, dolor. 49 pro γενοίμην, o. Ionice, & poetice. 50 pro βομβοῦσα, t. ut ποιοῦσα, 47.11. à βομβέω, resono ut apis; fit.n. ab ὁ βόμβος, ου, bombus, sonus apum. 51 Dores, & poetæ in possessiuo σὸς (ut in primitiuo σύ) mutant σ in τ, & interserunt ε. 52 Dorice pro ἱκοίμην. 53 Vt ζδγνύς, 70. 24. à διαδύμι, τὸ διαδύω ingredior. 54 pro ἣ, o. neglecto ι subscripto. in Aldino tamen exemplari uetustissimo legitur ᾳ puncto subscripto. 55 pro πυκάζῃ, z. ut τύπτῃ, 31.9. à πυκάζω, orno, denso: fit à πύκα ornate, dense. 56 73.14. & 107.18. 57 pro λεαίνης, o. Vide 81.25. 58 ἡ θηλὴ, ῆς, mamma fœminæ: hinc θηλάζω, lacto, lactor, ubera sugo. nam dicitur tam de muliere lactāte, quàm de puero, qui lactatur. 59 μὶν, siue νὶν pro ἓ Dorice.

ἔστω.
ἐκέλου
κέλομαι
οἴσω.
θέασαι.
θυμαλγής.
γενοίμαν
βομβεῦσα.
βομβέω
ἱκοίμαν.
διαδύω
πυκάζω
θηλάζω

O pulchrè inſpiciens, omnino lapis, ò nigrum ſupercilium habens
Ὠ 28 τὸ κηλὸν 60 ποθορῶσα, 61 τὸ πὰν λίθος ὦ 62 κυανοφρυ
Nympha, amplectere me caprarium, vt te oſculer.
ο Νύμφα, 63 προσπτύξαί με τὸν 4 αἰπόλον, ὥς 32 τυ φιλάσω
Eſt & in vanis oſculis ſuauis iucunditas.
Ἔστι, καὶ ἐν 1 64 κενεοῖσι 20 65 φιλάμασιν 0 66 ἁδέα 67 τέρψις.
Coronam diſcerpere me ſtatim in minuta facies,
Τὸν στέφανον 68 τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ q ποιασεῖς.
Hanc tibi ego, Amarylli dilecta; hederæ, ſeruo
ο Τὸν τοι 69 ἐγὼν, 35 Ἀμαρυλλὶ ο φίλα, 1 κισσοῖο φυλάσσω
Implicans folliculis, & odoratis apijs.
70 Ἐμπλέξας 71 καλύκεσσι, καὶ 1 72 εὐόδμοισι σελίνοις.
Hei mihi quid patior? quid infelix? non audis?
Ὤ μοι ἐγώ τί ο πάθω, τί 73 ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Bæta exutus in vndas illas ſaliam.
0 74 Τὰν βαίταν 53 ἀποδὺς εἰς κύματα 75 τηνῶ 76 ἁλεῦμαι.

SCHOLIA.

ποθορῶσα, ποθορῶ. — 60 Vt βοῶσα, 51.5. à ποθοράω, 61 Aduerbiaſcit, vt τὸ καλὸν, 28. oĩno lapis, i. duriſſima, & aſperrima inſtar ſaxi. 62 Cõponit ex ὁ κυανοῦς, οῦ, niger, & ἡ ὀφρύς, ύος, ſupciliũ. 63 Vt τύψαι, 79.28. à προσπτύσσομαι, vel προσπτύσσω, μ. ύξω, amplector, 64 Pro τοῖς κενεοῖς. i. à κενεὸς p κενὸς, uacuus. 65 Pro τοῖς φιλήμασι, a & ο τὸ φίλημα, ατος, uerbale (84.23) à φιλέω, μ. ήσω, amo, ſuauior, oſculor. 66 ὁ ἡδὺς, & Dorice ἁδὴς o. fęminũ ἡ ἡδέα, delectabilis, ſuauis. 67 Verbale (88.20.) a τέρπω, μ. ψω, delecto, demulceo. 68 vt τύψαι, 29.28. τίλλω, μιλῶ, euello, diſcerpo. 69 Dorice p ἐγὼ. 70 Vt τύψας, 30. 11. ab ἐμπλέκω, q cõponit ex ἐν, & πλέκω. plico. 71 Datiu° pl. poetic°, ab ὁ κάλυξ, κος, follicul°, q floré, & ſemen inclu dit. genit. κισσοῖο regit à καλύκεσσι, ut ſit hic ſens°, Hãc ego e folliculis (uel florib.) hederę intexens, tibi ſeruo, 72 ὁ ὀσμὴ, & Dorice ὀδμὴ, odor; hinc εὔοσμος, & εὔοδμος, odorat°; unde Dat. plur. τοῖς εὐόδμοισι pro εὐόδμοις, 1.73 Cõponitur ex, δὶς, & σόος, quaſi difficulter ſaluus. 74 Pro τὴν βαίτην, o. Bæta eſt indumentum ex pellib. cõſutis, ueſtis pellicea, & paſtoralis. 75 Ab ἐκεῖνος poetæ, & Aeoles auferunt ε, κεῖνος κεινὴ, κεῖνο. Dores uerò uertẽtes κ ĩ τ, & ει in η diphthõgũ impropriã dñt τήνος, τήνη, τῆνω; tñ quidam per η monophthõgum malunt ſcribere, τηνος, &c. ut hic 76 Pro ἁλῶμαι, Dorice, ut ψαλῶμαι, 42.5. ab ἅλλομαι, ſalio, proſilio.

Margin: ποθορῶσα, τὸ πὰν. ὁ κυάνοφρυς. νος. κενεοῖσι φιλάμασι. ἡ τέρψις ιος. τίλαι. καλύκεσσι. εὐόδμοισι. δύσσοος. ἁ βαίτι, ας. ἁλεῦμαι.

vbi thynnos speculatur Olpis piscator.
44 Ὥπερ 77 τὼς θύννως 78 σκοπιάζεται Ὄλπις 79 ὁ γριπεύς.
Et si non mortuus fuero, sat quidem tuum suaue paratum fuerit.
80 Κἤκα ὁ μὰ 81 ποθάνω, 82 τόγε μὰν τεὸν ὁ ἀδὺ τέτυκται.
Cognoui dudum, quam ego sciscitarer num amares me,
83 Ἔγνων 84 πρὰν, 85 ὅκα 86 μεῦ μεμναμένου εἰ φιλέεις με,
Neque telephilon admiscuit strepitum,
Οὐδὲ 87 τὸ τηλέφιλον π 88 ποτιμάξατο 89 τὸ πλατάγημα.

S C H O L I A.

77 Dorice pro τοὺς θύννους. Thynn⁹ est nomē piscis pgrādis. 78 σκοπιὰ, specula; vnde σκοπιάζομαι, speculor. 79 γρῖπος, rete. hinc ὁ γριπεύς, piscator, cōiuens retia piscatoria. 80 Pro κἂν αἴκα, p synalœphē, αἴκα verò Doricū est p εἴκε, 81 Per aphœresim pro ἀποθάνω, ut τύπτω, 29.18. ab ἀποθνήσκω, 111.9.82 Tuū iucundū, i. tua iucunditas: hoc est, iucunditas saltem aliqua tibi meo facto parabit, sat scio. 83 107. 17.84 Doricū est pro πρῶην, dudū. 85 Dorica particula, p ὁπηνίκα, qn 86 uerbū uerbo, me referēte, uel indagāte; siue mentionē faciente. i. quū ex telephili strepitu, ac ex prophetissæ cuiusdā respōsis indagarem, & augurarer nū me redamares; neq; telephilū, &c. μεῦ pro μοῦ, & μεμναμένου pro μεμνημένου, ο. Vide 91.1.87 Est folium papaueris, dictū quasi δηλέφιλον, q amorem pmonstret. nam huius folijs intra manum collisis, ex sono de amore iudicabāt, si. n. legitimū, & acutum sonum reddidissent, se ab amatis redamari cōiiciebāt; cōtra, ex molli, inani, ac illegitimo foliorū telephili strepitu, se i amicarum odio esse cōiectabāt. In eadē hęresi hodie multos uersātes uidi, qui ex simili effectu foliorū buxi, aut herbę clematidis foco cādenti admotorū, eadē prorsus indicia se accipere posse arbitrabantur. 88 ut ἐτύψατο, 41. 12. sed sine augméto, n, a ποτιμάττω, 89 Verbale (84.85.) a πλαταγέω, crepo, strepo. In Aldino exēplari, pro ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα, legitur ποτιμαξάμενον πλατάγησεν, mistū crepuit, uel pistum, & intra digitos collisum, strepitum fecit. ubi προτιμαξάμενον est, ut τυψάμενον, 76.9. à προτιμάττω, q est idē cū ποτιμάττω. nā ποτὶ & ποτὶ, Dorica sunt pro πρὸς: atq; in hoc ipso loco quædā uetusta exemplaria hñt ποτιμαξάμενον. πλατάγησεν autem est ut ἔτυψε, 25.16. sed sine augmento (n) à πλαταγέω, μνήσω.

τὰς θύννως. σκοπιάζομαι. γριπεύς κἤκα, αἴκα. ἀποθάνω. τὸ τεὸν ἀδύ. τέτυκται. πράν πρώην. μεῦ μεμναμένου τηλέφιλον. ποτιμάξατο. τὸ πλατάγημα τος.

Sed [frustra] molli: in brachio tabefactum est,
Ἀλλ' ἀῦλος ἁπαλῷ ποτὶ ο 90 πάχει 91 ἐξεμαράνθη.
Dixit & Agrœo vera cribro vaticinans,
92 Εἶπε, καὶ 93 Ἀγροιὼ ο m 94 τἀλαθέα κοσκινόμαντις.
Dudum herbas colligens sequens, quod ego quidem
95 Ἁ πρὰν 96 ποιολογεῦσα 97 παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Tibi totus incumbo, tu autem, mei rationem nullam facis.
98 Τὶν ὅλος 99 ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον 1 οὐδένα 2 ποιῇ.
Certe quidem tibi albam gemellos parientem capram seruo.
Ἦ μάν τοι λευκὰν 3 διδυματόκον αἶγα φυλάσσω.

SCHOLIA.

90 Pro πήχει, à πῆχυς, εως, 14.3. per brachiū, siue cubitū uidetur intellexisse manum, uel digitos. 91 Vt ἐτύφθη, 35.10. ab ἐκμαραίνω, marcefacio, tabefacio: cōpositū ab ἐκ (quæ ante uocalem fit) ἐξ, 80.21. & μαραίνω, μ. ανῶ, tabefacio, arefacio. 92 92.10. & 109.21. 93 Vt ἡ Λητώ. 18.18. est autē nomē cuiusdā uetulę sortilegæ cribro uaticinantis; quæ diuinandi ratio ad nostra usq; tempora permanauit, licet sit sacris legib. dānata. 94 Pro τὰ ἀληθῆ, τὸ ἀληθὲς, 13.14 Perpende hic tria: synalęphē, siue cōtractionē; Dorismum, o. & Iouismum, m, 95 Dictio cōposita ex τὸ κόσκινον, uel ὁ κόσκινος, cribrum, & μάντις, ιος, uates, 96 pro ἡ ποιολογοῦσα, o. & t. ut ποιοῦσα, 47.11. à ποιολογέω, herbas colligo; ab ἡ ποία, herba, & λέγω, lego, colligo. 97 pro παραβάτις. nā Poetæ παραὶ pro παρὰ dicunt; & fit a masc. ὁ παραβάτης, ου. ut ἡ δεσπότις ab ὁ δεσπότης, 81.28. παραβάτης, autem. i. socius, comes, est uerbale (84.28. à παραβαίνω, iuxta eo; sed quasi à παράβημι, uel παραβάω. 106.19. Hunc uersū præcedēti sic cōiunge. Καὶ Ἀγροιὼ ἁ κοσκινόμαντις, ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, εἶπε τἀλαθέα. Atq; Agrœo cribro uaticinās, dudum herbas colligens, sequens, dixit uera; herbas colligēs, sequēs. i. dum messores sequēs, relictas spicas colligeret. 98 Poetæ dicunt τὶν & τεὶν pro σοί. 99 Cōponitur ex ἐν, & κεῖμαι. 101.25. 1 13.1. 2 pro ποιεῖ. 47.2. nā Dores ι subscriptum sæpe negligunt. 3 Ab ὁ καὶ ἡ δίδυμος. gemin⁹, gemellus, & τίκτω, pario. (cuius præteritum medium τέτοκα, 116. 2.) fit rectr ἡ διδυμοτόκος, geminos enixa, gemellos pariens; uerum Poetę in cōpositis ex nominibus tertiæ decl. o claudens primam cōpositionis partē in η mutāt; διδυμητόκος, & Dorice διδυματόκος. o.

Margin: ἐξεμαράνθην, ... εἶπον, ... τἀλαθέα ... κοσκινόμαντις. ἁ πριν ... ποιολογεῦσα. ποιολογέω. ποιά. παραιβάτις. παραί. διδυματόκος.

Quam

Quam me, & Memnonis filia Erithacis nigrum corpus habens.
ὁ δ' Τάν με, κὴ ἁ 4 ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ 5 μελανόχρως.

Petit; & dabo ipsi, quoniam tu mihi deliciaris.
Αἰτεῖ, κὴ 6 δωσῶ 7 οἱ, ἐπὶ σύ μοι 8 ἐνδιαθρύπτη.

Salit oculus meus dexter. num videbo
9 Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. ἆρα γ' 10 ἰδησῶ

Ipsam? Cantabo ad pinum hic inclinatus.
Αὐτάν; 11 ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' 12 ἀποκλινθείς.

Et me forte aspiciet; quoniam non adamantina est.
Κἄν μ' 13 ποτίδῃ. ἐπὴ οὐκ ἀδαμαντίνα 14 ἐντί.

SCHOLIA.

4 Quum nomen proprium articulo fultum regit genitiuum proprij nois, cum eo articulo, si sit masculinus, itelligitur in eodē casu υἱός, i. filius; si sit fœmininus, suppletur θυγάτηρ, filia; ut Πέτρος, ὁ Ἰωάννου, Petrus Ioannis, scilicet filius; Ἐριθακίς, ἡ (& Doricè ἁ) Μέρμνωνος, Erithacis Mermnonis, supple filia 5 Dictio composita ex τὸ μέλαν, μέλανος, nigrum, & ὁ χρώς, χρωτός, corpus. 6 Pro δώσω, q. a δίδωμι, 7 76.16. 8 Vt τύπτη, 29.10. sed neglecto ι subscripto, ab ἐνδιαθρύπτω, vel ἐνδιαθρύπτομαι, ludibrium, & delicias facio. 9 Quasi dicat, Amaryllida procul uenientē uidere videor. nū igitur ipsam inuisā? 10 Poetæ in futuro primo verbi εἴδω, pro εἴδησω dicunt ἰδήσω sine ε. & Dorice, ut hic, ἰδησῶ, vltima circumflexa. 11 Vt πεσεῦμαι, ab ᾄδω. Dores in huiusmodi terminationibus pro ου non rarò ευ vsurpant. dicunt. n. πεσοῦμαι, & πεσεῦμαι, cadam. 12 Vt τυφθείς, 39.4. ab ἀποκλίνω. 13 Κε ποθίδῃ pro προσίδῃ ἄν. nam κε est ἄν. nam κε, & κεν non rarò potentialem modum indicant, ueluti ἄν. & in ποτίδῃ punctum subscriptum desideratur; & ποτὶ, loco πρὸς positum est. tamen ι quod est in ποτίδῃ, non pertinet ad ποτὶ, sed ad simplex ἴδῃ. Vide ἐάν, ἴδω, κε, ῃ, 106.20. 14 Dorice pro ἐστί.

μελανόχρως. ἀσεῦμαι ἀποκλινθείς. κεποτίδη.

Hippomenes quando iā virginem voluit in vxorē ducere.
15 Ἱππομένης ὄκα δὴ τὰν παρθένον 16 ἤθελε ο 17 γᾶμαι.

SCHOLIA.

15 Sequentes versus, trib. vltimis exceptis, sunt cātilena, q̄ caprarius audiēte Amaryllide canit. hæc plurib. fabulis cō texīt: quib. non paucos enumerat, qui ægrè quidem, sed tn̄ suis amorib. tandem summa cū voluptate sunt vsi: quorum exemplo ipse in spem primū erigitur se aliqn̄ Amaryllide potiturum, mox verò in desperationē rursus adducitur, vbi videt illam his additis nullo modo cōmoueri. Quia verò sine harum fabularū cognitione cōtextus est subobscurus, eas paucis perstringā, ac primo quidē loquitur de Atalanta, quæ quū mira corporis velocitate præstaret, & à nuptijs omnino abhorreret, procis suis cursus certamē proposuit, in quo victum mortis pœna, victorē coniugij sui præmium sequerēt. Multis itaq; victis, tandem Hippomenes mala aurea, quæ à Venere acceperat, ante pedes præuertentis Atalantæ singulatim proiiciens, eā malis colligendis detentā superauit, ac postea in vxorem duxit. Altera sic hēt, Qnū Bias Peronē Nelei filiā miserè deperiret, eamq; Neleus se illi daturū negaret, nisi is boues, quas vi raptas Iphiclus è Pilo Nelei vrbe in Othryn Thessaliæ mōtē abduxerat, restituēdas curaret: Melāpus vaticinio clarus se maximis periculis exponēs, id tādē in Biātis fratris gratiā peregit, atq; Bias amica potitus est: ex qua postea Alphesibenā sustulit. Tertia fabula est de Adonide pastore; quem quū Venus (q̄ & Cytherea à Cythera īsula, ī qua primū coli cœpta est, appellātur) mirū in modū adamaret, ab apro est interfectus. sed eū Venus aliquot menses gremio fouens, in vitā ferē reuocasse, ac postea illū ī delicijs habuisse. In quarta meminit Endymionis, qui ob venationis studiū constanti animo mulieres oēs spernebat: tandē tn̄ Luna eius amore capta, illū somno arctissimo sopiuit, ut uel eius dormientis desideratissimo cōplexu frueretur. Postrema verò fabula est de Iasione, cū quo dormiente Ceres, est cōgressa, & ex eo cōcubitu facta est grauida, q̄ res est auditui incredibilis ijs, qui mysteriorū amoris sunt ignari; q. βέβαλοι nuncupanē, 16. Imperfectum ab ἐθέλω, 17. Pro γῆμαι, o. à γαμέω, 107. 10.

Fabula, de Atalāta, & Hippomene.

De Biāte, & Perone

De Adonide, & Venere

De Endymione & Luna.

De Iasione, et Cerere

βέβαλοι γᾶμαι.

Mala

Mala in manibus capiens, cursum perfecit.

α Ο Μαλ' ἐν α 18 χερσὶν 19 ἑλὼν, δρόμον α Ο 20 ἄνυεν.

sed Atalanta.

Ο ἁ δ' Ἀταλάντα.

Vt vidit, valde insaniuit, valde in profundum prosilijt amorem,

Ὡς α 21 ἴδεν, ὡς 22 ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν 23 ἄλλετ' ἔρωτα.

Gregem etiam vates ab Othry duxit. Melampus

αΟ Τὰν Ο ἀγέλαν 24 χὡ μάντις ἀπ' Ὄθρυς Ο 25 ἄγε Μελάμπους

In Pylum. porrò Biantis in vlnis inclinata est

Ο Ἐς Πύλον. Ο 26 ἁ δὲ Βίαντος ἐν α κ ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη

Mater gratiosa prudentis Alphesibœæ.

Ο 26 Μάτηρ Ο ἀχαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.

At pulchram Venerem, in montibus oues pascens

Ο Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν 27 οὔρεσι Ο μᾶλα 28 νομεύων

Non sic Adonis in plurimum duxit rabiei:

Οὐχ οὗτος 29 Ὤδωνις ἐπὶ 30 πλέον Ο 25 ἄγαγε Ο λύσσας,

Quare neque mortuum ipsum sine mamma ponit.

Ὥς τοῦ δὲ 31 φθίμενόν 32 μιν 33 ἄτερ μαζοῖο 34 τίθητι.

SCHOLIA.

18 89.10.19 Participium ab εἶλον, 20 Pro ἤνυεν, o. imperfectum, uel aoristus secundus ab ἀνύω, 21 109.20. ὡς ἴδεν, postquam uidit, supple, mala quæ proiecerat Hipomenes. ὡς ἐμάνη, sic, idest, ualde insaniuit, subaudi malorum desiderio & amore. 22 Vt ἐτύπη, 35.15. à μαίνομαι, uide 26.21. 23 Pro ἥλετο, o. Imperfectum pro aoristo secundo, qui per unicum λ scriberet, ab ἄλλομαι; uel dicemus esse sine augmento. n. Notatur spiritu tenui, Aeolico more. quãuis ἄλλομαι aspiretur. ueluti & ἄλτο pro ἥλετο, 24 pro καὶ ὁ μάντις, 25 103.22.26 ἁ μάτηρ ἀχαρίεσσα, &c. periphrasis est ipsius Perones, quã Bias adamabat. 27 Poeticum pro ὄρεσι, à τὸ ὄρος, εος, & poetice οὖρος, 28 ἡ νομή, ῆς, pabulum, pastura; hinc νομεύω, pasco. 29 ὁ Ἄδωνις. 30 pro πλεῖον 31 ab ἔφθιμαι, morior. 32 Doricè μὶν siue νιν pro ἕ. 33 ἀτερμαζοῖο τίθητι, idest, cessat amplecti, uel gremio fouere. 34 Doricè pro τίθησι, 60.20.

ἴδον, ἴδε. ἐμάνη. ἄλλετο. χὡ μάντις ἄγε. νομεύω. Ἄδωνις. τίθητι.

Beatus

Beatus quidem mihi immutabilem somnum dormiens
ὁ 35 Ζαλωτὸς μὲν 36 ἐμὶν ὁ τὸν 37 ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Endymion. Admiror autem o 38 dilecta mulier Iasionem,
Ἐνδυμίων. ὁ 35 ζαλῶ δὲ ὦ φίλα 38 γύναι Ἰασίωνα.
Qui tanta adeptus est, quanta non credetis profani.
Ὃς 39 τόσσων 40 ἐκύρησεν ὅσ' οὐ 41 πεύσεισθε βέβαλοι.
Doleo caput, tibi verò non est curæ: non amplius cano:
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· 42 τὶν δ' οὐ μέλει· οὐκέτ' ἀείδω.
Iacebo autem cadens, & lupi hîc me edent.
43 Κεισεῦμαι δὲ 44 πεσών, καὶ 45 τοὶ λύκοι ὧδε μ' 46 ἔδοντι.
Tanquam mel tibi dulce hoc in gutture fuerit.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο 47 γένοιτο.

SCHOLIA.

ζαλωτός. 35 Pro ζηλωτός, ὁ. verbale (84.28.) à ζηλόω, ζηλῶ, & Doricè ζαλῶ, μ. ώσω, id est, æmulor, suspicio, admiror, beatum iudico. 36 Doricè ἐμὶν pro ἐμοί. 37 A τρέπω, verto, muto, fit verbale τροπή, ῆς, mutatio, conuersio: vñ cũ α priuatiuo fit adiectiuum ἄτροπος, immutabilis, incõcussus, perpetuus. 38 89.23. Per apostrophen ad Amaryllida sermonẽ cõuertit. 39 Est genitiui plur. à τόσσος, tantus: quod poeticũ est, τόσσος. pro τόσος. 40 Vt ἔτυψε, 25.16. à κυρέω adipiscor. construitur cum genitiuo. 41 pro πεύσεσθε, vt τυψεῖσθε, 41.20. hẽt terminationẽ futuri secundi medij τυπεῖσθαι, 41.25. Venit autem à themate πυνθάνομαι, 114.9. 42 Poetæ dicunt τίν, & τεὶν pro σοί. 43 κεῖμαι, iaceo, fit (vt habes, 101.16) à κέω, κεέω, & crasi κείω, vnde futurum primum κείσω; & mediũ κεισεῦμαι. κείσομαι. pro quo Dores dicunt κεισοῦμαι, uel κεισεῦμαι, 113.25. 44 Participium ab ἔπεσον aoristo secundo verbi πεσών. πίπτω, 113.25. 45 Doricè pro οἱ. 46 Communiter dicen- ἔδοντι. dum erat ἔδονται; ab ἔδομαι futuro secundo med. de quo 97.29. & 109.12. Iuxta huius analogiam futurum secundũ actiuum esset ἐδῶ, nõ ἐδῶ, & tertia pluralis ἐδοῖσι, nõ ἐδοῦσι. Pro ἐδοῦσι, uerè antepenacute Theocritus more Dorico γιγνοίμην, οιο, οιτο. dixit ἔδοντι. Ego malim legere ἔδονται, quòd futurum secundum huius uerbi in uoce actiua uix inueniatur. 47 Aoristus optatiui Doricus a γίνομαι, 107.8.

PINDARI OLYMPIA,
ΠΙΝΔΑΡΟΥ 1 ΟΛΥΜΠΙΑ,
siue Olympiæ victores.
ἢ Ὀλυμπιονῖκαι.
Hieroni Syracusio celeti.
Ἱέρωνι Συρακουσίῳ κέλητι.
ODE PRIMA.
2 ΕΙ̃ΔΟΣ 3 Α'.
Strophe prima est versuum septem decim,
4 Στροφὴ α' κώλων ιζ.
Optima quidem aqua: sed
Ἄριστον μὲν ὕδωρ· 5 ὁ δὲ
Aurum ardens ignis.
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Vt excellit nocte
Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ,
superbis eximiæ diuitijs.
μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

1 SVAS Odas Pindarus Olympia, siue Olympionica inscripsit, quòd his Olympia certamina, quæ ad Olympiā vrbē quinto quoq; anno celebrabātur, atq; eorū certaminū victores (qui Olympionicæ ἀπὸ τῆς νίκης, idest, à victoria, dicūtur) summis in cęlum vsque laudibus extollat & primā quidem Ode Hieronē Syracusanorū Regem, qui celes septuagesimatertia Olympiade victoriā his ludis retulerat, amplissimo laudū præconio ad sidera euehit. Est autē celes, is qui equū desultoriū, i. solū, videlicet sine bigis; aut quadrigis, incitatissimo cursu agitat; quo nomine ipse quoque equus appellaī. 2 τὸ εἶδος, cantico, cantilena, à quo εἰδύλλιον, ecloga. 3 Literis alphabeticis vtuntur Græci pro nothis arithmeticis, ut in Lexicorū appendicibus fusissime explicatur. 4 Diuisæ sunt Odæ Pindari per Strophas, & Antistrophas, quę eodē semper numero, & eisdē versuū legibus cōstant, atq; per Epodos, & numero, & versuū rōne ab vtraq; illa variātes. Si verbū verbo velis reddere, στροφὴ, versionē sonabit, à στρέφω, verto: ἀντιστροφὴ, inuersionē, vel conuersionē: & ἐπῳδὸς accentionē. Erāt aūt vocabula choreaīū, ac saltationū, quę ad lyrę cōcentum ducebātur, dum. n. Strophe occinebaī, saltantes sese ab una parte in alterā uertebant; in Antistrophe gradum inuertebant, & in Epodo interquiescebant. 5 Ordinem huius cōstructionis paulum inuersum sic retexe: Aurum verò eximiè excellit superbis diuitijs (idest, reliquis metallis) non aliter, quàm ignis noctu,

τὰ Ὀλύμπια
ὁ Ὀλυμπιονίκας ου.
ἡ Ὀλυμπία, ας.
κέλης, ητος.
τὸ εἶδος ους.
στροφὴ.
ἀντιστροφὴ.
ἐπῳδός.

Pro

Si verò certamina narrare
ε Εἰ δ' ἄεθλα ο 6 γαρύεν
Desideras mi anime,
7 Ἔλδεαι 8 φίλον ἦτορ,
ne porrò sole contempleris
ι 9 Μηκέθ'ο ἀλίου 10 σκόπει,
Aliud feruentius
11 Ἄλλο θαλπνότερον
In die fulgidum astrum,
Εν ο ἁμέρα φαεινὸν ἄςρον,
Desertum per æthera.
α Ο Ερῆμας δὶ 12 αἰθέρος.
Neque Olympico certamine
ε Μηδ' ὀλυμπίας ἀγῶνα
Præstantius eloquemur.
13 Φέρτερον, 14 αὐδάσομεν.
Vnde celeberrimus
Ὅθεν 15 ὁ πολύφατος
Hymnus vndique ponitur
Ὕμνος 16 ἀμφιβάλλεται
Sapientum consiliis, resonare
Σοφῶν 17 μητίεσι, 18 κελαδεῖν.
Saturni filium in prædiuitem venientes
α Κρόνου παῖδ' ἐς 19 ἀφνεάν 20 ἱκομένους
Ac beatam Hieronis regiam:
Μάκαιραν Ἱέρονος ἑςίαν.

Antistrophe Versuum XVII.
Αντιςροφὴ κώλων ιζ.
Iustè qui administrat
Θεμιςεῖον ὃς ἀμφέπει.

γαρύειν 6 Pro γηρύειν: Dorismus duplex, à γηρύω. 7 Pro ἔλδη, ut τύπτῃ, 31.9 ab ἔλδομαι.
ἔλδαι. 8 φίλον ἦτορ, carum cor, care, anime, vel mi anime.
9 Pro μηκέτι, 5 16, & 18, idest, ne amplius, ne posthac, ne porro.
10 Vt ποίει, 46.15, a σκοπέω.
11 85.20. 12 12.1. 13 84,11.
14 Vt τύψομεν, 27.7, ab αὐδάω, siue αὐδάζω, μ. άσω.
πολύφα τος. 15 Φημὶ (102.14.) cum πολὺ, idest, multum, fit verbale (84.28.) ὁ πολύφατος, celebris, vulgatus, de quo multus sermo habetur.
16 Id est, passim celebratur, vel exornatur.
μητίεσι. 17 Datiuus pluralis poeticus, ab ἡ μῆτις ιος.
18 Resonare, &c. idest, Vt ij, qui veniunt in amplas ædes Hieronis, celebrent Iouē Saturni filiū. κελαδεῖν,
ἀφνειός, ά, όν. κέμιτος ἐς vt ποιεῖν, 47.7. a κελαδέω, 19 Ab ἄφενος (de quo supra, 24.61.) fit adiectiuū ἀφνειὸς, vel ἀφνεὸς. 20 Participiū à ἵκομαι.

Sceptrum

Sceptrum in opulenta
ο21 Σκᾶπτον ὀ 22 πολυμάλῳ
Sicilia, decerpens quidem
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Capita uirtutibus ab omnibus,
23 Κορυφὰς 42 ἀρετᾶν ἀπὸ 24 πα
Respondet autem & (σᾶν.
Ἀγλαΐζεται δὲ, καὶ
Musices in flore.
ὀ Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ.
Vt ludimus dilectam
25 Οἷα παίζομεν ὀ φίλαν.
Viri circa crebro
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Mensam. Atqui Doricam
Τράπεζαν. 26 ἀλλὰ Δορίαν ἀπὸ
citharam à clauo
φόρμιγγα πασσάλου.
Apprehende, si tibi Pisæque
Λάβαν 27 αἴτι τοι s ὀ Πίσας τε
Et Phrenetici iucunditas
Καὶ Φερενίκου χάρις
Mentem dulcissi-
Νόον 28 ὑπὸ γλωκυτα-
mis edocuit cogitationibus.
ταῖς ἔθηκε α φροντίσιν.

21 Pro σκᾶπτον, ο. & σκᾶπτον pro σκῆπτρον, abiecto ρ, ut 1 σκηπτοῦχος, idest sceptriger, non σκηπτροῦχος: dicimus tamen pro eodem σκηπτροφόρος. σκᾶπτον.

22 Pro πολυμήλῳ, ο. ex πολὺ, multum, & τὸ μῆλον, ouis, quasi ouibus abundante. πολύμαλος.

23 Id est, summam uirtutum omnium.

24 Pro ἀρετῶν πασῶν. ἀρετᾶν πασᾶν.

25 Id est, ut uiri haud raro ludere solemus prope cara symposia. Nam huius clausulæ uocabula hoc modo sunt retexenda: οἷα ἄνδρες θαμὰ παίζομεν ἀμφὶ φίλαν τράπεζαν.

26 Supple, ὦ φίλον ἦτορ, mi anime. Nam seipsum hortatur Pindarus, ut Dorica Dialecto Hieronis uictoriam prædicet, quam illi suus equus (dictus Pherenicus, à φέρω, & νίκη, uictoria) attulit in ludis Olympicis, qui iuxta Alpheum fluuium inter Olympiam (quæ & Pisa dicitur) & Elim, ciuitates in Peloponnensi regione sitas, celebrantur 27 εἴτι, si quid, id est, εἰ κατά τι, si in aliquo, si ullo modo. 28 Pro ὑπέθηκε, ab ὑποτίθημι consulo, instituo, edoceo. De simplici ἔθηκε, uide 6..& 13.4. atque 94.5. εἴτι. ὑπέθηκε.

Tertia

Quādo iuxta Alphęū proruit corpus
α Ὅτε παρ᾽ Ἀλφειῷ 29 σύτο δέμας,
Generoſum in curſibus præbens,
30 Ἀκέντητον ἐν 1 δρόμοισι παρέχων
Victoriæ uerò admiſcuit dominū,
31 Κράτει δὲ 32 προσέμιξε δεσπόταν

EPODVS
ΕΠΩΔΟΣ.

Syracuſium equis gaudentem
Συρακούσιον ο 33 ἱπποχάρμαν
Regem.
Βασιλῆα.

ἐσυτο. 29 Tertia perſona ſingul. Aoriſti ſecundi medij ἐσυόμην, ſyncope, ac depoſito augmento. Thema eſt σεύω. 115.10.

ἀκέντητος. 30 A τὸ κέντρον, id eſt ſtimulus, calcar, reiecto ρ, fit κεντέω, vel κεντάω, i. ſtimulo, pūgo, hinc cum α priuatiua fit uerbale ὁ ἀκέντητος, non punctus, i. generoſus, & qui etjam calcaribus non admonitis in curſum pronus eſt. 31 τὸ κράτος, εος, ους. τῷ κρατέϊ, κράτει. 32 Vt ἔλυψε, 25.16. a πρὸς μίγνυμι, admiſceo, adiungo, ſed quaſi à πρὸς μίγω. Vide 104.11.33

προσέμιξε. ὁ ἱπποχάρμης, αν. Pro ἱπποχάρμην, ο. Eſt autē ἱπποχάρμης, equis gaudēs. uel equis pugnans ab ἵππος, equus, & χάρμη, lætitia, gaudium; uel pugna, conflictatio.

ANNOTATIONES
RENATI GVILLONII
In Grammaticam Græcam Clenardi.

Alpha, Vita, &c. Clenardus pag. 3.

APvd Græcos literæ sunt tm̃ uiginti quatuor: quarũ figuræ, noĩa; & potestas (q̃ tria literis cuiuscũq; linguæ accidũt) deinceps collocant apud Clen. pag. 3. Figura.n. id nec dubiè est, quo certis lineamentis, atque tractibus literæ corpus depingitur. Nomen est ipsius elemẽti appellatio. potestas uerò, literæ ipsius ualorẽ pronũciatione indicat. Multiplex quidẽ certè, & uaria est cuiusque literæ figura, cuius uarietatem colliges tum ex Clenardo, tum ex elementalibus libellis, qui uulgi manibus quotidie teruntur. Idem de earundem nomine, & potestate facito.

Vocales longæ η, ω, Clenardus pag. 4. v. 1.

Capitalis, & primaria omnium literarum Græcarum diuisio est, ut illas findas in uocales septẽ, & in septemdecim consonantes: uocales deinde subdiuidas in duas longas, η, ω: duas breues, ε, ο: & tres ancipites, α, ι, υ. Longæ sunt quæ semper lõgam efficiunt syllabã, nisi quum terminant dictionem, & sequẽs dictio incipit à uocali. Tũc.n. uocales natura longæ, & diphthongi omnes cõmunem faciunt syllabam. Animaduersione igitur dignum, η, ω, in capite seu initio dictionum,

in medijs item dictionibus, in fine dictionũ sequẽte consonãte, perpetuò lõgas esse. Et si contigerit (vt dixi) illas finire dictionẽ, & sequentem dictionẽ incipere a vocali, tum η, & ω, oẽs prętereà diphthongi tam propriæ, q̃ impropriæ (quæ & suaptè natura longæ sunt, haud secus atq; η, & ω) in carmine reddũtur ancipites. Proinde ante uocalem sitæ poetica licentia sæpissime corripiuntur.

Breues vocales, ε, ο, sunt q̃ semper breuẽ faciũt syllabã, nisi extendatur positione. Fit aũt & Græcis, & Romanis positio, qñ post vocales natura breues (cuiusmodi apud Græcos sunt, ε, & ο,) duæ sub sequuntur cõsonantes, vt ἔρκος, septũ, seu vallũ: ὁρμὴ i. eruptio motus impetus: in quibus ε & ο positione producũtur. Et apud Latinos: *Arma, virumque, &c.* Aut qñ lrã duplex, nẽpe, ζ, ξ, ψ, sequitur: quarũ dupliciũ vna q̃libet æquè pollet, atq; duæ simplices cõsonantes, vt infrà σὺν θεῷ docebimus, inter ipsarum duplicium excutiendã potestatem.

Ancipites, siue cões, α, ι, υ, Græcis dñr δίχρονα φωνήεντα, i. bitẽporeæ vocales, quia duorũ sunt tẽporũ, & ancipitis quãtitatis nũc breuẽ, nũc longã cõstituentes syllabã. Nõ hercule in eadem dictione, sed in quibusdã productæ, in alijs vero corruptæ vsurpantur. Dico itaq; α, ι, υ, non ideo vocari δίχρονα, ꝙ ad cuiusuis arbitrium (vt quidam existimãt) in una eademq; dictione & produci, & corripi queant, sed eo modo δίχρονα esse, quo oẽs vocales apud Latinos: ita ꝙ in hac dictione omnino producantur, in illa corripiantur, ut fusius do-

cebimus

cebimus in nostro Enchiridio ad cognitionem accentuum,& quantitatum syllabarum.

Tu rursũ subdiuidito septẽ vocales in mutabiles,& immutabiles. Mutabiles tres,α,ε,ο:q̃ id noĩs sortitæ sunt, q̃a in capite thematis alicuius verbi cõstitutę in verborũ p̃te. mutantur:nẽpe α,& ε,in η:& ο in ω:eodẽ quoq; modo in primo fut.quorundã verborum sextæ cõiugationis,& in thematib, verborũ in μι,si in sexta fuerint formatiuæ. Quid formatiua litera sit,videbis paulò post.Immutabiles quatuor sunt,η,ι,υ,ω:q̃ si in verborũ thematib, fuerint capitales,seu initiales,in p̃t.nõ mutantur.

Diphthongi propriæ,&c.pag.4.v.6.

Ex simplicib.p̃scriptis vocalibus coalescũt,ac cõflãtur diphthongi duodecim.Quæ diuidunt̃ in proprias diphthõgos,& improprias.Proprię sunt sex,quas disces ex Clen.q̃(vt placet Grãmaticis,) ita dñr, q̃ naturalis pronunciatio illos postulet: quippe q̃ eo quo scribunt̃ modo,p̃ferunt̃,aut certè p̃ferri debẽt.Improprię cõtra sic dñr,q̃ pronũciatio naturalis illas non requirat. Tu eas diuides in ἄφωνυς,& κακοφώνυς.Tres sunt ἄφωνι,ᾳ,ῃ,ῳ: q̃ q̃a scribuntur quidẽ,sed nõ proferuntur p̃terq̃ instar simplicium vocaliũ α,η,ω,sine pũctis subtus,quæ polleant iota,meritò profectò diphthõgi hæ tres ἄφωνοι vocitantur, hoc est,mutæ,seu obmutescentes:tu vnica dictione afonas vocares, si dictio Latina cum Græca cõpositionem reciperet. Dñr.n. quasi ἀνδ τῆς φωνῆς,q̃ voce careãt saltẽ diphthongata,vt sic(docendi gratia)dixerim.Tres reliquæ

ηυ,ϛ,ωυ, ob duriusculam, minusq; aurib. delicatis alioqui lenocinanté ipsarũ vocem, non iniuria κακόφωνοι nuncupant, quasi malesonas Dicas. Dũ.n. vt decet proferuntur, durũ quid aurib. insonãt, & nescio quid (vt ita dixerim) Gottichicũ aurib. iniucundũ, si cum suaui, iucundaq; diphthongorũ propriarũ pronũciatione cõferantur, auditus percipit, vt nos aliàs docuimus, & post hac rursum (si Deus permiserit) nos idẽtidẽ viua voce sumus docturi. Commẽtum planè Grãmaticũ est diphthõgus impropria, pſertim illa, q̃ dr̃ ἄφωνος: ptoinde ad pronũciationem nihil spectat Nã Grãmatici diphthongorum mutationes indicaturi, aut certè in diphthongis, alterius vocalis elisionem, eiuscemodi diphthongos inuenerunt, vt sicubi ex ᾳι fiat ᾳ, aut ῃ, vt non parum sæpe fieri assolet, idq; iota eliso; qd tñ qa in diphthõgo propria erat vocalis subiunctiua: vt vocaliũ neutra in alia transmutatione pereat funditus, solét Græci suppingere iota in trib. illis ᾳ,ῃ,ῳ, q̃ qdẽ ex proprijs confluũt diphthõgis. Atq; adeo id factum esse palàm est, ne ignorarent pueri in illa syllaba diphthõgũ desiderari. Q̃nquidẽ autẽ ostendimus ᾳ, & ῃ ex ᾳι coagmentari, eadem ratione ῳ ex οι fieri dicas, mutata breui præpositiua in propriam longam: iota verò, quæ subiũctiua est, suppingatur. Tres enim, non amplius, mutabiles esse vocales paulò antè diximus, α,ε,ο, quarum, q̃cunq; accidat pmutãda vocalis rõ, α, & ε, mutantur in η, & ο in ω. Cæterũ ut de κακοφώνων quoque compositione aliquid

dica-

dicamus, ηυ modò ex αυ, modò ex ευ fieri, sequentib. exẽplis cõprobat: αὐλίζω, ηὔλιζον: εὔχομαι, ηὐχόμην, mutato ε psilo ex diphthongo ευ in η, idq; Atticè, quũ alioqui ευ sit de classe diphthõgorũ immutabilium, vt suo loco sumus dicturi. At ωυ fit ex υ, mutata breui in proṗriã longã. Reliquũ iã est, vt ῳ ondamus ex ω, & ι constare, atq; hanc sibi cõparare figurã, nimirum vt ι affixum ad latus τοῦ ω suo apice pertingat corpus mediũ ipsius ṗpositiuæ, q̃ est ω, idẽ verò ι longius se explicet deorsum. Quæ figura haud dubiè commodior: tametsi chalcotyporum nõnulli voluerint aliã figurã innouatam sic ῳ, subscripto ι videlicet, perinde atq; in ᾳ, ῃ, ῳ.

Vocales præpositiuæ, α, ε, &c. pag. 4, ver. 10.

Est alia vocalium diuisio propter diphthõgos duntaxat recepta, nempe vt in diphthongorum coagmentatione, & coalescentia, aliæ vocalium sint præpositiuæ, aliæ uerò subiunctiuæ.

Præpositiuæ, q̃ quinq; recẽsẽtur, α, ε, υ, ο, ω, ideò hãc nomenclationem adeptæ sunt; q subiũctiuis ṗpositę diphthõgos faciãt: uel q̃a in diphthongo cõstituẽda subiũctiuis ṗponunt. Subiũctiuę verò quas & postpositiuas uocãt, sic dñr, q in cõsuetudine diphthongorũ prępositiuis subiũgantur: vel quia præpositiuis subiunctæ, aut postpositæ diphthõgos faciunt, ut patet in formulis a Clenardo præscriptis. Suntq; duæ duntaxat subiunctiuæ vocales in diphthõgis, ι & υ. Ex prępositiuis una est, vtpote α, quę diphthõgos proprias cõstituit, αυ, αι, & vnã improptiam ᾳ. Verum enimuero ε solas

propriàs diphthongos parit, ει, ᾳ: ο item proprias propagat, οι, ου: η autem, & ω, diphthongos tantum improprias ηυ, ῃ, ωυ, ῳ. Antiqui.n. (nequid silentio supprimam quod sit operæpretium) aut non sup pingebant prorsus iota in diphthongis, ᾳ, ῃ, ῳ, (quem morem adhuc retin erunt Dores) aut cer tè ea vtebantur figura, quam paulò antè depinxi mus ϥ, hoc videlicet modo pingentes αι, ηι, ωι; sed quia & scriptores, & chalcographi in forma earum depingenda sæpius, ac numero allucinaban tur, diphthõgos plerũq; proprias impropriarum vice depingentes, ob id aliud commentum subijt animos eruditorum: nempe vt punctum exile substerneretur, subiaceret ve corpori ipsius vocalis, alioqui præpositiuæ: quod quidem punctum designaret, siue polleret iota. Verumtamen illud esse prætermittendum videtur minimè, videlicet υ non solum subiunctiuam esse vocalem in diphthõgis, αυ, ευ, ου, ηυ, ωυ: sed etiam præpositi uam in diphthongo impropria ϥ, ϥὸς, μϥα, ἅρπϥα, & in consimilibus: quæ innumera sunt, quæque possis ipse venari tibi, legendo classicos autores. Quandoquidem autẽ non ita multo ante vocales diuisimus in mutabiles, & in immutabiles, eadẽ quoque diuisio in diphthongos proprias non incõcinnè cadit; siquidem earum quędam sunt mu tabiles, vtpote αι, αυ, οι: quædam verò immutabiles, nimirum ει, ᾳ, ε: de quarum & trãsmutatione, & statu agemus pluribus cũ Clenardo suo loco, in tractatione augmenti temporalis verborum.

Mutæ

Mutę { Tenues, π, κ, τ, Mediæ β, γ, δ, Aſpiratę φ, χ, θ, } pagina 4. verſu 19.

Diximus paulò antè cõſonãtes ſecundã conſtituere partẽ gñalis diuiſionis literarum apud Gręcos: quę profectò ſubdiuidẽdæ ſunt ĩ mutas, duplices, liquidas, & in σ : & ſic in ſeptẽ vocalib. nouẽ mutis, tribus duplicib⁹, quatuor liquidis, & σ, habes iuſtum numerũ 24. literarum Græcarum. At ſubdiuidere denuò debes mutas nouem in tres tenues, π, κ, τ: tres medias, β, γ, δ: & tres aſpiratas, φ, χ, θ: quæ duob. modis conſiderantur. Priore modo ſic rectò videlicet ordine, π, κ, τ, β, γ, δ, φ, χ, θ: & hoc modo fermè per ſe, & ſine relatione aliarum ad alias expenduntur. Poſteriore autẽ modo illas cõſideraueris ordine in formula propoſita tranſuerſario, nẽpe à ſummo deorſum, ſic π β φ, κ γ χ, τ δ θ: π & φ extremorum cõtrariorũ rõnem obtineãt, haud ſecus atq; albũ, & nigrum apud Philoſophos. Idẽ de reliquis mutis iudicium, nimirũ vt tenues ſp proprijs opponantur aſpiratis: è cõtrario verò aſpiratæ tenuibus, quia naturam inter ſe cõtrariã ſortiuntur: interijciãt aũt medię, ꝙ mediã quendã rõnẽ, & naturã habeant inter vtraſq; extremas, inter tenues videlicet, & aſpiratas.

Tenues, ideò ſic nuncupantur, ꝙ ſine vllo ſpiritu denſo, ac ſibilãte, proferantur. Aſpiratæ contra, quia cum ſpiritu craſſo, denſo, ſpumoſo, & cũ ſibilo proferuntur. Mediæ autẽ, vt diximus, cum vtriſque extremis ita conſentiunt, vt nec prorſus

ſus ſpiritu careant, nec prorſus ad ſpumoſum fla tum aſpiraturum accedat. Iſthæc aūt mutarū op poſitio inter ſe ideò fit, quia aliæ ī alias ſæpiſſimè migrāt, ut facilè conijcere licet ī deductione alio rū temporum, ex alijs in coniugationib. uerborū. Hic obiter notādum, primum ordinem cōtrario rum primam conſtituere coniugationem, ut πω, βω, φω: & ſecundum ſecūdam, ut κω, γω, χω. tertiū item tertiam, ut τω, δω, θω. Hactenus de mutis.

Duplices, ζ, ξ, ψ: pag. 4. ver. 22.

Duplices idcirco dn̄r, quia duarum uim habēt ſimplicium cōſonantium, in eaſq; non rarò expli cātur, & diſſoluuntur, quū ex illis analogicè cōfi ciantur. Atq; adeò tres ſunt, ζ, ξ, ψ: quarum ζ fit ex σ, uel σδ, & in eas ſæpiſſimè reſoluitur, præſertim apud Dores: ut pro συρίζω, & ὄζω, συρίσδω, et ὄσδω ſcribūt Dores: μάσσω. i. pinſo, inde μάζα, quam La tini uſurpata dictione Græca, maſſam uocant. ξ aūt non tm̄ κσ, ſed & γσ, & χσ valet: ut μύσαξ. i. barba mēti: a quo nomine reſoluto ξ in κσ, atque adeò inter utrunq; collocata uocali ο, fit caſus gi gnēdi, & alij pariter obliqui caſus: ut μύσακος, μύ σακι, &c. θώραξ, θώρακος, & id genus alia. Sed ali quando, ut dixi, in γσ explicatur, eadē ratione ſer uata, quæ in κσ: ut ἅρπαξ, ἅρπαγος. Item in χσ, ut θρὶξ, τριχός. Verum enimuerò ψ, ſeruata prætérea ratione ea, quæ in ſuperioribus, diſſoluitur pleriū que in πσ inſerta uocali, ut inde conſurgat obli quus caſus in nominibus: ut Κύκλωψ, κύκλωπος: ὤψ, ὠπός. Aliquando uerò in βσ, interiecta uocali:

ut Αʹ΄ρα⫝, Αʹ΄ραϐος, φλέ⫝, φλεϐός, & aliqñ ĩ φσ. ut σκί-ρα⫝, σκίραφος, & alia eiuſdem modi plurima.

Liquidæ, ſiue Immutabiles, pag. 4. v. 25.

Quatuor ſunt liquidę Gręcis, λ, μ, ν, ρ: totidem Latinis, & eædem aut ſaltẽ eiuſdẽ poteſtatis, l, m, n, r. Sed Græcis præterea immutabiles uocitãtur, quòd non mutentur, migrentve in alias cõſonantes, neque in declinationibus nominum, (ut à τιτὰν, addendo ος, non mutato ν finali litera recti, fit genitiuus τιτᾶνος: ſic δάμαρ, δάμαρτος) neq; in uerborum coniugationibus, ut ⫝άλλω, μ. ⫝αλῶ. νέμω, μ. νεμῶ: in utroq; tempore λ, & μ immotę manẽt: ſed quemadmodũ præſentis, ita futuri literę ſunt characteriſticæ.

Σ omiſſum à Clenardo.

In conſonãtium ſubdiuiſione omiſit σ Clenardus: idq; fortaſſe induſtria, ꝙ non ſit de claſſibus mutarũ, duplicium, aut liquidarum. Non. n. muta eſt, quia neque tenuis, neq; media, neq; aſpirata. Adhæc non duplex quũ non æquiualeat duabus ſimplicibus conſonantibus. Nec tñ immutabilis, quũ in caſu gignẽdi plerunq; mutetur in τ: δ, θ, ut λέϐις, λέϐιτος, μονὰς, μονάδος, ὄρνις, ὄρνιθος. Proinde σ à quibuſdã μοναδικὸν. i. ſui cuiuſdam iuris, ac ſuę poteſtatis, dr: à quibuſdam uerò ἄσημον. i. ſine nota, & ſigno, ꝙ aliarũ conſonantium notas inuſtas habeat minimè: nẽpe ut uel muta dicatur, uel duplex, uel liquida: ſicuti in grege ouium, cęteris ouib. ſignatis, ſi earũ aliqua nó ſit eodẽ, quo aliæ ſigno inſignita, & notata illa uocatur ὄϊς ἄσημος,

quaſi

quasi nulla signatione signatam ouem dicas.

Accentus tres,&c. pag.5.ver.3.

Accentus à verbo Accino dictus,quod accinat dictioni,quã afficit.Huic nomini rñdet Græca vox προσῳδία,à πρὸς.i.ad:& ᾠδὴ,carmẽ,canticum.Est autẽ accentus pronunciandi rõ syllabę accidẽs. Syllabarum porrò aliæ longę,aliæ breues,& alię ancipites:quę pro rõne q̃titatis suæ acuunt' alię, vel grauant',aliæ verò circunflectũtur. Itaq; tres sunt accentus, Acutus,Grauis,& Circunflexus.

'Acutus sic pingitur,',fitq; ex sinistra parte maiusculæ literæ lambda Λ.

Grauis,`,ex eiusdem parte dextera.

Circũflexus ex vtraq;, Λ, aut sic ⌒,ex superiori parte literæ θ:qui & hoc modo ˜ ornandæ potius scripturæ,quam vllius necessitatis ergô notatur.

Nec tãdũ obiter,Gręcos in assignãdis accentib. solitos esse singularũ dictionũ syllabas præpostero,et retroacto supputare:nimirũ incipiẽtesab vltima,à qua fit progressus ad penultimã,& à penultima ad antepenultimã. Vltra antepenultimã nõ retroagitur accentus, neq; apud Græcos,neq; apud Latinos.At in hoc dissident Latini à Græcis, quod Latini,vt propriũ dictioni cuiq; assignẽt accentũ,penultimæ syllabæ dictionis illius quantitatẽ perpẽdũt: vt quũ dñs penultimã habeat breuem, iõ eius accẽtus in antepenultimam retrahit' syllabã.Dicimus ergo, *Bárbara,pyrámidum,síleat,mirácula, Mímphis:* acuendo in singulis polysyllabis declinabilibus vocibus antepenultimam, pp

penul-

penultimā breuē:quę si longa foret, accentū perpetuò retineret:vt meditáris auena. Verūtamē in dictionib.dissyllabis,siue longa,siue breuis sit penultima,(voco aūt illam penultimam,quę anteit proximè vltimā dictionis cuiuslibet syllabā etiā, si prima sit dictionis vt in disyllabis omnib.) eidē penultimę perpetuo insidebit accētus. Exemplū de longa penultima, vt tégmine fági, línquimus árua,léntus in úmbra.De breui,Déus,áqua,mánus,& reliqua cohors disyllaborū id genus.Solæ aūt indeclinabiles voces apud Latinos accentū in ultima syllaba,accipere possunt:cuiusmodi sunt porrò,ergò,maximè,& similes. Vsus tñ ī omnib. frequētior præualeat. Verū enimuerò ultimę syllabæ quātitas apud Gręcos expēdit,atq; adeò pro ratione q̃titatis vltimę assignatur apud eos accētus,nunc in eadem vltima,nūc in penultima,nūc in antepenultima,ut nos docebimus fusiùs in nr̃o Enchiridio ad notionem accētuum. De locis aūt singulis singulorū accētuum id interim, est pręlibandum acutum utpote in dictionibus,tres sedes sibi uēdicare:ultimā,ut θεός:(ὸς.n.ultima syllaba acuitur)penultimam,ut λόγος,ἥρως: antepenultimā,ut τύπτομεν.παράκλητος. Et uerò solus acutus sua ueluti p̄rogatiua antepenultimæ insidere potest.Siquidem circunflexus duas tm̃ sedes occupat:ultimam,ut ποιῶ:penultimā,ut βοᾶτε.Grauis autē,q̃q̃ intelligitur in quacunq; syllaba dictionis cuiuslibet,quæ neque acuitur, neque circumflectitur: nusquam tamē pingitur nisi demum in

ultima

vltima dictionis syllaba, tũ maximè quũ κατὰ συ-
νέπειαν, in cõsequẽtia verborũ, & continuatione
vocũ inter se, q acutus insidebat vltimæ syllabæ di-
ctionis, alia dictione præeunte in structura oratio-
nis mutat' in grauem, vt passim contingere solet,
Acutus attollit syllabam, q̃ afficit, θεός. Circũ-
flexus tardat, vt βοῶμεν. Grauis verò est æqualis pro-
nũciationis tractus, cõisq; tenor his syllabis, quæ
nec acutitonæ sunt, nec inflexæ, vt φιλοσοφίας. solũ
iota acuitur, reliquæ syllabæ graues sunt: &, vt do-
cet Demetrius, καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγιγνώσκοντας, i.
legunt' seruata æqualitate pronũciationis. Et q̃a
deforme fortasse fuerit tot apices singulis inscri-
bere syllabis, iõ suis partib. fungens nusq̃ grauis,
nisi loco acuti, in solis (vt dixi) vltimis syllabis, id-
que in cõtextu orõnis, vt Θεὸς ἡμῶν. i. Deus noster.
Illud præterea adijciendum ad extremum vi-
detur, dictionem acutitonam, per se positam, hoc
est, citra complexum orationis, aut etiam in clau-
sula collocatã, quippe quæ terminet sententiam,
acutum perpetuò retinere accentum; nec conuer-
tere acutum in grauem, nisi in oratione perpe-
tua continuetur cum sequentibus alijs dictioni-
bus, sic, ἐστὶν ἀνὴρ καλὸς, κ' ἀγαθὸς: quũ alioqui, &
ἀνήρ, & καλός, & ἀγαθός vltimas syllabas suaptè
natura acuant. Hunc aũt in modum accentus di-
uidas licet, vt dicas accentuum alios dictionum
esse, alios verò syllabarum. Duo sunt accentus di-
ctionum, acutus videlicet, & circumflexus: quo-
rum alterutro quælibet apud Græcos dictio insi-
gnitur

gnitur. Cæterum grauis dr syllabicus, quia in omni syllaba esse intelligitur, quæ neq; acuitur, neq; circūflectitur. Enimuero qui accentus quibusq; dictionib. debeātur, aperiemus quam poterimus luculentissimè in nostro libello de accentibus.

Spiritus duo, Asper, &c. pag. 5. v. 3.

Duo sunt apud Græcos spiritus: asper, siue densus, qui pfixus lrīs maiusculis sic ⊢ pingit, vt ī parte sinistra lræ H ita cōcinnat. Minusculis aut præpositus, sic ʽ, vt pars sit media circuli integri, ac veluti semilunium, cuius cornua explicentur in dexterā: pars vero gibba, & circūferentia in sinistrā: vt ὅμηρος, ἅρματα. Tenuis, siue lenis, cū maiusculis lrīs vocalib. fit ex dextera parte vocalis H, hoc modo ⊣: cum minusculis aūt, sic ʼ, vt sit pars altera circuli integri, aut semilunij cui9 cornua ad sinistrā: circūferentia vero cū gibba parte ad dexterā vergāt: vt ἄνθρωπος, ἀνθηρός. Hactenus exēplis cōprobatū, notas spirituum supra vocales initiales dictionū collocari. Oīs. n. dictio incipiēs à vocali, vel aspirat, vt ἕτερος: vel tenuat, vt ἀλήθεια. Vt aūt in trāsitu nōnihil de pnūciatione quoq; spirituū dicamus, quę haud dubiè silētio ptereunda minimè vr, aīaduertas licet spiritū asperū Græcorum cum suis uocalib. haud secus pferri, atq; ה he literā Hebræorum cū pūctis uocalibus: aut apud Latinos h, q̄ dūtaxat est aspirōnis nota præfixa uocalibus, ut ha, he, hi, ho, hu. Ecōtrario uerò spiritus tenuis Græcorum profertur, ut aleph Hebræorū cum suis motionibus, sine ullo uidelicet spiritu,

flatu've

ſtatu've dēſo,atq; adeò hæſitāte,vt in n *be* in gutture.Vel dicas,tenuē ſpiritū Græcorū proferri eo modo,quo Latini vocales ſuas ſine *b* nota aſpirationis pronūciāt, vt a,e,i,o,u.Nec te male habeat ſtudioſe lector , ꝙ ſinā te hoc loco ambiguū vtro ſpū inſignire vocalē dictionis initialem debeas,ſi tibi calamo ſit admouēda manus. Nō.n.pn̄tis eſt inſtituti atq; operis,ſpirituū regulas tradere(notas,& pronunciationē dūtaxat edere hoc loco in aīo eſt)quia maius ꝑfectò otiū poſtulauerit,q̄ q̄d nobis ī pn̄tia cōtigit.Proinde tu interim,dū mai' nāciſcamur,quo eas peculiari aliquo libello perſtringamus, ipſe multa frequētiq; eximiorū autorū lectione venabere,vt eorū ſpirituum vſum tibi cōpares. Vſus.n.oīum artiū magiſter rectè cōparatus,eas,quas expetis ſpirituum regulas abūdè ſatis ſuggeret. *Conſonans ρ,pag.5.v.12.*

ρ, & υ in principijs omniū dictionū perpetuò aſpirantur,hoc eſt,notant' ſpiritu aſpero, vt ῥώμη ῥιπτέω:ὑιός.ὗς.Quod ſi ρ in medijs dictōn:b. geminetur,prius ρ tenui ſpiritu ſignat',ne ſyllaba illa deſinat in literā aſpiratā:(nulla.n.apud Græcos ſyllaba in aſpiratā deſinit) ρ uero poſterius,q̄a initiū eſt nouæ ſyllabæ, idcirco perinde,atq; in principio dictionis aſpiratur:vt παῤῥησία, i.dicēdi libertas,atq; licentia. At ρ ſimplex unicū've, in medio dictionis corpore neutro duorū ſpirituū ſignari dēt. Quū aūt dixerim nullā apud Græcos ſyllabā deſinere in literam aſpiratā, argutulus aliquis legis huiuſce ꝑuaricator conabitur fortaſſe euertere hanc

re hāc nr̄am ſnīam, atq; ōndere eius qđ dixim⁹ cō trarium: Cui hoc vnū uelim rñſum, Si contigerit duas reperiri aſpiratas in media dictione, ut in ἄφθονος, utrāq; aſpiratā cōiunctim pertinere ad ſe quētē uocalē, Id quod cōpoſitiones plerunq; indicāt: nā in ἄφθονος, α priuās eſt, ꝑ ἀνὰ: (unde ſeorſum proferri dēt, & nō ſequēte aſpiratā) φθόνος uerò itē ſeparatim: ex q̄bus cōponitur ἄφθονος, i. ἀνὰ τοῦ φθόνου, ſine inuidia, ſeu inuidia catens. Idē iudicium de reliquis etiā in appoſitione, ut νύχθ᾽ ὅλην.

Apoſtrophos nota eſt. &c. pag. 5. v. 16.

Ἀπόστροφος, ab ἀπὸ, & à στρέφω, uerto: unde ἀπόστροφος, auerſio. Nota eſt detritæ, ſeu eliſæ, & reiectæ uocalis à fine dictionis Auerſionis. n. nota ponitˀ ſupra locū ablatæ uocalis à fine dictionis pp initialē, capitalēq; uocalē ſequentis dictionis: ut ἐπ᾽ ἐμέ, pro ἐπὶ ἐμέ. Solēt aūt hoc pacto elidi quatuor uocales, quarum in locū apoſtrophi nota ſufficitˀ α, ε, ι, ο, & duæ diphthōgi apud Poetas, αι, οι. Eliditˀ & η per apoſtrophum licētia poetica apud Homerum in catalogo nauiū: ubi in exēplari Aldino ſic habet, Τληπόλεμος δ᾽ ἐπεὶ οὖν τράφ᾽ ἐνὶ μεγάρῳ, εὖ τυκτῷ. i. Tlepolemus autem poſteaq̄ educatus eſt in palatio affabrefacto. In quo uerſu τράφ᾽ pro ἐτράφη poſitum eſt, ut docet uetus interpres Græcus. Notam autē apoſtrophi ſic ᾽ deſcribas, depingaſque oportet, ut ſit dextra pars circuli ad ultimam conſonantem appoſita, qua oſtēditur parti orationis deeſſe ultimam uocalem. Ex hac autem apoſtrophi deſcriptione conſtat eam tenuis ſpiraculi figuram

guram habere. Verum in hoc differunt, q signũ spiritus tenuis, in principijs dictionum a uocalibus incæptarũ ponitur: apostrophi uero nota insidet literæ finali, index utiq;(ut dixi) uocalis, uel diphthongi in calce reuulsæ, ut ἀρ' ἔτως.

Quæ si aspiretur, &c. pag. 5. v. 18.

Notabis hoc loco mutam tenuẽ π, κ, τ, & in cõpositione, & in appositione manere tenuem, nec cõuerti in ꝓpriã aspiratã ante uocalẽ capitalẽ sequẽtis dictionis affectam spiritu tenui. In appositione, ut πάντ' ἔλεγον: ĩ cõpositione, ut κατάρατος. Quòd si uocalis sequẽs aspiret, tenuis muta finalis præcedẽtis dictionis migrabit in ꝓpriã aspiratã, φ, χ, θ: quia oĩs tenuis muta ꝑpetuò cõcipit aspirõnẽ sequẽtis uocalis, ut νύχθ' ὅλην. Et quia appositio est, non cõpositio, ipsa uocalis sequẽs suam ẽt retinet aspirationẽ, quã in cõpositione perderet, seu abijceret, vt ĩ καθάπτομαι, ἀφαιροῦμαι, & sĩbus.

Ὑφὲν. i. subunio, nota est, qua utimur, quũ duas dictiones natura diuisas cõiũgim⁹; ut ὅπωσ-οῦν: uel malè diuisas cõiungit, hoc modo, Pauca in conuiuio lo-quere: uel cõspicit-ur sus, conspicitur sus.

Ὑποδιαστολὴ, i. subdistinctio, est nota, qua non cohærẽtia discernuntur: uel distinctio est, quæ syllabas malè cohærẽtes separat, sic, τό, τε, ὅ, τι. aliud enim significat τότε, & ὅτι.

Latini inter declinandum, &c. pag. 6. v. 17.

Ἄρθρον Græci articulum uocant, & (ut autor est Moschopulus) deducitur ab ἀρτάω, quod est coapto, compingo, & cohærere facio: quod hoc

articulo mẽbra oronis coaptent,cohæreant inter se,& cõpingãtur:noĩum præterea,& casus,& genera dignoscantur. Minutissima quidẽ certè oronis particula est articulus,sed eiusmodi,ut si eam tollas,nihil aptum,nihil integrũ, nihil sonaueris decens. Quemadmodũ.n. hæc corporis nr̃i moles articulis roborãt,uegetat, & cõpingitur:sic articulis oronis partes alioqui dissitæ, & discriminatę,cõpĩgunt. Idioma aũt Romanũ articulos ignorat:quippe qđ ne uoce quidẽ ulla Grecorũ articulum exprimere,ac reddere queat. Cæterũ, ꝙ Grãmatici Latini noĩum declinandorũ casib. præfixerunt. Hic,hæc,hoc,id nec dubiè docẽdi gratia fecerũt,nõ ꝙ Latinus sermo illos hr̃et articulos. Gallicus sermo articulos ẽt hẽt: atq; adeo Græcanici articuli vim exactè noueris ex idiomate Gallicano:ut si Grecus dixerit, ἡ ἐσθὴς τοῦ Πέτρου, Gallus suo idiomate sic reddet, *la robbe de Pierre*. Romanus uerò,uestis Petri,sine expressione articulorũ; & Græcanicorum, & Gallicanorum a superiore oratione Græca exime articulos ἡ,& τοῦ,nihil decẽtius sonabis, q̃ si dicas Gallicè *robbe Pierre*, sine articulis *la*,& *de*:id qđ ineptum prorsus apud Gallos fuerit. Nõ perpetuò tñ emphatica erit apud Græcos particula articulus:sed aliqñ addetur,aliqñ uero detrahetur,uenustandæ orationis grã. Vt aũt res ponatur ab oculos,dicemus articulos Gallorũ a nonnullis notas casuũ non omnino ineptè appellari. Eas autẽ docendi grã sic proponemus. Articulus masculeus, singul. apud Græcos est ὁ

qui à Gallis exprimit hac voce *le*: vt ὁ *δεσπότης*, *le seigneur*. Fœminĕus artic. ἡ Græcè, *la* Gallicè; ut ἡ *δέσποινα*, *la dame*, & in numero multitudinis vtriusq; gn̄is dicimus Gallicè *les*: vt οἱ *δεσπόται*, *les seigneurs*, αἱ *δέσποιναι*, *les dames*. Galli cū Hebræis carēt articulo neutrius generis: sed pro eo vtriq; vsurpant masculeum. Articuli aūt Gallorum exprimentes articulos casus gignendi Græcorū, habita tn̄ rōne gn̄is, & numeri sunt, *de*, *du*, *des*. Dandi casus, *a*, *au*, *aux*, & sic deinceps. Enimuerò eadem ferme in oībus est Gallis cū Græcis, & constructio, & loquēdi ratio. Proinde vtranq; alteram vtpote cum altera, conferas, vt ex energia vnius, alterius vires non ægrè agnoscas. Musa quidem certè Romana, quanquam apud se superba, & elegans, tn̄ non perinde facilè cum Græca conferri potest.

Prima est in ας masculinorum, &c. pag. 7. v. 5.

In ea fuit hæresi Clenardus, vt quorūdam neotericorum opinionē sequutus, putauerit quædam noīa in ης primæ declin. esse cōis gn̄is. Ego verò frequētiorē vsum iugiter approbans facilius subscripserim opinioni Theodori Gazæ, & Demetrij Chalcōdilæ, aliorumq; priscorum, ac primariæ classis Grammaticorum, qui oīa primæ decli. noīa, siue simplicia sunt, siue composita, siue deriuata, sub vtraque terminatione, ας videlicet, & ης masculea esse censent, vt oīa scdæ sunt fœminea. Quòd si a nominib⁹ primæ fœminea deducere velis tu illa ex prima, q̄ propria masculinorum tm̄, deriuabis vel in secundam, uel in quintam, prout

nomini

nominí congruet magis,& quadrabit vel secunda,vel quinta: ut ὁ δικαστὴς ȣ, ἡ δικάστρια, τῆς δικαστρίας: ὁ ψάλτης ȣ, ἡ ψάλτρια ίας: ὁ πολίτης ȣ, ἡ πολίτις πολίτιδος: ὁ δεσπότης ȣ, ἡ δεσπότις ότιδος, & δέσποινα οίνης: παρακοίτης ȣ, ἡ παράκοιτις παρακοίτιος. Tu idem de reliquis iudicato,atque obseruato legẽdis autoribus nominatissimis.

Dualia & pluralia,&c.pag.7.v.18.

Articulus fœmineus dualis numeri est τὰ, ταῖν: pluralis, αἱ, τῶν, &c. Vbicunq; hẽt τ literã capitalẽ,aut supra vocalẽ initialem spiritũ asperũ:tu inde vtrũq; detrahito: habebis singulas καταλήξεις singulorũ casuum dualis, & plur. numeri noĩum oĩum primæ inflexionis.Qñ ergo dicit Clenard. Conueniunt cũ articulo,nõ pñt cũ eo nisi terminatione tm̃ conuenire. Iam verò oculos deflecte in elenchũ declin. in quo ab autore præscribitur tibi formula inflectendorũ per singulos,& numeros,& casus noĩum oĩum huiusce classis primæ.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum,&c.pag.8.v.9.

Quæ noĩa secundę inflexionis desinũt in α,illa formant genitiuos,mutato α in ης, ut μῦσα, μῦσης. Excipe inde hñtia δ, θ, ρ, aut uocalem ,diphthongum've pro lr̃is characteristicis; qa eiusmodi oĩa retinent α finalẽ recti in obliquis omnib.immutabilẽ,ut μαῖα, μαίας, ᾳ, αν. Reliqua exẽpla repetas ex Clenardo. Siquidẽ aũt dictio oĩs apud Gręcos suã hẽt characteristicã.i. formatiuã, figuratiuam've. Nec dubiè illã uoco characteristicam dictionis literã,siue uocalẽ,siue consonantẽ,quęcunq; proxi

mè anteit vocalem illius dictionis finalem.

A præterea purum vocat Clenardus, q̧ vel vocalē, vel diphthongū ante se hēt pro figuratiua. Quia omnis litera, imò & syllaba, apud Græcos pura dicetur, quæ habuerit ante se vel uocalē sim simplicem vel diphthongum pro characteristica. Quod si habet consonantem, dicetur impura.

Dualia & pluralia, &c. pag. 8. v. 19.

Neutra tertiæ in duali, & plurali sequuntur terminationem articuli neutrius generis eiusdē numeri. Masculea aūtē, fœminina, & cōia sequuntur terminationem articuli masculei inter declinandum. Et ex tertia Græcorum declinatione fluxit secunda Latinorū. Tu iā perpende elenchum formularum declin. tertiæ ab autore tibi propositū.

Quarta declin. Atticorum, &c. pag. 9. v. 7.

Non soli Attici, sed & Dores nomina in hac quarta declin. inflectunt, quam ex tertia (in qua lingua cōi declinantur) in hanc quartam, quæ ipsorum est propria deriuant, conuertentes vbiq; ο tertiæ in ω, ut ex tertia conficetur quarta. Reliquas mutationes diphthongorum οι, ου. & neutrorū pluralium in ω, ex α tertiæ, discito ex Clenardo.

Quintæ declin. imparisyl. pag. 9. v. 21.

Quū uariæ sint terminationes nominū quintæ decl. ex illis haud dubiè numerosis gtīuus, alioqui supra rectū excrescēs, in ος, perpetuo desinit. Vbi aūt genitiuū ex nominatiuo formaueris, eiusdē genitiui lrām figuratiuā ppēditio, q̄a q̄ litera characteristica est genitiui singularis, eadē perdurabit

figu-

figuratiua in reliquis deinceps casibus, cuiuscun que sint generis nomina, & numeri, prꝗterquam in datiuo plurali, in σι, vel actu, vel potẽtia perpe tuò desinẽte. Cęterum ex hac quinta Græcorum facta est tertia Latinorum.

Quod si tum penult. pag. 15. uer. 15.

Quãta est penultima datiui singul. nominum quintæ inflexionis, tanta esse quantitate debet, & datiui pluralis penultima. Nam si longã penultimã siue natura, siue positione habuerit singul. datiuus, penultimã quoq; extẽdet datiuus pluralis, eo quo docet modo Clenar. in hñtibus, δ, θ, ν, τ. pro indicib. datiui singularis, in eoq; positionem facientibus. At breuis penultima singul. datiui, breuis quoq; manebit in plurali datiuo, qui tamẽ semper à suo singulari, eo, quo docet modò Clenardus, formatur. Exempla liquidò cõstant ex verbis ipsius autoris: tu ex eo illa expiscare.

Illa in ηρ, quæ syncop. pag. 15. uer. 22.

Noĩa in ηρ, quæ inter declinãdum syncopẽ pa tiuntur, à datiuo sing. syncopẽ passo datiuũ plur. posito σ ante ι, formant: sed ad vitandum κακοφωνίαν, quę fit ex concursu tot consonantium malè, duriterque inter se cohærentium, interseritur α. exempla id probantia reperies plurima apud Clenardum: quæ ex eo ipse in tuũ vsum depromito.

Atque hæ quidem decl. pag. 15. uer. 26.

Decem sunt apud Græcos nominum declinationes, quæ diuiduntur in quinque declinationes nominum simplicium, hoc est, simplici formula,

& sine vlla cõtractione declinatorũ, & in quinq; cõtractorũ noĩum inflexiones. Intelligas tñ oportet, quinq; ordines cõtractorum ortum ducere à quinta simpliciũ inflexione formãte genitiuũ in ος purũ, & reliquos itẽ casus in terminationẽ purã. Contracta noĩa sunt ea, q̃ vel synæresin, vel crasin patiunť: & ob id à Gręcis illa ἐμπαθῆ, hoc est, passa, seu affecta vocitantur: alia verò, q̃ vtpote superius tradita sunt, & ἁπλᾶ, & ἀπαθῆ. i. simplicia & impassa, nominãtur. Et, vt quod res est summatim dicam, nulla neq; noĩa, neq; verba dñr cõtracta, nisi quatenus passa sunt, vel crasin, uel sinæresin: ita ut in nominib. voces oẽs in contractæ sint planè quintę simpliciũ nominum declinationis: vbi verò receperunt cõtractionem, tum fiunt alicuius classis cõtractorum nominum. Idem de verbis iudicium, ut suo loco fusius aperiemus.

Est autem synæresis, duarum uocalium seruatarum in unam diphthongum contractio, & coalescentia: ut quum ει in ει, οι in οι, αι in ᾳ contrahuntur, ut ὄρεϊ ὄρει, λιτοϊ λητοῖ, γήραϊ γήρᾳ Etymon autem sic habet, vt deducas à σὺν, cum: & αἱρέω, & per crasin αἱρῶ, capio, traho.

Crasis uero est duarum uocaliũ, uel uocalis, & diphthõgi mutatarum, in unã uocalem, uel diphthongum, commistio: ut in his, ἀληθέος, ἀληθοῦς: ἀληθέα, ἀληθῆ: ἀληθέοιν, ἀληθοῖν, in quibus εο in ου, & εα in η, & εοι in οι miscentur, & contẽperantur. Dicitur autem crasis à uerbo κεράννυμι, cuius preteritum actiuum est κέκρακα, per syncopen, pro κεκέρα-

κέρακα: vnde passiuũ κέκραμαι, à cuius scda perso na, videlicet κέκρασαι, fit verbale κρᾶσις, i. mistio, cõmistio, temperatura, vel temperamentum. κεράννυμι, et κεραννύω significat misceo, & tempero.

Animaduertes porrò omnem synæresin, & cra sin fieri perpetuò, vel ex duabus vocalibus breuiuibus in longã, vel vocalẽ, vel diphthõgum: vel ex breui, & longa, & semper in lõgam. Quod si con tingat longam precedere breuem, nulla inde fiet cõtractio, nisi rarissimè apud Poetas, vt nos fusius in nostro Enchiridio ad notionem accẽtuum, & quantitatis syllabarum. Tu reliqua exempla tibi deprome ex Clenardo. Fuerit enim non difficile, præsertim industrio, & ingenuè nato.

Prima decl. &c. pag. 16. ver. 14.

Tres sunt terminationes (quas Græci καταλήξεις vocãt) noĩum oĩum primę Classis cõtractorũ: nẽpe ης, ες, & ος. Notabis tñ in transitu, neutra in ες deduci a cõibus in ης atq; adeò huiusce inflexionis nomina omnia habere, ε pro characteristica, seu indice litera obliquorum casuum, ex qua vocali ε, & sequente, vel vocali, vel diphthongo, con tractionẽ fieri, eo quo tibi pscripsit modo Clen. in formula cõtractionum nominum primę inflexionis. Ad hæc, nomina, quæ in omnib. casib. con trahuntur, ὁλοπαθῆ à Græcis dñr, à nomine ὅλος totus, & πάθος; affectus, passio, ꝙ tot. sint affecta: nempe in oĩbus casibus contractionem recipiãt, vt Ἡρακλέης, ἡρακλῆς : ἡρακλέεος ἡρακλέους : & ita deinceps. Quæ verò non in omnib. sed in multis

duntaxát contrahunt,à Gręcis πολυπαθῆ vocantur,à πολὺ,multũ,& πάθος,affectio: q̃ in multis, nec tñ in oĩbus,casib.affecta sint cõtractione: ut Δημοσθένης,Δημοσθένεος, εος, & ita deinceps: in quo noĩatiuus,& vocatiuus singulares nõ cõtrahunt. Idẽ iudicium de reliquis id genus.Sed reperiunt nonnulla in secunda potissimũ declinatione, itẽ in tertia,& quarta:quæ quia in paucis casibus patiuntur contractionem, vocatur propterea ὀλιγοπαθῆ. ὀλίγος enim est paucús : πάθος uero passio, quasi paucipassa,aut paucipatientia dicas.

Secunda declinatio,pag.17.v.12.

Secũda cõtractorũ declinatio habet pro indice,seu formatiua obliquorum casuum breue ι,ex quo,& vocali sequente semper fit contractio in ι longũ,omnis n.syllaba contracta longa est naturã. Quod si proprietate linguæ Ionicæ verteris ι in ε,eandem cum prima contractionẽ recipiet;sed in illis duntaxat casibus,in quib.hęc secunda cõtractionem admittit.Est enim de classe ὀλιγοπαθῶν,idest, paucipassorum.

Quinta declinatio,&c. pag.18.v.23.

In hac decl.duæ dũtaxat cõtractiones recipiũtur,nẽpe in α longum, & in ω, fit. n.ex uoce cõis linguæ vox Ionica, reuulso τ,lr̃a characteristica. Deinde ex voce Ionica,vtpote hiulca cõflatur cõtractio,quę propria est Atticorum.Et quia in hac declin.α breue,litera est characteristica vocis Ionicæ,ex qua consurgit Attica contractio,si aut ι, aut ε sequatur figuratiuam α,semper in α fiet cõtra-

tractio:subscripto tamē iota, si α fiat ex αι Quod si præcedat α,& sequatur ω,aut ο,siue solum,siue in diphthongo.semper fit contractio in ω,subscri pto tamen ι,si fiat ex ωι;sic ῳ.

In uerborum coniugatione,&c. pag.19.v.9.

Διαθέσεις (i.dispositiones)verborum,formulæ, videlicet coniugādi, ac figuræ tres sunt in verbis barytonis,& circumflexis: nempe ω actiuorū,μαι passiuorū,μαι mediorum.ω dispositio actiua est, i. quædā coniugandi formula, qua per oēs modos, oīa tpa,& oēs personas facilis notio est,quę termi natio actiua sit:vt γράφω,γράφεις, γράφει, γράφετε, γέγραφα,dispositionis actiuę sunt,quia ex ω dedu cūtur.De passiuorū,& mediorum dispositione iti dē est iudicandū.Appellatione dispositionū. Demetrius τὰ γένη(i.genera)verborū intelligit. Sed ex hac nostra diuisione dispositionū, si dispositio pro genere sumatur,palàm est aliā esse rōnē gene rum apud Latinos,& aliam apud Gręcos.Genera Latina verbi significationem explicāt.Græca vero pro dispositionib.sumpta ductū, siue filū cōiu gationis indicant.Quod si Gręcorū genera nō ꝓ dispositionib.sumas,sed Latinorū more illa,quatenus verbi sigñationē explicāt cōsideres, multo plura,nec dubiè verborum genera apud Græcos reperies,quā apud Latinos:ut ex altera hac diuisione patebit hoc modo: γένος ἐνεργητικὸν,i genus actiuus,vt τύπτω,verbero: παθητικὸν, i passiuū, vt τύπτομαι,verberor,οὐδέτερον, i.neutrū , ut ὑγιαίνω, idest valeo, ζῶ, viuo, κοινὸν, ἤτ' οὖν μέσον, idest cōe, siue

siue medium, vt βιάζομαι, i. cōpello, vel cōpellor: cogo, vel cogor: violo, vel violor. Per se actiuum, siue deponēs. Grecè αὐτοενεργητικὸν, ἢ ἀποθετικὸν, vt μάχομαι, i. pugno: αὐτοπαθητικὸν, i. per se passiuū, vt πάσχω patior: ὁλοενεργητικὸν. i. omnino actiuum, in verbis neutris, vt ἀναβαίνω, i. conscendo. Et αὐτοκαὶ ἕτερον, i per se neutrum, ut πλουτῶ, i. dite sco: oīno passiuum, plusquā medium, seu plusquā cōe: de quibus omnibus latissimè se expandit diuisio tum apud Gazam, tum apud Demetrium.

Quinta in λω, μω, νω, ρω, &c. pag. 20. v. 14.

Quinta coniugatio habet quatuor liquidas, siue immutabiles, λ, μ, ν, ρ, characteristicas pręsētis, & futuri, quæ manent in alijs quoq; temporibus. Non igitur figuratiuæ, sed ante ipsorum temporum figuratiuas: vt ψάλλω, futurū ψαλῶ, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, ἐψάλθην. Meritò proinde immutabiles dñr, quia non mutantur in alias consonantes, sed eędem perpetuò retinentur: vel ita reijciuntur, vt nulla alia consonans, in ipsarum locū sufficiat, in alijs coniugationibus secus, siquidē indices thematis verborum primæ cōiugationis, π, β, φ, in futuro migrant in ψ: pręteritum verò assumit φ, pro indice. In alijs verò coniugationib. perinde sola quinta excepta. Notio, quādocunq; est σ figuratiua futuri, κ est index præteriti perfecti, vt ᾄδω, ᾄσω, ᾖκα: φράζω, φράσω, πέφρακα: ἀκούω, ἀκούσω, ἤκουκα. At in quinta coniugatione (dicet aliquis) præteritum in κα desinit, nec tamen futurum in σω. Cui respondendum, non immeritò prorsus

ſus præt.quintæ ſibi reſeruaſſe κ pro indice. ſiqui dẽ proprietate duarũ linguarum, Aeolicæ uideli cet,& Doricæ,futurum in uerbis omnib. quintæ in σω deſinit,retenta tamen ante σω figuratiua uo cis linguę cõmunis: ut ψάλλω,futurum cõmune, ψαλῶ, Doricum,& Aeolicum ψάλσω,ſic σπείρω, σπερῶ,σπέρσω:νέμω,νεμῶ,νέμσω:& ita in reliquis.

Præſens ſingulare τύπτω,pag.22.v.7.

Pręſens,quod modo fit ſignificat,ut λέγω,ideſt loquor. A Græcis uocatur ἐνεστὼς χρόνος, i.inſtans tempus. ab ἐν,in, & ἵστημι, ſto: ſignificat enim id quod adeſt,quodq; præſens eſt. Quippe actum ip ſum exiſtere,& nondum deſijſſe indicat.

Imperfectum,&c.pag.22.ver.14.

Pręt.imperf à Gręcis παρατατικὸς χρόνος dicit, i.extenſiuum tps,extenſo utpote tpe in rem, quæ agebatur nondum perfectã.Nõnulli Grammaticorum inchoatiuũ modũ nominãt:quia id quod agitur,partim quidem præteriiſſe,ſed adhuc pendere,& quaſi extenſum eſſe, ſignificat à παρατείνω,ideſt extendo:ut Quum tu rideres,plorabam.

Datiuis pluralibus,&c.pag. 22.ver.17.

Ex uerbis autoris tibi oſtenditur duntaxat linguę communis appẽdix.Et uerò lingua Attica fit eadem, etiam ante conſonãtem ſequentis dictionis capitalem,ut τύπτουσιν τοῦτον. Tu ergo eũ canonem ſic colligas, Datiuis pluralibus in ι deſinẽti bus, tertijs item perſonis quorunc[illegible]q; uerborũ aut in ε,aut in ι finitis, communes quidem ν appẽdicem addere conſuerunt ſequente dictione, quę

inci

incipiat à vocali. Attici verò, ét sequente consonãte: Iones nunq̃, quippe qui & dictionib. & omnibus quantúuis hiulcis gaudent, aut certè in prędictis casibus, & personis, vel ε per apostrophũ elidere solent. Et qa in mentionẽ apostrophi denuo incidimus, supplenda hoc loco sunt à nobis illa, q̃ de proprietate apostrophi incogitãter omisimus, quũ de apostropho ageremus: nẽpe oẽm vocalẽ, quæ elidatur per apostrophum, breuem esse, ét si de classe bitemporearũ sit. Quod si sint diphthongi αι, & οι, quæ natura sunt longę, & in fine dictionum ante vocalem sequentis dictionis capitalem, ancipites: in ratione tñ apostrophi, perinde atq; in ratione assignandorum accentuum, pro breuibus habentur: & proinde apud Poetas potissimũ per apostrophum frequentissimè eliduntur.

Diphthongi mutabiles, &c. pag. 23. v. 9.

Α, & ο, pposítiuæ vocales in diphthongis mutabilibus, αι, αυ, οι, nihil minus mutabiles sunt, ac quũ citra cõplexum diphthongi comperiuntur. Nã α in η, ο verò in ω proprias, vtpote lõgas, commutantur, subiũctiua vero ι illis suppingitur. At in diphthõgis immutabilibus nulla fiet neq; præpositiuæ, neque subiunctiuę vocalis mutatio: nisi aliquando apud Atticos, qui ex diphthongis ἀ, & ει, conuertunt ε prępositiuam diphthongi in η, vt ᾄνομαι, ηὐχόμην, εἴδειν ᾔδειν noueram: plusquãperfectum medium à themate εἴδω. In η autem iota subditur, quod illi est perpetuum, quando subiunctiua est in diphthongo propria, si ex pro-

pria

pria conflaueris impropriam:υ non item.

Perfectum, τέτυφα, &c. pag. 22. v. 24.

Παρακείμενος χρόνος, i adiacens tps, q̃ vulgo Latinorum p̃teritum perfectũ dr̃, prorsum absolutã actionem designat. Et Græcis adiacẽs tempus dr̃, quia qđ iam primum factum est significat: à παρὰ ad, iuxta, & κεῖμαι, iaceo, vnde compositum παράκειμαι, adiaceo παρακείμενος, adiacens. Totũ n (vt dixi) actum exactum esse significat, sed paulò antè, ita vt instãti, seu præsenti adiaceat: vnde quia tẽdus signat p̃teritum, sed limitatum, & circumscriptum, ideo ab aoristo differt, vt aperiã suo loco.

Quod ad primam (syllabam) attinet, pag. 24. v. 3.

Quæcunq; uerba uocales hñt, diphthongosq; tam mutabiles, q̃ immutabiles thematis initiales; q̃cunq; item à cõsonãtib. incepta, in principio imperfecti habẽt ε augmẽtum syllabicum positione longũ, ea idem initium habẽt in omnib. præt. nẽpe præterito imperfecto, perfecto, plusquã perfecto, & duobus aoristis: ut ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, ἠνύκειν, ἤνυσα, ἤνυν. sic σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν, ἔσπειρα, ἔσπαρον: eodẽ modo id genus reliqua omnia, q̃ sunt innumera: quæq; tua ipsius diligentia tibi uenaberis, in perlegendis magnis autoribus.

At dissyllaba quintæ, &c. pag. 64. v. 3.

Ab hac lege exorbitant verba dissyllaba quintæ coniugationis, habẽtia μ pro indice tũ præsentis tum futuri: siquidem non mutant ι futuri penultimam in α in præterito, sed formant præteritum, præteriti've penultimam instar uerborum

sextæ

sextæ coniugationis barytonorũ,aut certè primę cõtractorũ. Ac si νεμέω,vel per crasin νεμῶ, pro νέμω barytono vsitato diceres:vnde futurũ foret νεμήσω:vertẽdo σω in κα,p̃fixoq; augmẽto,ex futuro formaueris præt.νενέμηκα vsitatissimum, & nõ νενάμηκα. Quod quidẽ præter. format paulò post Clenardus ascito η ad μ,per epenthesim videlicet vocalis η.Tu vtramq; rõnem expende, vt collatione vtriusq;,& autoris,& meã intelligas mentem.

Plusquam perfectum ἐτετύφειν,&c.pag.25.v.4.

Plusquam perfectum vocatur Grecis ὑπερσυντελικὸς χρόνος;idest plusquam perfectum tempus. Eius vsus est Grecis,qui & Latinis ab ὑπὲρ,suprà, σύν,cum,& τελέω,finio,percipio:quòd finitum esse actum,& multo antè,significet.

In fronte aßumitur ε, &c.pag.25.v.7.

Quę habẽt ε(incrementum syllabicum)breue in fronte imperfecti, quomodo ad præteritũ vsq; plusquam perf.crescant in principio tu sic perpẽdito:τύπτω,pręsens dissyllabum est:ἔτυπτον imperfectum trissyllabum.τέτυφα perf. trissyllabũ crescit vna duntaxat litera,quę ex initio thematis repetitur supra augmentum syllabicum, si ipsum quidem fuerit breue,ad cõstitutionem primæ syllabæ præt.perfecti τέτυφα:quod quia incipit à cõsonãte,plusquam perfectum assumit denuo ε,incremẽtum alterum syllabicum,sic ἐτετύφειν. De reliquis idem iudicium. Notabis tamẽ,plusquã perfectum aliquando contentum esse augmento præteriti perfecti,vt docebitur aliás.

Aori-

Aoristus primus ἔτυψα, *pag.* 23. *v.* 24.

Ἀόριστος χρόνος, i. indefinitũ tp̃s, cõsumatã quidẽ actionem esse significat; sed indefinitè, i. neq; mul to, neq; paulòantè indicat: ob idq; ἀόριστος dicitur, ἀπὸ τοῦ α, στερητικοῦ μορίου, i. ab α priuatiua particu - la: & ὅριστος, i. finitus, ὁρίζω, finio, definio. Differt aũt ἀόριστος, à παρακειμένῳ, i. adiacente, quod παρα κείμενος, rem iam primũ præterijsse indicat: unde dicitur adiacens, quasi iuxta id positum, ꝙ trãsit.

Ἀόριστος, verò prçterijsse rẽ significat, sed indefinitè, (vt dixi) qa ambiguũ est num olim, an modò præterierit id, de quo agitur, quũ per indefinitũ exprimitur: ꝙ eius significatio alioqui præterita non circumscribatur, neq; limitetur: vt quum dico τέτυφα, i. verberaui, indico me iã primũ verberasse. Quum verò ἔτυψα, vel ἔτυπον, dico, vtens indiſciminatim alterutro aoristo, verberasse me significo: uerum ambiguus est quo cum ego loquor: olimne an nuper verberauerim. Quæ dupli cis p̃teriti rõ, vel hoc mihi ꝓbatur, ꝙ actus alios παρακειμένῳ, alios verò ἀορίστῳ significãtius exprimamus. Romanus vtrũq; præteritũ sub voce vnica cõfundit, vertens pro τέτυφα, ἔτυψα, & ἔτυπον, verberaui. Gallus proprietatẽ Hellenismi felicissimè assequutus, pro τέτυφα suo idiomate uertit *ie l'ay batu*: & pro aoristo utroq; ἔτυψα, & ἔτυπον, *ie le bati*. At si aoristo adiunxeris aduerbiũ, ἄρτι, i. nuper præteriti perfecti significationẽ fueris asse. quutus: ut ἔτυψα, uel ἔτυπον ἄρτι, hoc est, uerberaui nuper, Gallicè, *ie le bati n'a pas long temps*,

hoc

hoc est, *τέτυφα* Græcè, *ie l'ay batu.* Gallicè. Si uerò aoristo addideris *πάλαι*, i. olim plusquamperfecti significationē habueris: sic, *ἔτυψα πάλαι*. i. *ἐτετύφειν*. Ambo autem indefinita significatione inter se conueniunt, sicuti & ambo futura. Proinde linguæ locupletādæ gratia potius, q̃ ulla necessitatē excogitata uidentur hæc duo tpa congeminata.

Ab indicat. &c. pag. 27. v. 20.

Notio) Adde modum indicatiuum basim esse, ac fundamentum reliquorū omnium modorum, quippe quum ex eius temporib. singulis singula sint formanda tpa in reliquis deinceps modis, & participijs. Idcirco primum omnium tibi sedulò ediscendus, memoriaque firmissima tenendus ut nullo postea labore possis inde aliorum modorū tempora corriuare, præsens a præsenti, præteritum à præterito, aoristum ab aoristo, futurum à futuro: ut uiua uoce (Deo aspirante) trademus.

Futurum quoque nec hic reperitur. pag. 28. v. 6.

Verba Demetri sunt hæc, *Ἔτι ἐν τοῖς προσακτικοῖς, καὶ ὑποτακτικοῖς μέλλοντες οὐκ εἰσὶν οἱ δὲ ἀόριστοι μελλόντων ἔχουσι συμασίαν. καλοῦνται δὲ ἀφ' ὧν παράγονται*. i. Præterea imperatiuis (inquit) & subiunctiuis futura nō sunt, uerum aorist. futurorum habent significationem: denominationem autem sumunt ab illis, a quibus deducuntur.

Nihil quicquam neq; citius, neq; tenacius hærere potest, q̃ id quod oculi memoriæ commendarunt: idcirco breuissimos tibi præscribemus elenchos, formulasque deductionum temporum non

pęnitendas, quibus citra laborem poſſis notioné aſſequi genuini diſcurſus ſingulorum temporũ per omnes modos, & participia, deducendo illa à ſuis temporibus indicatiui, hoc modo.

Indic. præſens, τύπτω, & imperf. ἔτυπτον. quæ in alijs modis coniunguntur, ſic a ſuperiore facta ſemper deductione.

IMPERAT. τύπτε, ω in ε conuerſo.
Optat. τύπτοιμι, ω in οιμι verſo.
Subiunctiuus, ἐὰν τύπτω, vt in indicatiuo.
Infinit. τύπτειν, à τύπτει, addito ν.
Partic. Τύπτων, à τύπτω, addito ν.

Indic perfect. τέτυφα, & plusquam perfc. ἐτετύφειν, q in alijs deinceps modis coaleſcunt, ſic.

IMPERAT. τέτυφε, α in ε.
Optat. τετύφοιμι, α in οιμι verſo.
Subiunc. ἐὰν, τετύφω, α in ω.
Infin. τετυφέναι, à τέτυφε, addẽdo ναι, & accẽtu in pen. retracto.
Participium, τετυφώς, α in ως.

Indic. aor. prim. ἔτυψα, ας, à quo in reliquis deinceps modis reijce augmentum.

IMPERAT. τύψον, α in ον verſo.
Optat. τύψαιμι, α in αιμι.
Subiũc. ἐὰν τύψω, cõuerſo α in ω.
Infinitiuus, τύψαι, a tertia indicatiui ε verſo in αι.
Partic. τύψας, a ſecũda indic. ἔτυψας, reiecto augmẽto ε pſilo.

Indi. aor ſecun. ἔτυπον, ες, à quo deinceps reijciendum augmentũ, vt in aoriſ. primo.

IMPERAT. τύπε, ον in ε.
Optatiuus τύποιμι, ον in οιμι.
Subiunct. τύπω, ον verſo in ω.
Infinitiuus τυπεῖν, idem cũ ſecũ futuro, de quo paulò pòſt.
Partic. τυπών, acuto ων ex ον grauitono, & reiecto augmento;

Indicatiui futu. prim. τύψω.
Optat. τύψοιμι, verso in ω in οιμι.
Infinitiuus τύψειν, à τύψει, addendo ν, vt in præsenti.
Partic. τύψων, à τύψω, addito ν.

Indicat. fut: sec. τυπῶ, à sec. aor. ον in ῶ circumflexũ, detractoque augmento.
Optat. τυποῖμι, verso ῶ in οῖμι.
Infin. τυπεῖν, à τυπεῖ, addẽdo ν.
Partic. τυπῶν, à τυπῶ, addito ν.

Iam verò reliquas formationes tpum tu ipse aut ex Clen. aut ex quouis alio Grãmatico aucupare. Fecisse namq; satis officio hoc loco mihi videor, si digitum (vt aiũnt) in fontẽ intẽderim, vñ Græcarum literarũ studiosi, alias subinde, atq; alias aliorum ex alijs tẽporum deriuãtiones hauriãt. Nec me fugit alios alia ratione deductionis, & excursus quorundam tpum aliqñ vsos. Mihi quidẽ certè placet facilitas, quã hactenus, siue Græca, siue Hebraica fuerint mihi tractãda, quam potui diligentissimè, enixissimèq; sum consectatus. Qđ q̃ verũ sit, attestari pñt ij iuuenes ingenui, qui toto hoc septẽnio, aut octẽnio peregrinas literas me profitentẽ sedulò, studioseq; audierunt. Nunc autẽ pergamus ad uerba passiua.

Fit ab actiuo, extrema pag. 31. v. 22.

In formatione præteriti passiui ex actiuo dicit Clenardus extremam literam, aut syllabã conuerti in μαι. Tu autem hunc in modum distinguito, vt dicas in prima, & secunda duntaxat coniugationibus extremam literam, quæ perpetuò est α, conuerti in μαι. In reliquis verò deinceps cõiugationib. in quibus videlicet præteritum in κα desinit, in-

nit, integra ipſa ſyllaba extrema κα migrat in μαι.

In prima coniug. &c. pag. 31. v. 25.

Formando præteritum paſſiuum ex actiuo inueniuas primum ordinē mutarū inter ſe oppoſitarū hac ratione nēpe vt φ ſit index præteriti actiui, in prima vero paſſiui perſona β media ante μαι: ſed quia β cum ſequente litera, quæ eſt, μ, malè cohæret: idcirco vertitur in μ alterū, vitandæ cacophoniæ gratia, vt τέτυφα, τέτιβμαι, vnde τέτυμμαι. In ſecūda verò, & tertia pſona, ante σαι, videlicet, & ται, eſt π tenuis, vt τέτυψαι ꝓ τέτυπσαι, τέτυπται, ψ enim valet πσ, vt nos docuimus ſuo loco.

Eadem hic ratio, &c. pag. 32. v 14.

In ſecūda cōiug. ſecūdus ordo mutarū inter ſe, eo quo ſuo loco docui mō oppoſitarum, format præt. paſſiuum ex actiuo: ſic vt χ ſit index pteriti actiui: γ verò, q̄ media eſt ante μαι, in prima videlicet pteriti paſſ. perſona ſedē habeat: in ſecunda verò, ac tertia eiuſdē præteriti paſſiui perſona ſing. ante σαι, & ται, videlicet, eſt κ tenuis, ut λέλεχα, λέλεγμαι, λέλεξαι ꝓ λέλεκσαι, λέλεκται. ξ enim, vt ante dictū eſt, valet κσ. At in præteritis reliquarū cōiugationū iſthæc mutarū oppoſitio locum hēt minimè, niſi demū in quarta, ſi qn̄ in formatione futuri, & pteriti perfecti ſecundā imitetur coniugationem: de cæteris autē conſulito Clenardum.

Sexta coniugatio nunc, &c. pag. 34. v. 21.

Verba illa, quæ ex ſexta barytonorū migrant in aliquam claſſem contractorum, ſi perfecti actiui penultimam longam habuerint, nihil ante μαι

assumũt: vt ποιέω, πεποίηκα, πεποίημαι: βοάω, βεβόηκα, βεβόημαι: χρυσόω, κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι sin breuem, ante μαι assumunt σ, vt τελέω, τετέλεκα, τετέλεσμαι: γελάω, γεγέλακα, γεγέλασμαι. Sũt quæ absque σ proferuntur: ἀρόω, ἤροκα, ἤρομαι: δέω, δέδεκα, δέδεμαι: δράω, δέδρακα, δέδραμαι. At verba sextæ coniugationis contracta quandoque σ recipiunt ante μαι: vt ἀκούω, ἤκουσμαι, i audio, auditus sum, κελεύω, iubeo, hortor, κεκέλευσμαι, κλείω, claudo, κέκλεισμαι, & κέκλειμαι: μύω, claudo, contraho, μέμυσμαι: σείω, quatio, σέσεισμαι: κρούω, pulso, κέκρουσμαι. Quãdoq; nihil ante μαι asciscunt, vt λύω, soluo, λέλυμαι: βασιλεύω, regio fastidio clareo, sceptra teneo, βεβασίλευμαι: & alia id genus, si qua reperiantur, eodem modo formabuntur, quę tu tua ipsius diligentia lectione accurata venaberis.

Formula discursus, ac deductionis temporum vocis passiuæ baritonorum per omnes modos, & participia.

Indic. præs. τύπτομαι, & imperf. ἐτυπτόμην, quæ duo tempora in alijs deinceps modis compactilia sunt, vt in act. à τύπτω, ω in ομαι, fit τύπτομαι. Rursum ab ἔτυπτον, verso ον in όμην, fit ἐτυπτόμην, imperf. τύπτου, à secunda imperf. sublato augmento.

Optat. τυπτοίμην, ομαι in οίμην, vel ab actiuo μι in μην, τύπτοιμι, τυπτοίμην.

Subiunc. ἐὰν τύπτωμαι, vt indic. sed ο præcedens μαι, migrat in ω.

Infin. τύπτεσθαι, à secunda plur. indicatiui, verso ε in αι: vel à tertia sing. vertẽdo ται in σθαι.

Particip. τυπτόμενος, verso μαι in μενος.

IMPER. τέτυψο, à secunda plusquamperfecti, sublato augmento.

Optat. τετυμμένος εἴην. Suppletur per partic, præteriti temporis, & verbum substantiuum optatiui modi, vt apud Latinos.

Indicat. perfect. τέτυμμαι, & plusquamperf. ἐτετυμμήν, quæ in aliis deinceps modis cõpinguntur, vt in voce actiua. Formationẽ eorũ vide apud Clenard.

Subiunc. ἐὰν τετυμμένος ὦ, ῇς, ῇ, per participiũ præteriti tẽporis, & verbũ substantiuũ subiunctiui modi, more Latinorum.

Infinit. τετύφθαι, à sc̃da plurali indic. verso ε ĩ αι, & accẽtu retracto ĩ pen. vel a tertia sing. mutatis tenuib. in aspiratas.

Particip. τετυμμένος, à prima singul. μαι versa in μένος.

Indic. aorist. prim. ἐτύφθην, à τέτυπται, sublata reduplicatione, tenuibusque mutatis in aspiratas, & αι in ην. Vide Clenardum.

IMPER. τύφθητι à tertia indic. si videat᷑, sublato augmento, & addito vel θι, vel τι. Vide Cle.

Opt. τυφθείην, à prima sing. sublato increm̃eto, & inserta diphthõgo ει inter mutã aspiratã, & terminationẽ ην, ut vides.

Subiunc. ἐὰν τυφθῶ, à prima singul. sublato augm̃eto, & verso ην in ῶ circumflexum.

Infin. τυφθῆναι, à tertia sing. sublato augmento, et addito ναι.

Partic. τυφθείς, à secũda singulari indicatiui, sublato augmẽto et acuto εί, pro η videlicet.

IMPERAT. τύπηθι, à tertia singulari sublato augmento, & addito θι.

Opt. τυπείην. à prima sing. reiecto augméto, & interiecta ει diphthongo, ut in priore aor.

Indic. aor. secun. ἐτύπην, ab actiuo ἔτυπον, versa sylla ba ον in ην.

Subiunc. ἐὰν τυπῶ, à prima singulari, si videatur remoto augméto, & ην in ῶ verso.

Infin. τυπῆναι, à tertia sing. sublato augmento, & addito ναι.

Particip. τυπεὶς, à secunda sing. sublato augmento, & acutitona vltima, & assumpto ει pro η.

Indica. fut. primũ, τυφθήσομαι, à secũda primi aorisi. persona, sublato augmento, & addito ομαι: vt ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

OPTAT. τυφθησοίμην à prima singulari, ομαι in οίμην.

Infinit. τυφθήσεσθαι, à secunda plurali sui temporis indic. conuerso ε in αι, vt in præsenti.

Participium τυφθησόμενος, à prima singulari, μαι in μενος.

Indicat. fut. secũd. τυπήσομαι, à secũda p̃sona secũ. aor. sublato augméto, & addito ομαι, vt ἐτύπης, τυπήσομαι

OPTAT. τυπησοίμην, à prima singulari, ωμαι in οίμην verso.

Infini. τυπήσεσθαι, à secunda plurali sui téporis indicatiui, sed ε in αι.

Participium τυπησόμενος, à prima singulari sui temporis indicatiui modi, μαι in μενος: τυπήσομαι, τυπησόμενος.

In-

Indicat. paulò pòst fut. τετύψομαι, à secunda per fecti, interiectio ομ: ut τέτυψαι, inter ψ, & αι inter posito ομ, fit τετύψομαι: vide Clenardum, & cōtra naturam futurorū, quippe augmento carentium reti net augmētum præteriti, à quo formatur; idque in omnibus modis.

OPTAT. τετυψοίμην, à prima singul. ομαι in οίμην verso.

Infinitiuus τετύψεσθαι, à secunda plurali indicatiui, ς verso in αι.

Participium τετυψόμενος, à prima sing. verso μαι in μενος, vt τετύψομαι, τετυψόμενος.

Nec te moueat, studiose lector, ꝙ aliam viam ingressus ego, alia plerunq; rōne, & methodo vsus sim, q̄ alij Grāmatici consectati sunt. Mihi in quibusdā placuit alia subinde, atq; alia pręceptio, nō in oībus, inq̄, sed in nōnullis duntaxat. Studui.n. (vt prædixi) & facilitati, quantū in me fuit, & breuitati: si alia methodus tibi arrideat, eam amplectare: si cōpendiariam magis nactus fueris viam, eam ingredere, eā insiste. Nihil.n. refert quo quisque modo, quaq; ratione discat, dummodo rem rectè intelligere queat. In hisce formulis, à me breuitatis ergò tibi præscriptis, primas quasque personas in singulis temporibus tibi proposui: reliquas autem, atq; adeo motionem totam, excursumque coniugationis integræ per omnes personas, & numeros, ex Clenardo expiscare. Volui enim hāc tibi præscribere viam, rationem've, qua postquam ex Clenardo solidā coniugationem didiceris, memoriæ tuæ possis, nullo propè negotio, inculcare, ea præsertim quæ in tanta multi-

tudine, tot ſalebris, ſinuoſiſque anfractibus, facilè memoria elabi poſſunt, et excidere. Tu, quod ea quæſiuerim diuerticula, in quibus utpote animum iam multis laboribus exantlatis, multiſque ſudoribus fatiſcetém recreare, ac reficere poſſis, ęqui, boniq; conſulas: Quoniam autem & actiuū, & paſſiuum abſoluimus, reliquum eſt, vt de verbo quoque medio nonnihil agamus.

Verbum medium, &c. pag. 35. *v*. 22.

Ab actiuo, & paſſiuo medium verbum deflectunt Græci, quod ſignificationis vtriuſq; ſit particeps. Aliquando enim actiuè, aliquando etiam paſſiuè ſignificat, pro ratione vtpote conſtructionis.

Præſens, & imperfectum verbi medij eadem prorſus ſunt cum verbo paſſiuo. Perfectum verò, & pluſquamperfectum formantur ab actiuo per indicem ſecundi aoriſti, & ſecundi futuri, cum finali, & augmento perfecti, & pluſquamperfecti actiuorum. Proinde ſuperuacaneum foret hoc loco proponere elenchos deductionum eorum temporum: ſiquidem iam præſenti, & imperfecto medij uerbi ſatisfecimus in formula paſſiuorum, à quibus in duobus illis temporibus medium ne latum quidem vnguem diſcedit. Quantum autem attinet ad perfectum, & pluſquamperfectum, ſequere tabellam actiuorum. Reliquum igitur eſt, ut perſtringamus utrunque aoriſtum, & utrunque futurum, in hunc modum.

Indic. aorist. primus medius ἐτυψάμην, ab ἔτυψα primo aoristo actiuo, addendo μην, ut ἔτυψα, ἐτυψάμην.

IMPER. τύψαι, à secũda indicatiui, ω uerso ĩ αι: & abiecto augmento: ut ἐτύψω, τύψαι, άσθω.

Opt. τυψαίμην: unde, & quomodo imper. addendo μην.

Subiunct. ἐὰν τύψωμαι, à secũda indicatiui, sublato augmento & addito μαι.

Infin. τύψασθαι, à secunda plurali indicatiui modi, sublato augmento, & ε uerso in αι.

Particip. τυψάμενος, à prima singulari, μαι mutato in μενος, & abiecto augmento.

Indic. aorist. secund. ἐτυπόμην, à secundo aoristo actiuo, ον in όμην verso, ut ἔτυπον, ἐτυπόμην.

IMPER. τυποῦ, à secunda sui temporis indicatiui modi sublato augmento, & circumflexa ultima, ut ἐτύπου, τυποῦ, τυπέσθω.

Opt. τυποίμην, à prima singulari sublato augmento, & uerso ο penultimæ in οι.

Subiun. ἐὰν τύπωμαι, à prima singulari όμην uertendo in ωμαι, cum auulsione augmenti.

Infin. τυπέσθαι à secũda plu. verso ε in αι, & augmento sublato.

Participiũ τυπόμενος, à prima singul. uerso μην in μενος, cum reiectione augmenti, ut ἐτυπόμην, τυπόμενος.

Indi-

Indicat. fut primũ, medium τύψομαι: ab actiuo τύψω, ω in ομαι.

Optat τυψοίμην, à prima singulari ομαι in οίμην.
Infinit. τύψεσθαι, à secunda plurali, ε verso in αι.
Particip. τυψόμενος: à prima singulari, verso μαι in μενος.

Indic. fut. secundũ medium τυποῦμαι, à secundo fut. act. ῶ circunflex. vertendo in οῦμαι, vt τυπῶ, τυποῦμαι.

Opta. τυποίμην τυποῖο, à prima sing. vertendo οῦμαι in οίμην.
Infinit. τυπεῖσθαι, à secũda plurali. verso ε in αι.
Particip. τυπούμενος, à prima singul. verso μαι in μενος.

Notio. Ex præcedẽtibus igitˀ palã est, τύπτομαι vt passiuum, significare, percutior: vt mediũ autẽ, percutio, vel percutior: sic reliqua & tpa, & modos huiusce verbi, aliorumq; consimilium cõiter exponito. Habẽt & verba deponentia Græci, quæ sola voce passiua flectuntur, actiuè tamen perpetuò significãt, vt ἐργάζομαι, operor: εἰργαζόμην, operabar: εἴργασμαι, operatus sum. In hisce deponẽtibus coniugandis, primùm omnium fingẽda est vox actiua, etiam si abusiua sit.

Contractiones verborum, pag. 44. v. 10.

☞ Verba grauitona, actiua, passiua, & media, hactenus explicuimˀ q̃ potuimˀ breuissimè. Siqd. n. in nr̃is hisce annotationib. desideretur, illud supplendũ est ex Clen. siquidẽ illa duntaxat volui attingere, de quibus obscurè nimis loquutˀ fuisset Clenar. aut de quibus etiã nihil prorsus dixisset. Nunc restãt determinãda circunflexa, de quibus

ani-

animaduertas canones ſequentes licet.

Verborũ circũflexorũ coniugationes ſunt tres: q̃ q̃dẽ certè diſtinguunt per figuratiuas verborũ: grauitonorũ ſextę cõiugat. à quibus deducuntur.

Hæc characteriſticæ, ſeu figuratiuæ ſunt tres mutabiles, ε, α, ο : vnde ſi uerbum grauitonũ ſexti coniugatus deſinat in εω, circumflexum ex eo erit primi ordinis coniugandi, ut ποίεω, ποιῶ: ſi in αω, ſecũdi: vt βοάω, βοῶ: ſi in οω, tertij, vt χρυσόω, χρυσῶ. Proinde per ε primam, per α ſecundã, per ο tertiã dignoſcimus coniugationem. Ab alijs aũt verbis grauitonis nulla deducuntur verba circumflexa. Circumflexa ob id dicta ſunt, q̧ ſyllabam ultimã circumflectant, aut ſaltẽ ſyllabam affectam cõtra ctione, (niſi ſequens repugnet) quemadmodum & grauitona ab accentu graui, quo afficitur ſylla ba finalis. Dixi, niſi ſequens repugnat, quia lõga ẽt contracta, ante aliã longã acuitur, ut ἐποιεόμην, ἐποιούμην. Contracta uero, quia fiunt ex contractio ne uocalis figuratiuæ ipſius uerbi grauitoni cum ſequẽte uel uocali, uel diphthõgo. Quum igitur conſtet ex præcedẽtibus omnẽ contractionẽ fieri in hiſce uerbis ex uocali figuratiua uerbi grauito ni, eademq; breui, nempe ε, α, ο, & ſequẽte uel uocali, uel diphthongo: talem uerò uocalium cõcur ſum tm̃ repetiri in prima coniugatione temporũ (hoc eſt in pñti, & imperfecto) q̃ habẽt eaſdẽ for matiuas inter ſe, unde cognata dñr tempora: fit propterea, ut hæc uerba habeant duntaxat duo tempora, præſens, & præteritum imperfectum, in

omni-

omnib.modis,& participijs. Quocirca superuacaneũ fuerit in verbis eiusmodi cætera reqrere tpa, quũ ea sint grauitonorũ sexti coniugatus, de quibus superius abũdè satis diximus. Enimuerò, quia verba hęc cõtracta formant̃ à grauitonis actiuis, passiuis, & medijs, nemo attẽtet ea coniugare, anteq̃ grauitonorũ cõiugationẽ exactè, & tanq̃ proprios vngues tenuerit: alioqui ventos retib. capturus. Tota.n. eorũ difficultas in cõtractione consistit: q̃ tu prorsus deuitaueris, si grauitonis coniugationib. perspectis, & cognitis, canones pro formula cõtrahendi a Clen. tibi p̃scriptos notaueris. Et quia tres (vt diximus) sunt coniugationes contractorũ, tres ẽt pro numero coniugationũ elenchos, quas figuras cõtractionis vocãt, tibi pręscripsit. Quas formulas habebis ob oculos: siquidẽ ex nobis alias nõ habebis. Verũ enimuerò notabis sedulò in oĩ formula, seu elẽcho quatuor vocales, & quatuor diphthongos sequi cõtinenter vocalẽ figuratiuã cuiusq; verbi grauitoni sextæ coniug. Vocales eiusmodi sunt: duæ breues videlicet, ε, ο: & duæ longæ η, ω Quatuor aũt diphthongi sunt, ει, οι, ου, ῃ, cum ι subscripto, vt videas apud Clen. in singulis formulis. Si ω sequatur figuratiuã cuiuslibet coniugationis, fit semper contractio in ω.

Indicat. præsens, ποιέω, ῶ, pag. 46. v. 3.

Ratio cõtrahẽdę primę coniug. est eiusmodi: si diphthõgus aut vocalis lõga naturã sequat̃ figuratiuã ε, in eandem ipsam sequentẽ fieri debet cõtractio: si verò ε in ει; si ο in ου. vide Clenardum.

Indicat. præsens, βοάω, ῶ, pag. 50. v. 2.

In secūda cōiugatione si figuratiuam α sequatur vel ο, uel ω, fiet in ῶ cōtractio: si uerò ε, uel η, in α, ꝙ si ι sequat̃ in diphthōgo, suppingitur uocali cōtractæ, ᾳ vel ῳ, vt uides. Si aūt υ, prorsus subtrahitur. hinc cōstat liquidò, in hac coniugatione secunda omnem contractionem fieri in ᾳ, vel ῳ.

Indicat. præsens χρυσόω ῶ, pag. 53. v. 10.

Contractio tertiæ coniug. sic fit: ο figuratiua sequentib. duab. breuibus, ε videlicet, & ο, aut etiā ȣ diphthongo, in ȣ cōtrahitur. Si uero sequat̃ η, aut quæcūq; alia diphthōgus cōtrahit̃ in οι. At Theodoro Gazæ placet, sequente η monophthōgo contractionem fieri vel in ω, uel in ȣ: cui tñ refragat̃ Chrysoloras, cui placet ȣ in diphthongum οι duntaxat contrahi. Hinc palàm est, omnem huius cōiugationis contractionem fieri in οι, ȣ, uel ω.

Monosyllaba circunflex. pag. 56. v. 17.

Verba (inquit) cōtracta reperiuntur monosyllaba in secunda coniugatione, δράω, δρῶ: θλάω, θλῶ: κλάω, κλῶ. Sequitur apud Clenadum. In prima uerò minimè, quem locum sic legimus: In prima uerò primæ coniugationis persona singulari minimè: nec in prima plurali, nec tertia, &c. Cōstat locum hunc uel librariorum uitio corruptum esse, uel Clenardum non satis dixisse; idque ex uerbis Demetrij, qui sic locum hunc tractat, Τȣ́των δὲ τὰ πρῶτα πρόσωπα ἐπὶ τȣ͂ ὁριστικȣ͂ ἐνεστῶτος, καὶ παρατατικȣ͂, καὶ ἔτι τὰ τρίτα τῶν πληθυντικῶν, ȣ̓ συναιροῦνται: τὰ δ' ἄλλα συναίρεσιν ἐπιδέχεται, οἷον

Πλέω,

Πλέω, πλέεις πλεῖς, πλέει πλεῖ, πλέετον πλεῖτον, πλεέτην πλείτην, πλέομεν, πλέετε πλεῖτε, πλέουσιν. Ἔπλεον ἔπλεες ἔπλεις, ἔπλεε ἔπλει, ἐπλέετον ἐπλεῖτον. ἐπλεέτην ἐπλείτην, ἐπλέομεν, ἐπλέετε ἐπλεῖτε, ἔπλεον. Horũ verò primæ personæ in indicatiuo præsenti, & imperfecto p̃terito, & item tertiæ plurales, non cõtrahuntur: aliæ autem cõtractionem recipiunt, vt πλέω, i. nauigo, &c. vt suprà. Adde quod & optatiua, & subiunctiua huiuscemodi verborum nõ contrahuntur prorsus, vt πλέοιμι, πλέοις, πλέοι: ἐὰν πλέῃς, πλέῃ, &c. Et de circumflexis quidẽ hactenus: nũc ad verba in μι transitus est faciendus.

Indicat. præsens, τίθημι, pag. 60. v. 20.

Verba in μι à terminatione nomẽ sortita sunt: verba aũt grauitona, & circumflexa ab accentu.

Verba in μι quatuor habent coniugationes; quarum tres primæ deducuntur à verbis grauitonis sextæ coniugationis habentibus circumflexum. Quæ aũt in μι sunt quartæ: à verbis item sextæ desinentibus in ύω: habentque omnia verba in μι tria dũtaxat tempora, præsens, præteritum imperfectum, & aoristum secundum. Cætera quæ verbis in μι tribuuntur, tempora sunt grauitonorum. Proinde verba in μι primę coniugationis fiunt à verbis in έω: secundæ, à verbis in άω: tertiæ, à verbis in όω: quartæ, à verbis in ύω desinentibus, mutando ω finale in μι, & penultimas vocales mutabiles in proprias longas, hoc est, ε, & α in η: & ο in ω: υ per se producitur. Quæ longæ vocales in duali, & plurali omnium actiuorũ

primæ coniugationis, & in omnibus passiuis, & medijs, iterum mutantur in suas breues. Verbis in μι trium primarum coniugationum, & grauitonis item eorum thematibus. Iones præfigunt augmentum ι, aut ẽt loco τοῦ ι, in quibusdã ε, cui (nisi extendatur positione, aut præponatur verbo incipienti à vocali) præponitur consonans capitalis litera ipsius thematis. Vnde fit vt verba eiusmodi trium sint ut minimum syllabarum. Quę aũt nos hoc loco augmenta vocamus, Clenar. reduplicationes proprias, & improprias appellitat.

Superiorum regularum exempla.

Themata grauitona vnde fiunt verba in μι.

θέω,	τιθέω,	τίθημι.
δόω,	διδόω,	δίδομι.
ζεύγω,	ζευγνύω,	ζεύγνυμι.
στάω,	ἱστάω,	ἵστημι.
ἕω,	ἱέω,	ἵημι.

Reliqua aũt quæcũq; tradi pñt de verbis in μι præsentia, tibi ex Clenardo supplenda sunt, siue ad cõiugationẽ ea spectẽt, siue ad temporũ deductionẽ, cuius certè deductionis formulas tibi pręscripsissem, haud secus ac feci in verbis grauitonis, nisi subijsset vereri, ne nimius essem in re ex antecedentib. perspicua satis. Nunc autẽ reliqua pergamus annotare, q̃ Clenardo intacta, aut ab illo non satis discussa, pernecessaria videbuntur.

Tertiæ personæ singul. ὅς, οὗ, pag.76. v.16.

Nominatiuus ὅς. pronominis primitiui, autore Demetrio, est abusiuus: sed à casu gignendi οὗ, idest

i.sui incipiendū: id qđ Latini imitati Gręcos fecerunt. *Attici demonstratiuis,p.77.v.7.*

Singulis casibus pronominum demonstratiuorum Attici addunt iota acutitonum, idq; autore Demetrio, πρὸς πλείονα ἔνδειξιν, ideſt ad maiorē demonstrationem. In nono autem versu eiusdem paginæ. τουτί, & ταυτὶ, pro τουτοῒ, & ταυταῒ, dicta, sunt per Syncopen vitandi hiatus gratia.

Contrahuntur etiam nomina in οος,pag.86.v.20.

Vox incontracta nominum in οος desinētium, tertiæ est declinationis simplicium: declinaturq; instar nominis λόγος, λόγου. Eo namq; modo, quo in secunda, reperiuntur quædam in casibus omnibus contractionem recipientia, vt docuit Clenardus pag.86.v.21. Eodem quoq; modo hæc in omnibus casibus cōtrahuntur, consule Clenardum.

Sic χρυσεῦς, τοῦ έος,pag.87.v.6.

Noīa metallica cōtractionē admittētia in syllabam cōtractā, accentū (contra canones cōes omniū aliorū nominum) retrahūt, vide Clenardum.

Acuta in τοῦ έος,pag.87.v.12.

Meminit hoc loco Clen. eorum nominū, quę à Theodoro dñr nomina primi, seu prioris υ, & nomina secundi υ. illa.n. apud Theodorum dñr primi υ, quę in obliquis pro υ finali recti, & primi casus, assumunt ε, vt ἡδὺς, ἡδέος: secundi autem υ, vocantur illa, quæ in omnib. casibus retinent υ: imò quæ in contractis casibus in υ contractionem fecerunt, vt ὁ βότρυς, βότρυος, οἱ, & ὦ βότρυες, βότρυς: τοὺς βότρυας, βότρυς. consule Clenardū pag.87.ver.16.

Atti-

Attici tertijs personis, pag. 90. *v.* 10.

Si vel aliquatenus te torqueat hic locus Clenardius, vide tu ea, quę de Appẽdice tum Attica, tum Communi ſuperius dixerim in eum locum Clenardi, vbi pagina 22. v. 17. ſic habet, Datiuis pluralibus, aut perſonis in ι deſinentibus, &c.

Litera ρ, &c. pag. 90. *ver.* 22.

Verba omnia, quorũ litera capitalis thematis eſt ρ, quia conſona eſt, ſyllabicè augentur: ſed vt ε ſyllabicum augmentum ſit poſitione longum, ρ geminat̃ in præteritis poſt ipſum augmentũ, ῥέω, ἔῤῥεον: ῥίπτω, ἔῤῥιπτον: ſic reliqua cohors verborũ a ρ incipientium. Cæterũ de tenuando, & aſpirãdo ρ, ſiue in principijs dictionum, ſiue in medijs dictionibus abundè ſatis, ni ſi fallor locutus ſum initio harum adnotationũ: tu igitur, ſi quid hac in re hoc loco deſideres, illinc repetas.

In incremento, &c. pag. 91. *uer.* 4.

Duo ſunt verba ab α incipientia, q̃ contra normã aliorũ non mutant α in η in Præterito imperfecto, augmẽti tẽporalis recipiẽdi gratia, propter concurſum, vtpote duorũ ηη, vitãdum: ἀηθέσσω, deſueſco: Imperfecto ἀήθεσσον, & nõ ἠήθεσσον. Sic ἀηδίζομαι, abhorreo: Impf. ἀηδιζόμην. Nec itẽ iſta duo, ἄω ſpiro, ἆον, ne coincidat cum ἦον, ibã, ἀΐω, audio, ἄϊον, ne denuo cõcidat cum imperfecto ἤϊον, ibam.

Diphthongum hæc, &c. pag. 91. *uer.* 19.

Verba, quæ hoc loco citantur a Clenardo, non mutãt οι in Præterito imperfecto, ſed illis ſuperaddidit Vrbanus οἰμώζω, i. lugeo: Aoriſto primo

tũ uſus eſt. Plutarc. ὤμοξας: & Laſcaris in tractatu de uerbis anomalis ita dicendum eſſe cenſet. Aduertendũ aũt eſt, pleraque eiuſmodi uerborũ, aut anomala eſſe, aut defectiua, aut certè inuſitata in quibuſdã tẽporibus. Proinde ex autorũ claſſicorũ accurata lectione uſus eorum eſt attendendus.

Compoſiti augetur, &c. pag. 91. v. 23.

Pręter ea q̃ iã de augmẽto dicta ſunt, ſciendũ, Verbũ cũ Præpoſitione compoſitum, non plus ſignificans quã ſimplex, augeri in principio totius compoſiti: hoc eſt, ſi ſuis ſimplicis ſignificationẽ ſeruet, ſuſcipere augm̃ ante præpoſitionem, ſ. in principio Verbi: ut ἔπω, dico, componitur cũ ἐν, & idem ſignificat, ἐνέπω, ἤνεπον, εὕδω, dormio καθεύδω, idẽ ἐκάθευδον compoſitum ex κατὰ & εὕδω, abiecta per Apoſtrophũ extrema uocali Præpoſitionis, & muta tenui conuerſa in ſuam aſpiratã, propter aſpiratam ſequentem uocalẽ. Tenuis. n. muta, ut antè diximus, ante uocalẽ aſpiratã ſemper tranſit in ſuam aſpiratam. Præpoſitione uerò plus ſignificatiui addente, notandũ fieri augmentum in principio Verbi ſimplicis, nõ præpoſitionis per compoſitionem uerbo præfixæ, hoc eſt, ut apertius loquamur, Verba cõpoſita ſi ſignificationem ſimplicis mutẽt, ſuſcipiunt augmentũ inter Pręepoſitionem, & Verbũ: ut λαλέω, loquor, καταλαλέω, detraho, κατελάλεον: γράφω, pingo, ſcribo, καταγράφω, deſcribo, depingo, κατέγραφον: ἀκούω, audio παρακούω diſſimulo audire, obaudio, παρήκουον. In quibus adueniente augmento abigitur ul

tima

tima uocalis, vt prædiximus, p̄poſitionis, præterq̄ ab his duabus προ, & περι: vt τρέχω, curro, προτρέχω, p̄uerto curſu, p̄curro, προέτρεχον: ἔρχομαι, eo, venio, περιέρχομαι, oberro, obambulo, περιηρχόμην.

Quædam Attici augent initio, &c. pag. 91, v. 26.

Docet hoc loco Clenardus, quædam cōpoſita more Attico ſuſcipere augmentum in principio, quædam in medio, & quædam vtrinq; quorundā tamen ſimplicia themata ſunt abuſiua.

Attici inchoatorum ab ε, pag. 91. v. 26.

In verbis incipientib. ab ε, α, ο, Attici Prę terito cōmuni Actiuo, Paſſiuo, Medio, duas literas initiales p̄ntis anteponunt, corripiuntq; ſæpius tertiam à principio ſyllabā, ſi Verbum quadriſyllabum excreuerit: vel ſi mauis, hāc regulam accipe his verbis, Prętcrito cōmuni Verborū à breui vocali mutabili incipientiū, Actiuo, Paſſiuo, & Medio Attici duas primas literas thematis præfigētes, tertiamq; à principio ſyllabam corripientes, ſi tres ſyllabas exceſſerit, proprium Præteritū faciunt Actiuum, Paſſiuum, & Mediū. Tertia ſyllaba hoc modo corripietur, ſi lōga fuerit, videlicet η in ε, & ω in ο conuertetur, & ſubiunctiuę quidē, vtpote ι, υ, præpoſitiuam ε reijcient: ο verò ſubiunctiuas abijciet ex diphthongo, ſi tertia à prima ſyllaba, longam vocalem, diphthōgumve habuerit. Quod ſi breuem uocalem, eam retinebit. Itidem, & communem, ſiue bitempoream: videas tamen in quibuſdam tertiam a principio dictionis ſyllabam longam eſſe poſitione, ſed non natura.

Præſentia.	Preterita communia	Preter Attica.
ἀλήθω, molo	ἤληκα	η, ε ἀλήλεκα.
ἐρωτάω, interrogo	ἠρώτηκα	ω, ο ἐρηρότηκα.
ἀλείφω, vngo	ἤλειφα	ει, ι ἀλήλιφα.
ἐλεύθω, venio	ἤλουθα	ου, υ ἐλήλυθα.
ἑτοιμάζω, paro	ἡτοίμακα	οι, ο ἑτοιτόμακα.
ἀκούω,	ἤκουκα	ου, ο ἀκήκοα.
ἀγείρω, congrego	ἤγερκα	ε, ε ἀγήγερκα.
ἐγείρω, excito	ἤγερκα	ε, ε ἐγήγερκα.
ὀλέω, perdo	ὤλεκα	ε, ε ὀλώλεκα.
ὀμόω, iuro	ὤμοκα	ο, ο ὀμώμοκα.
ἐρίζω, litigo	ἤρικα	ι, ι ἐρήρικα.
ὀρύσσω, fodio	ὤρυχα	υ, υ ὀρώρυκα.
ὄλλω, perdo	ὦλα	ὤλωκα.
ὄπτω, video	ὦπα	ὀπώπα.
ἔδω, comedo	ἦδα	ἐδήδα.
ὄζω, oleo	ὦδα	ὀδώδα.

Simil. in Pluſ. fit. Atttica reduplicatio, vt ex ὀρώρυκα, ὀρωρύχειν: ὀμώμοκα ὀμωμόκειν: & ſic de ſimil.

Attici præterea, pag. 93. v. 15.

Themate à λ, & μ incipiente, Attici in Preterito, pro λ, & μ reiectis, ipſi ε pſilo aſciſcunt ι, vt cõfletur Diphthõgus ει, vt λήβω, λέληφα, εἴληφα, εἴλημμαι, εἰλήφθην: μείρω, μείρομαι, μέμαρμαι, εἵμαρμαι, εἱμαρμένος, εἱμαρμένη, &c. conſule Demetrium.

Futura tria ſunt, pag 95. v. 1.

Dicit Clen. tria eſſe Futura, quæ ſpiritum Præſentis, ſeu thematis non ſeruant, ſed nullam ille addit rationem, præterquam de Futuro ἕξω, quæ tamen eſt inualida, ſi proprius ingenij aciem intendas.

tédas.Sed illa potius danda erat rō,quę oībus cō muniter inseruiret,nempe ne duę aspiratę cōcurrerēt in principio dictionis. Exempla tibi ex Clenardo petenda sunt,& adamussim examinanda.

Quatuor Attici,&c.pag.96.ver.9.

Hæc regula strictior est,q̃ sit operępretiū:siquidem in numerum quaternarium cogi non debet, quia passim apud Aristophanē, & alios classicos autores Gręcos inuenias oīa,sine vllo discrimine verba formare secūdas,tum præsentium,tum futurorum omnium personas,in ει pro η,tu videris.

Et tertia pluralis in Aorist.pag.108.v.18.

Putat Clen.Syncopen esse, quum dicitur ἤγερθεν pro ἠγέρθησαν,& ἐκόσμηθεν pro ἐκοσμήθησαν: id quod profecto non fecisset, si proprietatem linguæ Bœoticæ expendisset, quæ in Aoristis passiuis à primis singularibus in ην desinentibus, Amborum quidem Aoristorum passiuorum ην in εν mutata,format tertias plurales,vt ἐκοσμήθην, verso η in ε fit ἐκόσμηθεν:alioqui si cum Clen.Syncopen esse censeremus, dicendum foret ἐκόσμηθαν, per α facta Syncope,quod omnino est absurdum. rectè contra sentit de reliquis,quæ ille de Syncope tradit: & sic hoc in loco canemus receptui,etiam inuiti. Multò plura.n.in Clenardum adnotauissemus,nisi id vnum nobis accidisset,quod sine lacrymis meminisse non possumus. Quum.n.studioso cuique,& linguæ potissimum Græcę candidato hasce minutias rudioribus adhuc ingenijs, tenuique lacte alendis, non omnino inutiles scriberem,

berem, allata mihi ab amico epiſtola, quę ſtylum meum, ſtudiorumq; meorum impetũ ſummopere repreſſit: quippe quę me (quanto meo dolore, nõ dico) obitus materni, certiorem fecit. Et quia homo ſum, nihilq; a me humani alienũ putaui, vt ſunt hominum mores, humanis affectibus per motus ego perlecta epiſtola, illicò, & chartas, & calamos abieci, obortis lacrymis. Per funeſtã, lugubremq; eiuſmodi epiſtolam, ab amicis alijs ſuperſtitibus deuocabar ad pollincturam, ac procu rationem funeris materni, cui officio abnuere impium omnino putandum fuiſſet. Cæterum mi hi dolet non parum, ꝙ opus nec ſatis abſolutum, nec elimatum ſatis emittere habeam neceſſe: impulſus prætereà etiam à bibliopola, qui quotidia nis conuicijs efflagitat, vt macto animo pergam edere fętum, vel immaturum. Quod profecto feci intrepidè, ſed ea procliuitate animi ad literas bonas tum excitandas, tum fouendas, qua propéſus iam multos annos in ſtudioſos quoſque fui, & fo re in animo eſt. Et quum illa inoleuerit conſuetudo, vt plerique omnes libros ſuos, vel magnatibus quibuſdam, vel proceribus ciuitatis cuiuſpiam, vel columinibus quoq; Rerumpublicarum Regibus, Imperatoribus nuncupent: ego quidem certè τῆς κενοδοξίας aucupandæ minimè cupidus, obuio, cuique, mihi certè beneuolo iſtum meum dedico opuſculum, modo meminerit ille benè viuere, & lætari.

ῬΕΝΑ΄ΤΟΥ Ἱ΄ΛΛΟΝΙ΄ΟΥ

Ἐπίγραμμα εἰς Βουδαῖον, καὶ Βουδαίου ἀπομνημονεύματα.

Ἑλλωισμὸς μόλις ἐπιστείχων ἀνὰ Κελτούς.
Ὄμμασιν ἀμβλώσσων, ἐπεδεύετο φωτὸς ἰατροῦ,
Ὃς νούσων τούτων ἐπιλωβέα κῆρ' ἀποέρσῃ.
Αὐτὰρ ὁ Βουδαῖος καὶ μὴν ἐπικαίριος ἦλθεν
Ἠΰτε κυϊσκόμενος, μαράθρου καὶ ἅτ' ἐνήχυτος ὄρπηξ
Βοσκηθεὶς, ὠκιώτε, καὶ αὐγήεντα τίθησι.

MEDITATIONES GRÆCANICÆ

In Artem Grammaticam,

In eorum gratiam, qui viua præceptoris voce destituuntur, & literas Græcas suo ipsi ductu discere coguntur.

NICOLAO CLENARDO

AVTORE.

VENETIIS,

Apud Petrum Dusinellum, MDXCVII.

HVMANISS. SIMVLQ. DOCTISSIMO VIRO *IACOBO CANTAE,*

Reuerendissimi D. Cardinalis Campeij summo Cubiculario.

NICOLAVS CLENARDVS S. P. D.

SAEPENVMERO mihi venit in mentem eiusmodi libellum conscribere, qui Græcę linguæ studiosis, post primum Grammaticæ gustum, tanquam præceptoris instar esset, si quando viuæ vocis penuria laborarent. Atque id consilij non defuerunt, qui probarent: nihil tamen æque confirmauit vt tuum, doctissime Cãta, iudicium. Quum enim nuper Bruxellæ de literis ageremus, operæpretium futurum credebas, si rudimentarijs istis tyronibus scriptor quispiam Gręcus ita legẽdus proponeretur, ut singuli versus verborum thematis insignirẽtur. In illis enim rimandis miserè plerosq; angi, quib. hac ratione scrupuli omnes eximi possent. Ibi me illicò minus iam propositi pænitere cæpit: sed quasi

quasi oraculi autoritate permotus, inchoatū alioqui opus absoluere statui, eodem ferme filo, quod tua prudentia demonstrasti. Mitto itaque istbuc Meditationes Græcanicas, easq; sub nominis tui auspicijs editas, vt quisquis inde fructus ad studiosam iuuentutem manauerit, eum totum propensissimæ tuæ voluntati acceptum ferat, Deumq; precetur, vt quod præterea de iuuandis bonarum artium studijs animo cōcepisti, fœlicem sortiatur exitum. Mihi certè pro effusissimo isto in literatos homines amore, augurari libet, et ominari licet, orbem aliquando sibi gratulaturum de præclari Iacobi Cātæ meritis. Bene vale, vir integerrime, & Campegiam familiam literarum gloria, quod strenuè facis illustrare, perge. Louanij anno 1531. XII. *Calendas Iulias.*

MEDITATIONES Grecanicæ in Artem Grammaticam.

Autore Nicolao Clenardo.

GRammaticorũ præcepta, quæ discẽdis linguis destinata sunt, ita demũ vtilitaté afferũt, si & memoria fideli cõseruent, & iugi meditatione, ad hibito iudicio tanq̃ renouent. Qua quidé in re tm̃ est momẽti, vt hic eos peccare potissimũ credam, quicũq; studia linguarũ infeliciter auspicati sunt. Videas plerosq;, annos aliquot in quibusuis passim obuersari auditorijs, noctes, diesq; Grammaticos euoluere, professorum dicta ta religiosissimè describere, & breuiter omné (qđ dici solet) mouere lapidem, vt artis, quam sectantur omnes canones intelligãt: quum interim tot cõsumptis laboribus, ne id quidem sint assecuti, vt vel nominum teneãt declinationes, uel uerborum coniugationes. Vsq; adeo quosdam trãsuersos agitat inconsulta illa discendi libido, nouorũ semp, & incognitorũ auiditate solicitis. Itaq; nõ immeritò graues sæpe viri, Paulino more, illud istis occinere solent, *Semper discentes, & nunquam ad scientiam ueritatis peruenientes*. Indignũ enim arbitrantur, pretiosi temporis magno dispendio, linguam aut Græcam, aut Hebræam affectare, cum tot sint alioqui artes egregiæ, & mortaliũ vsibus, perquam necessariæ, in quibus summa cũ

laude versari possis. Neq; tñ stultorum mores plus valere debent, q̃ prudentũ industria. Quin potius errãtes in viã reducere cõuenit, & grassãti latius malo pñtaneũ remediũ afferre. Quapp iã nuper Institutionib. in linguam Græcã æditis, vbi quicquid eò pertineret, breuiter præcepi, operæpretium me facturũ esse credidi, si discipulorũ infirmitati, & temerariæ illorum sedulitati curã, consiliumq; pro virili parte præberem qui sursum, ac deorsum citra delectũ varijs lectitãdis auferuntur multarũ quidẽ horarũ iactura, sed fructu exiguo, atq; aĩum induxi, vt libellũ aliquẽ rudi Minerua cõscriberẽ, vbi Græcarũ literarũ cãdidatis, tanq̃ vocem præceptoris viuã imitarer: vt hr̃ent qui iã rudimenta p̃cepissent quid sequi; quid fugere deberẽt. Delecta siquidẽ epistola Diui Basilij, nihil intactum reliqui, ꝙ ad istas minutias pertineret, q̃ primò discenda essent, q̃ cõtra in p̃sens omittẽda, & in posterum se ponẽda, q̃ potui fidelissimè cõmonstraui. Neq; ab hoc instituto duxi alienius esse, verbulis singulis anxia quadã, & barbara superstitione suũ addere interpretamẽtum, nihil veritus, ne in calumniã raperetur, ꝙ paruulis, & balbutiẽtib. ipse quoq; me balbũ prę̨stitissem. Subdidi tñ suã vnicuiq; sñĩæ versionẽ Latinam, vt eam edidit Budæus: partim ne quis nostris modò conspectis, ineptam, & illatinam interpretationẽ (vt ę̨quum est) irrideret, partim vt collatis inter se se linguis, propria vtriusque phrasis agnosceretur. Placent alijs alia, mihi hæc visa est epistola mirũ

in modum idonea, q̄ per oẽs (ut ita dicã) syllabas exacte, & diligenter excuteretur: ppea ꝑ præter elegãtissimã dictionẽ, & dignã uiro graui uenusta tẽ, optimis monitis Christianos mores cõponit: sine quibus perniciosum est qcquid usquã literarũ ediscit. Proinde cui in animo sedet nostro cõsilio uti, vbi summã Grãmatices cõpẽdio paruo fuerit assequutus, noĩum, verborumq; inflexionibus quãtum sat erit degustatis, statim has legat meditationes, neq; alio se cõuertat, priusquam totam epistolã pertractauerit, & pensiculando, uestigandoq;, sic locis oĩbus rõnem a se ipse postulauerit, vt citra morã quicquid occurrerit diluere possit: nihil inde proferatur, vel minimi mométi, qđ nõ ad suum thema, tanq̄ ad originem referre queat. Nam eiusmodi exercitatio unum aliquẽ in libellum conferenda est, ne perpetuò ad eãdem reuoluãre molestiam. Sed iã exposita propositi nostri ratione, Basilium ipsum loquentem audiamus: cuius est epistola ad hunc modum inscripta:

Ἐπιστολὴ τοῦ μεγάλου Βασιλείου πρὸς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν θεολόγον, περὶ τῆς κατ᾽ ἐρημίαν διαγωγῆς.

Epistola magni Basilij ad Sanctum Gregorium Theologum, de vita in solitudine agenda.

Secesserat uero Basilius in Põtũ: nactusq; locũ cõtemplationi appositũ, eũdẽ Gregorium pellicere studuit, missis ad eũ lr̃is, in quibus amœnitatẽ secessus graphicè depingit, & laudat. Quumq; respõdisset regionis indolẽ non magnopere spectã-

dam

dam vbi de lucro pietatis ageretur, & simul videretur istiusmodi illecebris non adducendus, vt ipse quoque in Pontum migraret: ibi Basilius occasione oblata, pulcherrimam rescripsit epistolam, quam sic auspiciatur.

BASILIVS.

Ἔγνων σου τὴν ἐπιστολὴν, ὥσπερ οἱ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ἐκ τῆς ἐπιφαινομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκόντας ἐπιγινώσκουσι.

VERBVM VERBO REDDITVM.

AGnoui tuam epistolam, vt qui amicorum proles ex apparente in eis similitudine ad parentes agnoscunt.

INTERPRETATIO BVDÆI.

SIc autem epistolam agnoui, vt ij facere solent, qui amicorum liberos ex similitudine in ipsis conspicua agnoscunt.

SCHOLIA.

HVnc vertendi ordinem ad finem vsq; seruabimus, & vbique adiectis scholijs quoties opus erit ad nr̃as institutiones lectorem remittemus, adscripto paginæ numero, eoq; minimè falláci. Nā̃ tametsi superiore anno, & fermè primo ab editione, supra quatuor millia excusa sint exéplaria: tñ̃ sedulò curatum est, vt omnes libri paginis inter se conuenirent. Quod si quando præsentis opusculi locum citauerimus, Suprà vel Infrà ante pag. addemus additis & numeris. Hęc igitur præfati, Meditationes Græcanicas incipiamus.

Vox epistolæ prima est Ἐπέγνων) γινώσκω, i. nosco. compositum autem ex præpositione ἐπὶ est ἐπιγινώσκω, hoc est, agnosco. secundus aorist. actiuus verbi, γινώσκω, est ἔγνων, à verbo in μι tertiæ coniugationis, γνῶμι, cuius fut. primum est γνώσω: à primi-

primitiuo themate γνόω.unde secũdus aorist.actiuus, ἔγνων, vt δίδωμι, fut. δώσω, aorist. secũdus ἔδων: cuius formationẽ quære in Institutionib.p.73.v.7.Sic à γνῶμι, fut. γνώσω. aorist. secundus ἔγνων. cõpositũ ἐπέγνων, ex præpositione ἐπὶ, & ἔγνων. Abijciunt.n.præpositiones vltimam vocalem, quoties præfiguntur uocalibus, pag.23.uer.15.

Σου τὴν ἐπιστολὴν) σου, genitius est pronominis primitiui secundæ personæ, σὺ, σοῦ. tu, tui, &c. Vsurpant uerò Græci genitiuos primitiuæ speciei, ubi Latini per possessiuum loquuntur, tuam epistolam dicentes, non tui epistolam: illi autem, σοῦ τὴν ἐπιστολήν: quamquam & possessiuis utantur ἐπιστολὴν τὴν σήν.

Ἐπέγνων σου) ex encliticis est σου, ideoq; destituitur proprio accentu, pag.121.uer.7. Enclitica uerò non semper accentum remittunt in præcedentem dictionem, sed quandoque solùm ipsum amittunt, Ἀτρείδης τε, πάρος γε: sic ἐπέγνων σου. Id quando fiat, sensim ipse obseruabis. Reperies, σῶμά σου, non autem λόγός σου, rectè tamẽ διδάσκαλος σου, σώματά σου. Nã uocabula προπερισπώμενα, i. quæ penultimã circũflectũt, aut προπαροξύτονα: i. quæ acunt antepenultimam, ea dictionis encliticæ suscipiunt accentum: nõ autẽ παροξύτονα, id est, quę acuunt penultimã: tametsi quod ad accentum pertinet securum adhuc esse præstat, neque multum de his rebus angi, priusquã in declinationib. & cõiugationibus probè uersatus fueris, & casuum, ac temporũ terminationes exactè

per didiceris. Tum deniq; ad accentus rationem ueniendum erit, & in eo dieb. aliquot cõsumenda meditatio reliquis omnibus omissis, s. vt ex aĩo, & seriò, quod agendũ est agas: quandoquidem re ipsa comperi, plerosq; in his literis, quũ plurimũ tẽporis cõtriuissent, tñ vix tandẽ ad eã frugẽ peruenisse, ut iustam Grammatices cognitionẽ nacti essent, non aliam ob causam, nisi ꝙ statim omnia simul nosse voluerint, & nulli tñ rei totos sese dedere. Atq; illud uel maximè linguis prouehendis impedimẽto con seuit esse, dũ viri alioqui boni, sed è quorundã moribus hæc studia æstimant, putantq; linguis singulis seculũ esse tribuendũ, quũ tamen, si quis recta ratione rem instituat, non modo Græcam & Hebræam, sed & Chaldæã, & Arabicã ita nosse possit, ut reliquis disciplinis pcipiẽdis nihil prorsus officiant, sed maximè prosint. Proinde vt ad nostrum institutũ recurrat oratio, sic formari velim discipulũ, vt primus labor impendatur declinationib. & coniugationibus, etiã neglectis accentibus, nisi si quid obiter suapte industria notarit: deinde se in autore quopiam exerceat, & singulas minutias excutiat, quemadmodũ in epistola pñti facere cæpimus. Vbi hoc scopo sibi proposito iã istã partẽ satis assecutus erit, mox alterã curã suscipiat, de accẽtib. aut de syntaxi, dissimulatis interim illis, quæ huc nõ pertinẽt. Itaq; suaserim, libellũ aliquẽ huic exercitationi designatũ non semel tm̃ euoluere, verum toties à capite ad calcem vsque perlustrare, quoties nouã

pro-

prouinciã capessas. Ita.n.futurũ est, vt & vetera, q̃ iã didiceris relectione cõfirmẽtur, & alius præsenti negotio detentus minus distrahatur alienis.

Τὴν ἐπιστολὴν) τὴν accusatiuus fœmininus articuli præpositiui, ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. Adhibent autẽ articulum fermè singulis dictionibus interdum certitudinis gratia, interdum etiam ornatus causa. de quo pag. 79. v. 13.

Ἐπιστολὴν) accusatiuus singularis, ἡ ἐπιστολή, secũdæ declinationis, vt ἡ τιμή: τὴν ἐπιστολὴν, vt τὴν τιμήν. Articulus additus facilè commonstrat nominum genus, numerũ, & casus. Quod si defuerit, adhibito Lexico planum fiet. Nam cæteri casus cum nominatiuo principalem syllabã habẽt eandem. At in verborum temporibus alia est ratio, propter augmẽtum. Quum verò dicatur ἐπιστολή, & ἐπιστολὴν accẽtu acutò, hic grauis positus est τὴν ἐπιστολὴν. Dictiones enim acutæ nisi ponãtur in fine periodi, vt sententiã claudant, mutant acutum in grauem ob consequentem dictionem pag. 118. v. 16.

ὥσπερ) vt, quemadmodũ: similitudinis aduerbium: idẽ significat ὡς. Est.n. in plerisq; περ adiectio syllabica, vt etiam in articulis subiũctiuis, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, pa. 79. v. 8. Nemo vero sibi molestiam asciscat in memorãdis aduerbiorum varijs significandi modis, aut coniunctionum potestatibus: vt norit quas expletiuas dicere debeat, quas rationales, aut casuales. Illud pro partibus orationis, quas vocant indeclinabiles, satis fuerit,

ut quando occurrent in autoribus significationẽ & usum obseruet.

Oἱ)qui articulus subiunctiuus, functus officio relatiui, p.78.v.17. quod si scribatur sine accẽtu οἰ,præpositiuus erit: qui non conueniet verbo ἐπιγινώσκουσι,sed participio οἱ ἐπιγινώσκοντες,ideſt,agnoscentes,at οἱ ἐπιγινώσκουσι,qui agnoscunt.

Τοὺς τῶν φίλων παῖδας) amicorũ liberos.Inter articulum dictionis regentis, & ipsam dictionẽ regentem, eleganter collocatur dictio recta, cum suo articulo,τοὺς παῖδας τῶν φίλων, liberos amicorum.τοὺς τῶν φίλων παῖδας,amicorum liberos. Sic reliquæ particulæ,vt prępositio cum casu,aut aduerbiũ,venustè ponuntur in medio, τὸν μεθ' ἡμῶν βίον,τοὺς οὕτω καθιζόντας:cuiusmodi sunt apud Latinos,vbi inter adiectiuum & substantiuum quippiam interseritur, Tẽperatum orationis genus, Summam doctoris autoritatem,&c.

Τῶν φίλων)articulus indicat esse genitiuũ pluralẽ a nominatiuo tertiæ declina.ὁ φίλος,amicus, vt,ὁ λόγος, τῶν λόγων:τῶν φίλων. Sẽper verò genitiuus pluralis desinit in ων in omni declinatione, ideoq; inde certum nominatiuum non licet colligere,nisi consulto lexico,aut præceptore.

Τοὺς παῖδας),ples liberos. ὁ,καὶ ἡ παῖς,τοῦ,καὶ τῆς παιδὸς,quintæ declina.Accusat. pluralis τοὺς παῖδας,accẽtum hẽns in priori syllaba, quũ tñ genitiu⁹ παιδὸς, ultimã acuat,de hoc p.116.v.29.Cur ẽt παῖδας circũflectatur, non aũt acuat,dicendo παίδας,notatum est,p.116.vers.1.in ἑστὼς,ἑστῶτος.

Ἐκ τῆς ἐπιφαινομένης) ἐκ, & ἐξ, idē significant: sed hoc ante vocalē, ἐξ αὐτοῦ, ex ipso: illud ante cōsonātem, ἐκ πατρὸς, ex patre. Præpositionū significata, regimen, & vsum disces optimè legendis auctoribus, & doctorū interpretationib. quales ętate nr̃a duos insignes vidimus, auctorē Adagiorū, & Budæū. Quòd si cui libebit alieno magis frui labore, nō habeo consiliū expeditius, q̃ vt ipsius Budæi cōmentarios, vbi de pręposítionib. accuratissimè scripsit, diligēter perlegat, præsertim si iā in literis grandior sit, & plusculū nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus, & rudib. cōmodū erit Lexicon illud quod nuper Parisijs excusum est opera Gerardi Morrhij; q sedulò studuit, vt iuuentus in prōptu posita haberet, & suo loco, non mō quę tradidit Budæus, verū ēt quæcunque ex aliorum monumentis apiculæ in morē collegit.

Ἐπιφαινομένης) φαίνω, cōpositum ἐπιφαίνω, ostendo. Passiuum ἐπιφαίνομαι, ostendor, appareo, reluceo, & conspicuus sum. Nā crebrò passiua Græcorum reddimus per Neutra Latinorum, aut contrà. Licet enim eandem rem, diuerso nominare contingat idiomate, tamen quæ vocantur apud Grammaticos partium orationis accidentia, genus, numerus, figura, & huiusmodi, ea non semper conueniunt: ut nos dicimus in plurali, diuitiæ, diuitiarum, illi singulariter, ὁ πλοῦτος, τοῦ πλούτου: nos deponenti uoce Furor, illi uoce actiua κλέπτω. Sic non mirandum, si quum illi dicant ἐπιφαίνομαι, sub uoce passiua, nos interpretemur

non solùm ostendor, siue videor; sed etiã appareo, reluceo, & et per circumlocutionem, cõspicuus sum. Igit ab ἐπιφαίνομαι fit partic. ὁ ἐπιφαινόμενος, qui ostẽditur apparens: aut, si per nomẽ reddere velis conspicuus. Fœmininum ἡ ἐπιφαινομένη, secundæ declinationis genitiuus τῆς ἐπιφαινομένης.

ἐν δ' ἐπιφαινομένης αὐτοῖς) apparẽte in ipsis, composita regunt casum præpositionis: ἐπὶ datiuo iungitur, significans idẽ quod In: proinde verbũ cõpositum datiuũ habet, ἐπιφαίνομαι αὐτοῖς, reluceo in ipsis: nam absurda fuerit imitatio, Inappareo ipsis, quod verbũ Latinus non agnoscit. Quo factum est, vt in versione præsentis epistolæ non sic verbum verbo reddere potuerimus, quin interdũ cogeremur minus esse inepti, dum saltem Latinis vocibus vti studemus: etsi peculiarẽ linguæ phrasin neglexerimus. Ideo vertimus, Apparente in ipsis, non autem Inapparente ipsis.

αὐτοῖς) datiuus pluralis pronominis αὐτός, de quo pag. 77, v. 10.

ὁμοιότητος) ὅμοιος, similis, ἡ ὁμοιότης similitudo, τῆς ὁμοιότητος. A dectiua in ος, formant substãtiua fœminini generis in ότης, quorum genitiuus in ότητος pag. 13. versu 9.

ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκόντας) obseruabis dictiones, q̃ significãt cõuenire, consẽtire, similẽ esse: aut contra, diffidere, dissentire, pugnare, &c. præpositioni πρὸς adiũgi. Exẽpla notabis vbi inciderint.

Πρὸς τοὺς τεκόντας) p̄positio πρὸς cũ accusatiuo.

τοὺς τεκόντας) τίκτω, pario: secũdus aorist. ἔτεκον;

ab

ab inusitato verbo τέκω: ab ἔτεκον particip. ὁ τεκὼν τοῦ τεκόντος. Accusatiuus pluralis τοὺς τεκόντας, i. eos q genuerũt, aut pepererũt. nẽpe parentes; qđ tñ est nomen, non participium. Habẽt aũt Græci in oĩbus verbis, oĩum temporũ participia, Latini non item. Quum sit igitur τεκόντας participiũ aoristi secundi, & significet præteritum, necesse est nos circuloqui per verbum, & relatiuũ, τοὺς τεκόντας, eos qui genuerũt. Nã à verbis actiuis, vt sunt, pario, gigno, non fiunt participia præteriti tpis. Ideoq; si velimus adhibere periphrasin, & tñ vna tm̃ voce reddere, vel rationem tpis negligimus, et vtimur participio præsenti, gignentes, parientes, aut eius loco nomẽ ponimus, parẽtes, genitores. Idẽ facito in cæteris: vt si qñ Latinũ participium eiusdem tpis non reperiatur, inuenias nomen, qđ saltẽ significatione cõsentiat: sicut a verbo κτίζω, futurũ κτίσω, aoristus primus ἔκτισα, participiũ ὁ κτίσας, qui creauit, pro quo vertẽ creatorem.

Ἐπιγινώσκουσι) agnoscũt, tertia pluralis ab ἐπιγινώσκω.

BASILIVS.

Τὸ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι τὴν τοῦ τρόπου κατασκευὴν πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι ὁρμήν τινα τῇ ψυχῇ σου εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, πρὶν ἂν περὶ τοῦ τρόπου τι μάθοις, καὶ τῆς διαγωγῆς, σοῦ ἐστιν ὄντως τὸ διανόημα, καὶ τῆς σῆς ψυχῆς τῆς πάντα τὰ τῆδε μηδὲν τιθεμένης πρὸς τὸν ἐν ἐπαγγελίαις ἀποκειμένην ἡμῖν μακαριότητα.

VERBVM VERBO REDDITVM.

Nam haud magnum esse dicere loci structuram ad ingene

randum impetum aliquem animo tuo, ad eum nobis vitã, priusquã de modo aliquid didiceris, & conuersatione; tuus est reuera sensus, & tui animi, omnia hc nihil faciẽtis, præ in pollicitationibus reposita nobis beatitudine.

INTERPRAETATIO BVDAEI.

Nam quod existimare te ais, magnopere non referre habitũ, structuramq; loci, ad ciendum in animo tuo desiderium vitæ nobiscum agendæ, antequam compertum quippiã habeas de modo, & ratione vitæ nostræ, tuus hic est profectò, animiq; tui sensus, qui huius mundi bona prorsus nihili esse ducas, prout est beatitudo, quam reconditam in diuinis pollicitationibus habemus.

Τὸ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, &c. Sic ordina, τὸ φῆσαι, τὴν τοῦ τόπου κατασκευὴν μὴ μέγα εἶναι, id est, dicere loci structurã non magnum esse, hoc est, nõ multum habere momẽti. Cæterum articulus, τὸ, iungitur infinitiuo φῆσαι, tãquam nomini. Siquidem infinitiuus, siue solus, siue cũ casu, nominis vice fungitur, idq; in neutro genere: & hoc loco tanquam nominatiuus habetur.

Γὰρ) enim, nunq̃ primum locum sibi in oratione vendicat, ideoq; vertimus per Nam: propterea q̃ Latini pro articulo τὸ nihil habent quod ponant, nisi dicãt, τὸ γὰρ φῆσαι. Ipsum.n.dicere: aut, Id enim, nẽpe dicere: ut capiamus articulum præpositiuum pro pronomine demõstratiuo.i. τὸ pro τοῦτο. siquidẽ hoc interdũ fit: p.78.v.27. Alioqui si articulum suo more capias, quum nihil Latinè respondeat, turpe foret dicere τὸ γὰρ φῆσαι. Enim dicere: quapropter vertimus, Nam dicere.

Μὴ μέγα) nõ magnum. μὴ, non. Alia significata in præsens omitte, & suo loco discenda ducito.

Μέγα) magnum adiectiuum neutrum, de quo pag. 90. v. 5. Sępe alterius generis substantiuo, ad ditur adiectiuũ neutrũ, τὴν τοῦ τόπου κατασκευὴν εἶναι μέγα, Loci structurã esse magnum: ueluti substãtiuè, hoc est rem magnam, aut magni esse momenti, magnoperè referre, ut Budæus uertit.

Εἶναι) esse. Infinit. ab εἰμὶ, sum, pag. 99. uer. 12.

Φῆσαι) Infinit. aoristi primi, ab indicat. ἔφησα, vt τύψαι ab ἔτυψα. Cur ergo non φύσαι, vt τύψαι, accento acuto? Iam monuimus, nõ aliud esse agendũ prima lectione huius epistolæ, q̃ ut casuum, & tẽporũ, & personarũ terminationes rimaremur: & vides terminatione cõsentire φῆσαι, cũ τύψαι, vtrũq; in αι. Quod ad accẽtum attinet, αι in huiusmodi solet haberi pro breui, p. 119. v. 9. longa uerò ante breuẽ finalem circumflectitur. Itaq; scribendum non φύσαι, sed φῆσαι, p. 119. v. 10. in ἰσὸς, ἰσῶτος. Vsitatum verò thema huius infinit. φῆσαι est φημὶ, de quo pag. 102. v. 13. Nec tam significat dico, q̃ puto, & profiteor. Vtrunque explicat Budæus, τί γὰρ φῆσαι, nam quod existimare te ais.

Τὴν τοῦ τόπου κατασκευὴν) de articulo dictionis regentis, & rectę, uide notata supra, pag. 12. v. 8. in τοὺς τῶν φίλων παῖδας.

τόπου) loci. ὁ τόπος, tertiæ declinat. τοῦ τόπου.

Κατασκευὴν) structuram. ἡ κατασκευὴ, secundæ declinationis.

Πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι τῇ ψυχῇ σου) ad ingenerãdum animo tuo. Gerundijs, & supinis Græci carent, in quorum locum subeunt infinitiui, adiectis

arti-

articuli neutri generis, πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι, hoc est, (vt rudius loquamur) ad igenerare, idest, ad ingenerandum, aut causa ingenerandi. Nam prius supinum, gerundium in di, vel dum, fermè efficit infinit. adminiculo præpositionis πρὸς.

Eμποιῆσαι) īfinit. primi aor. actiui, ab ἐμποιέω, indo, ingenero, innasci faccio: quasi intus facio, vel inesse facio. Capiatur simplex ποιέω, & per crasin ποιῶ, primæ coniugationis circumflexorum. Fut. ποιήσω, aor. primus: ἐποίησα; infin. ποιῆσαι: vnde cõpositũ ἐμποιῆσαι ab ἐμποιέω, ex præpositione ἐν, migrante ν in μ, propter π sequens. Quomodo verò se habeant præpositiones ἐν, & σὺν in compositis vide pa. 115. v. 21. in verbo, συῤῥήγνυσθαι. Quoties inciderit verbum compositum, vt facilior sit temporum formatio, tolle præpositionem, & excutito simplex, vt modo fecimus in infinit. ἐμποιῆσαι.

Oῤμήν τινα) desiderium aliquot, & impetũ. Nã hoc propriè vox significat veluti quũ animus aliquò fertur, et aliquid agere gestit, odio, vel amore prouocatus. Nominatiuus est ἡ ὁρμὴ, secundæ declinationis, accusatiuus τὴν ὁρμὴν, vt τὴν τιμὴν.

Τινὰ) accusa. singularis feminini ge. nominati. τὶς, τινὸς, τινὶ, τινὰ, quod habes pa. 13. v. 20. Quãquã si quis perceperit ordinẽ, quẽ sequuti sumus ĩ quinta nominũ declinatione, facilè inuenerit omnia, vel nobis tacẽtibus. Primo scripsimus, quæ desinerent in vocalẽ, nempe α, ι, υ, ω nã nullum nomẽ quintæ declinationis desinit in aliquã reliquarũ vocaliũ, ε, η, ο, deinde sequũtur finita in cõsonãtẽ,

nec

nec vllum deſinit in aliquã iſtarũ conſonantium, β,γ,δ,ζ,θ,κ,λ,μ,π,τ,φ,χ, ſed in vnã reliquarũ: nẽpe, ν,ξ,ρ,σ,ψ: quas quinq; conſonãtes variæ præcedũt vocales, aut diphthongi, hoc ordine, αν, εν, ην, ιν, ον, ουν, υν, ων, in litera ξ nõ vocalium facimus diſcrimina, ſed varias adſcripſimus terminationes genitiui, κος, γος, χος, pro affinitate triũ inter ſeſe mutarũ, tenuis κ, mediæ γ, aſpiratæ χ. Sequitur αρ, ειρ, ιρ, ορ, υρ, ωρ. deĩde ας, αις, αυς, ες, εις, ης, ις, ος, ους, υς, ως. Subduntur q̃ in duas deſinunt conſonãtes, λς, νς, ρς: vltimò, quę in duplicẽ ψ deſinũt: vbi ſimilitet vt in ξ, non vocaliũ habita eſt rõ, ſed genitiui πος, βος, φος, pro tribus alijs mutis, tenui π, media β, aſpirata φ. Hunc ordinem quiſquis obſeruabit, ſtatim nouerit vbi quærendum erit, quicquid occurret de nominibus quintæ declinationis.

Eſt autem hoc nomẽ τις ex encliticis, quę proprio deſtituuntur accentu, pag. 121. ver. 5. ὅρμῳ τινα pro ὅρμῳ τινά.

Enclitica.n. qñq; nõ remittunt ſuũ accentum, ſed tm̃ perdunt: vt notatum ſuprà, p. 9. v. 15. in voce ἐπέγνω σου. Sic & enclitica diſſyllaba qñq; remittunt, ἄνθρωπόν τινα: quandoq; tantũ perdunt, nempe ſi præcedat περισπώμενον, ideſt, dictio cuius vltima circũflectitur, ποιῶ τινα, aut ὀξύτονον, id eſt, dictio, cuius vltima eſt acuta καλόν τινα, ſic hoc loco ὅρμῳ τινά, in cuiuſmodi ablatus eſt accentus è voce τινα: nec tamen dictio præcedens vllũ habet accentum, præter natiuum, & proprium. Et in iſtis non obtinet canon ille de accẽtu acuto,

qui

qui ob consequentiã migrat in grauẽ, vt notatũ supra p.11.v.16. in ἐπιστολὴν. Nã si encliticũ seruaret accentũ, scriberemus ὁρμὴν τινά (acutus.n.ob consequentiã mutatur in grauẽ) at vbi encliticũ accentũ perdit, acuta dictio præcedens manebit acuta: ὁρμήν τινα, non aũt per grauem ὁρμὴν τινά.

Ψυχῇ σου) ãio tuo, ἡ ψυχὴ, τῆς ψυχῆς, τῇ ψυχῇ, secũdæ declinationis, vt ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ.

Σου) genitiuus à σὺ pronomine, de hoc supra, pag. 9. ver. 9. in σου τὴν ἐπιστολήν: & in ἐπέγνων σου in idem versu 15.

Εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον) præpositio εἰς, cum accusatiuo, εἰς βίον, ad vitam. Budæus, ὁρμὴν εἰς τὸν βίον, hoc est (verbum è verbo) Impetum ad vitam, vertit desiderium vitæ. Non enim interpretis officiũ est, anxia quadam religione numerare voculas, et syllabis assidere: sed Latinis auribus satisfacere, & Græcanicas figuras quàm maximè fugere. Ad quod nihil æquè conducit, atque ratio copiæ: in qua quisquis erit bene versatus, is facillimè præstabit rectum interpretem.

Τὸν μεθ' ἡμῶν βίον) Infirmiorib. obsequuti, reddidimus ineptissimè (vt cernerent quid cui responderet) hoc pacto, εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, ad cum nobis vitam. Articulum enim τὸν, qui varijs modis explicari potest, tanquam neglexim⁹, & scholijs ipsum declarandũ reliquimus. Itaq; articulus, qui afficit præpositionem cum casu, reddetur cõmodo aliquo adiectiuo, τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, agendã nobiscum uitam, pag. 125. uer. 11.

Μεθ' ἡμῶν) apoſtrophos eſt pro μετὰ ἡμῶν, p. 5. v. 16. Græci aũt hîc a Latinis diſſentiunt, naturali præpoſitionis ordine ſeruato, dicentes μεθ' ἡμῶν, cũ nobis: pro quo Latini nobiſcũ. Cæterum μετὰ, cum genit. habet: at μετὰ, poſt accuſatiuum.

Ἡμῶν) genitiuus pluralis à pronomine ἐγὼ, p. 76. v. 11.

Βίον) ὁ βίος, vita, tertiæ declinationis.

Πρὶν ἂν μάθοις) priuſquam didiceris, πρὶν, antequam, priuſquam.

Ἂν μάθοις) hæc cõiunctio ἂν, nũc, eſt potẽtialis, οὐκ ἂν φαίης, nequaquam dicas, haud poſſis dicere: nũc planè vacat. Vide Budæũ in Cõment. linguæ Græcæ, vbi vſum explicat, & quib. modis iungat. Tu interim, quoties obuia fuerit hæc particula, ſecurus neglige, tanquã otioſam, donec in iſtis literis plus roboris collegeris. Multa diſſimulandá ſunt, vt loco, & tempore diſcantur commodiore.

Περὶ τοῦ τρόπου) de mõ: ꝑpoſitio περὶ, cũ genitiuo.

Τρόπου) nominatiuus ὁ τρόπος, vt ὁ λόγος. Maſculinũ eſt, quod inſpecto diſces Lexico. Siquidẽ genitiuus τοῦ τρόπου conuenit vtrique generi, ſiue dicatur ὁ τρόπος, ſiue in neutro τὸ τρόπον, vt τὸ ξύλον, vtriuſque enim genitiuus eſſet τοῦ τρόπου.

A verbis quorum penultima eſt ε, deducuntur nomina, conuerſo ε in ο, λέγω, dico: λόγος, ſermo: τρέπω, verto: τρόπος, mos, modus. Itẽ aliud, τροπή, mutatio, vt ab ἐπιστέλλω, ideſt, mando, mitto epiſtolam, fit nomen fęmininum ἐπιστολή, ideſt epiſtola. Nam Latinitate donatum eſt.

Τί)

Τὶ) aliqd, neutrũ eſt à ςôi τὶς, τινὸς, hoc eſt, aliq̃s quiſpiã, uel quidã: q̃ tria Græci vna voce dñt.

Τὶ μάθοις) aliquid didiceris, noris. Budæus adiutus præſidio copiæ, verſionem fecit ſpecioſiorem, dum pro didiceris vertit, compertum habeas.

Μάθοις) μανθάνω, diſco, ſecũ. Aor. capit. à μαθέω inuſitato. vnde fut. μαθήσω. Aor. prim. ἐμάθησα: ſecundus, ἔμαθον, abijciendo ex Aor. primo penultimam vocalem cum conſonante ſequente; nempe ης. de hoc pa. 57. v. 11. Ab ἔμαθον opt. eſt μάθοιμι, μάθοις, vt ab ἔτυπον, fit τύποιμι, τύποις.

Καὶ) &, coniunctio copulatiua. Quomodo diſcẽdæ ſint partes orationis indeclinabiles ſcriptũ ſuprà pag. 11. ver. 21. in ὥσπερ.

Τῆς διαγωγῆς) διάγω, dego, vitã traduco, a διὰ & ἄγω, reiecta vltima p̃poſitionis vocali propter vocalẽ ſequẽtẽ, p. 23. ver. 15. Ab ἄγω, & cõpoſitis verbalia fiunt adiectione ſyllabæ γη: ἄγω, ἀγωγή, συνάγω, συναγωγή: εἰσάγω, εἰσαγωγή. ſic à διάγω fit διαγωγή, ideſt inſtitutum vitæ, & viuendi ratio.

Σὸν ἦν ὄντως) σὸς, σὴ, σὸν, tuus, tua, tuum, pronomen poſſeſſiuũ, p. 76. v. 18. Scribitur hic σὸν, graui accentu, propter ſequentem dictionem, ſuprà pa. 11. v. 9. in ἐπιςολῆ. quod ſi poneretur in fine iuſtæ ſententiæ, iam acueretur, διανόημα τὸ σόν.

ἦν ὄντως) eſt reuera. ἦν imperfectum ab εἰμὶ, pa. 98. v. 17, ſed crebrò ponitur pro præſenti ἐςὶ. Sic ἔδει pro δεῖ, ἐχρῆν pro χρή.

Ὄντως) profecto, reuera, aduerbium a genitiuo plurali participij verbi ſubſtantiui ὤν, ὄντος,

τῶν

τῶν ὄντων, ν in ς, ὄντος, pag. 80. ver. 5.

Διανόημα) sensus, à διανοέω. Simplex νοέω, fut. νοήσω, præter. act. νενόηκα, pass. νενόημαι: vnde verbale τὸ νόημα. p. 84. v. 23. ablato incremento, & verso μαι in μα, cõpositum διανόημα. Vt verò facilior sit thematis inquisitio, & vtilior, memores esse cõuenit: vnde tẽpora formẽtur, vt sensim tanquam per gradus sursum ascendamus ad originẽ, donec inuentum sit pręsens indicatiui modi. Est. n. thema, hoc pacto quærendum διανόημα, reijce præpositionẽ. erit νόημα, verbale in μα, quod fit semper a præteriti pass. prima persona, sublato augmento. Erit igitur, νόημα à νενόημαι Porrò præt. pass. formatur ab actiuo vertẽdo φα in μμαι, χα in γμαι, vel κα in μαι. Fuerit ergo νενόημαι ab act. νενόηκα. Vbi aũt κα in præt. desinit fut. in σω, nisi sit quintæ coniug. Proinde futurum erit νοήσω. Nã in quinta coniug. dicere νοήσω, contra canonem est, qui præscribit penult. futuri quintæ coniug. esse breuiandã: & alioqui, si futurum esset νοήσω, præsens esset νοήω, quod nusquã apparebit in Lexico. Relinquitur igitur futu. νοήσω, id quod proficiscitur à præsenti tertię cõiugationis, νοήδω, νοήθω, νοήτω: aut quartæ νοήζω, νοήσσω, siue νοήττω, aut sextæ νοήω: aut primæ circũflexorum, νοέω νοῶ: aut secũdæ νοάω νοῶ. Siquidem omniũ istorum futurum esset in σω. verum nullũ eorum ostendet Lexicon præter νοέω. Hác thematis rimandi viam diligenter obserua. Parat enim miram facilitatem, vt statim occurrat origo, vnde tẽpora manare queant. De hoc vide p. 117. v. 21.

Καὶ

Καὶ τῆς σῆς ψυχῆς)& tui animi. Hîc vtic̃ possesſiuo pronomine σὸς, σὴ, σὸν, tuus tua tuũ. Fęmin. ἡ σὴ. genit. τῆς, σῆς. poterat vti primitiuo genitiuo σοῦ τῆς ψυχῆς, hoc eſt (vt vetuſto more loquamur) Tis animi, pro tui animi: ſiquidem Græci genitiuos primitiuę ſpeciei, μοῦ, σοῦ, οὗ, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, etiam actiuè & paſſiuè capiunt: apud nos autem, mei, tui, ſui, noſtri, veſtri, tantum paſſiuè. Actiuè autem, & paſſiuè vſurpant veteres, mis, tis, ſis, noſtrûm, & ueſtrûm: tria mis, ſis, tis, exoleuerunt: noſtrûm, & ueſtrûm tantùm partitiuè capiuntur: vterque noſtrûm, quilibet ueſtrûm.

Ψυχῆς) ἡ ψυχὴ, τῆς ψυχῆς, ſecũdę declinationis.

Τῆς πάντα τὰ τῇδε μηδὲν τιθεμένης) ordina ſic τῆς μηδὲν τιθεμένης, nihili faciẽtis oĩa hic, ſubaudi poſita. Interpres nõ malè hũc locũ extulit p ſecũdã perſonã hoc modo, Qui huius mũdi bona prorſus nihil eſſe ducas: tñ genitiuus τῆς τιθεμένης referendus eſt ad ſubſtantiuũ, qđ præcedit nẽpe τῆς, σῆς, ψυχῆς. Tuus, inquit, hic eſt pfectb, animique tui ſẽſus, ψυχῆς, inq̃, hoc eſt, animi, vel animæ, τῆς μηδὲν, τιθεμένης. hoc eſt, nihil eſſe ducẽtis, aut q̃ nihil eſſe ducat, Participiũ .n. variæ reddit, nunc aduerſum quidã indicans, nũc cauſam explicans, ut hoc loco, τῆς μηδὲν τιθεμένης, nihil ducentis, q̃ nihil eſſe ducat. Proinde quæ per participia Græcis efferunt, nos latinitate donabimus, per eiuſmodi cõiunctionẽ, quæ cũmodiſſimè facit ad ſenſum.

Πάντα) oĩa. ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. accuſatiuus plur. neutrį generis,

ris, τὰ πάντα, accentu in priore licet geni. fit παντὸς, non πάντος. vide pag. 119. v. 29.

Τὰ τῆδε) articulus aduerbio iunctus mutat ipsum in adiectiuũ: χθὲς heri, ὁ χθὲς, hestern⁹, ἡ χθὲς hesterna, & ita per oẽs numeros, & genera. p. 125. v. 12. aut in isto articulo participiũ intelligit' verbi substantiui ὢν, οὖσα, ὄν: aut aliud quippiã, qđ loco, & sñiæ congruit, seruata generis, numeri, & casus rõne. ἐκεῖ, illic. ὁ ἐκεῖ, q illic est, habitat, ambulat. &c. οἴκοι dormi aduerbialiter. τοὺς οἴκοι, ĩtellige ὄντας, existentes, hoc est domesticos. sic τὰ τῆδε, intellige ὄντα, aut aliud quod quadrat. i. quæ hic fiunt, vel geruntur: q̃ in hoc mundo sita sunt, &c. Est autem τῆδε aduerbium sub forma datiui femi nini. cuiusmodi plurima sunt profecta ex secũda declinatione, habentq; ᾳ, vel ῃ, diphthongum im propriã δημοσίᾳ publicè: ἰδίᾳ priuatim; βίᾳ, violẽter: παῤῥησίᾳ, cõfidẽter, liberè, sic ἄλλῃ, πάντῃ, πῇ, ὅπῃ, κρυφῇ, σπουδῇ, εἰκῇ, ἡσυχῇ, κομιδῇ, πολλαχῇ, πανταχῇ, διπλῇ, τριπλῇ, τετραπλῇ, πενταπλῇ, ταύτῃ, ad eundem modum τῇδε, q fit ab articulo præpositiuo ὁ, ἡ, τὸ, qui aduentu particulæ δὲ capitur p demonstratiuo, p. 78. v. 26. ὅδε, pro οὗτος, hic ἥδε hæc, vnde datiuus τῇδε huic, & aduerbialiter hic.

Μηδὲν) nihil, ὁ μηδεὶς, ἡ μηδεμία, τὸ μηδὲν, p. 13. verſ. 1.

Τιθεμένης) τίθημι, p. 60. v. 20. Paſſ. τίθεμαι, participiũ, ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, genitiuus τῆς τιθεμένης, id est, ponentis, facientis, ducentis. Apud Atticos enim paſſiua capiuntur actiuè, & alioqui

r depo-

deponentalia,& media verba idē habent pręsens & imperf cū passiuis.Porrò τίθεσθαι,hoc loco significat idē qđ λογίζεσθαι,i. ducere,atq; existimare,μηδὲν τίθεσθαι,nihil facere:μικρὰ τίθεσθαι,parui habere: ὕστερον τίθεσθαι,post habere:παρ' οὐδὲν τίθεσθαι,pro nihilo ducere,nihil facere. Verū ista persequi non est præsentis instituti:tantum illud studiosos adolescentes admonitos uelim, si linguæ Græcæ proprietatem, & elegantem uocabulorū usum tenere desiderent,ut Commentarios Budęi summa cura perlegant.Reperient enim incredibilem quendam thesaurum,vnde ad copiosè scribendum reddentur instructissimi.

Πρὸς τὴν μακαριότητα) ad beatitudinē. Nihili ducentis,inquit ad beatitudinē,hoc est, prout est beatitudo.Capitur πρὸς,ut apud comicū præpositio ad,Nihil ad nostram hanc,id est, prout nostra hæc est formosa,οὐδὲν πρὸς τὴν ἡμετέραν ταύτην.

Ἐν ἐπαγγελίαις)in pollicitationib. Adiectiuū diuinis interpres explicandi causa posuit.

Ἐπαγγελίαις) a noīb. in ος tā substātiuis,q̄ adiectiuis deducuntur substantiua in ια,κακός,malus; κακία,malitia:ἄγγελος,nūtius:ἀγγελία,res q̄ nunciat:ab ἀγγέλλω,nūtio:cuius cōpositū ἐπαγγέλλω, ex ꝓpositione ἐπὶ, & ī uoce deponētali ἐπαγγέλλομαι,ꝓmitto . Hinc ἐπάγγελος, vnde ἐπαγγελία secundæ declin.Datiuus plur.ταῖς ἐπαγγελίαις.

Ἀποκειμένην)verbū κεῖμαι,p.101.v.25.cōpositū ἀπόκειμαι,resideo,repositus,uel deposit⁹ sum:particip.ἀποκείμενος,repositus,fęminin.ἡ ἀποκειμένη.

secun.

fecund.decli.accuf.τὴν ἀποκειμένην. Nec miretur qs ꝙ uerbũ præſentis tẽporis ἀπόκειμαι vertitur, repoſitus ſum:& item partic. ἀποκείμενος præſ.tẽporis per præteritum, repoſitũ. vide ſuprà pa.13. v.18.in voce ἐπιφαινομένης. Neq; præterea hic laborandũ eſt,vt quia verbũ κεῖμαι, nobis occurrit, totã illius ediſcas cõiugationem. Sed vbi excuſſo accuſatiuo ἀποκειμένην,ad ipſum thema perueneris,nempe κεῖμαι,hic ſiſtẽdum erit,nec ultra præſens tempus progrediẽdum,id quod in oĩbus obſeruabis,ne longiùs curã extendas, quã præſens locus poſtulauerit. Si quis occurret obliquus,nõ quieſcendũ,niſi reperto nominatiuo:ſi ipſe inciderit nominatiuus,aut thema verbi non ſcrutabimur anxiè,quæ inde tempora deducantur. Cæterum quia ad conſummatum grammaticum pertinet, ẽt illa tenere, quę poſteriore parte noſtrarũ Inſtitutionum carptim ſcripſimus,quæ incipiuntur,p.81.v.1.cõſultum videtur, nõ quidem ea ſolum ediſcere, vt ſparſim in excutiendo libello quopiam obuia erunt, ſed huic quoq; rei poſtea tempus ſuum tribuere,& à capite ad calcem vſque perlegere ſerio ſtudio,haud aliter,atque feceris in præceptione primorum rudimentorum.

Ἡμῖν) nobis datiuus pluralis ab ἐγώ.

Μακαριότητα) ὁ μακάριος. inde ἡ μακαριότης, τῆς μακαριότητος. (vide in voce ὁμοιότητος, ſuprà pag. 12.v.21.) accuſat. τὴν μακαριότητα.

Ἐγὼ δὲ ἅμα μὲν ποιῶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς ταύτης τῆς νυκτὸς, καὶ ἡμέρας, γράφειν αἰσχύνομαι. κατέλιπον μὲν γὰρ

τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμὰς, ἐμαυτὸν δὲ οὔπω ἀπολιπεῖν ἠδυνήθην.

Ego verò quæ quidem facio ipſe in ſolitudine hac, nocte, & die, ſcribere erubeſco, dereliqui quidem enim in vrbe occupationes, tanquam ſexcentorum malorum cauſas, meipſum autem nondum derelinquere potui.

Equidem ſcribere ad te non ſuſtineo præ pudore, quæ in hoc extremorum finium receſſu interdiu noctuque agito. Tametſi enim vrbicas occupationes pro derelicto habui, vt ſexcentorum malorum cauſas, me tamen nondum ipſum etiam habere pro derelicto quiui.

Ἐγὼ δὲ) coniunctio δὲ variè redditur, autē, verò, cæterum, porrò, ſed, tamen, imò, rurſus, cōtrà, quin potius, vt ſententia poſtulat.

Ἃ μὲν ποιῶ) ἃ articulus ſubiūctiuus neutri pluralis, p. 78. v. 20. μὲν eſt coniunctio. à ποιέω ποιῶ, circumflexum primæ coniugationis.

Αὐτὸς) ipſe, pronomen aptum tribus perſonis, pag. 77. v. 10.

Ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς) in ſolitudine. ἐπὶ cum genit.

Ἐσχατιᾶς) ἡ ἐσχατιὰ ſecundæ declin. genitiuus τῆς ἐσχατιᾶς per vocalem α, ꝙ deſinat in α purū. Cur aūt ſcribatur geni. ἐσχατιᾶς per ᾶ circūflexū, notatū p. 119. v. 12. Interpres ἐσχατιᾶς vertit: Extremorum finium receſſu, ſignificantur. n. hac voce prædia ab urbibus remota, receſſus, & ſolitudo ab hominum ſtrepitu remota: ab ἔσχατος, extrem⁹.

Ταύτης) demonſt. οὗτος, hic αὕτη; hęc genit. ταύτης, pag. 76. v. 26.

Νυκτὸς καὶ ἡμέρας,) nocte, & die. tempus collocatur in genitiuo pag. 123. v. 8.

Νυκτὸς) ἡ νὺξ, nox, τῆς νυκτὸς, noctis, p. 11. v. 24.

Quan-

Quanquā in huiusmodi sat fuerit indicasse nominatiuum. Quo cōspecto, facilè cognouerit lector quō geni. & reliquos casus quęrere debeat, non ignorans quem ordinē in recensendis terminationibus obseruauerimus. De quo sup. p. 18. v. 23.

Ἡμέρας) ἡ ἡμέρα, secundę declinationis. Genit. τῆς ἡμέρας, quia exit in ρα.

Γράφειν) Infinit. pręsentis tēporis, vt τύπτειν, ab indicatiuō γράφω. Quod quum sit thema, sistendū est, nec extra pręposītum inquirenda sunt reliqua tempora. Suprà pag. 13. ver. 19.

Αἰσχύνομαι) αἰσχύνω, dedecoro, pudefacio, suffundo pudore: αἰσχύνομαι, pudefio, erubesco, suffundor pudore. Habes thema: ne longiùs angaris, vt reliqua rimeris tempora, sed hic sistas.

Cæterū quæ verba passiuæ vocis, vt est αἰσχύνομαι, sint reuera verba passiua, quæ aūt deponentia & actiuo carentia, lectione autorū, vt pleraq; alia discendum est. Interpres γράφειν αἰσχύνομαι, vertit sic, Scribere ad te nō sustineo, præ pudore: quod speciosius est, & numerosius q̃ si verbū verbo reddidisset. Scribere erubesco, pro vno verbo αἰσχύνομαι, i. erubesco, substituit multa per periphrasin. Nō sustineo prę pudore. Quēadmodū aūt rōnes copię plurimum valent ad parandam versionis elegantiam: ita & in omnibus locis magno sunt vsui: & ijs potissimum medētur incommodis, quę affert linguarū illa proprietas, & phrasis. Proinde siquis expeditum, & elegantem interpretem præstare studeat, sermonis vbertatem sibi comparet,

& tanq̃ in numerato, poſitúq; ante oculos habeat quicquid q̃dã auctor de hoc gñe prçcepit, ut præter alias dotes innumeras, hac ad miraculũ uſq; ſuſpiciendus, ꝙ ita Græca in Latinũ uertat, ut nullum Grçcitatis ueſtigium appareat: idq; ea fide, ut nec ſnîę quid addat, nec detrahat. Quumq; nihil minus ſpectet, q̃ ut totidẽ uerbis reddat, tñ incredibili quadam dexteritate plerunq; aſſequitur, ut citra ſenſus iacturã, dictionum tñ numero rñdere uideat: hoc (credo) maximè fretus, ꝙ ſcribendi uſu iam meditatum hẽt, qũo in q̃uis faciẽ formã da ſit oro. Quo factum eſt ut illius interpretationes, præterq̃ ꝙ Græcanicas figuras nuſquã redoleãt, hoc ẽt eximium prę multis al ijs ſibi poſſint aſſumere, ꝙ tanq̃ fontes Latini eſſe credantur, nõ autem è Grçcis fontibus hauriri. Sic uerò interpretem agere, & numeris oĩb. interpretis fidem prçſtare, neq; tñ aliũ q̃ ipſum uideri argumẽti au torẽ, id demum abſoluti artificis eſt. Equidẽ pro mea tenuitate non poſſum doctiſſimos uiros in hoc negotio uerſatos inter ſeſe committere, & de unoquoq; cenſuram ferre, ſed tñ omnib. candidatis linguæ Græcæ non dubito conſilium dare, ut huius uiri uerſiones diligentiſſimẽ perlegãt, excutiant, & imitari conentur. Alia in alijs eminẽt, neq; omnia ſunt in omnibus illuſtria: interpretẽ fidelem, Latinum, & elegantem, facilẽ, & cõmodum, in uarijs periclitatum, niſi nobis exhibuit Adagiorũ auctor, nemo unquam eſt exhibiturus.
Γράφειν αἰχμῶμαι.) ualde uſitat' eſt Grçcis infinitiuus

tiuus,vbi nos gerundijs vtimur,& supinis,vt diximus sup p 17.v.27.in voce πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι. Verum & alioqui quẽadmodum apud Latinos certa quædam verba gaudent infinitiuis, ita & apud Grecos βούλομαι λέγειν,volo dicere, οὐ τολμῶ ποιεῖν, non audeo facere,&c.Horum est hoc loco αἰσχύνομαι γράφειν,erubesco scribere.

Κατέλιπον)λείπω,linquo.secun.aor.ἔλιπον, pa. 16.v.23.Sic à καταλείπω cõposito, idest derelinquo,secun.aorist.κατέλιπον,nõ καταέλιπον: quia ἔλιπον incipitur à vocali,p.23.ver.16.ab imo.

Μὲν)Nusquã,non obuiæ sunt hæ duę cõiũctiones,μὲν quidem,δὲ vero:utimurq; ipsis diuidendi gratia, ut sñiam à sñia, membrum à membro discernamus : ac priorem locum vendicat sibi μὲν, posteriorẽ δέ. Quamuis autẽ creberrimum δὲ, nullo præcedente μὲν: rarissimum tñ est μὲν quin posteà subdatur uel δὲ,vel alia quæpiam coniunctio,q̃ alterã sñiam contineat priori rñdentem, vt cui sit vel affinis,uel diuersa.Itaq; hoc loco prior sñia est,κατέλιπον μὲν γὰρ τὰς ἐν ἄστει διατριβάς,&c. subiungitur altera ἐμαυτὸν δὲ οὔπω ἀπολιπεῖν ἠδυνήθην. Cęterũ Budeus pro μὲν,& δὲ posuit tametsi,tñ:q̃ duo minus græcitatem sapiũt, quàm illa priora.

Γὰρ)enim.De hac coniunctione diximus sup. pag.16.v.21. & quæ prætereà nobis denuò ac sæpius occurrent,ea sat erit semel declarasse.Vocis verò significatum, altera uersio facilè monstrauerit,aut adhibitum Lexicon.

Τὰς ἐν ἄστει διατριβάς) articulus τὰς,afficit p̃posi

tionem cum casu, de quo suprà, pa. 20. ver. 23. in voce τὸν μεθ᾽ ἡμῶν βίον. Verti poterat, in vrbe oblatas, aut datas, aut per relatiuum, quæ in vrbe offerebantur, quę in vrbe mihi dabantur: quib. quum in urbe agerem inuolui, & implicari solebā. Nā hic sensus est, sed breuitatis studiosus compēdio dixit vrbicas occupationes.

Ἄστει (τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος, sine crasi p. 87. v. 10. datiuus verò ἄστεϊ, crasin admittit, ἄστει si nō à nominatiuo ἄστυ, certè ab inusitato nomine primæ decli. cōtractorū τὸ ἄστος, τοῦ ἄστεος, τῷ ἄστεϊ, ἄστει, vt τεῖχος: quemadmodum non solum dicitur δόρυ, sed & τὸ δόρος, τοῦ δόρεος δόρους, τῷ δόρεϊ δόρει, τείχεϊ τείχει.

Διατριβὰς) τρίβω, secun. Aor. ἔτριβον, compositū διατρίβω, sec. Aor. διέτριβον: vnde verbale, ἡ διατριβὴ, secundæ declin. accusatiuus pluralis τὰς διατριβάς. Multa sunt verbalia, quę seruāt characteristicon secundi aoristi, διέτριβον, ἡ διατριβή.

Ὡς) tanquam, vt, veluti, alia significata suo seruentur loco. Caueāt verò studiosi ne vocabulorū significationes inquirant, quo tpe sunt in Grāmaticis occupati præceptionibus: qua in re plurimū sæpenumero peccatur. Deinde iactis fundamētis vbi ad autorum lectionem sese cōtulerint, si non aderit interpres, cōfugiendū ad Lexicō. Sed verbi significatū illud modo tractent: & quātum dabitur, in memoriā reponāt, ꝙ loco præsenti satisfaciat, reliqua, si fieri poterit, ne legāt quidē. Quod si scriptorem probè se videant intelligere, vel viua præceptoris voce freti, vel fida alioqui adiuti

inter-

interpretatione,ſtultum eſt à Lexicis petere con ſilium:in quibus ut oīa tradantur planiſſimè,etiā quæ vocis vſum prolatis exemplis oſtendant:tñ ie iuniora,minuſq; viuida ſunt:neq; tam penitus hę rent,ut quę ipſe tibi legēdis autoribus paraueris.

Μυρίων) τὰ μυρία,multa, & innumera:pro quo Latini ſexcenta:numerus finitus pro infinito. Genitiuus pluralis τῶν μυρίων.

Κακῶν) ὁ κακὸς,ἡ κακή,τὸ κακὸν,malus,mala,malum:genitiuus pluralis neutri generis,τῶν κακῶν, malorum.

Ἀφορμὰς) ἡ ἀφορμή,ſecundę declinationis,τὰς ἀφορμὰς,accuſatiuus pluralis.

Ἐμαυτὸν) meipſum,pronomen compoſitum, pag.78.ver.18.

Οὔπω)nondum:πω eſt tāquam adiectio ſyllabica:ſic μήπω,ita apud nos ſyllaba dum, in nondū, necdum,quiddum,hauddum.

Ἀπολιπεῖν) λείπω,ſecundus Aor.ἔλιπον,infinit. λιπεῖν: ſic à compoſito ἀπολείπω,ſecundus Aor. ἀπόλιπον,infinit.ἀπολιπεῖν.

Ἠδυνήθην) δύναμαι,poſſum,verbū deponēs ſecūdæ coniugationis in μι,à primitiuo δυνάω,fut. δυνήσω,pręt.ac.δεδύνηκα,paſ.δεδύνημαι,δεδύνησαι, δεδύνηται,Aoriſt.primus,ἐδυνήθην,& Atticè ἠδυνήθην.mutatur.n.augmentum ſyllabicū in temporale,pag.92.v.Nemo verò miretur nos in rimando themate,aut formādo tēpore multa proferre, quæ nō ſint recepta,Neq; enim quę recepta ſunt recēſemus,ſed quomodo vnumquodq; formetur.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ὅμοιός εἰμι τοῖς ἐν θαλάσσῃ ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀπειρίας ἀπολλυμένοις, καὶ ναυτιῶσιν.

Sed similis sum in mari, præ circa nauigationem inexperientia pereuntibus, & nauseantibus.

Similiterq; illis affectus sum, qui nauigandi insolentes nausea perditè affliĉtantur.

Ἀλλ' ὅμοιος) ἀλλ' ὅμοιος, Apostrophos, p. 5. v. 16. Vsus te docebit, quę vocalis desinit, vbi assidua lectione didiceris ἀλλά, non ἄλλο, & ita in reliquis. Budæus ἀλλά vertit, que, nam hæc coniunctio varia significat, nec tantum est aduersatiua.

Ὅμοιός εἰμι) similis sum, rectè vertit. Similiter affectus sum: Tētabis ipse memor copiæ: nū aliter quoq; reddi queat. Ita nobiscū agitur, Perinde res nrę sese hābēt, & breuiter q̄cunq; voces similitudinem, æqualitatēq; significant, tibi in mentē veniant, & q̄d optimum duxeris, id ponere licebit.

Εἰμι) accentum hoc loco remittit in pręcedentem dictionem, est enim encliticum, p. 121. ver. 1. Cæterum coniugationem huius verbi substātiui εἰμί, habes, p. 98. ver 17. sed quia hîc præsens tempus occurrit. i. thema, nō est necesse ad reliqua descendere, vt ante monuimus.

Τοῖς, &c. ἀπολλυμένοις) inter articulū τοῖς, & participium ἀπολλυμένοις, interserūtur aliquot particulæ; de quo satis iam scriptum est in præcedentibus, suprà pag. 12. ver. 7.

Ἐν θαλάσσῃ) in mari. præpositio ἐν cum dat. θαλάσσῃ, cuius est nomin. ἡ θάλασσα, secund. declin.

Ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀπειρίας) sic ordina, ὑπὸ τῆς ἀπειρίας, p inexperiētia, κατὰ τὸν πλοῦν, circa na-

uigatio-

uigationẽ,aut nauigationis,aut ſic ὑπὸ ἀπειρίας, prę inexperiẽtia,ἀπειρίας,inq̃,τῆς κατὰ τὸν πλοῦν,q̃ eſt circa nauigationẽ,q̃ inter nauigãdũ cõtingit, explicando articulũ τῆς,ut maximè quadrat. nec eſt aliud ἀπειρία κατὰ τὸν πλοῦν,inexperiẽtia circa nauigationem,quã inexperiẽtia nauigãdi.proinde interpretatus eſt totam hãc particulam duab. uocibus, nauigandi inſolẽtes:capta uoce ut apud comicum,Quid tu Athenis inſolens?

Ὑπὸ)præ,cum genitiuo ὑπὸ φόβου,præ metu.

Κατὰ τὸν πλοῦν)in nauigatione,circa nauigationem,i.inter nauigandum,præpoſitio cum accuſ.

Πλοῦν)πλέω,nauigo hinc ὁ πλόος,nauigatio,ut à πνέω fit πνόος, ſupra p. 21.uer.19.i uoce πνόαι. Contrahitur autem hoc nomen ὁ πλόος,πλοῦς,accuſatiuus πλόον,πλοῦν,pag.87.uer.20.

Ἀπειρίας)πεῖρα,experiẽtia.inde ἄπειρος,inexpertus.nã eſt στερητικὸν μόριον.i.priuatiua particula, faciẽs è ſubſtãtiuo adiectiuum,qd rei priuationẽ ſignificet:μοῖρα,pars,ἄμοιρος,expers.φόβος,metus,ἄφοβος,ĩtrepidus.Sic à πεῖρα,fit ἄπειρος:unde ſubſtãtiuũ ἡ ἀπειρία,τῆς ἀπειρίας,ſecundæ decli. Siquidẽ ab adiectiuis in ος fiũt ſubſtãtiua ĩ ία,κακός,malꝰ, κακία,malitia:ut notatũ ſu p.p.26.uer. 19.in ἐπαγγελίαις.Nec tñ analogia freti conabimur, q̃uis a quouis deducere, ſed ſpectandus eſt autorũ uſus magnus,magnitudo,nõ magnitas:cõtra,pius,pietas,nõ itẽ pietudo:iuſtꝰ,iuſtitia,nõ iuſtitas, nec iuſtitudo.ſic apud Græcos,φίλος,φιλία,amicus amicitia,non itẽ καλός,καλία,pulcher, pulchritudo.

Ἀπολ-

A'πολλυμένοις, καὶ ναυτιῶσιν) pereūtibus, & nauseantib. pro quib' Budęus: Qui nausea perditè afflictātur. Participium alterum mutāuit in verbū eiusdē tpis, & relatiuū, deinde vocem vnā duabūs reddidit per periphrasin, pro nauseare, afflictari nausea: p altero participio ἀπολλυμένοις, substituit aduerbium perditè: aut contrà, pro ἀπολλυμένοις, perditè afflictant pro ναυτιῶσιν ablatiuū nausea. Faciamus periculū num alio quoq; pacto vertere liceat; Qui nausea pereunt, quos miserè cruciat nausea, qui perditè nausea torquent, quos perditè grauat nausea, quos ad interitum vsq; nausea premit, qui perditè vexātur nausea, quos infestat, & perdit nausea, quibus nauseę molestia perniciem affert. Quamq̃ ista partim liberiora sunt, q̃ pro officio interpretis: tm̃ ostendendā hoc modo viam putaui, qua ratione eruenda sint, q̃ studiosis huius rei cōducant, vt vbi dictionē latissimè, pluribusq; verbis explicauerint, ea demum seligant, quæ cōpendio ad sn̄iam proximè videantur accedere.

A'πολλυμένοις) ὀλλύω, cōpositum ἀπολλύω, vnde actiuū in μι, ἀπόλλυμι, passiuū ἀπόλλυμαι, perdor, & pereo, partic. ἀπολλύμενος, tertię decli. Datiuus plur. τοῖς ἀπολλυμένοις, qui regitur à nomine ὅμοιος. Nam vt Latini, sic & Gręci similitudinis adiectiuo tribuunt datiuum. Et quod ad illa cōia syntaxεως, capita spectat, fermè idem obtinet apud vtrosque. Quapropter in Institutionib. nostris istā perq̃ paucis, & carptim attigimus: & quod discipulus iam in ludo Latino percepisset, id n[...] com-

me[...]

memorare quidẽ voluimus,rati nos operam perdituros,ſi doctum,& memorem admoneremus.

Ναυτιῶσιν) ναυτιάω,craſis ναυτιῶ,partic. ὁ ναυτιάων, τοῦ ναυτιάοντος, τῷ ναυτιάοντι, craſi ναυτιῶντι. datiuus pluralis τοῖς ναυτιῶσι,reiectis literis ν, τ,in datiuo ſingulari,pag.15.v.11.Scribitur autem ναυτιῶσιν per ν in fine,de quo pag.22.ver.17. & 90.v.19.

Οἳ τῷ μεγέθει τοῦ πλοίου δυσχεραίνουσιν, ὡς πολλὼ τὸν σάλον παρεχομένῳ, κἀκεῖθεν ἐπὶ τὸν λέμβον ἢ τὸ ἀκάτιον μεταβαίνοντες πανταχοῦ ναυτιῶσι, καὶ ἀποροῦνται· συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς ἡ ἀηδία, καὶ ἡ χολή.

Qui magnitudine nauigij offenduntur,tanquam multã iactationem præbente,& illinc in lembũ,aut acatium tranſeuntes vbique nauſeant,& hærent:tranſgreditur enim cũ ipſis moleſtia,& bilis.

Namque illi magnitudine nauigij offenſi tanquam vehemẽtius ſuccutientis, in lembum aut nauiculam quum tranſilierint,ſic quoque non ſecus à nauſea laborant,nimirum moleſtia ipſos ac bile quo tranſierint cunque comitantibus.

Οἳ)qui,articulus ſubiunctiuus,pro quo interpres. Namque illi. Si quidem relatiua ſæpenumero cauſam indicant.

Μεγέθει) τὸ μέγεθος magnitudo, τοῦ μεγέθεος, τῷ μεγέθεϊ,& per craſin μεγέθει, ut τείχεϊ, τείχει,primæ declinationis contractorum.

Πλοίου) τὸ πλοῖον, τοῦ πλοίου, tertiæ declinationis.

Δυσχεραίνουσιν) δυσχεραίνω,indignor, indignãter fero,offendor:datiuo iungitur,& eſt 3.plur. δυσχεραίνουσι,cui additur litera ν.de hoc p.22.v.17.

Ὡς πολὺν τὸν σάλον παρεχομένῳ)tanquã multã iactationem præbenti,qui datiuus refertur ad ca

ſum

ſum μεγέθει indignantur nauis magnitudinis: tã quam præbenti multã iactationem, ideſt, vt quæ, ſiue quippe quæ præbeat multam iactationem.

Πολυῶ) accuſatiuus nominatiui πολύς: de quo pag. 90. v. 1.

Τὸν σάλον) ὁ σάλος tertiç declinationis, iactatio in mari, vndarum, & fluctuum agitatio, quæ dũ in nauim irruit, ſolent vectores huc atque illuc quaſſari, & in vtraque nauis latera protrudi.

Παρεχομένῳ) præbẽti, & efficiẽti. In eadẽ ſignificatione plurima vel actiuè proferuntur, vel paſſiuè, horum eſt παρέχομαι, παρέχω, prębeo, participium παρεχόμενος. Scitè interpres pro παρέχεσθαι σάλον, i. pbere & efficere iactationẽ & agitationẽ, vſus eſt verbo ſuccutere. Nã propriè ſuccutere (aut quod receptius eſt) ſuccuſſare, dr̃ equus, qui ſic graditur vt ſeſſorẽ cõcutiat, & equus ipſe ſuccuſſator appellatus eſt, & ſuccuſſarius, à ſuccuſatione, hoc eſt eiuſmodi agitatione. Itaque id verbi ad turbulẽtam nauigationẽ accõmodauit, quoties in vaſto nauigio vector haud aliter cõcutitur, atq; ſeſſor a ſuccuſſatore. Accuſatiuum aũt πολυῶ expreſſit aduerbio vehemẽtius: παρεχομένῳ πολυῶ τὸν σάλον, præbẽti multã iactationẽ mutauit in vehemẽtius ſuccutientis. quamquã anxiè ſuperſtitioſi eſſe volumus, vertendũ eſt nõ ſuccutiẽtis, ſed ſuccutienti: partic. n. παρεχομένῳ, tribuitur datiuo μεγέθει, nõ genitiuo πλοίου. niſi fortè Budæus genitiuum legit, παρεχομένου πλοίου ſuccutiẽtis nauigij, non autẽ μεγέθει παρεχομένῳ, magnitu

dini

dini ſuccutiēti. Boni cōſulat lector curioſitatem, quum tā pulchrè conſtet ſenſus, dubio procul ini qua foret, niſi nobis propoſitū eſſet etiā in minutiſſimis adiuuare diſcipulorū ſtudia, eorūq; hæſitātiæ ſic mederi, vt quaſuis amoliremur remoras.

Κἀκεῖθεν) craſis p καὶ ἐκεῖθεν, & illic, p. 103. v. 19.

Επὶ τὸν λέμβον) ἐπὶ ppoſitio: ὁ λέμβος tertię decl.

Η τὸ ἀκάτιον) ἢ aut, Hæc litera varia ſignificat, ut uariant illius ſpiritus, & accentus.

Τὸ ἀκάτιον) genus eſt nauiculæ piſcatoriæ.

Μεταβαίνοντες) partic. plu. à μεταβαίνω, trāſeo.

Πανταχοῦ ναυτιῶσι) πανταχοῦ, ubique, ναυτιάω, nauſeo: tertia ναυτιῶσι: p craſin ex ναυτιάουσι, hic autem uerbū eſt ναυτιῶσι: ſuprà uerò participiū datiui pluralis, qui uoce conſentit cum tertia pluꝛali. pag. 72. v. 10.

Απορουῦται) ἀπορέομαι, hereo perplexus sū, tertia plura. ἀπορέονται, craſi ἀπορῦνται, ut ποιῦται.

Συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς) ſimplex ἔρχομαι, cōpoſitū ex μετὰ, μετέρχομαι, deinde altera præfigitur ppoſitio σὺν: nec tñ dicit̃ συνμετέρχομαι, ſed συμμετέρχομαι, migrāte ν in μ, ut ſupra, p. 18. v. 6. in ἐμποιῆσαι. tertia pſona ſingularis συμμετέρχεται, ut τύπτεται. Cōpoſita uerò ex σὺν gaudēt datiuo, p. 123. v. 19. hoc loco συμμετέρχεται αὐτοῖς, cum eis tranſit, niſi ineptire uelis, & dicere contranſit eis, pro eo quod eſt, unà, aut pariter cū eis tranſit. Budæus uertit, quo tranſierint cumque, comitantibus, per tmeſim, pro quocunque tranſierint, comitantibus. Mutauit quoque interpres

orationis

orationis faciem, dum in locum verbi cũ coniunctione causali substituit ablatiuum: pro eã comitantur, dicens, Comitantibus: propterea quod ablatiui absolutè positi, crebro causam reddunt: vnde & particulam adiecit, nimirum.

Ανδία) ἀηδὴς molestus, iniucũdus: ἀηδία, molestia: Suidas interpretatur ἀνορεξία, i. (si ita loqui liceret) inappetentia, quum stomachus destituitur appetitu. Quòd ijs contingit, qui nauigationis impatientes nauseant.

Χολὴ) bilis, & pro ira capit', vnde pcessit δυσχεραίνουσι, indignantur, stomachantur; offensi sunt:

Obseruabis hoc loco, nõ pertinere ad interpretẽ, vt periodi, membri, ac incisi rõnem habeat, sed vtcunq; visum erit, aut structuræ Græci sermonis oĩ ex parte rñdeat, aut periodũ in mẽbrũ, mẽbrũ in incisũ redigat, aut cõtra geminã periodũ transferat in vnã. Verbi grã, Budæus, si exactè singula tm̃ spectasset, ac non potius vniuersam sñiam aĩo cõcepisset, tres absoluisset (vt hẽt Græcus) periodos, hoc mõ. Nam illi magnitudine nauigij offenduntꝰ tanq̃ vehementius succutiẽtis. Deinde in lẽbũ, aut nauiculã quũ trãsilierint, sic quoq; non secius a nausea laborant. Nã molestia ipsos, ac bilis quò trãsierint cunq;, comitantꝰ. Vides hic tria esse pronũciata, q̃ trib. absoluta sunt verbis offenduntur, laborãt, & comitãtur, perinde atq; in Græcis tres periodi totidẽ cõstant verbis, δυσχεραίνουσι, ναυτιῶσι συμμετέρχεται; q̃ tria ad vnicã trãslata sunt periodum, vultu sermonis nonnihil immutato, quod

duo uerba *δυσχεραίνουσι*, & *συμμετέρχεται* reddit per participia, offensi, & comitantibus.

Atque hæc uariandi figura iacenti alioqui, & frigenti orationi mederi solet. Quandoque enim Græca rectè habent multis distincta periodis, ubi Latinus scriptor minùs acris erit, nisi membrorum, & incisorum potius feratur multitudine quam clausularum: est rursum ubi contra fieri præstiterit ut plausibiliores sint multæ sententiæ, paucis grauatæ membris, quam periodus iusto prolixior, & obscurior: quæ omnia is demum nosse poterit quisquis & optimos quosque interpretes pressius excusserit, & ipse quoque sese in uertendis Græcis exercuerit; idque non oscitanter ac citra iudicium, sed tanquam in promptu positis rationibus, quot tandem modis singula uerti queant, quo'ue pacto uerbo nunc participio, nunc adiectiuo reddatur; participium interdum uerbo interdũ nomine oratio actiua in passiuam conuertatur, aut contrà: & ita in cæteris omnibus ad manum sit uariandi forma.

Τοιοῦτον οὖν τι, καὶ τὸ ἡμέτερον, τὰ γὰρ ἔνοικα πάθη συμπεριφέροντες, πανταχοῦ μετὰ τῶν ὁμοίων θορύβων ἐσμὲν, ὥστε οὐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπωνάμεθα ταύτης.

Tale igitur quiddam & nostrum. Nam domesticas perturbationes simul circumferentes, vbique cum similibus tumultibus sumus. Itaque nihil magnum solitudine lucrati sumus hac.

Huiusmodi igitur quiddam: & nobis contigit, qui domesticas perturbationes quoquò circunferentes gentium, vbique locorum perinde versamur in tumultu. Quare non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

Τοιοῦτον)tale.neutrũ in ον,de quo vide p.81.v. 2.

Οὖν)igitur,ergo.coniunctio nunc illatiua,nũc continuatiua.

Τὶ)quidam neutrũ ab infinitiuo nomine τὶς τινος, de quo p.13.v.19. destituitur aũt proprio accẽtu,ꝙ sit encliticũ.De quo p.121.v.1.nec tñ ipsum remittit in præcedentẽ dictionẽ ἕν.Nulla.n. syllaba geminum sortitur accentum. Igitur ἕν τι scribendum vnico accentu. At in σῶμά τι duplex est syllaba,namq; μα propriũ nullũ habet,ideoque locum tribuit accentui particulæ τι.Quòd si dictionem encliticam prę cesserit syllaba propriũ accentum possidens acutum, isq; ob cõsequentiá migret in grauem,vt θεὸν τινὰ φιλεῖ: rursum reponetur acutus si encliticũ proprio destituetur θεόν τινα φιλεῖ,non autem θεὸν τινὰ φιλεῖ.

Καὶ) &,etiam, quoque verti posset,huiusmodi igitur nobis quoque contingit:nisi quod καὶ multis locis abundat,de quo vide Commentarios Budei, in quibus plenissimè docet vsum partiũ orationis indeclinabilium.

Τὸ ἡμέτερον)nostrũ pronomen possessiuũ:huiusmodi,inquit,quiddam ẽt nostrum,subaudi est,crebrò.n. verbũ substant.intelligitur, quum alioqui apertus est sensus.Capit aũt nostrũ substãtiuè,id est,res nostra,siue negotiũ nostrum, pro quo interpres dixit nobis contigit.Liceat tibi quoq; sic vertere, Ad hunc igitur modum nostrę quoq; res sese habent,Neq; verò aliter nobiscum agitur,In eiusmodi igitur statu res nostræ quoq; sunt sitæ,

Ad

Ad eũdẽ rerũ ſtatũ nos quoq; redacti ſumus, Eodẽ nimirũ fermè loco res quoq; noſtræ cõſiſtũt, &c. Ἔνοικα πάθη) domeſticas pturbationes, οἶκος, domꝰ. ἔνοικος domeſticus, quaſi dicas, In domo exiſtens.

Plurima verò præpoſitionũ adminiculo formãtur adiectiua, aut quæ tanq̃ adiectiuè capiuntur: cuiuſmodi ſunt ea, quæ officium aliquod ſignificant aut functionem, & muneris alicuius adminiſtrationem. Quorum quidem nominum tanta eſt copia, ut nulla ſint Lexica numerandis omnibus abſoluta. Quum ſint.n. Græci in omni cõpoſitionis genere fęliciſſimi, nec tam arctis concluſi ſpatijs, vt Latini, nullus vnquam futurus eſt modus, qui nouis cõcinnandis vocibus ſtatuatur: ſed pro re nata & licuit, ſemperq; licebit, ſcita compoſitione recens & nuper exorta ſignare.

Πάθη) τὸ πάθος primæ declin. cõtractorum, τοῦ πάθεος, plurale τὰ πάθεα, & per craſin πάθη.

Συμπεριφέροντες) ſi Latinis ęqualis permitteretur audacia, vetterẽt cõcircũ ferentes: ſed aures nõ ferunt. Itaque quoties iſtiuſmodi occurrunt, quę ad verbum commodè, & venuſtè reddi nõ poſſunt, vt fermè contingit in Græcorum compoſitionibus, ſpectare conuenit ſñiam, & eã verbis aſſequi vel diuerſiſſimis. Vim præpoſitionis σὺν ſic exprimes, Vna nobiſcũ circumferentes. nam qđ addit interpres, Quoquò gentiũ non ad ſignificatũ præpoſitionis facit, ſed toti ſententiæ ſeruit, & ornatui.

Συμπεριφέροντες) φέρω fero. adde præpoſitionẽ περὶ, περιφέρω: præfige alteram præpoſitionẽ σὺν,

ſed migret ν in μ, συμπεριφέρω: vnde participium συμπεριφέρων, τοῦ συμπεριφέροντος, plurale οἱ συμπεριφέροντες.

Μετὰ τῶν ὁμοίων θορύβων ἐσμὲν) cũ ſimilib.(hoc eſt)eiſdẽ tumultibus ſumus. Pulchrè interpres, perinde verſamur in tumultu. Genitiuum ὁμοίων expreſſit aduerbio perinde: μετὰ θορύβων dixit, in tumultu, pro verbo ἐσμὲν poſuit verſamur.

Ὁμοίων θορύβων) nominatiuus ſingularis ὅμοιος: θόρυβος, tertiæ declinationis.

Ἐσμὲν) ſumus, ab εἰμὶ ſum, pag. 98. v. 17.

Ὥστε) itaque, quapropter, quare.

Οὐδὲν) nullum, nihil, ab οὐδεὶς, pag. 13. v. 1.

Μέγα) neutrum à μέγας, pag. 90. ver. 5.

Ἐρημίας) ἡ ἐρημία, τῆς ἐρημίας, ſecundæ declin.

Ταύτης) nominatiuus αὕτη, genitiuus ταύτης, pag. 77. v. 13.

Ἀπονάμεθα) tolle præpoſitionẽ ἀπὸ, manebit ſimplex ὠνάμεθα pro ὠνησάμεθα, per ſyncopen, vt ſcripſimus p. 114. v. 4. & ſequẽtibus. Igitur ὠνάμεθα eſt Aoriſt. pri. medius pro ὠνησάμεθα, cuius ſingulare ὠνησάμην, ab Aor. actiuo ὤνησα, fut. ὀνήσω, præſens ὀνέω, per ο, quod rõne augmenti vertebatur in ω. Cæterũ dũ iſtiuſmodi rõne verborũ themata quærimus, nihil nos offendat, ꝙ per q̃ decurrimus tpa, crebrò ſint inuſitata. Nec enim hoc hîc agitur, vt ſciamus receptũ thema ne ſit ὀνέω, an potius verbum in μι, ὄνημι: tantũ paratur via, quę temporum formationes demonſtret.

Οὐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπονάμεθα ταύτης) gau [illegible] det

det hoc verbū accuſatiuo cum genitiuo. Accuſatiuus ſignificat fructū, & emolumētū, quod percipimus: genitiuus autē id vnde fructus proficiſcit᷑. Idē fit in verbo ἀπολαύω. Lucianus quodā loco vtrunque vſurpauit, τί μὲν γὰρ, inquit, σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν: τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; quemnan fructum percipies è montibus? quid verò boues cōſequentur emolumenti è tua pulchritudine? Interpres pro accuſatiuo οὐδὲν μέγα, poſuit non magnopere aduerbialiter, non magnopere adiuti ſumus ab hac ſolitudine.

Ἃ μέντοι ποιεῖν ἔδει, καὶ ὅθεν ὑπῆρξεν ἡμῖν τῶν ἰχνῶν ἔχεσθαι τοῦ πρὸς σωτηρίαν καθηγησαμένου; (εἴτις γάρ, φησι, θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι) ταῦτα ἐστιν. ἐν ἡσυχίᾳ τὸν νοῦν ἔχειν, πειρᾶσθαι προσήκει.

Quæ verò facere oportebat; & vnde licuit nobis veſtigijs hærere ad ſalutē præeuntis, (Siquis enim, inquit, vult poſt me venire, abneget ſeipſum, & tollat crucem ſuam, & ſequatur me) hæc ſunt: in quiete mentem habere conari conuenit.

At verò quæ facta a nobis oportuit, vndeq; auſpicandū fuit ei, qui veſtigijs hærere voluit eius, qui nobis ſaluti uiam præiuit: (Siquis, inquit, poſt me venire vult, abiuret ſemetipſum, & tollat ſuam ipſe crucem, & ſequatur me) hæc fere ſunt. Iam primū mentem pacatam habere conueniebat.

Μέντοι) at verò, verum, aduerſatiua coniunctio. Hoc loco rn̄det coniunctioni μὲν quę multū antè p̄ceſſit, ἃ μὲν ποιῶ αὐτὸς, &c. nā poſt μὲν (vt ſcripſimus ſuprà p. 31. v. 11. in voce μὲν) fermè ſequitur δὲ, aut alia quæuis cōiunctio poſteriori ſentētiæ, aut mēbro ſeruiēs. Hic prior oratio: vbi ponitur μὲν ſtatū rerū Baſilij continet: altera quæ effertur

per μέντοι, declarat q̃d ipſum agere cõueniebat.

Ποιεῖν) infinit. à verbo ποιέω, ποιῶ, pag. 45. v. 28.

Ἔδει) oportebat. imperſonale δεῖ, oportet. pag. 107. v. 26. finge vocẽ perſonalem, & cape tertiã perſonã, δέω, δέεις, δέει, & craſin δεῖ, imperf. ἔδεον, ἔδεες, ἔδεε, craſis ἔδει. eſt. n. imperſonale act. vocis.

Ὅθεν) vnde, è quibus, aduerbium.

Ὑπῆρξεν) ſimplex ἄρχω, fut. ἄρξω. Aor. pri. ἦρξα, cõpoſitum ὑπάρχω, fut. ὑπάρξω. Aor. pr. ὑπῆρξα. ὑπῆρξας, ὑπῆρξε: q̃d uerbũ infinitiuo iunctũ, tanq̃ imperſonaliter accipit' pro cõtigit, licuit, euenit: ὑπῆρξεν ἔχεσθαι, licuit hęrere. Fortè Baſili' ſcriptũ reliquit ὑπῆρξεν ἄν. i. licuiſſet. In exẽplari Aldino deeſt hæc vox ὑπῆρξεν: ſed tm̃ excuſſum eſt, ὅθεν, ἡμῖν τῶν ἰχνῶν ἔχεσθαι, vnde nobis veſtigijs hęrere. q̃d neſcio an ſequutus ſit Budæus, interpretatus in hũc modũ. Vndeq; auſpicandũ fuit, ei qui veſtigijs hærere uoluit, &c. quaſi quippiã ſubaudiẽdũ putauerit. ὅθεν, unde, & è qua re ſubaudi, ꝓficiſcitur, ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, hærere ueſtigijs, q̃q̃ alioqui ab ijs auſpicari conuenit, unde licet rem aſſequi.

Ἡμῖν) nobis datiuus plur. ab ἐγὼ, p. 76. v. 10.

Τῶν ἰχνῶν) genitiuum pluralem indicat articulus τῶν, ſed quum quiuis genitiuus pluralis deſinat in ων, & articulus τῶν ſit omnis generis, aut p̃ceptore opus eſt, aut Lexico, ut diſcas nominatiuum eſſe τὸ ἴχνος, ueſtigiũ primæ declinationis contractorum, τοῦ ἴχνεος, τῶν ἰχνέων. craſi ἰχνῶν.

Ἔχεσθαι) infinitiuus ab ἔχομαι, hæreo, poſtulat genitiuum.

Πρὸς σωτηρίαν) ad ſaluté, σωτὴρ, ſeruator τοῦ σωτῆρος: vnde ἡ σωτηρία, ſalus Nã quemadmodũ a nominatiuis in ος fiũt ſubſtãtiua in ία: κακὸς, ἡ κακία, ſuprà, p. 26. v. 19. in voce ἐπαγγελίαις: ita & à genitiuo deſinẽte in ος, qñq; huiuſmodi fiũt nomina in ία, vt τοῦ σωτῆρος, σωτηρία, ſecũdæ declin.

Κατηγησαμένου) genitiuus eſt. Ordo eſt, ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν τοῦ κατηγησαμένου πρὸς σωτηρίαν, hærere veſtigijs eius, qui præiuit ad ſaluté. Nominatiuus ὁ καθηγησάμενος, participium à primo Aor. med. καθηγησάμην, primus Aor. actiuus eſſet καθήγησα, fut. καθηγήσω, præſens καθηγέω. verùm ſolum eſt receptum in voce paſſiua, ſiue media κατηγέομαι, craſis κατηγοῦμαι, primæ coniugationis circunflexorum. tamen quoties hæc verba deponẽtia, ſiue communia ſunt excutienda, formabimus omnia tempora more actiuorum, & paſſiuorum, quãmuis nõ ſint recepta, ideoq; a καθηγησάμην ſurſum aſcendemus ad præſens vſq; καθηγέω. ſed Lexicon docebit tm̃ receptum eſſe καθηγέομαι, quod eſt cõpoſitum ab ἡγέομαι. Nam κατὰ perdit vltimum α, quia verbum incipitur a uocali, quę quòd ſit aſpirata, mutatur τ in θ: καθηγέομαι, non κατηγέομαι.

Cæterum deponentium verborũ tempora quędam fiunt vt in paſſiuis, quædam vt in medijs: qđ vſu magis diſces, quàm præcepis.

Eſt aũt καθηγοῦμαι, idé quod prę eo, p̃ceptor ſum, hinc καθηγεμὼν, autor, precçeptor; qui ré inſtituit.

Εἴτις) ſiquis. τὶς, aliquis encliticum eſt, & accẽtum remittit in præcedentem ſyllabam ει, quæ ex

se accẽtum nullum habet: cuiusmodi & alia scri psimus, pag. 121. v. 1.

Γάρ φησι,) φημὶ, dico. Tertia persona φησὶ, p. 102. v. 13. Estq; ex encliticis, & accẽtu destituit̃, p. 111. v. 6. Est aũt locus quẽ citat Basilius, Lucæ c. 9. nisi q̃ ibi additur hęc particula καθ' ἡμέραν. i. quotidie.

Θέλει) vult. Prima persona, verbi θέλω, volo.

Ὀπίσω μου) post me. Aduerbium est cũ genitiuo. Græcorum enim quædam aduerbia per præpositionem reddimus.

Μου) genitiuus ab ἐγώ, destituitur accentu tãquam encliticum.

Ἐλθεῖν) ἐλεύθω, secundus aor. ἤλυθον, syncope ἦλθον, infinitiuus ἐλθεῖν, pag. 49. v. 14.

Ἀπαρνησάσθω) tolle præpositionẽ ἀπὸ, manet ἀρνησάσθω, Aor. primus medius imperatiui, vt τυψάσθω: secunda persona ἄρνησαι, vt τύψαι, indicatiuus ἠρνησάμην. Aor. primus act. esset ἤρνησα, fut. ἀρνήσω; præsens ἀρνέω. Sed receptum est deponens ἀρνέομαι, inde ἀπαρνέομαι, abnego.

Ἑαυτὸν) semetipsum. Pronomen compositum pag. 77. v. 15.

Ἀράτω (αἴρω, tollo, fut. ἀρῶ, aor. primus ἦρα, imperatiuus ἆρον, ἀράτω, vt τύψον, τυψάτω.

Σταυρὸν) ὁ σταυρὸς, crux, tertiæ declin. simp.

Αὐτοῦ) ipsius, crebrò reperies αὐτοῦ, pro ἑαυτοῦ, quod per aphæresin dicitur, p. 78. v. 5.

Ἀκολουθείτω) ἀκολουθέω, sequor. Datiuum regit, p. 153. v. 16. Imperatiuus ἀκολούθεε, ἀκολουθεέτω, & per crasin ἀκολουθείτω, vt ποιεέτω, ποιείτω, p. 46. ver. 16.

Μοι) datiu⁹ ab ἐγώ, ex encliticis eſt, accẽtu carẽs.

Ταῦτά ἐστιν) ταῦτα hæc. neutrũ plurale pronominis οὗτος, pag. 76. ver. 27. iungitur uerbo ſingulari, pag. 112. ver. 20.

Ἐστι) eſt, tertia ſingularis ab εἰμὶ, ſum, p. 98. v. 14. eſtq; ex encliticis. Scribitur autem ἐστιν per ν more Attico, qui perſonis in iota finitis addũt ν, ſiue ſequatur vocalis, ſiue conſonans, ſiue abſoluta ſit ſententia, ſiue non. idq; receptiſſimũ in Ecclesiaſticis ſcriptoribus.

Ἐν ἡσυχίᾳ ἔχειν) ἔχω, habeo, infin. ἔχειν, habere, ἐν ἡσυχίᾳ, in quiete: pro quo Budæus pacatam habere ἡ ἡσυχία, quies, ſecundæ declinationis: datiuus ἡσυχίᾳ, per ᾳ diphthõgum impropriã. ἐν, in: præpoſitio iuncta datiuo ἡσυχίᾳ.

Τὸν νοῦν) accuſatiuus: nominatiuus ὁ νόος, craſis, νοῦς, p. 86. ver. 20.

Πειρᾶσθαι) πειράομαι, nitor, conor, tento ſecundæ cõiugationis circumflexorum, infinitiuus πειράεσθαι. craſis πειρᾶσθαι.

Προσήκει) conuenit: imperſonaliter, præſentis tẽporis à πρὸς, & ἥκω, compoſitum προσήκω, cõuenio. Budæus imperfecto reddit. Iam primum (inquiens) mentẽ pacatam habere conueniebat: pro quo Græcus dixit, ἐν ἡσυχίᾳ τὸν νοῦν πειρᾶσθαι ἔχειν προσήκει. hoc eſt, verbum è uerbo: In quiete mẽtẽ habere, conari cõuenit. Ordo eſt, cõuenit conari habere, i. ut hẽas, aut vt habeat quis mẽtẽ, &c. Magnus eſt. n. vſus infinitiui Græci, & ſæpenumero cõmodè reddit̃ per optatiuum, præcedente parti

cula

cula vt, aut alia ſimili. Cæterum nos docendi gratia rudiùs vertimus, quò per omnia diſcipulo ſatisfaceremus. Neq; verò miretur ſi inter Græca nihil reſpondeat illi iamprimum, nec interpretem damnet, quaſi infinitiuum πεῖραϑαι neglexerit. Latinis auribus ille inſeruiuit, & ſenſum bona fide reddidit. Verũ iam deinceps in iſtiuſmodi verſionis ſiue libertate, ſiue autoritate, non multum immorabimur: ſed Budæi doctiſſimam interpretationem tantùm adſcribemus. Vbi enim ſingulorum verborum themata commoſtrata fuerint, & Grãmaticas minutias exactè perueſtigauerimus, facilè quiuis iudicio ipſe ſuo conſequetur, quid interpres, aut prudens adiecerit, aut ſecurus trãſmiſerit: quorum vtrunque quantum permiſſum ſit, fidorum interpretum ſcripta docebunt. Nunc quo cæpimus propoſito has meditationes abſoluamus: de interpretandi ratione aliàs fortè, & copioſius dicemus.

Ὡς γὰρ ὀφθαλμὸν περιαγόμενον συνεχῶς, καὶ νῦν μὲν ἐπὶ τὰ πλάγια περιφερόμενον, νῦν δὲ πρὸς τὰ ἄνω, καὶ κάτω πυκνὰ μεταστρεφόμενον, ἰδεῖν ἐναργῶς οὐχ οἷόν τε, ἀλλὰ χρὴ προσερεισθῆναι τὴν ὄψιν τῷ ὁρομένῳ, εἰ μέλλοι ἐναργῆ αὐτοῦ ποιεῖσθαι τὴν θέαν: οὕτω καὶ νοῦν ἀνθρώπου, ὑπὸ μυρίον τῶν κατὰ τὸν κοσμον φροντίδων περιελκόμενον, ἀμήχανον ἐναργῶς ἐνατενίσαι τῇ ἀληθείᾳ.

Vt enim oculum circumactum aſſidue, & nunc quidem in obliqua circumlatum, nũc verò ad ſuperna, & interna identidem reuerſum, cernere euidenter non poſſibile: ſed oportet affixum eſſe obtutum viſo, ſi futurus ſit, euidentem ipſius facere conſpectum: ſic & mentem hominis ab innumeris in mundo curis diſtractam, difficile euidenter intendere veritati.

Vt enim oculus continuo circumactu versatus, & nūc horsū illorsumq́; deflexus, nunc sursum deorsumq́; erectus vicissim, ac depressus, exactè cernere uequit, sed obtutu incumbere in rem vi sam eum oportet, siquidem conspicuum facturus est: hunc in mo dum mentem humanam sexcentis mundi curis distractam, euidenter cernere veritatem vix est vt euenire possit.

Ὥς γὰρ) ut.n. respōdet ei quod sequitur οὕτω sic.

Ὀφθαλμὸν) oculum. ὁ ὀφθαλμὸς tertiæ declin.

Περιαγόμενον) accusatiuus participij præs. tem poris nominatiuus ὁ περιαγόμενος, à passiuo περιάγομαι. actiuum περιάγω, circumago, circumcudo, verso, à περὶ, & ἄγω: nec abijcit περὶ vocalē, licet uerbum ἄγω, incipiatur a vocali, p. 23. v. 22.

Συνεχῶς) συνέχω, contineo. inde συνεχὴς, conti nuus, primę decli. contractorum: τοῦ συνεχέος, τῶν συνεχέων, crasi συνεχῶν: & ν in σ cōuerso fit aduer biū συνεχῶς, quasi dicas continent; qua voce Cæsar vtitur pro assiduè, & citra intermissionem, cō tinenter bellū gerere. De huiusmodi aduerbiorū formatione, p. 80. v. 5. Pro περιελκόμενον συνεχῶς, Budæus habet, continuo circumactu versatus.

Καὶ νῦν μὲν) & nunc quidem. νῦν aduerbium tē poris.

Ἐπὶ τὰ πλάγια) in obliqua neutrū plurale accusatiui casus. Nominatiuꝰ singularis ὁ πλάγιος, obliquus, trāsuersus, tertię declin. Pro ἐπὶ τὰ πλάγια, Budæus, horsum, illorsumque.

Περιφερόμενον) φέρω, cōpositum περιφέρω, pass. περιφέρομαι, circunferor, partic. ὁ περιφερόμενος, ter tiæ declin. accusatiuus τὸν περιφερόμενον.

Πρὸς δὲ ἄνω, καὶ κάτω) sursum, ac deorsū. ἄνω ad-

uerbium

uerbiũ,ſurſum,ſuprà,κάτω, deorſum,infrà. Aduerbijs articuli adduntur in quouis genere,& numero, ſenſusq; redditur Latinè per conueniẽs aliquod participium,aut aliam quampiam uocem, quæ maximè quadrat. ὁ ἄνω, qui ſurſum uerſatur τὰ ἄνω,ſurſum ſita: τὰ κάτω, deorſum poſita, πρὸς τὰ ἄνω,ad ea,quæ ſurſum conſiſtunt.

Πρὸς) Præpoſitio iuncta eſt accuſatiuo. τὰ ἄνω.

Πυκνὰ) neutrum plurale ab adiectiuo πυκνὸς, denſus,frequens. Neutra uerò adiectiua in utroq; numero tanquam aduerbia ſunt. πολλὰ, multum, ſic πυκνὰ,frequẽter: pro quo Budæus,uiciſſim,id eſt identidem,crebrò,per interualla.

Μεταστρεφόμενον) accuſatiuus eſt. nominatiuus ὁ μεταστρεφόμενος, participium præſentis tẽporis, à paſſ. μεταστρέφομαι. Act. μεταστρέφω, cõuerto,reuerto: à μετὰ & στρέφω. Pro πυκνὰ μεταστρεφόμενον, i. frequenter conuerſum,uertit Bud. erectus uiciſſim,ac depreſſus. nam πρὸς τὰ ἄνω μεταστρέφεσθαι,i. ſurſum conuerti,non eſt aliud quàm erigi: cõtrà, πρὸς τὰ κάτω μεταστρέφεσθαι,deorſum conuerti,tã quàm eſt deprimi. id uerò per uices cõtingit ſibi mutuo ſuccedẽtes. ideò πυκνὰ μεταστρέφεσθαι dixit uiciſſim erigi,ac deprimi.

Ἰδεῖν) uidere,infin. ſec. aor. p. 109. v. 24. ἴ εἴδω.

Ἐναργῶς) manifeſtè,euidẽter aduerbium factũ à genitiuo plurali ἐναργῶν. Nominatiuus, ὁ καὶ ἡ ἐναργὴς,primæ declinationis cõtractorum.

Οὐχ) nõ οὐ,ante cõſonantẽ, οὐ ποιήσω: οὐκ ante uocalẽ tenuẽ, οὐκ ἐποίησα: οὐχ,ante aſpiratã οὐχ ἕπας.

Οἷόν

Oἷότε)οἷος, potens, poſſibilis: quod nomen Ionico more capit parelcon τε, οἷόςε. neutrũ οἷόν τε.

Χρὴ) oportet impersonale, p. 117. ver. 15.

Προσερειδῆναι) Simplex ἐρειδῆναι, vt τυφθῆναι, aoriſtus primus paſſiuus infinitiui modi: indicatiuus, ἠρείδην, à tertia perſona præteriti paſſiui ἤρεισαι: prima perſona ἤρεισμαι. præteritum actiuũ ἤρεικα, futurũ ἐρείσω: præſens ἐρείδω, id eſt firmo, figo: προσερείδω, applico, affigo. προσερειδῆναι τὴν ὄψιν, affigi oculum, ſiue aſpectum applicari.

Τὴν ὄψιν) ὄπτομαι, videto, præt. ὦμμαι, ſecũda pſona ὦψαι, hîc ablato ĩcremẽto verbale fit ἡ ὄψις, τῆς ὄψεος, τὴν ὄψιν, ſecundę decli. contractorum.

Ὁρωμένῳ) ei quod uidet. ὁράω, video, ὁράομαι, uideor, craſis ὁρῶμαι, ſecundæ coniugationis circũflexorũ. Participiũ ὁρώμενος, datiuus τῷ ὁρομένῳ: ꝓ quo Budæus dicit rẽ uisã. Nã huiuſmodi participijs ꝑteriti tpis ſæpius abutimur, & ad ſignificationẽ ꝑſentis accõmodamus, ꝙ Latini non habeãt participiũ ꝑſens à uerbo paſſiuo. Quãquam & Græci, & Latini participia crebrò ſolent uſurpare, nõ habita rõne tpis, ſed ſignificati: ut rẽ uiſam dicamus nõ eã ſolùm, quam tpe præterito uidimus, ſed oẽ id, in qđ oculus officio ſuo fungi põt. Sic Græci τὸ ὁρώμενον participio præſentis tẽporis appellant qcquid cerni põt, ſiue nũc in prę ſentia cernat, ſiue antea cõſpicuũ fuerit: licet iam lateat, neque appareat. i. τὸ ὁρώμενον: & uiſum pro obiecto uiſũs, ut phyſici loquuntur, accipimus.

Εἰ) coniunctio hîc poſita cum optat. εἰ μέλλοι.

Μέλλοι)opt.vt τύπτοι:indic.μέλλω:quod uerbum peculiariter gaudet infinitiuo: ſolentque Latini hanc phraſim reddere his verbis, futurum eſt: ut μέλλω ποιεῖν,futurum eſt,vt faciam μέλλω γράψαι, futurũ eſt, ut ſcribam μέλλω τύψαι, futurum eſt, ut uerberem : cuiuſmodi planè eadem ſunt cum futuris faciam,ſcribam,verberabo:uocum autem uſus eſt obſeruandus Nos rudium ducentes ratio nem,pro μέλλοι diximus futurus ſit.

Ε'ναργῆ)ὁ καὶ ἡ ἐναργὴς primæ declinationis cõtractorum: τοῦ καὶ τῆς ἐναργέος, τὸν καὶ τὴν ἐναργέα, craſi ἐναργῆ. id eſt,euidentem,manifeſtum,aut,ut Budæus dixit,conſpicuum.Hîc capitur in genere fœminino,eius ſubſtantiuum θέαν.

Αὐτοῦ)αὐτὸς,ipſe,p.77.v.13. neutrum αὐτὸ,genitiuus αὐτοῦ refertur ad ὁρωμένῳ, datiuum neutrũ. Budæus habet pro αὐτοῦ genitiuum rei,quia ὁρωμένῳ,uertit rem uiſam.

Ποιεῖσθαι)infin.à ποιέομαι,p.84.v.26. & in uoce paſſ.capit' actiuè,ideoque regit accuſ.à tergo τὴν θέαν.uide ſupra,p.38.uer.10.in παρεχομένῳ.

Θέαν)ἡ θέα,aſpectus,uiſus.At ἡ θεὰ,dea,utrũq; ſecundæ declin.accuſatiuus a θέα eſt τὴν θέαν.

Οὕτω)ſic,ante conſonantem οὕτω,ante vocalem οὕτως.

Α'νθρώπου)nominatiuus ὁ,καὶ ἡ ἄνθρωπος, tertiæ declinationis.

Υ'πὸ)hæc præpoſitio cũ genit.ſolet addi dictio nib. paſſiuè ſignificãtibus, vt apud Latinos à vel ab.τύπτομαι ὑπὸ σοῦ, verberor abs te. ſic hoc loco,

ὑπὸ

ὑπὸ μυρίων φροντίδων περιελκόμενον.

Μυρίων) hoc explicatum est suprà, p.33.v.6.

Τῶν κατὰ τὸν κόσμον φροντίδων) Budæus vertit, mundi curis. Quomodo autem explicari possit articulus ille τῶν, iunctus præpositioni cũ casu κατὰ τὸν κόσμον, ostésum est supra p.34.v.2.a fine in verbis ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν πλῦν ἀμετρίας.

Κατὰ τὸν κόσμον) κατὰ, in, propositio, cum accusatiuo κόσμον: nominatiuus ὁ κόσμος, tertia declin.

Φροντίδων) ἡ φροντὶς, τῆς φροντίδος, τῶν φροντίδων.

Περιελκόμενον) ἕλκω, traho: περιέλκω, distraho: passiuum περιέλκομαι, partic. ὁ περιελκόμενος, τὸν περιελκόμενον, distractum. Est tũ præsentis temporis. vide de hoc in voce ὁρωμένῳ, supra, p.53.v.13.

Ἀμήχανον) μηχανὴ, conatus, machina: vnde per α priuatiuam particulam fit ἀμήχανον, difficile, quod nulla ratione, vel arte fieri possit.

Ἐνατενίσαι) ἀτενίζω, fixis oculis intueor. Fut. ἀτενίσω. Aor. prim^9 ἠτένισα, infin. ἀτενίσαι, ut τύψαι. cõpositũ. ἐνατενίσαι, ab indicat. prę̨senti ἐνατενίζω, quod datiuum regit τῇ ἀληθείᾳ rõne prępositionis ἐν. vide sup. p.13.v.18. in ἐπιφαινομένοις αὐτοῖς.

Nec mireris interpreté ἐνατενίσαι vertisse per infinitiuũ præsentis temporis, cernere, vt & priùs προσεδρεῦσαι incumbere, & ἰδεῖν cernere: quando quidem Aoristi varijs tribuuntur temporibus, & latissimè patet eorum significatio, & vsus.

Ἀληθείᾳ) veritati. Adiectiua in ης primæ decli. contractorũ faciunt substantiua fęminina in εια, ἐναργὴς, Quidés: ἡ ἐνάργεια, euidẽtia: ἀληθὴς, verus: ἡ ἀλή-

ἡ ἀλήθεια, veritas, τῆς ἀληθείας, τῇ ἀληθείᾳ p ᾳ diphthongum impropriam, & hoc differt à nominatiuo ἀλήθεια.

Ἀλλὰ τὸν μὲν οὔπω, τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένον, λυσσώδεις ἐπιθυμίαι, καὶ ὁρμαὶ δυσκάθεκτοι, καὶ ἔρωτές τινες δυσέρωτες ἐκταράσσουσι.

Sed quidem nondum vinculis nuptiarum constrictũ, rabidæ cupidines, & impetus irretenti, & amores quidam perditi perturbant.

Atque ei quidem, qui nõdum coniugalibus vinculis adstrictus est, rabida cupidines, & impetus effrenes, amoresq; incessunt perditissimi.

Δεσμοῖς) datiuus plur. noĩatiuus ὁ δεσμὸς, tertiæ decli. Est verbale à δέω, ligo. p. 98. v. 10. in fine.

Γάμου) ὁ γάμος, nuptiæ. Tertiæ declinationis est singulare, quũ nos utamur plurali, nuptiæ. Vide supra, p. 13. uer. 18. in ἐπιφαινομένης.

Συνεζευγμένον) ζεύγνυμι, tẽpora sumit a ζεύγω, vt scriptum est p. 114. v. 11. in uerbo ἄγνυμι. fut. igitur ζεύξω, pręt. act. ἔζευχα, pass. ἔζευγμαι, participiũ ἐζευγμένος, et compositum συνεζευγμένος. accus. τὸν συνεζευγμένον, verbum, tamẽ scribitur συζεύγνυμι, non autẽ συνζεύγνυμι, ut συζάω non συνζάω, p. 115. uers. 21. Est autem συνεζευγμένος, coniugatus, pro quo Budæus, constrictus.

Λυσσώδεις) multa sunt adiect. in ώδης cõmunia primæ declin. contractorũ: ἀνὴρ, ἀνδρὸς, uir, uiri, ἀνδρώδης, uirilis, ἰξὸς, uiscum, ἰξώδης, uiscosus. Sic λύσσα, rabies, λυσσώδης, rabid⁹, τοῦ καὶ τῆς λυσσώδεος, plur. οἱ, καὶ αἱ λυσσώδεες, crasis λυσσώδεις.

Ἐπιθυμίαι) nominatiuus pluralis: singularis ἡ ἐπιθυμία, concupiscentia, secundę declinationis.

Ὁρμαὶ) ἡ ὁρμὴ, ſecundæ declinat. impetus, ſubitus animi affectus, & motus, quo temere huc, vel illuc impellitur: cuiuſmodi eſt in animantibus dolentibus, aut alio affectu ſubito raptis.

Δυσκάθεκτοι) retentu difficiles ἕξω, fut. ἔχω: per aſpirationẽ, quæ manet in pręte. εἶχα. paſſ. εἶγμαι, εἶξαι, εἶκται. vnde ablato incremento fit verbale ἑκτὸς, ſic à cõpoſito κατέχω, i. retineo, verbale κάθεκτος, i. cohibitus, & retẽtus, & licet ſcribat κατέχω, tamen per θ ſcribitur κάθεκτος. Nã κατέχω fit à κατὰ, & ἔχω, at κάθεκτος, ab, ἑκτὸς, qđ hẽt aſpirationẽ. A κάθεκτος fit δυσκάθεκτος retẽtu difficilis, & q cohiberi non poteſt. i. effrenis. Particula verò δυς in cõpoſitione ſignificat difficultatẽ, impoſſibilitatẽ, malum, & pernitioſum, cuius cõtrariũ eſt εὖ. Quũ ſit aũt ὁρμαὶ fęmininũ, tñ non dixit δυσκάθεκται, ſed δυσκάθεκτοι. Attici nãq; adiectiua in ος cõmuni genere ſolent vſurpare, p. 81. v. 7.

Ἔρωτές τινες) ἔρος, amor, τοῦ ἔρωτος: plur. ἔρωτες, quintæ declinationis. τινες encliticum à nominatiuo τὶς remittit accentum.

Δυσέρωτες) ab ἔρως fit adiectiuũ δυσέρως. i. perditè amãs, aut minimè amãdus. explica particulam δυς, ut loco quadrabit, ἔρωτες, δυσέρωτες, amores perditiſſimi, aut amores infelices, & pernicioſi.

Ἐκταράσσουσι) ταράσσω, turbo ἐκταράσσω, conturbo, moleſtus ſum. Præpoſitio ἐκ in compoſitis ſæpe facit ad auxeſin ἐκκάμνειν, ſupra modum defatigari, ἐξασθενεῖν, valde debilitari, ἐκταράσσουσι, tertia perſona pluralis.

c Τὸν

Τὸν δὲ ἤδη κατειλημμένον ὁμοζύγῳ ἕτερος θόρυβος φροντίδων ἐκδέχεται. ἐν ἀπαιδίᾳ, παίδων ἐπιθυμίᾳ. γυναικὸς φυλακὴ, οἴκου ἐπιμέλεια, οἰκετῶν προστασίαι, αἱ κατὰ τὰ συμβολαῖα βλάβαι, οἱ πρὸς τοὺς γείτονας διαπληκτισμοὶ, αἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις συμπλοκαὶ, τῆς ἐμπορίας οἱ κίνδυνοι, αἱ τῆς γεωργίας διαπονήσεις. πᾶσα ἡμέρα ἰδίαν ἥκει φέρουσα τῆς ψυχῆς ἐπισκότησιν, καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθημερινὰς φροντίδας παραλαβοῦσαι, ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν.

At iam occupatum coniuge alter tumultus curarum excipit: in orbitate prolium desiderium, vxoris custodia, domus procuratio, ministrorum præfecturæ, in contractibus damna, cum vicinis digladiationes, in foro concertationes, negociationis pericula, agriculturæ labores. Vnaquæque dies propriam venit ferens animi caliginem, & noctes diurnas curas excipientes, in eisdem phantasijs fallunt mentē.

Coniugio autem mancipatum curarum agmen excipit. in orbitate desiderium prolis, uxoris custodia domestica procuratio, seruilium officiorum constitutio, damna ciuilibus in contractibus accepta, digladiationes cum vicinis, forenses concertationes. negotiationis alea, agricultura labores Vnaquaque dies suam affert animo caliginem, iam verò noctes diurnas curas excipientes, per easdem rerum species imposturam menti factitant.

Ἤδη) iam. Quamquam huiusmodi particulæ, quas facilè commonstrauerit Lexicon, non est necesse curiosius recensere, vt neq; quoties sese offeret casus nominatiu⁹, aut pręsens indicatiui primę personę, quandoquidem has meditationes in hoc tantum cōscripsimus, vt verborum themata, & casum nominatiuum, grammaticis innixi præceptis reperiamus.

Κατειλημμένον) λαμβάνω tempora sumit à λήβω, futurum, λήψω, præteritum actiuum, λέληφα, &

Attice

Atticè εἴληφα,p.63.v.29.pasſiuum εἴλημμαι,participium εἰλημμένος. ſic à καταλαμβάνω κατειλημμένος.accuſ.τὸν κατειλημμένον.

Ὁμοζύγῳ)ὁμόζυγος,cõiux.Multa deriuantur ab ὅμος,ſimilis.ὁμόψηφος,eiuſdem ſententię,& ſuffragij:ὁ ὁμόχρονος,coætaneus:ὁμόζυγος,cõiux dicitur, quod eiuſdem ſit iugi, & pari cũ marito iũgatur copula,à ζυγὸς, ideſt iugũ.datiuus τῷ ὁμοζύγῳ tertiæ declinationis.

Ἕτερος θόρυβος φροντίδων)alter,vel alius tumultus curarum,ἕτερος θόρυβος,tertiæ declinationis, φροντίδων,φροντίς.

Ἐκδέχεται) ἐκδέχομαι,excipio a δέχομαι,tertia perſona ſingularis ἐκδέχεται,vt τύπτεται.

Ἀπαιδία)παῖς,παιδὸς,puer.proles,ἄπαις,ἄπαιδος,orbus,ſine liberis,vnde ἡ ἀπαιδία,orbitas,ſecundæ declĩn.vt antè diximus à σωτὴρ,σωτῆρος,fieri ἡ σωτηρία,ſalus:ſuprà,pag.47.ver.1.

Παίδων)liberorũ,prolium.à nominatiuo παῖς, παιδός.

Ἐπιθυμία)θυμὸς,animus.ἐπιθυμέω,concupiſco, à præpoſitione ἐπὶ,in,quaſi in animo gero.ἐπιθυμία,deſiderium,auiditas,concupiſcentia.

Γυναικὸς)ἡ γυνὴ,vxor: genitiuus τῆς γυναικὸς,ab inuſitato noie γύναιξ,vide heteroclita,p.88 v.7.

Φυλακὴ)verbalia plurima ſeruant figuratiuam literam ſecundi aoriſti,quæ in verbis quartæ coniugationis eſt γ,ſi futurum deſinat in ξω, pagi.7. ver.1.Itaq; à verbo σφάζω,iugulo,fut.σφάξω, aoriſtus ſecun.ἔσφαγον,verbale nomẽ ἡ σφαγὴ,cędes,

ἐπιτάττω, impero: ἐπιταγὴ, imperiũ. sic à φυλάττω, custodio foret nomen, ἡ φυλαγὴ, custodia, per γ: dicitur tamen φυλακή. si quidem huiusmodi mutarum tenuis aspiratæ, & mediæ, magna est inter sese affinitas, traduntque operas mutuas, vt crebrò aliam pro alia reperias. aut fit ἡ φυλακὴ à nomine φύλαξ, custos τοῦ φύλακος. vnde ἡ φυλακή.

Οἴκου ἐπιμέλεια) domus procuratio, cura, & diligentia οἶκος, domus, tertiæ declin. ἐπιμελής, accuratus, diligẽs: vnde ἡ ἐπιμέλεια, diligẽtia, vt ἀλήθεια ab ἀληθής. de hoc sup. p. 55. v. 26. in ἀληθείᾳ.

Οἰκετῶν (ὁ οἰκέτης, famulus, primę decli. τῶν οἰκετῶν, accentui circunflexo in vltima, p. 116. v. 18.

Προεστάναι) προΐστημι, præsideo, & præsum. à πρὸ & ἵστημι. προΐσταμαι, præficio, præfecturam cõfero. simplex verbũ ἵστημι, futurũ στήσω, præt. act. ἕστακα, pas. ἕσταμαι, ἕστασαι. Sic à cõposito προΐσταμαι, pręteritũ προέσταμαι, προέστασαι. vnde ablato incremẽto fit duplex nomẽ uerbale, προστασία, ἡ πρόστασις, id est, præfectura præsidentia, plurale αἱ προστασίαι.

Αἱ κατὰ τὰ συμβόλαια βλάβαι) vim articuli efficientis præpos. cum casu, pulchrè expressit participi. damna ciuilibus in contractibus accepta.

Συμβόλαια) à βάλλω, cõpositum συμβάλλω. quòd præter alia significat pacisci, & cõtractus, cõuentaque inire: vnde verbale συμβολὴ, & inde συμβόλαιον, hoc est pactum, & cõtractus. Fermè autem huiusmodi verbalia à βάλλω, & cõpositis efferuntur per ο, non α, vt βολή, προσβολή, καταβολή, sic συμβολή, & inde ἐπιβόλαιον, vt συμβόλαιον, &c.

Βλάβας) βλάπτω.noceo:sec.aor.ἔβλαβον,tanq̃ à themate βλάβω,p.95.v.14.Hinc verbale βλάβη,dãnũ,per idem effertur characteristicon nempe β.

Γείτονας) ὁ γείτων,vicin⁹,τοῦ γείτονος,habito genitiuo facilè ad reliquos cas⁹ pueneris,τοὺς γείτονας.

Διαπληκτισμοὶ) πλήττω,percutio,fut.πλήξω:pte. actiũ πέπληχα,πέπληγμαι,πέπληξαι,πέπληκται: vnde verbale πλήκτης percussor,& per metaphoram obiurgator,& cõuiciator, vnde verbum πληκτίζω,aut πληκτίζομαι.Illa enim in ίζω,& ίζομαι passim à quouis deducũtur,vt doctis autorib. visum est compositum διαπληκτίζομαι,verbũ deponens, idest,decerto,pugno,cõtendo.fut.à πληκτίζω, est πληκτίσω. præt.actiuũ πεπλήκτικα,pass. πεπλήκτισμαι. Vnde verbale ablato incremẽto ὁ πληκτισμὸς,p.84.v.21.sic à διαπληκτίζομαι,verbale διαπληκτισμός.Vtrũ verò recepta sint πληκτίζω, πληκτίζομαι,an tãtũ διαπληκτίζομαι, docebit assidua lectio:tantũ ostẽdimus quo pacto verba fiãt, quæ quidem,nunc actiua,nunc contra passiua, nunc simplicia,nunc cõposita solum in vsu versantur, quemadmodum apud Latinos reperiuntur cõposita aspicio,conspicio,despicio,& inde aspectus, conspectus,despectus: nõ autem simplex specio, licet vsurpetur nomen species.

Δικαστηρίοις) δικάζω,fut.δικάσω, præteritũ actiuum δεδίκακα,pass.δεδίκασμαι,δεδίκασαι,δεδίκασται:vnde verbale τὸ δικαστήριον forũ iudiciale, tribunal.datiuus pluralis τοῖς δικαστηρίοις tertię declinationis;nam δικάζομαι,idest,lites ago,cõtendo.

Συμπλοκαί) πλέκω, συμπλέκω, συμπλέκωμαι, cōfligo, negotiū habeo cū aliquo. Verbale ἡ συμπλοκὴ congressio, conflictus, secūdæ decl. migrat α in ο, vt suprà dictum, p. 21. v. 19. in τρόπου.

Εμπορίας) πόρος, quęstus, prouētus, ἔμπορος, mercator, ἡ ἐμπορία, τῆς ἐμπορίας, secundæ decl. à præpositione ἐν, & nomine πόρος. uide supra, pag. 43. ver. 3. in ἔνοικα πάθη.

Κίνδυνοι) nominatiuus pluralis, à singulari, ὁ κίνδυνος, periculum: pro quo Bud. posuit aleam.

Γεωργίας) γέα, & per crasin γῆ, terra, ἔργον. opus, inde γεωργὸς, agricola, ἡ γεωργία, agricoltura, τῆς γεωργίας.

Διαπονήσεις) πονέω, laboro, fut. πονήσω, pręt. actiuum πεπόνηκα, pass. πεπόνημαι, πεπόνησαι, verbale ἡ πόνησις, p. 84. v. 25. secundæ declin. contractorum, τῆς πονήσεος, αἱ πονήσεες, & crasi πονήσεις. cōpositum διαπονήσεις, à nominatiuo διαπόνησις, à verbo διαπονέομαι, excolo, elaboro.

Πᾶσα ἡμέρα) ἡμέρα, dies, secundæ declin. ὁ πᾶς. omnis: fœmininum ἡ πᾶσα, neutrum τὸ πᾶν.

Ιδίαν) ἴδιος, pprius fęm. ἡ ἰδία, τὴν ἰδίαν. Quō verò se habeāt fœm. adiectiuorū, scriptū, p. 81. v. 2.

Ἥκει) ἥκω, ἥκεις, ἥκει, venio, venis, venit.

Φέρουσα) φέρω, fero. particip. ὁ φέρων, ἡ φέρουσα.

Ψυχῆς) ἡ ψυχὴ, secundæ declin. τῆς ψυχῆς.

Επισκότησιν) σκότος, tenebrę verbū σκοτέω, fut. σκοτήσω. præteritum actiuum ἐσκότηκα, passiuum ἐσκότημαι, ἐσκότησαι: vnde verbale ἡ σκότησις, pa. 84. v. 25. τῆς σκοτήσεως, τὴν σκότησιν, compositum

ἐπισκότησιν. nominatiu⁹ ἡ ἐπισκότησις, ſecũdę decli. contractorum, a verbo ἐπισκοτέω, obtenebro.

Νύκτες) ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς, nox noctis, pl. αἱ νύκτες.

Μεθημερινὰς) ἡμέρα, dies, μεθ' ἡμέραν, p apoſtrophon pro μετὰ ἡμέραν, propriè ſignificaret poſt diem, quia μετὰ iuncta accuſatiuo ſignificat poſt: verum Atticè capitur pro ἐν ἡμέρᾳ, ſ in die, per diẽ interdiu. Cęterum quia ratione apoſtrophi legit̃ μεθ' ἡμέραν, tanquam vnica dictio μεθημέραν, fit in de adiect. ὁ μεθημερινὸς, diurnus, ἡ μεθημερινὴ, accuſ. plur. τὰς μεθημερινάς.

Φροντίδας) ἡ φροντὶς, τῆς φροντίδος, τὰς φροντίδας.

Παραλαβοῦσαι) λαμβάνω, ſecund. aor. act. ἔλαβον. particip. ὁ λαβὼν, ἡ λαβοῦσα. compoſitum παραλαβοῦσα, à παραλαμβάνω, plurale, αἱ παραλαβοῦσαι.

Αὐταῖς) dat. plur. ab αὐτὴ pronomine relatiuo: quod nõ ſolum ſignificat ipſum, ſed etiã capitur pro eõdem, αὐταῖς φαντασίαις, eiſdem phantaſijs.

Φαντασίαις) φαίνω, fut. φανῶ, prӕt. πέφαγκα, paſ. πέφαμμαι: πέφανσαι, πέφανται, verbale φαντὸς, vnde verbum φαντάζομαι. finge vocẽ actiuã φαντάζω, fut. φαντάσω, prӕt. actiuũ πεφάντακα, paſſ. πεφάντασμαι, ſecũda perſona, πεφάντασαι, vnde nomẽ verbale, ἡ φαντασία, p. 84. v. 25. ſecundӕ declin. datiuus pluralis, ταῖς φαντασίαις.

Ἐξαπατῶσι) ἀπατάω, fallo, tertia plu. ἀπατάουσι, craſis ἀπατῶσι, cõpoſ. ἐξαπατάω, ἐξαπατῶσι.

Τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου παντὸς κόσμου δὲ ἀναχώρησις, οὐ τὸ ἔξω αὐτοῦ γενέσθαι σωματικῶς, ἀλλὰ τῆς πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας τὴν ψυχὴν

 ἀποῤῥη-

ἀποῤῥῆξαι, καὶ γενέσθαι ἄπολιν, ἄνοικον, ἀνίδιον, ἀφιλέταιρον ἀκτήμονα ἄβιον, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον, ἀμαθῆ τῶν ἀνθρωπίνων διδαγμάτων, ἕτοιμον ὑποδέξασθαι τῇ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις.

Horum autē fuga vna separatio à mūdo vniuerso: Mundi verò secessus non extra ipsum fieri corporaliter, sed cū corpore consensu animum abrumpere, & fieri extorrem, sine domo, carentem proprio, nescium sodalitatis, inopem, sine facultatibus, vacantem negocijs, alienum à contractibus, rudem humanarum disciplinarum, paratum admittere corde ex diuina doctrina ingenitas formationes.

Quarum rerum vna demum cautio est, si ab omni se mundo abdicauerit, qui hanc vitare molestiam instituerit. Est verò secessus à mundo, non extra mundum esse corpore, caeterum à consensu corporis, mutuaq; affectione animum abrumpere, non ciuem esse, non domum possidere, non familiam, nihil proprium habere, non sodalitatis officia, non amicitiam colere, predia nulla, nullas facultates habere, negotijs vacare, iuris gentium contractus, humanasq; disciplinas non nosse ita se comparare, cor vt humanum aptum sit admittere disciplinam ex diuinis monumentis informatam.

Τούτων) genitiuus pluralis demonstratiui neutri generis ταῦτα: masculinum οὗτος, foemininum αὕτη, pag. 76. ver. 27.

Φυγὴ) φεύγω. fugio, secū. Aor. ἔφυγον, verbale nomen ἡ φυγή, fuga. vide sup. p. 59. v. 27. in φυλακῇ.

Μία) εἷς, vnus, p. 12. v. 28. foemininum μία, vna.

Χωρισμὸς) χωρίζω, separo, fut. χωρίσω, præteritū actiuum κεχώρικα, passiuum κεχώρισμαι, verbale ὁ χωρισμὸς, p. 84. ver. 28.

Κόσμου) ὁ κόσμος, mundus, genitiuus τοῦ κόσμου.

Παντὸς) ὁ πᾶς τοῦ παντὸς, quintæ declinationis.

Αναχώ-

Ἀναχώρησις) χωρέω, fut. χωρήσω, præt. actiuum κεχώρηκα, pas. κεχώρημαι, κεχώρηται, Verbale χώρησις, p. 84. v. 25. compositum ἀναχώρησις, secessus ab ἀναχωρέω, secedo.

Τὸ ἔξω αὐτοῦ γενέσθαι) articulus τὸ afficit orationē quæ cōstat ex infini. id nempe, extra mundū esse.

Ἔξω αὐτοῦ) aduerbiū cū geni. quibusdā Latinorū præpositionib. respondent Græcorū aduerbia.

Γενέσθαι) γίγνομαι, secūdus aorist. med. ἐγενόμην, pag. 107. v. 9. infinitiuus, γενέσθαι, vt τυπέσθαι, ab ἐτυπόμην.

Σωματικῶς) τὸ σῶμα, corpus. τοῦ σώματος, inde adiectiuū σωματικός, corporalis, genitiuus pluralis τῶν σωματικῶν, à quo aduerbium σωματικῶς, migrante ν, in ς, pag. 80. v. 5.

Πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας) scripsimus suprà pa. 14. v. 20. in voce ὁμοιότητος, cuiusmodi dictionib. addat præpositio πρός. Budæus vertit συμπάθειαν πρὸς τὸ σῶμα, corporis consensum, & mutuam affectionem.

Συμπαθείας) πάσχω, patior. secundus aorist. ἔπαθον à πήθω, vnde nomina ἀπαθής, δυσπαθής, &c. per α & θ. sic à composito συμπάσχω, idest, cōdolesco, & alienis incommodis afficior, siue tāgor, fit συμπαθής, qui eiusdem est affectus, vnde substantiuū ἡ συμπάθεια, quasi dicas cōdolentia naturalis, seu ille consensus animi cum corpore.

Ἀπορρῆξαι) ῥήγνυμι, frāgo, rūpo. futurum ῥήξω, p. 114. v. 28. aor. primus ἔρρηξα, infinitiuus ῥῆξαι, compositū ἀπορρῆξαι, abrūbere, ab ἀπορρήγνυμι,

per

per geminum ρ, pag. 114. v. 19.

Α᾿πολιν) ἡ πόλις, ciuitas. vnde ἄπολις, extorris, q ciuitate destituitur, aut careat qui non est ciuis.

Magnus hoc loco catalogus eorũ, quę fiũt p α particulã priuatiuã: q̃ quidẽ Budęus nõ eadẽ semper voce reddidit, licèt cõpositionis rõ sit vna in oĩbus: ideoq; ut in cęteris, ita & in istis iuuabimur copia, vt nobis obuia sint q̃cunq; scitè, & commodè priuationẽ significãt: deinde cõminiscemur apta verba, quib. negationẽ tribuamus, ἄπολιν γενέσθαι vertit, nõ esse ciuẽ: ἄοικον, nõ possidere domũ, nõ familiã, q̃ quidẽ multis alijs verbis rectè verti pñt. ἄπολιν γενέσθαι, ciuitatẽ ignorare, ciuitate carere, ciuitate destitutũ esse: & item ago, & alio pacto, vtcunq; cõmodũ erit negationem explicare.

Α᾿οικον) quoties α præfigitur vocalibus, solet interseri ν, ἄξιος, dignus ἀνάξιος, indignus. verum id nõ est perpetuum, vt ἄεργος, ἄϋπνος, ἀόρατος, ἄοκνος, ἄωρος, ἄωτος sic ab οἶκος, domus, adiectiuum formatur ἄοικος, qui domo caret.

Ανίδιον) ἴδιος proprius priuatus. ἀνίδιος, qui nihil habet proprium, quod sibi peculiariter vẽdicet.

Αφιλέταιρον ἑταῖρος, sodalis, amicus: φιλέταιρος, sodalium studiosus, & amicitiã colens: ἀφιλέταιρος, qui sodalitatis, & amicitiæ officia non colit.

Ακτήμονα) κτάομαι, acquiro. possideo. ἀκτήμων, inops, qui prædia non habet. Multa in μων deducũtur à futuro vocis actiuæ, μνάομαι, reminiscor, futurum actiuum esset μνήσω: inde μνήμων, memor. sic à κτάομαι, futurum actiuum κτήσω: vnde

si receptū esset, diceret κτήμων, opulētus: q̃ multa possidet. hinc ἀκτήμων, qui possessionib. destitutus est: genit. ἀκτήμονος, accusat. τὸν ἀκτήμονα.

Ἄβιον) βίος uita, uictus, & facultates, quibus vita sustinetur, quæq; ad vsum uitę pertinent. hinc ἄβιος is dicitur, qui ijs rebus caret.

Ἀπράγμονα) πρᾶγμα res. capitur pro negotio, & molestia: vt παρέχειν πράγματα, facessere negotiū. hīc fit ἀπράγμων, q. nec alijs exhibet negotiū, nec ipse libenter negotijs innoluitur, τοῦ ἀπράγμονος.

Ἀσυνάλλακτον) ἀλλάττω, inde συναλλάττω, contraho, paciscor, ineo contractus, & conuenta: tertia persona pręt. pas. συνήλλακται, verbale συνάλλακτος pag. 84. v. 28. vnde ἀσυνάλλακτος, vt συγκάθεκτος, à κατέχω, suprà pag. 57. v. 2.

Ἀμαθῆ) μανθάνω, disco, secun. aor. ἔμαθον, ab insitato μάθεω. hinc ἀμαθής, genit. ἀμαθέος, primę decli. cōtract. τὸν ἀμαθέα, crasis ἀμαθῆ, idest, rudem, nescium, indoctum. Crebrò verò genit. habent ista adiectiua, quæ fiūt ex particulis, α, ἀ, δυς, quorum exempla sunt passim obuia.

Ἀνθρώπινον) ἄνθρωπος, hō: ἀνθρώπινος, humanus.

Διδαγμάτων) διδάσκομαι, à διδάσκω, facit pręt. pass. δεδίδαγμαι, verbale τὸ δίδαγμα, pa. 84. v. 24. τοῦ διδάγματος, τῶν διδαγμάτων.

Ὑποδέξασθαι) δέχομαι, futurum δέξομαι, Aorist. primus ἐδεξάμην, infinitiuus δέξασθαι, compositū ὑποδέξασθαι.

Καρδίᾳ) datiuus à nominatiuo ἡ καρδία, secundæ declinationis.

Θείας) ὁ Θεὸς, Deus: inde ὁ θεῖος, diuinus.

Διδασκαλίας) Genitiuus a nominatiuo, ἡ διδασκαλία, à διδάσκαλος.

Ἐγγινομένας) γίνομαι, particip. γινόμενος, ἡ γινομένη, τὰς γινομένας. Compositum ἐγγινομένας, ab ἐγγίνομαι, intus generor, innaſcor, quaſi intus fio.

Διατυπώσεις) à nomine τύπος fit verbum τυπόω, fut. τυπώσω, præt. act. τετύπωκα, paſſ. τετύπομαι, τετύπωσαι: vñ uerbale ἡ τύπωσις, p. 84. v. 25. τῆς τυπώσεως. accuſatiuus pl. τὰς τυπώσεας, craſis τυπώσεις: cõpoſitũ διατυπώσεις, à verbo διατυπόω.

Ἑτοιμασία δὲ καρδίας, ἡ ἀπομάθησις τῶν ἐκ πονηρᾶς συνηθείαν προκαταχόντων αὐτὴν διδαγμάτων.

Præparatio verò cordis, obliuio ex praua conſuetudine anteoccupantium ipſum doctrinarum.

Eſt autem huiuſcemodi cordis comparatio, quum ea doctrina dediſcuntur, quę praua conſuetudine ſedẽ in ipſo occupauerunt.

Ἑτοιμασία) ἑτοιμάζω, futurum ἑτοιμάσω, pręteritum actiuũ ἡτοίμακα, paſſiuum ἡτοίμασμαι, ἡτοίμασαι. unde ἡ ἑτοιμασία. uerbale.

Ἀπομάθησις) μαντάνω, tempora ſumit à μαθέω, futurum ματήσω, præteritum act. μεμάθηκα, paſſiuum μεμάθημαι, μεμάτησαι: unde ἡ μάθησις, inde ἀπομάθησις ab ἀπομαντάνω.

Συνηθείας) συνήθης, conſuetus: ἡ συνηθεία, conſuetudo, τῆς συνηθείας, ſuprà pag. 55. v. 26. in ἀληθεία.

Προκαταχόντων) ἔχω, ſecundus Aoriſtus ἔχον à uerbo χέω, pagina 110. uerſ. 6. participium χῶν, χόντος, τῶν χόντων. Compoſitum autem καταχῶν, a κατέχω: inde προκαταχῶν, a, προκατέχω, ideſt,

prius

priùs occupo. Præpositio πρὸ in compositis quandoque præcedẽs tempus indicat: vt apud Latinos præ, in verbo præuerto, & consimilibus.

Οὔτε γὰρ ἐν κηρῷ γράψαι δυνατὸν, μὴ καταλεάναντα τοὺς ἐνατοκειμένους χαρακτῆρας. οὔτε ψυχῇ δόγματα θεῖα παραδέξασθαι, μὴ τὰς ἐκ τοῦ ἔθους προλήψεις αὐτῆς ἐξελόντα.

Neq; enim in cera scribere possibile, non delentem insitos characteres, neque animæ placita diuina accommodare, non ex consuetudine anticipatas opiniones ex ea eximentem.

Nam neque in tabulis cereis scribere possis, nisi prius literas induxeris, quæ antè scriptæ fuerũt, neq; animæ priùs diuina placita accõmodaris, quam anticipatas opiniones ab ea exemeris.

Κηρῷ) datiuus à nominatiuo ὁ κηρὸς, cera: tertiæ declinationis.

Γράψαι) γράφω. scribo. Aor. primus ἔγραψα, infinitiuus γράψαι.

Δυνατὸν) δύναμαι, possum verbum deponens secundæ coniugationis in μι, vt ἵσταμαι. finge vocem actiuam δύνημι. futurum δυνήσω, præteritũ actiuũ δεδύνηκα, pas. δεδύναμαι per α, quia semper penultima præteriti passiui verborũ in μι est breuis, p. 47. v. 24. tertia persona δεδύναται: verbale ὁ δυνατὸς, ἡ δυνατὴ, τὸ δυνατὸν, possibilis, possibile.

Καταλεάναντα) λεαίνω, & inde καταλεαίνω. deleo, futurũ λεανῶ, aor. primus ἐλέανα, participium λεάνας, λεάναντος, τὸν λεάναντα, καταλεάναντα. Posuit Budęus hoc loco verbum inducere, cuius vsus est propriè quum de opere tectorio fit sermo: & pro abolere capiunt. Sueton. Amplissimis verbis collaudatum in integrũ restituit, inducto priori de-

creto. Et alio loco multa, & deleta, & inducta, & superscripta inerãt. Siquidem illito chartis attramento tanquam delentur, quæ priùs scripta fuerant. Vide Comment. Budæi in verbo Εμπλάττω. Cęterum μὴ καταλεάναντα τοὺς χαρακτῆρας, vertit, Nisi prius literas induxeris. Nã participia significationis prçteritç quũ nõ sint Latinis à verbo actiuo, necesse est, vt vtamur verbo præteriti tẽporis, nisi prius induxeris, vel, Vbi nõ induxeris: aut capiamus participium præt. pass. & orationẽ actiuã cõmutemus in passiuã, καταλεάναντα τοὺς χαρακτῆρας, inductis literis, siue deletis characteribus.

Ενατοκειμένους) κεῖμαι, iaceo, p. 101. v. 25. compositum ἀπόκειμαι: hoc ἐναπόκειμαι, participium ὁ ἐναποκείμενος.

Χαρακτῆρας) χαράττω, sculpo, imprimo. tertia persona p̃teriti pass. κεχάρακται: vnde χαρακτὴρ, verbale, pag. 84. v. 28.

Δόγματα) τὸ δόγμα, verbale à δοκέω, aut potius inusitato themate δόκω, præt. passiuum δέδογμαι: hinc δόγμα, p. 84. v. 24.

Παραθέσθαι) θέσθαι, secundus Aor. med. infinitiui à τίθεμαι, p. 64. v. 6. παρατίθεμαι, παραθέσθαι.

Ἔθους) τὸ ἔθος, τοῦ ἔθεος, crasis ἔθους, vt τείχους.

Προλήψεις) λαμβάνω, futurum λήβω, λήψω, prçteritum act. λέληφα, passiuũ λέλημμαι, λέληψαι: verbale ἡ λῆψις p. 84. v. 25. τῆς λήψεως, accusatiuus pluralis τὰς λήψεας, λήψεις, per crasin: sic πρόληψις, τὰς προλήψεας, crasis προλήψεις, à composito προλαμβάνω.

Εξε-

Ἐξελόντα) ἐξαιρέω, eximo, simplex αἱρέω, secundus Aorist. capitur ab ἕλω, & est εἷλον, participium ἑλών, ἑλόντος: compositum ἐξελών, ἐξελόντος, accusatiuus τὸν ἐξελόντα.

Πρὸς δὴ τοῦτο, μέγιστον ὄφελος ἡ μὲν ἡ ἐρημία παρέχεται, κατευνάζουσα ἡμῶν τὰ πάθη, καὶ σχολὴν διδοῦσα τῷ λόγῳ παντελῶς αὐτὰ τῆς ψυχῆς ἐκτεμεῖν.

Ad verò hoc maximam vtilitatem nobis solitudo præbet consopiens nostras perturbationes, & ocium dans ratio ni omnino ipsas ex anima elidendi.

Ad id autem assequendum solitudo grande operæ pretium affert, vtpote, quæ perturbationes animi consopire solita sit, spatiumq; deinde indulgere vi ratiocinationis ipsas stirpitus ex anima elidendi.

Πρὸς δὴ τοῦτο) ad id autem, dictionem assequendum explicādi gratia posuit, quomodo solet Cicero vsurpare præpositionem Ad, vt commodum subaudiatur gerundium.

Μέγιστον) superlatiuis à μέγας, pag. 84. v. 3.

Ὄφελος) vtilitas nomen neutrum, ut τεῖχος.

Κατευνάζουσα) εὐνή, cubile. εὐνάζω, sopio. compositum κατευνάζω, participium κατευνάζων, ἡ κατευνάζουσα, vtpote quæ consopire solita sit. Sæpius imperfectum reddunt per solet, aut consueuit.

Διδοῦσα participium præsens fœmininum a δίδωμι, pag. 68. v. 24.

Ἐκτεμεῖν) τέμνω, secundus aoristus ἔτεμον, pagin. 115. versu 29. infinitiuus τεμεῖν: sic ἐκτέμνω, ἐκτεμεῖν.

Ὡς γὰρ τὰ θηρία εὐκαταγώνιστά ἐστι καταψυχθέντα· οὕτως ἐπιθυμίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ φόβοι, καὶ λῦπαι, τὰ ἰοβόλα τῆς ψυχῆς κακὰ, κατευνασθέντα διὰ τῆς ἡσυχίας,

καὶ

καὶ μὴ ἐξαγριαινόμενα τῷ συνεχεῖ ἐρεθισμῷ, εὐκαταγωνιστότερα τοῦ δυνάμει τοῦ λόγου γίνεται.

Vt enim feræ faciles superatu sunt permulsæ, sic concupiscentiæ, iræ, pauores, & mœrores, venefica animæ mala, consopita per quietem, & non exasperata assiduo irritamento, superabiliora vi rationis fiunt.

Vt autem feræ bestiæ blanda manu permulsæ, leui certamine superantur, ita libidines, pauores, mœrores, animæ venefica mala, consuetudine consopita, nec perpetuo irritamento efferata, eluctabiliora deinde vi rationis fiunt.

Εὐκαταγώνιστα) ἀγωνίζομαι, tertia persona præteriti ἠγώνισται, verbale ἀγωνιστός, p. 84. v. 28. compositū καταγώνιστος, superabilis, à καταγωνίζομαι, vinco, supero, δυσκαταγώνιστος, qui facilè vincitur. Nā εὖ in cōpositis significat facilè, procliuè, pronum, ac bonum. vide supra, pag. 47. v. 5. δυσκάθεκτοι.

Ἔστι) verbum singulare iungitur nomin. plurali, neutr. generis θηρία, more Attico, p. 121. v. 19.

Καταψυχθέντα) ψήχω, fut. ψήξω, præteritū ἔψηχα, pas. ἔψηγμαι, ἔψηξαι, ἔψηκται, aor. pri. ἐψήχθην, partic. ὁ ψηχθεὶς, τὸ ψηχθὲν, τοῦ ψηχθέντος, pluralè τὰ ψυχθέντα, cōpos. καταψυχθέντα, à καταψήχω.

Ὀργαὶ) iræ. non hoc est in Budęi versione, nec eodem ordine recenset, vt habent Græca: verùm scribarum, & typographorum incuria, multa in huiusmodi & omittere solet, & confundere.

Ἰοβόλα) ἰὸς, venenū: ἰοβόλος, venenosus, quasi venena iaculans: à βάλλω, iacio. & monuimus in voce συμβόλαια, supra, pag. 60. v. 23. verbalia verbi βάλλω efferri per ο: ἰοβόλος, vt ἑκηβόλος, procul iaculans, Apollinis epitheton.

Κα-

Κατδ́ναθέντα) δ́νάζω, fut. δ́νάσω, pręt. actiuum δ́νακα, paſſ. δ́νασμαι, δ́νασαι, δ́νασαι. Aor. pri. δ́ναθίω, pag. 53. v. 12. particip. ὁ δ́ναθεὶς, τὸ δ́ναθὲν, τοῦ δ́ναθέντος, plurale τὰ δ́ναθέντα. compoſitum κατδ́ναθέντα, à κατδ́νάζω, ſopio.

Ἐξαγριαινομένα) ἄγριος, ferox, agreſtis, inde ἀγριαίνω, ἀγριαίνομαι, partic. ἀγριαινόμενος. compoſitum ἐξαγριαίνομαι, ἐξαγριαινόμενος: neutrum plurale ἐξαγριαινόμενα, efferata: eſt tamen præſentis temporis, vide de hoc ſuprà pag. 53. v. 13.

Συνεχεῖ) ὁ συνεχὴς, primę declin. contractorum τοῦ συνεχέος, τῷ συνεχέϊ, craſis συνεχεῖ.

Ερεθισμῷ) ὁ ἐρετισμὸς, verbale ab ἐρεθίζω, factum à prima perſona præteriti paſſiui, p. 84. v. 23.

Εὐκαταγωνιςότερα) comparatiuus ab δ́κατχγώνιςος.

Δυνάμει) ἡ δυύαμις, primæ declin. cõtractorum τῆς δυνάμεος, τῇ δυνάμεϊ, craſi δυνάμει.

Γίνεται) tertia pſona à γίνομαι. fio. Eſt rurſũ verbũ ſing. cũ noĩatiuo plur. ἰοβόλα κακὰ, p. 121. v. 21.

Ἔςω τοίνυν τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἷόνπερ ἐςὶ, καὶ τὸ ἡμέτερον, ἐπιμιξίας ἀνθρώπων ἀπηλλαγμένον, ὡς μὴ ὑπὸ μηδενὸς τῶν ἔξωθεν τὸ συνεχὲς τῆς ἀσκήσεως διακόπτεσθαι, ἄσκησις δὲ εὐσεβείας τὴν ψυχὴν τρέφει τοῖς θείοις διανοήμασι.

Sit igitur locus talis, qualis eſt, & noſter, congreſſu hominum liber, vt ne à nullo externorum aſſiduitas meditationis interpellet. Meditatio autem pietatis animam nutrit diuinis cogitationibus.

Eſto igitur locus aliquis huiuſcemodi qualis hic noſter, ita ab hominum congreſſu liber, vt a nullo extraneorum irrumpente, aſſidua interpelletur meditatio. Pietatis enim meditatio animã diuinis cogitationibus alit.

Ε῎στω) imperatiuus ab εἰμὶ, ſum, p. 98. v. 17.

Οἷον πέρ ἐστι) περ adiectio eſt ſyllabica: ὅς περ ℘ ὅς, ſic οἷόν περ ℘ οἷον. ἐστὶ accẽtu remittit encliticũ.

Καὶ τὸ ἡμέτερον) καὶ multis locis tanq̃ abundat.

Ἐπιμιξίας) μίγνυμι, miſceo, fut. μίξω, à μίγω, prę teritũ act. μέμιχα, paſſiuum, μέμιγμαι, μέμιξαι. ſic ab ἐπιμίγνυμι, id eſt, commercium habeo, fit ἐπιμέμιξαι: vnde nomẽ verbale ἐπιμιξία, commerciũ, pag. 84. v. 25.

Ἀπηλλαγμένον) ἀλλάττω, futurum ἀλλάξω, præt. actiuum ἤλλαχα, paſſiuum ἤλλαγμαι, participium ἠλλαγμένος, compoſitum ἀπηλλαγμένος, ab ἀπαλλάττομαι, diſcedo, liber ſum, regit hoc verbum genit. ἐπιμιξίας.

Ὡς) in finitiuo iungitur. id q̃d imitat̃ Horatius, Vt melius quicquid erit pati, pro, vt patiaris.

Μὴ [illegible] τὸ μηδένος) Attici geminata gaudent negatione, vide Comment. Budęi, μηδενὸς genitiuus à μηδεὶς, pag. 13. v. 1.

Τῶν ἔξωθεν) ὁ ἔξωθεν, externus. aduerbiũ aduentu articulorũ tanquam adiectiuum eſt, p. 125. v. 11.

Τὸ συνεχὲς τῆς ἀσκήσεως) aſſiduũ meditationis, i. aſſiduitatẽ. Nuſquã nõ obuia ſunt adiectiua neutra ſubſtantiuè capta, ὁ, καὶ ἡ συνεχὴς, τὸ συνεχές.

Ἀσκήσεως) genitiuus à nominatiuo ἡ ἄσκησις, ſecundæ decli. contractorũ. Eſt verbale ἀσκέω, futurum ἀσκήσω, præteritum actiuũ ἤσκηκα, paſſiuũ ἤσκημαι, ἤσκησαι. hinc ἡ ἄσκησις, pag. 84. v. 27.

Διακόπτεσθαι) κόπτω, διακόπτω, διακόπτομαι, interturbor, interpellor infinitiuus διακόπτεσθαι.

Εὐ-

Εὐσεβίας) genitiuus à nominatiuo ἡ ἀσέβεια, ἡ ab adiectiuo ἀσεβής.

Τρέφει) τρέφω, τρέφεις, τρέφει, nutrio, alo.

Διανοήμασι) datiuus pluralis à διανόημα, suprà, pag. 23. v. 5.

Τί οὖν μακαριώτερον τοῦ τὴν ἀγγέλων χορείαν ἐν γῇ μιμεῖσθαι, ἀρθὺ μὲν ἀρχομένης ἡμέρας εἰς εὐχὰς ὁρμῶντα, καὶ ὕμνοις, καὶ ὠδαῖς γεραίρειν τὸν κτίσαντα; εἶτα ἡλίου καθαρῶς διαλάμψαντος, ἐπ' ἔργα τρεπόμενον πανταχοῦ αὐτῷ τῆς εὐχῆς συμπαρούσης, καὶ τοῖς ὕμνοις ὥσπερ ἅλατι παραρτύειν τὰς ἐργασίας. τὸ γὰρ ἱλαρὸν, καὶ ἄλυπον τῆς ψυχῆς κατάστημα αἱ τῶν ὕμνων παρηγορίαι χαρίζονται.

Quid igitur beatius, quàm angelorum concentum in terra imitari? statim quidem incipiente die in preces exurgentem, & hymnis, & canticis venerari, creantem? deinde Sole pure resplendente, ad opera conuersum, vbiq; ipsi precatione præsente, & hymnis, tamquam sale, condire actiones? Nam hilarem, & alacrem animæ statum hymnorum cohortationes largiuntur.

Ecquid igitur beatius quàm hominem in terra concentum angelorum imitari, ineunte statim die in orationes ire, in hymnis, & canticis creatorem venerari? exinde Sole iam dilucescēte conuerti ad opera, nusquam sine oratione, deniq;, canticis tanquam sale condire actiones: Siquidem ad hilarem, alacremq; animæ æquabilitatem hymnica cohortamenta conferunt.

Μακαριώτερον) comparatiuus à μακάριος.

Ἀγγέλων χορείαν) ὁ ἄγγελος, tertiæ declin. ἡ χορεία secundæ.

Μιμεῖσθαι) μιμέομαι, primæ coniug. circumflexorum. In fin. μιμέεσθαι, crasis μιμεῖσθαι. Est autem hoc loco infinitiuus cum casu, sumptus loco nominis genitiui casus, qui pendeat a comparatiuo:

ideoque adeſt articulus afficiens hanc orationem μιμεῖσθαι τὴν ἀγγέλων χορείαν, hoc modo, τί μακαριώτερον τοῦ μιμεῖσθαι, τὴν ἀγγέλων χορείαν; quid beatius ipſo imitari angelorum cõcentum? quid beatius hac re, nempe imitari, &c. aut quid beatius quàm imitari aliorum concentum?

Ἀρχομένης ἡμέρας) tps ponit in genit. ἄρχομαι, incipio, partic. ἀρχόμενος, ἡ ἀρχομένη, τῆς ἀρχομένης.

Εἰς εὐχὰς) in preces, ἡ εὐχὴ, ſecundæ declinationis τὰς εὐχάς.

Ὁρμῶντα) ὁρμάω, partic. ὁρμάων, craſis ὁρμῶν, τοῦ ὁρμῶντος, τὸν ὁρμῶντα. cuius verbi ſignificatum vide in ὁρμὴν τινα, ſuprà p. 18. v. 17. interpres infinitiuo reddidit ire, quum potuiſſet relinquere participium, & dicere euntem.

Ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς γεραίρειν) ὁ ὕμνος, tertiæ declin. datiuus pluralis τοῖς ὕμνοις, ἡ ᾠδὴ, ſecundæ declin. datiuus pluralis ταῖς ᾠδαῖς.

Γεραίρειν) infinitiuus à γεραίρω.

Κτίσαντα) κτίζω, creo, fut. κτίσω, Aor. primus ἔκτισα, partic. ὁ κτίσας, τοῦ κτίσαντος, τὸν κτίσαντα. eum qui creauit. hoc vide ſuprà, pag. 14. in fine, in τοὺς τεκόντας.

Καθαρῶς) ὁ καθαρὸς, purus, τῶν καθαρῶν, & cõuerſo ν in ς, fit aduerbium καθαρῶς, purè, p. 80. v. 5.

Διαλάμψαντος) λάμπω, fut. λάμψω. Aoriſt. prim. ἔλαμψα, particip. ὁ λάμψας, λάμψαντος: cõpoſitum διαλάμψαντος, à διαλάμπω. Cæterũ genitiui Græcis abſolutè ponuntur, pag. 121. v. 23.

Ἐπ' ἔργα) apoſtrophos eſt, ἐπὶ ἔργα, pag. 5. v. 16.

Τραπόμενον) τρέπω, Aorist. secund: ἔτραπον, medius ἐτραπόμην, participium τραπόμενος.

Συμπαρέοντος) εἰμί, sum: particip. ὤν, οὖσα, ὄν. cōpositū παρών, ἡ παροῦσα, τῆς παρούσης: deinde additur & altera præpositio, σύν, συμπαροῦσα, συμπαρούσης. Verba verò ipsa sunt πάρειμι, & συμπάρειμι.

Ἅλατι) τὸ ἅλας, sal, τοῦ ἅλατος, τῷ ἅλατι.

Παραρτύειν) ἀρτύω, παραρτύω, condio. Sæpe quidem præpositio nihil addit significationi simplicis: tamen παρὰ sic in multis locis accipitur, vt significet obiter quid fieri, & dum aliud agimus. παραρτύει τὰς ἐργασίας τοῖς ὕμνοις, quasi dicat, dū opus facimus, obiter hymnos decantare.

Ἐργασίας) ἐργάζομαι, preteritum εἴργασμαι, εἴργασαι: vnde verbale ἡ ἐργασία, p. 84. v. 25. secūdæ declinationis, accusatiuus pluralis, ἐργασίας.

Ἄλυπον) λύπη, dolor: inde adiectiuum ἄλυπος, dolore carens, sine tristitia, iucundus.

Κατάστημα) statū, habitū, verbale à καθίστημι, i. cōstituo, pa. 84. v. 21. quod etiā significat cōponere, pacatum, & tranquillū reddere: vnde interpres κατάστημα vertit æquabilitatem. Simplex est ἵστημι, futur. στήσω, præter. act. ἕστακα, pro ἕστηκα, pass. ἕσταμαι, verbale στῆμα. sic à cōposito καθίστημι, fit κατάστημα, per η, quasi deduceretur non à præterito passiuo verbi in μι, sed verbi circunflexi, στάω, fut. στήσω, prę teritū actiuū ἕστηκα, pass. ἕστημαι: vnde τὸ στῆμα. sic à καταστάω, fit κατάστημα. De istiusmodi autem vide notata in Institutionib. p. 110. in verbo ἔχω, v. 13.

Παρηγορίαι) ἀγορά, concio, locus ipse, & ipsa

oratio. Quę hinc deducuntur, mutant α in η, κατηγορία, ἀλληγορία, προσηγορία: sic παρηγορία, plurale ἐι παρηγορίαι.

Χαρίζονται) tertia pluralis à uerbo χαρίζομαι.

Ἡσυχία οὖν ἀρχὴ καθάρσεως τῇ ψυχῇ, μήτε γλώττης λαλούσης τὰ τῶν ἀνθρώπων, μήτε ὀφθαλμῶν εὐχροίας σωμάτων, καὶ συμμετρίας περισκοπούντων, μήτε ἀκοῆς τὸν τόνον τῆς ψυχῆς ἐκλυούσης ἐν ἀκροάσει μελῶν πρὸς ἡδονὴν πεποιημένων, μήτε ῥήμασιν εὐτραπέλων, καὶ γελοιαστῶν ἀνθρώπων, ἃ μάλιστα λύειν τῆς ψυχῆς τὸν τόνον πέφυκε.

Quies ergo principium expiationis animæ, neq; lingua loquente res hominum, neque oculis nitidos colores corporum, & proportiones circũ ſpicientibus, neque auditu vigorem animi diſſoluente in auſcultatione carminum ad voluptatem factorum, neque verbis ſcurrilium, & ridiculorum hominum, quod maxime frangere animi intentionem natum eſt.

Quietus igitur ſtatus animæ expiationis auſpicatus eſt, quũ nec lingua loquitur, quæ ad hominem pertinent, nec oculi colorum nitores circumſpiciũt in corporibus, nec concinnè accommodatas membrorum proportiones, quum nec aures animæ intẽtionem elangueſcere faciũt, auſcultandis ipſa modulamentis diſtenta ad voluptatem ciendam accommodatis, nec facetorum hominum ridiculis, aut ſcurrilibus dictis, quæ res maximè comparata eſt frangendę animæ intentionis.

Ἀρχὴ) principium, & origo. nã verbum ἄρχειν etiam ſignificat originem eſſe, & autorem.

Καθάρσεως) ἡ κάθαρσις, verbale à ſecunda perſona præteriti paſſiui κεκάθαρσαι, p. 87. v. 25. à καθαίρω, purgo.

Λαλούσης) λαλέω, loquor. participiũ λαλῶν, ἡ λαλοῦσα.

Τὰ τῶν ἀνθρώπων) res hoĩum, aut ea, quæ ad homines

mines pertinent. In articulo.n.neutro dum iūgitur genitiuo, ſubaudiendum eſt id, quod maximè conuenit τὰ τῶν φίλων κοινὰ, res amicorum ſunt communes, aut bona amicorũ, ſiue facultates eorum, & quęcunque ad ipſos pertinent.

Εὐχροίας) χροιὰ color, εὐχροία, bonus color ſecūdæ declinationis.

Σωμάτων) τὸ σῶμα, τοῦ σώματος, τῶν σωμάτων.

Συμμετρίας) μέτρον, menſura, modus, mediocritas. inde ἡ συμμετρία, ſecundæ declinationis, ſymmetria, proportio.

Περισκοπούντων) σκοπέω, participiũ σκοπέων, τοῦ σκοπέοντος, craſis σκοποῦντος, τῶν σκοπούντων, inde περισκοπέντων, à περισκοπέω.

Ἀκοῆς) ἀκούω, audio, ſecun. aor. eſſet ἤκοον. inde nomé verbale ἡ ἀκοὴ, τῆς ἀκοῆς, per ο penultimam.

Τόνον) τείνω, tendo. inde ὁ τόνος, tonus, cōtētio, vigor.

Ἐκλυούσης) λύω, ἐκλύω, partic. ἐκλύων, ἡ ἐκλύουσα, τῆς ἐκλυούσης. eſt autem ἐκλύω, diſſoluo, & virib. deſtituo, pro quo interpres facio elangueſcere.

Ἀκροάσει) ἀκροάομαι, audio. verbale ἡ ἀκρόασις, factũ à ſecunda perſona præt. paſſiui, p. 84. v. 25. τῆς ἀκροάσεως, ſecundæ declin. cōtractorum, datiuus τῇ ἀκροάσεϊ, craſis ἀκροάσει.

Μελῶν) τὸ μέλος, carmen, canticũ: τοῦ μέλεος, τῶν μελέων, craſis μελῶν, primę declin. contractorum.

Πεποιημένον) à ποιέω, facio, paſſiuũ ποιέομαι, pręt. πεποίημαι, participium πεποιημένος.

Ῥήμασιν) ῥάω, inuſitatũ verbum, ideſt dico, fut.

ῥήσω, pręt. act. ἔῤῥηκα, pass. ἔῤῥημαι, verbale τὸ ῥῆμα τοῦ ῥήματος, τῷ ῥήματι, dat. plur. τοῖς ῥήμασι, additur ν ob vocalem sequenté, ῥήμασιν εὐτραπέλων, pag. 22. v. 19.

Εὐτραπέλων) τρέπω, verto, inde τραπελός, mutabilis, per α, p. 26. v. 19. siquidem secundus Aor. effertur per illam vocalé, ἔτραπον, hinc εὐτράπελος, comis, facetus: quam vocem Basilius in malá partē accipit, sequutus Apostolum Paulum in epistola ad Ephesios, ca. 5. vbi sumit εὐτραπελίαν pro scurrilitate, quæ Christianos non deceat.

Γελοιαστῶν) γελοιάζω, risum moueo. tertia psona pter. pas. γεγελοίασται, verbale γελοιαστής, p. 84. v. 28. τοῦ γελοιαστοῦ, primæ declin. genit. pl. τῶν γελοιαστῶν.

Ὅ) quod, siue quę res, nempe scurrilia dicta est articulus subiunctiuus neutri generis.

Μάλιστα) maximè superlatiuus aduerbialis.

Λύειν) λύω, soluo, infinitiuus λύειν, soluere.

Πέφυκε) φύω, fut. φύσω, pręter. πέφυκα, πέφυκας, πέφυκε, i. natura comparatum est, siue natum est, quemadmodū dixit Ouid. At rubus, & sentes tantummodo lædere natę: idest, quæ ex naturæ pronitate, & aptitudine solent lædere.

Νοῦς μὲν γὰρ μὴ σκεδαννύμενος ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδὲ ὑπὸ τῶν αἰσθητηρίων ἐπὶ τὸν κόσμον διαχεόμενος, ἐπάνεισι μὲν πρὸς ἑαυτόν. δι' ἑαυτοῦ, καὶ πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ ἔννοιαν ἀναβαίνει.

Mens quidem enim non dispersa ad externa, neq; a sensoriis in mundum diffusa, redit quidem ad seipsam: per seipsam verò ad Dei notionem ascendit.

Quippe mens nec extrorsus dissipata, nec in mundum per sensoria

soria diffusa ad sese ipsa redit, moxq; suopte nutu ad Dei notionem euadit.

Μὲν γὰρ) vertes aptissimè, siquidem: nos rudita ti consulentes diximus, quidem enim.

Σκεδαννύμενος) participium à σκεδάννυμαι.

Ἐπὶ τὰ ἔξω) ad ea, q̄ foris sunt, est articulus iunctus aduerbio. vt τὰ ἄνω, τὰ κάτω, sup. p. 51. i fine,

Αἰσθητηρίων) αἰσθάνομαι, sentio. tempora capit ab αἰσθέομαι, pag. 104. v. 17. finge vocem actiuam αἰσθέω, fut. αἰσθήσω, præteritum actiuum ᾔσθηκα, pass. ᾔσθημαι, ᾔσθησαι, ᾔσθηται, vnde ablato increméto, hoc est, redeūte η in αι, & vltimam vertendo in τήριον, fit nomen verbale, pag. 84. v. 28. τὸ αἰσθητήριον, sensorium, & sedes sensuum.

Διαχεόμενος) participium à διαχέομαι, à διαχέω, quod fit a primario χέω.

Ἐπάνεισι) εἶμι, εἶς, εἶσι, eo, is, it, pag. 99. v. 17. ἄνειμι compositum: deinde ἐπάνειμι, ἐπάνεις, ἐπάνεισι. duæ sunt præpositione, ἐπὶ, & ἀνά.

Δι' ἑαυτοῦ) διὰ ἑαυτοῦ, apostrophos est.

Ἔννοιαν) νοέω, intelligo, νόος, mens. Hinc multa fiunt substantiua præsidio præpositionum, quorū omnium penultima est diphthōgus, ἡ ἐπίνοια, πρόνοια, ὑπόνοια: sic ἔννοια, notio, ab ἐννοέω, considero, intelligo.

Ἀναβαίνει) βαίνω, eo, vado, ἀναβαίνω, ascendo, euado.

Κἀκείνου τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τε, καὶ ἐλλαμπόμενος, καὶ αὐτῆς φύσεως λήθην λαμβάνει, μήτε πρὸς τροφῆς φροντίδα, μήτε πρὸς περιβολαίων μέριμναν τὴν ψυχὴν καθελκόμενος.

Et

Et illo decore circumlustrataq;,& illustrata, etiam ipsius naturæ obliuionem capit, neque ad cibi curam, neque ad vestimentorum solicitudinem animum detrahens.

Quo fit vt illo decore illustratus vndiq; intellectus, atque superne illuminatus, natura quoq; ipsius obliuione capiatur nec ad cibi iã curam demittat animã, nec ad amictus anxietatem.

Κἀκείνῳ) crasis pro καὶ ἐκείνῳ, pag. 98. v. 3.

Κάλλει) crasis è datiuo κάλλεϊ: nominatiuus τὸ κάλλος, τοῦ κάλλεος, primæ declin. contractorum.

Περιλαμπόμενός τε, καὶ ἐλλαμπόμενος) Harũ particularũ est ordo, vt τε pcedat, καὶ sequatur: apud Latinos autem in prosa coniunctioque, secundum obtinet locũ: at in carmine Græcorũ more, que, pcedere potest:- *molemq;* & *montes insuper altos imposuit, regemque dedit.* Est autẽ particula, τε ex encliticis,& accentum remittit, pag. 121. v. 1.

Περιλαμπόμενος) participium à περιλάμπομαι, περιλάμπω. i. vndiq; illustro splendore,& lumine circumfundo,& collustro. Simplex est λάμπω.

Ἐλλαμπόμενος) participiũ ab ἐλλάμπομαι, idest diuinitus doceor,& illuminor, à præpositione ἐν, & λάμπομαι: sed migrat ν in λ propter λ sequens, pag. 115. v. 19. in συῤῥήγνυσθαι.

Φύσεως) φύω, secunda persona pręt. pass. πέφυσαι: vnde verbale ἡ φύσις, p. 84. v. 25. τῆς φύσεως, secundæ declin. contractorum.

Λήθῃ) ἡ λήθη, secundę decli: obliuo, lethe. à λήθω, lateo, pro quo tamen vsurpatum est λανθάνω.

Λαμβάνει) accipit à λαμβάνω.

Τροφῆς) τρέφω, nutrio: ἡ τροφή, esca, cibus, secũdæ declinationis.

Περι-

Περιβολαίων) βάλλω: inde περιβάλλω, induo, περιβολὴ, vestis, τὸ περιβόλαιον, idem, tertiæ decli. de hoc vide supra, pag. 60. v. 24. in συμβόλαια.

Μέριμναν) accusatiuus est ab ἡ μέριμνα, secũdæ declinationis.

Καθελκόμενος) ἕλκω, traho, καθέλκω, deorsũ traho, à κατὰ præpositione: pass. καθέλκομαι, partic. καθελκόμενος. estq; passiuorũ more dictum, καθελκόμενος τὴν ψυχὴν, detractus animã, per synecdochen: idest, habens animam detractam, ut fractus membra, pag. 128. v. 8. aut verbum passiuũ capitur actiuè, καθελκόμενος, detrahens, & demittens: id quod Atticis creberrimum est.

Ἀλλὰ σχολὴν ἀπὸ τῶν γηΐνων φροντίδων ἄγων, τὴν πᾶσαν αὐτοῦ σπουδὴν ἐπὶ τὴν κτῆσιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν μετατίθησι. πῶς μὲν κατορθωθῇ αὐτῷ ἡ σωφροσύνη, καὶ ἡ ἀνδρία, πῶς δὲ ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἡ φρόνησις, καί αἱ λοιπαὶ ἀρεταὶ ὅσαι ταῖς γενικαῖς ταύταις ὑποδιαιρούμεναι, καθηκόντως ἕκαστα ἐπιτελεῖν τῶν κατὰ τὸν βίον ὑποβάλουσι τῷ σπουδαίῳ.

Sed otiũ à terrenis curis agens, omne suum studium ad acquisitionem æternorum bonorũ traducit, quomodo quidem rectè præstetur ipsi temperantia, & fortitudo, quomodo verò iustitia, & prudentia, & reliquæ virtutes quotquot sub generales has distributæ, decenter singula exequi in vita admonent studiosum.

Quippe qui à terrenarum rerum cura immunis, & feriatus, omne suum studium ad ea bona traducat, quæ magno certamine quæruntur. id enim assequi conatur, quo numeros omnes fortitudinis, temperantiaq; impleat, quo iustitiam, prudentiam, cęterasq; virtutes absolutè excolat, aliasq; insuper, quę sub hęc genera distributa, vtrum studiosum commonefaciunt, vt cuncta officiosè exequatur, ad vitam rectè, atque ordinatè instituẽdam.

Γηΐνων

Γηΐνων) γῆ, terra: ὁ γήϊνος, terrenus.

Ἄγων) participiũ ab ἄγω: at ἀγὼν, nomẽ, idest, certamen.

Πᾶσαν) ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, accusat. τὴν πᾶσαν.

Κτῆσιν) κτάομαι, acquiro, futurũ κτήσομαι, p̃teritum κέκτημαι, κέκτησαι: verbale ἡ κτῆσις, pag. 84. ver. 25. secundæ declin. contractorum.

Αἰωνίων ἀγαθῶν) hãc lectionẽ sequuti, vertimus æternorũ bonorũ. Budęus Aldino vsus exemplari ἀγωνίων ἀγαθῶν interp̃tatus est, bona, q̃ magno certamine q̃runt̃. ab ἀγὼν, i. certamẽ, fit ἀγώνιος, quasi dicas, in certamine positus, & de quo certatur.

Μετατίθησι) τίθημι, τίθης, τίθησι, p. 60. v. 20. cõpositum μετατίθημι, muto, transfero, traduco.

Κατορθωθῇ) ὀρθὸς, rectus: ὀρθόω, dirigo, erigo. Sũt verò plurima verba tertiæ coniugationis circumflexorum, quæ formãtur à nominibus in ος: δίκαιος, δικαιόω: κακὸς, κακόω: ἄργυρος, ἀργυρόω, &c. sic ὀρθὸς, ὀρθόω (vnde κατορθόω) futurum ὀρθώσω, prçteritum actiuum ὤρθωκα, pass. ὤρθωμαι, ὤρθωσαι, ὤρθωται: aoristus primus, ὠρθώθην, subiũctiuus ἐὰν ὀρθωθῶ, ὀρθωθῇς, ὀρθωθῇ: compositum κατορθωθῇ, à verbo κατορθόω, idest, rectè, & cum virtute aliquid gero. à quo verbale κατόρθωμα, officiũ, res bene gesta, & cum virtute.

Κατορθωθῇ αὐτῷ) rectè gerat̃ ipsi, i. ab ipso. Grçci passiuis tribuunt datiuũ, qui exponitur per genitiuũ, intercedente præpositione ὑπὸ, vt πεποίηταί μοι τοῦτο, pro ὑπ' ἐμοῦ. Sic Cicero, Etsi mihi nullo modo probantur, idest, à me. & ita in reliquis,

quæ

quæ apud Latinos Grecorũ imitatione dicta sunt. Interpres vim huius verbi κατορθωθῆ reddidit, versa orone passiua in actiuã: numeros oẽs impleat, pro numeris oĩbus impleat, & absolutè præstet.

Σωφροσύνη) Ab adiectiui nominis casu in ος, siue nominatiuo, siue genitiuo, proficiscũtur substantiua in ύνη: δίκαιος, iustus: δικαιοσύνη, iustitia. sed quoties deducuntur à communib. in ων, quorum genitiuus in ονος, duæ tolluntur literæ ο, & ν, per syncopen: ὁ, καὶ ἡ ἐλεήμων, misericos, τοῦ, καὶ τῆς ἐλεήμονος: vnde ἡ ἐλεημοσύνη misericordia, eleemosyna, pro ἐλεημονοσύνη. sic σώφρον, temperans, τοῦ σώφρονος, σωφροσύνη, pro σωφρονοσύνη, &c.

Ανδρία) ἀνὴρ, vir, genitiuus ἀνδρὸς, pag. 12. v. 3. hinc ἀνδρία, vt ab ἄπειρος, ἀπειρία, suprà, pag. 35. v. 17. & supra pag. 47. ver. 1. in voce σωτηρίαν.

Φρόνησις) φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνημαι, πεφρόνησαι: vnde ἡ φρόνησις, verbale, p. 84. ver. 25.

Λοιπαὶ) λείπω, linquo: in ο, λοιπὸς, reliquus.

Γενικαὶς) γένος, genus. ὁ γενικὸς, generalis.

Υποδιαιρούμεναι) αἱρέω, διαιρέω, diuido, separo, διαιρέομαι, partic. διαιρεόμενος, crasis διαιρούμενος, à præpositione διά: deinde pfigitur ὑπὸ altera præpositio ὑποδιαιρέω, particip. pass. præsentis temporis ὑποδιαιρούμενος, quod hic ponitur cum datiuo ταῖς γενικαῖς ταύταις, propter præpositionem ὑπό. Exemplaria nõ participium habebant ὑποδιαιρούμεναι, sed verbum ὑποδιαιροῦνται, id quod non perinde quadrat. ideoque reposuimus participium, maximè freti Budęi versione, qui participio vsus

est

est distributæ,non autem verbo distribuuntur.

Καθηκόντως) ἥκω,inde καθήκω,& καθήκει,decet, conuenit,& καθῆκον,participium neutri generis, idest,officium,quod conuenit,τοῦ καθήκοντος,τῶν καθηκόντων,ν in σ cōuerso,p.80.ver.5.aduerbium καθηκόντως officiosè,vt decet.

Επιτελεῖν) τέλεω, ἐπιτελέω, exequor, perago. infinitiuus ἐπιτελέειν crasis ἐπιτελεῖν.

Τῶν κατὰ τὸν βίον) eorum, quæ ad vitam pertinent, quæ in vita gerenda sunt. Verùm antea satis dictum est de articulo, qui afficit præpositionem cum casu,suprà,p.20.v.21.

Υποβάλλουσι) βάλλω ὑποβάλλω,suggero, admoneo.

Μεγίστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν τοῦ καθήκοντος εὕρεσιν: καὶ ἡ μελέτη τῶν θεοπνεύστων γραφῶν.

Maxima porrò via ad officij inuentionem,& meditatio diuinitus inspiratarum scripturarum.

Maxima porrò viarum ad veri inuestigationem ferentium, meditatio est scripturarum diuinitus inspiratarum.

Μεγίστη) μέγας,magnus: μέγιστος,maximus,pag. 84.versu 3.

Καθήκοντος) τὸ καθῆκον,officium, paulò ante diximus.

Εὕρεσιν) εὑρίσκω,inuenio,tpa capit ab εὑρέω,futurum εὑρήσω, prēt.actiuū.εὕρηκα,passiuū εὕρημαι, εὑρησαι:vnde esset verbale ἡ εὕρησις, per η,vt ποιέω, πεποίησα,ποίησις:scribitur tamē εὕρεσις,per ε,tam quam a præterito passiuo verborum in μι, cuius penultima semper est breuis, pag.74.v.24. finge verbum in μι εὕρημι, præteritū passiuum εὕρεμαι, εὕρεσαι.

ἔϱεισαι. vnde ἡ ἔϱεισις. vide de hoc pag. 110. v. 14. in verbo ἔχω. Quamq̃ & alioqui in verbalib. iſtis nõ ꝑpetuò penultima vocalis eſt eadẽ, q̃ in verbis à σπείϱω, præt. paſſ. eſt ἔσπαϱμαι per ά, tamẽ uerbale ſcribitur per έ, τὸ σπέϱμα, non autem σπάϱμα.

Θεοπνεύστων) πνέω, fut. πνεύσω, pręt. actiuũ πέπνευκα, paſſ. πέπνευμαι, vnde τὸ πνεῦμα: tertia perſona πέπνευσται: hinc πνευστὸς, a quo θεόπνευστος, à Deo inſpiratus. qua voce Paulus utit̃ epiſtola poſteriore ad Timot. c. 3. πᾶσα, inquiẽs γϱαφὴ θεόπνευστος, oĩs ſcriptura diuinitus inſpirata. Licet aũt verbalia illa ĩ τος, facta ex tertia pſona, ſyllabã vltimã acuãt, tñ quoties aduenit cõpoſitio ex nomine, aut particulis α, δὲ, δυς, & cõſimilibus, ſolet accẽtus retrahi in antepenultimã: λυπτὸς, θεόλυπτος, δαμαστὸς, ἀδάμαστος: γνωστὸς, ἄγνωστος: κινητὸς, δυσκίνητος, ſic diceretur: πνευστὸς, non πνεῦστος: tñ θεόπνευστος, nõ θεοπνευστὸς. Quòt aũt ſcribimus ἔσπνευμαι, ſine σ, & θεόπνευστος per σ, id pendet ex auctorũ vſu. Nã quẽadmodũ in ſexta cõiugatione præt. paſſ. partim aſciſcit σ ante μαι, partim non aſciſcit, p. 34. v. 23. ita obſeruandũ eſt, quid apud auctores obtineat, qui eiuſdẽ quoq; verbi vnã perſonã efferunt per σ, & ſimiliter illinc deducta verbalia: quũ cõtrà cæterarũ perſonarũ verbalia ſine σ forment̃. de quib. in vniuerſum non eſt præcipiendũ, niſi vt ſcriptorũ veſtigijs inſiſtamus, vnde vt Grãmaticorum canones profecti ſunt, ita & quicquid à legitima ratione vr̃ deflectere, illorũ auctoritate, & vſu nitit̃.

Γϱαφῶν) ἡ γϱαφὴ, ſcriptura, à verbo γϱάφω, ſcribo,

Ἐν ταύταις γὰρ, καὶ αἱ τῶν πράξεων ὑποθῆκαι εὑρίσκονται, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι παραδεδομένοι, οἷον εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι τῆς κατὰ τὸν θεὸν πολιτείας, τῷ μιμήματι τῶν ἀγαθῶν ἔργων πρόκεινται.

In his enim & actionũ præcepta reperiuntur,& vitæ beatorum virorum præscriptæ traditæ,tãquam imagines quædam animatæ secundum Deum conuersationis,imitationi bonorum operum proponuntur.

Quandoquidem in his,cum rerum agendarum præcepta reperiuntur,tum beatorum hominum vitæ memoriæ prodita,ac perscripta,tamquam simulacra, quædam animata proposita sunt vitæ ad normam diuinam instituta, ijs quidem, qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt.

Ταύταις)datiuus plur.fœminini demonstratiui, αὕτη,pag.76.v.29.

Πράξεων) πράττω,πράξω, πέπρακα, πέπραγμαι, πέπραξαι: verbale ἡ πρᾶξις, pag.84.v.25. τῆς πράξεως,τῶν πράξεων.

Ὑποθῆκαι) ὑποτίθεμαι,admoneo,do consilium: ὑποθήκη,consilium, præceptum. Et quemadmodũ à simplici τίθημι,vel τίθεμαι dicitur,θήκη,sic à cõpositis eiusdem formæ nomina,ἀποθήκη,ἐπιθήκη, ὑποθήκη,&c.

Ἀνδρῶν)genitiuus pluralis ab ἀνὴρ,τοῦ ἀνδρός.

Ἀνάγραπτοι)γράφω,scribo:ἀναγράφω, in acta refero, perscribo,literis prodo, publico per scripturam.futurum γράψω,præt.actiuum γέγραφα, pass. γέγραμμαι,γέγραψαι,γέγραπται,verbale γραπτὸς,p. 84.v.28.compositum ἀνάγραπτος, accentu in antepenultimam retracto: vide quę notauimus de hoc supra,pag.87.ver.5.in voce θεοπνεύστων.

Παρα-

Παραδιδομένη) δίδωμι, præt.paſſ.δέδομαι, p.67. v.15.particip.δεδομένος,compoſitum παραδεδομένος,à παραδίδομαι,cuius actiuum παραδίδωμι.

Οἷον) οἷος, qualis.neutrum οἷον aduerbiaſcit,i. qualiter, velut,tãquam:ſuprà,p.52.v.9.in πυκνά.

Εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι) ἡ εἰκὼν, τῆς εἰκόνος, αἱ εἰκόνες adiectiuum ἔμψυχοι,communis generis,p.81. verſu 6.

Ἔμψυχοι) ψυχὴ,animus,anima: ἔμψυχος,animatus ex præpoſitione ἐν:ſuprà,pag.43.ver.3.in ἐνεργὰ πάθη.

Τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας) vitæ ad normam diuinam inſtitutæ. ſic interpretes habent, expreſſa vi articuli per participium.de hoc ſuprà,pag.20.v. 12.in τὸν μεθ' ἡμῶν βίον.

Πολιτείας) πόλις,ciuitàs:πολίτης,ciuis:πολιτεύομαι,in republica viuo:πολιτεία,reſpublica,& vitę ratio, ſiue viuendi inſtitutum, genus traducendæ vitæ.

Μιμήματι) μιμέομαι, imitor, pręt.μεμίμημαι,verbale nomen τὸ μίμημα,imitatio:pag.84. verſ.24. τοῦ μιμήματος,τῷ μιμήματι,ideſt imitationi. quaſi dicat,ad imitationem,& ad imitandum proponuntur.ita quidem habet exemplaria, non tamẽ videtur alienum,ſi legas τῷ μιμητῇ,i. imitatori.ad quam lectionem valde accedit verſio Budæi ; Ijs quidem,inquit,qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt,niſi quòd numerum mutauit, eſt autem μιμητῇ à nominatiuo, ὁ μιμητὴς, primæ declinationis : verbale factum a tertia perſo-

na præteriti paſſiui μεμίμηται, pag. 84. ver. 28.

Πρόκειται) κεῖμαι, p. 101. ver. 25. tertia perſona plur. κεῖνται, compoſitum πρόκειται à πρόκειμαι.

Καὶ τοίνυν περὶ ὅπερ ἂν ἕκαστος ἐνδεῶς ἔχοντος ἑαυτοῦ αἰσθάνηται, ἐκείνῳ προσδιατρίβων, οἷον ἀπό τινος κοινοῦ ἰατρείου τὸ πρόσφορον εὑρίσκει τῷ ἀῤῥωστήματι φάρμακον.

Et igitur in quocunq; vnuſquiſque indigenter habentē ſeipſum ſenſerit, illi immorans tanquam ab aliqua commu ni officina medicinæ aptum inuenit infirmitati pharmacū.

Perinde in qua re quiſque noſtrûm ſenſerit ſe eò, quod oportet, defici in illo aſſiduè incumbens, tanquam ab officina quadam medicinæ appoſitum ſuæ infirmitati medicamentum inuenire poterit.

Ἐνδεῶς) δέομαι, indigeo: ἐνδεὴς, indigens τοῦ ἐνδέεος, τῶν ἐνδεέων, & per craſin ἐνδεῶν: à quo aduerbium migrante ν in σ, p. 80. ver. 5. ἐνδεῶς: indigenter, ſi ita loqui liceat.

Ἐνδεῶς ἔχοντος) plurimus vſus eſt verbi ἔχω cū aduerbijs: καλῶς ἔχω, bene habeo; κακῶς ἔχω, malè valeo, ſic hoc loco ἐνδεῶς ἔχω, indigēter habeo, id eſt indigeo. eſt autem ἔχοντος, genitiuus participij præſentis ἔχων.

Αἰσθάνηται) ſubiunct. vt τύπτηται, ab αἰσθάνομαι, ſentio. ponuntur autem verba ſentiendi cum genitiuo: p. 122. ver. 11. αἰσθάνηται ἑαυτοῦ ἐνδεῶς ἔχοντος, ſentiat ſeipſum indigenter habētem, hoc eſt, ſentiat ſe indigere, & defici.

Προσδιατρίβων) τρίβω, διατρίβω, προσδιατρίβω, im moror, verſor cum aliquo: regit datiuum propter præpoſitionem πρὸς, pag. 122. ver. 16. inde participium προσδιατρίβων.

Ἰατρεῖα) ἰάομαι, medeor: fut. ἰάσομαι, præt. ἴαμαι, ἴασαι, ἴαται. vnde ἴατρον: pag. 84. verſ. 28. præmium medici: & τὸ ἰατρεῖον, officina medicorum, genit. τοῦ ἰατρείου.

Πρόσφορον) φέρω, προσφέρω, affero, πρόσφορος, qui aptè, & commodè affertur, adhibetur, i. aptus, appoſitus.

Ἀῤῥωστήματι) ῥώννυμι, p. 115. v. 3. valeo, & ſanus ſum. tēpo ra ſumūtur à ῥόω, fut. ῥώσω, præteritum actiuū ἔῤῥωκα, paſſ. ἔῤῥωμαι, ἔῤῥωσαι, ἔῤῥωται: verbale ῥωτὸς: & adiectione literæ σ, eſt ῥωστὸς: deinde per α priuatiuā particulam ἄῤῥωστος, infirmus, per geminum ρ. nā vt ratione augmenti geminantur, ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, pag. 90. ver. 23. & ratione præpoſitionis, ῥέω, ἐπιῤῥέω, p. 114. v. 20. ſic etiam aduentu particulæ priuatiuæ: ῥητὸς, ἄῤῥητος, & hoc loco ῥωστὸς, ἄῤῥωστος. Ab ἄῤῥωστος fit verbum ἀῤῥωστέω, ſum infirmus. futurum ἀῤῥωστήσω, præteritum actiuum ἠῤῥώστηκα, paſſiuum ἠῤῥώστημαι: vnde ablato incremento fit verbale τὸ ἀῤῥώστημα. pagin. 84. ver. 30. τοῦ ἀῤῥωστήματος, τῷ ἀῤῥωστήματι, ideſt, infirmitati.

Καὶ ὁ μὲν ἐραστὴς τῆς σωφροσύνης, τὴν περὶ τοῦ Ἰωσὴφ ἱστορίαν συνεχῶς ἀνελίσσει, καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς σωφρονικὰς ἐκδιδάσκεται πράξεις. εὑρίσκων αὐτὸν οὐ μόνον ἐγκρατῶς πρὸς ἡδονὰς ἔχοντα, ἀλλὰ καὶ ἑκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διακείμενον.

Et quidem amator temperantiæ de Ioſeph hiſtoriam aſſiduè euoluit, & ab eo temperātiæ plenas perdocetur actiones reperiens ipſum non ſolum temperanter erga voluptates affectum eſſe, verum etiam habitualiter ad virtutem diſpoſitum.

Ac temperantiæ quidem homo cupidus, historiam Iosephi assidua lectione euoluat, ab ea enim edidicerit actiones temperantiæ plenas, cum compererit eum ad habitum virtutis prouectam esse, nedum voluptarijs in rebus continentia præditum.

Ερασὴς) ἐράω, amo, ἐράσω, ἤρακα, ἤρασμαι, ἤρασαι, ἤρασαι: vnde nomen verbale ὁ ἐραςὴς, ablato augmento, pag. 84. v. 28.

Ανελίσσει) ἑλίσσω, ἀνελίσσω. Suspicor Basiliũ scripsisse subiũctiuũ ἀνελίσσῃ, idq; sequutũ eẽ Budęũ: quippe qui vertat euoluat, non autem euoluit.

Παρ᾽ αὐτοῦ) παρὰ αὐτοῦ, apostrophos est.

Σωφρονικὰς) σώφρων, genitiuus σώφρονος: inde ὁ σωφρονικὸς, ad temperantiam pertinens, ἡ σωφρονικὴ, τὰς σωφρονικάς.

Εκδιδάσκεται) διδάσκω, ἐκδιδάσκω, passiuum ἐκδιδάσκομαι, vnum regit accusatiuum tãquam passiuum eorum verborum, quæ Grammatici vocant vehementissimæ transitionis.

Πράξεις) ἡ πρᾶξις, τῆς πράξεος, accusatiuus pluralis τὰς πράξεας, πράξεις. Verbale est a πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγμαι, πέπραξαι. vnde ἡ πρᾶξις, secundæ declin. contractorum.

Εγκρατῶς) κρατέω, teneo, cõpositũ ex ἐν prępositione ἐγκρατέω, quia ν ante κ vertit̃, in γ, p. 5. v. 22. inde nomen adiectiuum ἐγκρατὴς, primę declinationis contractorum, idest continens: genitiuus ἐγκρατέος, τῶν ἐγκρατέων, crasis ἐγκρατῶν, aduerbium ἐγκρατῶς, continenter conuerso ν in σ, pag. 80. v. 5. quod aduerbium ponitur cum ἔχω, ἐγκρατῶς ἔχω πρὸς ἡδονὰς, continenter habeo in voluptate, hoc est, continens sum, ut, vt vertit interpres

pres, continentia pditus sum in reb. voluptarijs. Vide de hoc suprà p. 90. v. 17. in ἐνδεῶς ἔχοντος.

Ἑκτικῶς) ἔχω, habeo, futurum ἕξω, per aspirationem, pag. 110. v. 9. præteritum actiuum ἔσχα, passiuum ἔσχημαι, ἕξαι. vnde verbale ἕξις, pag. 84. ver. 25. habitus, & assuefactio. tertia persona ἕκται: vnde verbale foret ἑκτὸς. à quo deriuatiuum ἑκτικὸς, id est (si dicere licet) habitualis: τῶν ἑκτικῶν, & ν in σ conuerso, aduerbium ἑκτικῶς, habitualiter.

Ἑκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διακείμενον) κεῖμαι, p. 101. v. 25. compositū διάκειμαι, disponor, affectus sum. quod verbum eleganter aduerbijs iungitur, ἑκτικῶς διάκειμαι, habitualiter affectus sum, pro quo interpres: ad habitum virtutis prouectum esse. à διάκειμαι participium διακείμενος, accusatiuus τὸν διακείμενον.

Ἀνδρίαν δὲ παιδεύεται παρὰ τοῦ Ἰὼβ, ὃς οὐ μόνον, πρὸς τἀναντία τοῦ βίου μεταπεσόντος αὐτῷ, πένης ἐκ πλουσίου, καὶ ἄπαις ἀπὸ καλλίπαιδος, ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ γενόμενος, διέμεινεν ὁ αὐτὸς, ἀταπείνωτον πανταχοῦ τὸ τῆς ψυχῆς φρόνημα διασώζων, ἀλλ' οὔτε τῶν φίλων, τῶν εἰς παραμυθίαν ἡκόντων, ἐπεμβαινόντων αὐτῷ, καὶ συνεπιτεινόντων τὰ ἀλγεινὰ, παρωξύνθη.

Fortitudinem verò eruditur ab Iob, qui non tantum in contraria vita cedēte ipsi, pauper ex diuite, & orbus ex pulchræ prolis parente, in vno temporis momento factus, permansit idem, minimè humiles vbiq; animi spiritus retinēs: sed neque amicis, ad consolationem venientibus, insultantibus ipsi, & simul augentibus ærumnas, irritatus est.

At verò in fortitudine instituitur lector, ex historia Iobi, qui vita in contrarium ipsi cedente, ac prorsus immutata, egens

ex beato orbus, ex pulchra prolis parente, vnius dieculæ momēto factus, non idem modo, suiq; simillimus mansit, celsos animi spiritus ad extremum vsque retinens: sed ne amicis quidem eius, qui ad consolandum eum venerant, tandem ipsi insultantibus, dolores eius exacerbando, iracundè irritatus est.

Παιδεύεται) παῖς, genitiuus παιδὸς: inde verbũ παιδεύω, erudio, instituo. passiuũ παιδεύομαι, hic ponitur cum accusatiuo, vt suprà dictum est in ἐδιδάσκεται, pag. 92. ver. 14.

Μεταπεσόντος) πίπτω, cado. secundus aorist. ἔπεσον, p. 113. v. 25. participium πεσὼν, πεσόντος: cõpositum μεταπίπτω, μεταπεσὼν, μεταπεσόντος. Est autem μεταπίπτειν, in deteriorem partem mutari, & ad aliam vitę conditionem transire: id quod expertus est Iob, è diuite redactus ad inopiam.

Καλλίπαιδος) κάλλος, pulchritudo: καλλίπαις, pulchræ prolis parens, τοῦ καλλίπαιδος. Nã fermè composita retinent declin. simpliciũ. Et licet dicamus φιλόπαις per o, tamen καλλίπαις per iota, vt & reliqua, quæ fiũt à κάλλος, veluti καλλίνικος, καλλίπυργος, &c.

Ῥοπῇ) ῥέπω, inclino, vergo: ῥοπὴ, momentum.

Γενόμενος) participium secundi aoristi medij ἐγενόμην, à verbo γίνομαι, p. 107. v. 8.

Διέμεινεν) μένω, fut. μενῶ. aorist. primus ἔμεινα, ἔμεινας, ἔμεινε, διαμένω, διέμεινε, & ob sequentẽ vocalem additur ν, διέμεινεν ὁ αὐτὸς, pag. 22. v. 20.

Ἀταπείνωτον) ταπεινὸς, humilis abiectus: inde verbum ταπεινόω, fut. ταπεινώσω, præteritum actiuum τεταπείνωκα, passiuũ τεταπείνωμαι, τεταπείνωσαι, τεταπείνωται: verbale, ταπεινωτὸς, pag. 84. uer.

ver.28.abiectus:inde ἀταπείνωτος,celſus,minimè abiectus.

Φρόνημα) φρονέω,φρονήσω,πεφρόνηκα,πεφρόνημαι: verbale τὸ φρόνημα,pag.84.v.23. quod Latini vocant ſenſum,& ſpiritus pluraliter.

Διασώζων) σώζω,διασώζω,participium διασώζων.

Ἀλλ' οὔτε) apoſtrophos eſt ἀλλὰ οὔτε.

Παραμυθίαν) μῦθος:verbum.μυθέω,μυθέομαι,παραμυθέομαι,conſolor,ἡ παραμυθία,conſolatio.

Ἡκόντων(ἥκω,venio,particip. ἥκων,ἥκοντος,τῶν ἡκόντων,aut eſt ſecundi aoriſti,ὁ ἡκὼν , τοῦ ἡκόντος, τῶν ἡκόντων.

Ἐπεμβαινόντων(βαίνω,ἐμβαίνω,ἐπεμβαίνω, ἐπεμβαίνων,ἐπεμβαίνοντος,τῶν ἐπεμβαινόντων: regit datiuum propter præpoſitionem ἐπὶ.

Συνεπιτεινόντων) τείνω, ἐπιτείνω,συνεπιτείνω,ſimul & pariter exacerbo,& intendo.

Τὰ ἀλγεινὰ) ἄλγος,dolor, deriuatiuũ ὁ ἀλγεινὸς, neutrum pl.τὰ ἀλγεινὰ,caſus diuerſi,& ęrumnæ.

Παρωξύνθη) ὀξὺς,acutus:ὀξύνω,exacuo,irrito. Ab adiectiuis in υς fiũt verba in ύνω: βραδὺς, βραδύνω: ἡδὺς ἡδύνω.ſic ὀξὺς,ὀξύνω,fut.ὀξυνῶ, præteritũ actiuum,ὤξυγκα,paſſ.ὤξυμμαι, ὤξυνσαι, ὤξυνται. Aoriſt.primus ὠξύνθην, & compoſitum παρωξύνθην, θης,θη,παροξύνω.

Πάλιν σκοπῶν τις πῶς ἂν πρᾶος ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ μεγαλόθυμος γένοιτο, ὥστε τῷ μὲν θυμῷ κατὰ τῆς ἁμαρτίας κεχρῆσθαι,τῇ δὲ πρᾳότητι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. εὑρήσει τὸν Δαβὶδ γενναῖον μὲν ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον ἀνδραγαθήμασι, πρᾶον δὲ, καὶ ἀκίνητον ἐν ταῖς πρὸς ἐχθροὺς ὧν ἀντιδόσεσι.

Rursum reputans aliquis, quomodo clemens in eodem, & magnanimus fiat, vt quidem animo contra peccatum vtatur, sed clemētia erga homines: inuenies Dauid generosum quidem in circa bellum facinoribus, clementem autem, & immotum inimicorum vltionibus.

Rursus aliquis putans quomodo magnanimus idem, & clemens esse possit, vt animo quidem obfirmato aduersus peccatum, clementia verò vtatur erga homines: illic Dauidem inueniet generosum in bellicis facinoribus, clementem, & placidum in inimicis vlciscendis.

Σκοπῶν) σκοπέω, crasis σκοπῶ, partic. σκοπῶν.

Ἐν ταὐτῷ) in eodem. idest, pariter. Attici neutrum pronominis αὐτὸς efferunt vnà cum articulo, dicentes ταὐτὸ, quasi τὸ αὐτὸ per apostrophū, datiuus ταὐτῷ.

Μεγαλόθυμος) fit à μεγάλος, magnus, & θυμὸς, animus.

Γένοιτο) γίνομαι, secundus aor. med. ἐγενόμην, pa. 107. v. 8. Optatiuus γενοίμην, γένοιο, γένοιτο.

Ὥστε κεχρῆσθαι) ὥστε gaudet infinitiuo, ut ὡς, suprà, pag. 74. v. 14.

Κατὰ τῆς ἁμαρτίας) cōtra peccatum. κατὰ cum genitiuo in malam partem capitur, & perniciem significat.

Κεχρῆσθαι) χράομαι, χρήσομαι, κέχρημαι, κέχρησαι, κέχρηται: secunda pers. plur. κέχρησθε: assumpto σ, p. 33. v. 27. vnde fit infinit. κεχρῆσθαι, accentu in penultimam tracto. de quo p. 38. v. 17.

Πρᾳότητι) ὁ πρᾷος: inde ἡ πρᾳότης, τῆς πρᾳότητος.

Εὑρήσει) εὑρίσκω, tempora sumit ab εὑρέω, futurum εὑρήσω.

Γενναῖον) γέννα, stirps: inde γενναῖος, generosus.

Ἀνδραγαθήμασι) ab ἀνὴρ ἀνδρὸς, vir, viri, & ἀγαθὸς, bonus, pręstans, fit verbum ἀνδραγαθέω, virũ me pręsto, fortem & strenuum me prębeo: futurũ ἀνδραγαθήσω, pręteritum actiuum ἠνδραγάθηκα, passiuum, ἠνδραγάθημαι. verbale τὸ ἀνδραγάθημα, pag. 84. v. 24. virile facinus, & factum generosi animi, τοῦ ἀνδραγαθήματος, τῷ ἀνδραγαθήματι, τοῖς ἀνδραγαθήμασι.

Ἀκίνητον) κινέω, κινήσω, κεκίνηκα, κεκίνημαι, κεκίνησαι, κεκίνηται: verbale κινητὸς, p. 84. v. 28. vnde ἀκίνητος, immotus, immobilis, ideſt placidus, & clemens.

Ἀντιδόσεσι) δίδωμι, δώσω, δέδωκα, δέδομαι, δέδοσαι: verbale ἡ δόσις, pag. 84. v. 27. τῆς δόσεως, τῇ δόσει, ταῖς δόσεσι, compoſitum ἀντιδόσεσι, ab ἀντίδοσις, retributio ab ἀντιδίδωμι, retribuo.

Τοιοῦτος ἦν, καὶ Μωσῆς, μεγάλῳ μὲν θυμῷ κατὰ τῶν εἰς Θεὸν ἐξαμαρτανόντων διανιστάμενος, πραείᾳ δὲ τῇ ψυχῇ τὰς καθ' ἑαυτοῦ διαβολὰς ὑποφέρων.

Talis erat & Moſes, magna quidem ira contra in Deum peccantes inſurgens, miti autem animo contra ſeipſum calu mn as ſuſtinens.

Talis erat Moſes ingenti ille quidem ira in illos inſurgens, qui in Deum peccauerant. ſed miti animo perferens illos, qui ſibi obtrectauerant.

Ἦν) imperfectum. ab εἰμὶ, ſum, p. 98. v. 18.

Ἐξαμαρτανόντων) ἁμαρτάνω, participium ἁμαρτάνων, τοῦ ἁμαρτανόντος, τῶν ἁμαρτανόντων: compoſitum ἐξαμαρτανόντων ab ἐξαμαρτάνω.

Διανιστάμενος) ἵσημι, paſſiuum ἵσαμαι: compoſitum ἀνίσαμαι, deinde διανίσαμαι; participium διανιστάμενος.

Πραεία

Πραεῖα) ὁ πρᾶος, mitis, fœm. autem ἡ πραεῖα, τῆς πραείας, τῇ πραείᾳ fit à nomine non admodum vsitato πραΰς, vnde & verbum πραΰνω, vt ab adiectiuo ὀξύς, fœmininum ὀξεῖα, verbum ὀξύνω.

Καθ' ἑαυτοῦ) pro κατὰ ἑαυτοῦ, apostrophos est.

Διαβολὰς) διαβάλλω, calumnior: vnde διαβολὴ per ο, de hoc suprà, pag. 60. v. 24. in συμβόλαια.

Ὑποφέρων) φέρω, ὑποφέρω, participium ὑποφέρων.

Καὶ πανταχοῦ ὥσπερ οἱ ζωγράφοι ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰκόνα γράφωσι, πυκνὰ πρὸς τὸ παράδειγμα ἀποβλέποντες, τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἑαυτῶν, σπουδάζουσι μεταθεῖναι φιλοτέχνημα. οὕτω δεῖ καὶ τὸν ἐσπουδακότα ἑαυτὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς ἀπεργάσασθαι τέλειον, οἱονεὶ πρὸς ἀγάλματά τινα κινούμενα, καὶ ἔμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀποβλέπειν, καὶ τὸ ἐκείνων ἀγαθὸν οἰκεῖον ποιεῖσθαι διὰ μιμήσεως.

Et vbique quemadmodum pictores, quando ex imaginibus imaginem pingunt, identidem ad exemplar respicientes, inde characterem ad suum ipsorum student transferre opificium: ita oportet & studentem seipsum omnibus partibus virtutis efficere perfectum, tãquam ad simulacra quædam mota, & effectuosa vitas sanctorum respicere, & illorũ bonum suum facere per imitationem.

Quemadmodum autem pictores, quum imaginem ex imagine pingunt, exemplar identidem respectantes, lineamenta eius transferre conantur magno studio ad suum opificium; ita qui se se meditatur omnibus numeris virtutis absolutum reddere, veluti simulacra quædam spirantia & actuosa, Sanctorum vitas respicere oportet, propriaq; opera illorum imitando facere.

Ζωγράφοι) ζωγράφος, pictor: à ζῶον, & γράφω.

Γράφωσι) subiunctiuus, vt τύπτωσι.

Παράδειγμα) δεικνύω, tempora sumit à δείκω,

pag.107.v.22.fut.δείξω, præteritum actiuum δέδειχα, paſ. δέδειγμαι: cōpoſitum παραδεικνύω, παραδέδειγμαι: verbale τὸ παράδιγμα, exemplar.

Τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα) vim articuli poſiti cum aduerbio ſic poſſis explicare, Inde petitam, aut de ſumptam formam: pro quo Bud. dixit, Lineamenta eius.

Μεταθεῖναι) τίθημι, ſecūdi Aor. infinitus θεῖναι, p.61.v.26. compoſitum, μετατίθημι, μεταθεῖναι.

Φιλοτέχνημα) φιλοτεχνέω, opificijs excolēdis ſtudeo, à φίλος, & τέχνη. verbale τὸ φιλοτέχνημα, à prę terito paſſiuo.

Εσπουδακότα) σπουδάζω, ἐσπούδακα. participium ἐσπουδακώς, τοῦ ἐσπουδακότος, τὸν ἐσπουδακότα.

Πᾶσι) datiuus pluralis à πᾶς, παντὸς.

Μέρεσι) τὸ μέρος, τοῦ μέρεος, τῷ μέρεϊ, & plur. τοῖς μέρεσι.

Απεργάσεσθαι) ἐργάζομαι, futurum ἐργάσομαι, infinitiuus ἐργάσεσθαι. cōpoſitum ἀπεργάσεσθαι, ab ἀπεργάσομαι.

Τέλειον) τέλος, finis, ὁ τέλειος, perfectus.

Οἱονεὶ) tanq̄ idē quod οἷον, vt ὥσπερ, & ὡσπερεὶ.

Αγάλματα) ἀγάλλω, futurum ἀγαλῶ, prętęritū actiuum ἤγαλκα, paſſiuum ἤγαλμαι: verbale τὸ ἄγαλμα, τοῦ ἀγάλματος.

Κινούμενα) κινέω, paſſiuū κινέομαι, craſis κινοῦμαι, participiū κινούμενος, neut. pl. τὰ κινούμενα, quæ mouentur, id eſt viua.

Εμπρακτα) πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγμαι, πέπραξαι, πέπρακται: verbale πρακτὸς, pag 84. ver. 28.

deinde

deinde additur præpositio ἐν, ἔμπρακτος: qua voce Greg Nazianzenus elegãter vſus eſt in laudibus Athanaſij. οὕτω γὰρ, inqt, ἀμφότερα συνηρμόσατο, καὶ εἰς ἓν ἤγαγε, καὶ πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον. ſic enim vtrumq; coaptauit, atq; in vnum adduxit, actionem quietam, & quietem actuoſam.

Οἰκεῖον) οἶκος, domus, οἰκεῖος, domeſticus.

Ποιεῖσθαι) ποιέομαι, infinit. ποιέεσθαι, craſis, ποιεῖσθαι, ſumitur vox paſſiua in ſignificatione actiua.

Μιμήσεως) μιμέομαι, ſecũda perſona pteriti paſſiui μεμίμησαι: vnde verbale ἡ μίμησις, τῆς μιμήσεως, pag. 84. ver. 25. Hoc loco multas voces tranſmiſimus, partim ꝙ priùs ſint excuſſæ, partim etiam ꝙ inſpecto Lexico, facilè fuerit ipſum thema reperi re: cuiuſmodi ſunt, εἰκόνων, genit. plural. ab εἰκών. πυκνὰ, à πυκνός. ἀποβλέποντες, participium ab ἀποβλέπω: cuius ſimplex βλέπω. χαρακτῆρα ab ὁ χαρακτὴρ, de quo ſuprà. σπουδάζουσι, tertia perſ. pluralis à σπουδάζω. ἀρετῆς, genitiuus ab ἀρετή. τινὰ à nominatiuo τὶς, βίους, ab ὁ βίος. ἁγίων, ab ὁ ἅγιος. ἀποβλέπειν, infinitiuus ab ἀποβλέπω, & cętera, quę parui ſunt mométi. Quapropter iſtiuſmodi poſthac aut in totum omittemus, aut leui tantum brachio, ſicut modò fecimus, ſimul omnia perſtringemus, quæ ad eundem locum pertinebunt.

Εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι, νεαρωτέραν τὴν ψυχὴν, καὶ ἀκμαιοτέραν τῷ πρὸς θεὸν πόθῳ κεκινημένην παραλαμβάνουσιν.

Orationes rurſum lectionibus ſuccedentes, recentiorem animam, & vegetiorem ad Deum deſiderio motam accipiunt.

Tam

Iam verò orationes lectionibus, succedētes recentiorem animā vegetioremq́; accipiunt, vtpote desiderio Dei iam flagrantem.

Ἀναγνώσεις) γινώσκω tempora sumit à γνόω, fut. γνώσω, preteritum actiuū ἔγνωκα, passiuum ἔγνωσμαι, ἔγνωσαι, verbale est, ἡ γνῶσις, τῆς γνώσεως, p. 84. v. 26. accusatiuus pluralis τὰς γνώσεας, & per crasin γνώσεις, compositum ἀναγνώσεις, nominatiuus ἡ ἀνάγνωσις, lectio ab ἀναγινώσκω, lego.

Νεαρωτέραν) νέος, inde νεαρὸς, vt λίπος, λιπαρὸς, πίνος, πιναρὸς, ῥύπος, ῥυπαρὸς, &c. comparatiuus ὁ νεαρώτερος, ἡ νεαρωτέρα, τὴν νεαρωτέραν.

Ἀκμαιοτέραν) a substantiuis in α, vel η fiūt adiectiua in αῖος: βία, βιαῖος, γέννα, γενναῖος, ἀκμὴ, ἀκμαῖος comparatiuus ὁ ἀκμαιότερος, ἡ ἀκμαιοτέρα, τὴν ἀκμαιοτέραν.

Κεκινημένην) κινέω, κινήσω, κεκίνηκα, κεκίνημαι: particip. ὁ κεκινημένος, ἡ κεκινημένη, τὴν κεκινημένην.

Reliqua facilia sunt. ἀρχαὶ nominatiuus pluralis ab ἡ ἀρχή. πάλιν, aduerbium est, διαδεχόμεναι, à διαδέχομαι, participium διαδεχόμενος, ἡ διαδεχομένη plurale αἱ διαδεχόμεναι: simplex verbū est δέχομαι. ψυχὴν accusatiuus ab ἡ ψυχή: πρὸς, præpositio posita hic cū accusatiuo θεὸν, cuius nominatiuus, ὁ θεός. πόθῳ. datiuus ab ὁ πόθος, desiderium. παραλαμβάνουσιν, tertia persona est pluralis numeri à παραλαμβάνω, simplex λαμβάνω: additur autē ν in παραλαμβάνουσιν, de quo pag. 22. ver. 21 in Institutionibus Grammaticis.

Εὐχὴ δέ γε καλὴ, ἡ ἐναργῆ ἐμποιοῦσα τοῦ θεοῦ ἔννοιαν τῇ ψυχῇ. καὶ τοῦτό ἐστι τοῦ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

Oratio

Oratio verò bona, manifestam ingenerans Dei notionẽ animo, & hoc est Dei inhabitatio, in memoria habere insidentem in seipso Deum.

Atqui est oratio illa bona, quæ compertam Dei notionem in animo ingenerat. Est verò Dei inhabitatio insidentem intus Deum memoria complecti.

Δέγε) δὲ, verò, autem, at, cæterum, porrò, veruntamẽ, vt loco quadrat. addit γε adiectio syllabica. δέγε, vt apud Latinos, qui in alioqui, atqui.

Εναργῆ) ὁ καὶ ἡ ἐναργὴς, τοῦ, καὶ τῆς ἐναργέος, τὸν, καὶ τὴν ἐναργέα. crasis ἐναργῆ, primæ decl. cõtractorũ.

Εμποιοῦσα) participium fẹmin. ab ἐμποιέω.

Ενοίκησις) οἰκέω, ἐνοικέω, ἐνοικήσω, ἐνῴκηκα, ἐνῴκημαι, ἐνῴκησαι. verbale ablato incremento, ἐνοίκησις, pag. 87. ver. 27.

Ενιδρυμένον) ἱδρύω, futurum ἱδρύσω, præteritum actiuum ἵδρυκα, passiuum ἵδρυμαι, particip. ἱδρυμένος, accusatiuus τὸν ἱδρυμένον: compositum ἐνιδρυμένον. quòd si legatur ἐνιδρύμενον, accentu in antepenultima, erit participium præsentis temporis à passiuo verbi in μι. nam ab ἱδρύω, fit ἵδρυμι, passiuum, ἵδρυμαι, compositum ἐνίδρυμαι, participium ἐνιδρύμενος, idest insidens.

Οὕτω γινόμεθα ναὸς θεοῦ, ὅταν μὴ φροντίσι γηΐναις τὸ συνεχὲς τῆς μνήμης διακόπτηται, μηδὲ τοῖς ἀπροσδοκήτοις πάθεσιν ὁ νοῦς ἐκταράττηται: ἀλλὰ πάντα ἀποφυγὼν ὁ φιλόθεος, ἐπὶ θεὸν ἀναχωρῇ, ἐξελαύνων τὰ προκαλούμενα ὑμᾶς εἰς ἀκρασίας πάθη, καὶ τοῖς πρὸς ἀρετὴν ἄγουσιν ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατρίβῃ.

Ita efficimur templum Dei, quando non curis terrenis assiduitas memoriæ interrumpitur, neq; improuisis pertur-

batio-

bationibus mens turbatur, sed omnia effugiens amans Dei, ad Deum secedit, expellens prouocantes nos in intemperātias affectus, & ad virtutem ducentibus studijs immoratur.

Hacq; nos ratione templum Dei efficimur, quando nec terrenis curis perpetuus tenor memoriæ interpellatur, nec improuisis perturbationibus intellectus tumultuatur, sed hæc omnia effugiēs vir amore Dei præditus, ad Deum ipse secedit, tum affectus foras quatiens qui ad intemperantiam prouocant, tum in ijs studijs libenter versans quæ ad virtutem ducunt.

Απροσδοκήτοις) δοκέω, per ε, cōpositum προσδοκάω per α, vt cōtrà συλάω per α, ἱεροσυλέω per ε. Igitur, προσδοκάω, expecto, futurum προσδοκήσω, præteritum actiuum προσδεδόκηκα, passiuum, προσδεδόκημαι, προσδεδόκησαι, προσδεδόκηται, verbale προσδοκητὸς: inde ἀπροσδόκητος, inexpectatus.

Αποφυγὼν) φεύγω, secūdus Aor. ἔφυγον, pag. 26. ver. 22. participium φυγὼν, compositum ὑποφυγὼν ab ἀποφεύγω.

Φιλόθεος) amans Dei, à φίλος, & θεός, vt φιλάνθρωπος, humanus, amans hominum, à φίλος, & ἄνθρωπος.

Αναχωρῇ) χορέω, ἀναχωρέω, subiunctiuus tertię personæ ἐὰν ἀναχωρέῃ: crasis ἀναχωρῇ, vt ποιῇ.

Προκαλέμενα) καλέω, καλέομαι. crasis καλοῦμαι, προκαλοῦμαι, participium προκαλούμενος.

Ακρασίας) κεράννυμι, tempora sumit à κεράω, futur. κεράσω, & elidendo ε dicitur κράσω, præt. act. κέκρακα, pass. κέκραμαι, κέκρασαι: vnde verbale per α priuatiuum ἡ ἀκρασία, intemperātia. accus. pluralis τὰς ἀκρασίας.

Επιτηδεύμασιν) datiuus pluralis à nomine τὸ

ἐπι-

ἐπιτήδειμαι, quod eſt verbale a præterito paſſiuo verbi ἐπιτηδεύω.

Ενδιατρίβῃ) τρίβω, διατρίβω, ἐνδιατρίβω. ſubiunctiuus tertiæ perſonæ eſt ἐνδιατρίβῃ.

Καὶ πρῶτόν γε πάντων σπουδάζειν προσήκει, περὶ τὴν τοῦ λόγου χρῆσιν μὴ ἀμαθῶς ἔχειν, ἀλλ' ἐρωτᾶν μὲν ἀφιλονείκως, ἀποκρίνεσθαι δὲ ἀφιλοτίμως, μὴ διακόπτοντα τὸν προσδιαλεγόμενον, ὅταν χρήσιμον λέγῃ, μηδὲ ἐπιθυμοῦντα τὸν αὐτοῦ λόγον ἐπιδεικτικῶς παρεμβάλλειν, μέτρα ὁρίζοντα λόγῳ, καὶ ἀκοῇ.

Et primum quidem omnium, ſtudere conuenit, circa ſermonis vſum nô imperite habere, ſed percunctari quidem citra contentionem: reſpondere autem ſine affectatione, non interpellantem diſſerentem, quando vtile dicit, neque deſiderantem ſuum ſermonem oſtentando interſerere, modos ſtatuentem ſermoni, & auſcultationi.

Atque in primis quidem magno ſtudio in comparandum habemus ſcitè vt ſermocinari poſſimus, vt nec contentioſius percunctemur, nec affectatius reſpondemus: vt diſſerenti non obliquamur, nec interfari, atq; interpellare geſtiamus abſurda oſtẽtatione, faſtumq; præſeferente, vt modum teneamus & ſermocinandi, & auſcultandi.

Πρῶτόν γε πάντων) γε encliticum eſt: πρῶτον, ſuperlatiuus aduerbialis cum genitiuo, vt nos, primò omnium.

Χρῆσιν) ἡ χρῆσις, verbale à præterito verbi χράομαι vtor.

Αμαθῶς) aduerbium ab adiectiuo ἀμαθὴς, de quo ſuprà.

Αμαθῶς ἔχειν) aduerbium cum ἔχω, ſumpto neutraliter, pro eo quod eſt affectus ſum: ἀμαθῶς ἔχω, imperitè habeo, ideſt, imperitus, & indoctus ſum, ſic ἐνδεῶς ἔχω ſuprà pag. 90. v. 18.

Ἐρωτᾷν) infinitiuus ab ἐρωτάω.

Ἀφιλονείκως) νεῖκος, contentio: φιλόνεικος, contentiosus: ἀφιλόνεικος, minimè contentiosus aduerbium ἀφιλονείκως.

Ἀφιλοτίμως) τιμὴ, honor φιλότιμος, ambitiosus, & etiam qui magno studio, & affectatè rem quampiam efficere nititur, ἀφιλότιμος minimè affectatus, ἀφιλοτίμως, aduerbium, pag. 80. v. 5.

Χρήσιμον) à secūda persona preteriti passiui verbalia fiūt in ιμος: à χράομαι, κέχρησαι, inde χρήσιμος.

Ἐπιθυμοῦντα) θυμὸς, θυμέω, ἐπιθυμέω, participium ἐπιθυμέων, ἐπιθυμέοντος, τὸν ἐπιθυμέοντα. crasis ἐπιθυμοῦντα.

Ἐπιδεικτικῶς) δεικνύω, futurum δείξω à δείκω, preteritum actiuum δέδειχα, passiuum δέδειγμαι, δέδειξαι, δέδεικται, verbale δεικτὸς, pagin. 84. vers. 28. inde δεικτικὸς. compositum ἐπιδεικτικὸς, & aduerbium ἐπιδεικτικῶς, a verbo ἐπιδεικνύω.

Μανθάνειν δὲ ἀνεπαισχύντως, καὶ διδάσκειν ἀνεπιφθόνως, καὶ εἴ τι παρ᾽ ἑτέρου δεδίδακται, μὴ ἐπικρύπτειν, ὥσπερ αἱ φαῦλαι τῶν γυναικῶν, αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι. ἀλλὰ κηρύσσειν εὐγνωμόνως τὸν πατέρα τοῦ λόγου.

Discere autem sine pudore, & docere sine inuidia: & si quid ab alio doctum est, nō occultare quemadmodum improbæ mulierum, notha supponentes: sed prædicare grate patrem sermonis.

Neque verò ad discendum verecundum esse oportet, nec ad docendum malignum: quod ab alio intè dediceris nequaquam clā habendum, cuiusmodi facere mulieres improbe solēt, quæ ex alijs ipsa quæsitos liberos viris suis tollendos subijciunt patrem ementientes: auctorē verò ipsum prodere grata commemoratione decet, verumq; ipsius scientiæ parentem.

Μανθάνει) Quatuor sunt infinit. in hac oratione, qui pēdent ab impersonali prius posito προσήκει.

Ανεπαισχύντως) αἰσχύνομαι, erubesco, pret. ᾔσχυμμαι, ᾔσχυνσαι. ᾔσχυνται. verbale αἰσχυντὸς, p 84. v. 28. compositum ἐπαίσχυντος, ab ἐπαισχύνομαι: deinde per α priuatiuam particulam ἀνεπαίσχυντος: aduer. ἀνεπαισχύντως. additur autem litera ν, propterea quòd ἐπαισχύντος incipit à vocali.

Ανεπιφθόνος) φθόνος, inuidia. ἐπίφθονος, inuidus, & per α priuatiuam ἀνεπίφθονος, minimè inuidens.

Δεδίδακται) tertia persona præteriti passiui à διδάχω. nam ab hoc themate sumit sua tempora, διδάσκω, doceo.

Φαῦλαι τῶν γυναικῶν) improbæ mulierum, hoc est, improbæ mulieres. Quoduis adiectiuum genitiuo iungi potest tanquam partitiuum, vt Grammatici vocant, pag. 122. ver. 18.

Εὐγνωμόνως) γνώμη, animus, voluntas: εὐγνώμων, gratus: τοῦ εὐγνώμονος, τῶν εὐγνωμόνων, aduerb. εὐγνωμόνως, grato, & candido animo.

Τόνος δὲ φωνῆς ὁ μέσος προτιμητέος, ὡς μήτε διαφεύγειν τὴν ἀκοὴν ὑπὸ σμικρότητος, μήτε φορτικὸν εἶναι τῷ μεγέθει τῆς διατάσεως.

Intentio porrò vocis mediocris præferenda, vt neque effugiat aurem præ exilitate, neque odiosa sit magnitudine contentionis.

Vocis porrò intentio mediocritate temperanda est, vt nec exilitor fallat aures, nec contentio odiosa radat offensione.

Προτιμητέος) τιμάω, τιμήσω, τετίμηκα, τετίμημαι, τετίμησαι, τετίμηται. verbale τιμητέος: compositū προτιμητέος à προτιμάω, eligo, probo, præfero.

Σμι-

Σμικρότητος) μικρὸς, vel σμικρὸς: nã plurima sũt apud Græcos διττολογούμενα. i. quæ duobus modis efferuntur, vt scripsimus pa. 111. v. 7. in verbo ἐθέλω, à σμικρὸς fit ἡ σμικρότης, τῆς σμικρότητος.

Φορτικὸν) ὁ φόρτος, onus: φορτικὸς, onerosus, molestus.

Εἶναι) esse ab εἰμὶ, sum, pag. 98. v. 18.

Μεγέθει) crasis ex μεγέθεϊ datiuus à nominatiuo τὸ μέγεθος.

Διατάσεως) τείνω, τενῶ, τέτακα, τέταμαι, τέτασαι, verbale ἡ τάσις, compositum διάτασις, τῆς διατάσεως, à verbo διατείνω.

Προεξετάσαντα δὲ ἐν ἑαυτῷ τὸ ῥηθησόμενον, οὕτω δημοσιλεύειν τὸν λόγον, εὐπροσήγορον ἐν ταῖς ἐντεύξεσι, γλυκὺν ἐν ταῖς ὁμιλίαις οὐ διὰ τῆς εὐτραπελίας τὸ ἡδὺ θηρώμενον, ἀλλὰ διὰ τῆς εὐμενοῦς παρακλήσεως τὸ προσηνὲς ἔχοντα πανταχοῦ τὸ τραχύ. κἂν ἐπιτιμῆσαι δέοι, ἀπωθούμενον.

Prius expendentem autem in seipso dicendum, ita publicare sermonem, comiter appellantem in congressibus, suauem in conuersationibus, non per scurrilitatem voluptatem venantem, sed per beneuolam adhortationem, mansuetudinem habentem, vbique asperitatem, etiamsi obiurgare oporteat, reijcientem.

Expendendum prius quid dicturus sis atq; ita demũ edendũ, & promulgandum. At verò in cõgressibus comiter appellare oportet, atq; in consuetudine suauem se præbere, non etiã voluptatẽ facetosis sermonibus aucupari: adhortationũ verò benignitate, clementia, ac mansuetudinis opinio colligenda est. Nusquã acerbum se præbere conuenit, etiamsi obiurgatione opus sit.

Προεξετάσαντα) ἐτάζω, fut. ἐτάσω: Aor. pri. ἤτασα, participium ἐτάσας: compositum ἐξετάσας, deinde προεξετάσας à προεξετάζω.

ῥηθησόμενον) inusitatum ῥέω, dico, ῥήσω, ἔῤῥηκα, ἔῤῥημαι, ἔῤῥησαι, ἔῤῥηται, ἐῤῥήθην, ῥηθήσομαι, ῥηθησόμενος, participium primi futuri passiui.

Οὕτω δημοσιεύειν) subaudi δεῖ, oportet, aut προσήκει. conuenit, quod ante præcessit. Cęterum οὕτω cum infinitiuo pulchre ponitur post aliquod participium, vt hoc loco.

Δημοσιεύειν) δῆμος, populus, δημόσιος, publicus: δημοσιεύω, publicũ reddo, & euulgo. Cæterũ illa ī εύω, partim actiuè, partim neutraliter vsurpãtur: q̃dam vtroq; modo, quædam in voce tm̃ passiua.

Εὐπροσήγορον, γλυκὺν, &c.) Hi oẽs accusatiui referendi sunt ad infinitiuum orationis pręcedentis, Oportet quemq;, vbi prius expenderit quid sit dicendũ, ita demũ proferre sermonẽ, ipsum, inquã, εὐπροσήγορον, hoc est, comiter appellantẽ, simulq; γλυκὺν, i. suauẽ: & ita in cęteris accus. quasi subaudiatur particip. verbi substãtiui, nempe, ὄντα, i. existentem, vt ita loquamur. Id quod vt melius percipiatur, mutemus orationis faciẽ, & pro infinito collocemus modũ finitũ, pro accus. nominatiuũ, hoc pacto, Oportet vt vbi quid dicendum sit expẽderit, ita demum sermonẽ proferat: ipse, inquã, simul existens comis in cõgressu, suauis in cõsuetudine, &c. Est enim hic oratio in longum producta multitudine accusatiuorũ, qui in diuersis mẽbris positi, tñ ad eandem pertinent periodum, id quod interpres mutauit, conuersis membris in clausulas: ideoque singulis fermè, verbum Oportet addidit, aut aliud consimilis significationis.

Εὐπροσήγορον) ab ἀγορὰ fit προσηγορέω, saluto, appello, & προσήγορος: vnde εὐπροσήγορος, qui nō grauatim salutat.

Ἐντεύξεσι) ἔντευξις colloquiū congressus: verbale ab ἐντυγχάνω, p.84.ver.27. Simplex τυγχάνω, quod tempora sumit à τεύχω.

Γλυκὺν) accusatiuus ab ὁ γλυκὺς, τοῦ γλυκέος.

Ὁμιλίας) nominat. est ἡ ὁμιλία, à noīe ὅμιλος.

Ἡδὺ) ὁ ἡδὺς, suauis τὸ ἡδὺ, suaue: & suauitas substantiuè.

Θηρώμενον) θὴρ, θηρὸς, fera: θήρα, venatio: θηράω, & θηράομαι, venor, aucupor: crasis θηρῶμαι, partic. θηρώμενος.

Εὐμενοῦς) μένος, animus: δυσμενὴς, inimicus, maleuolus: εὐμενὴς, beneuolus, amicus: genitiuus εὐμενέος, crasis autem εὐμενοῦς, primæ declinationis cōtractorum.

Παρακλήσεως) καλέω. fut. καλέσω, aut καλήσω: p. 57. ver. 7. Præter. actiuum κέκληκα, per syncopen pro κεκάληκα: passiuum κέκλημαι, κέκλησαι. verbale ἡ κλῆσις. pag. 84. v. 27. compositum ἡ παράκλησις, τῆς παρακλήσεως, à παρακαλέομαι.

Προσηνὴς) αἶνος, laus. inde adiect. ἀπηνὴς, sæuus, immitis, crudelis, quasi ἀπὸ vel ἄποθεν αἴνου, i. procul à laude. nihil. n. magis inuisum populo, quam crudelitas. Et αἶνος autem eliditur iota, & α migrat in η: contrarium est προσηνὴς, mitis, mansuetus, placidus. Nam in huiusmodi compositionibus ἀπὸ, & πρὸς, sæpenumero contraria sunt, vt ἀπόθετος, reiectus, πρόσθετος, ascitus. Igitur à

προσηνής,neutrum est τὸ προσηνές. captum substãtiuè,pro mansuetudine.

Τὸ προσηνὲς ἔχοντα) Interpres τὸ προσηνὲς ἔχειν interpretatur, Mãsuetudinis opinionem colligere. Nam ἔχειν nõ tantum significat habere, sed étprębere, & pręstare: quasi dicat Basilius, benigna adhortatione præbendam, & præstãdam esse motum mansuetudinem, & clementiam.

Τὸ τραχὺ) asperum, idest, asperitatem, à masculino ὁ τραχύς.

Κἂν) per crasin, pro καὶ ἄν. vide p.98.v.3.

Ἐπιτιμῆσαι) τιμή, inde τιμάω, fut. τιμήσω, aori. primus ἐτίμησα, infinitiuus τιμῆσαι. inde ἐπιτιμῆσαι, ab ἐπιτιμάω, increpo.

Δέοι) δεῖ, oportet, per crasin à δέει: optat. autem δέοι citra crasin effertur, nec dices δοῖ pro δέοι.

Ἀποθέμενοι) ὠθέω, cõpos. ἀποθέω, & deponẽti aliter ἀποθέομαι. crasis, ἀποθοῦμαι, repello, reijcio.

Προκαταλαβὼν γὰρ ἑαυτὸν διὰ ταπεινοφροσύνης, οὕτως εὐπαράδεκτος ἔσῃ τῷ δεομένῳ τῆς θεραπείας.

Præoccupans enim teipsum per humilitatẽ, ita facilè acceptus eris indigenti curatione.

Ita enim maximè castigando acceptus eris, si infra fastigium tuum descendens id feceris.

Προκαταλαβὼν) λαμβάνω, tẽpora sumit à λήβω. secũdus aor. ἔλαβον, particip. λαβών. compositum καταλαβών, à compos. καταλαμβάνω, i. occupo, cõplector, inuado: est etiam idem quod reum perago: quasi dicat Basilius, si prius ipse te per modestiã tãquam reum iudicaueris, nec te immunem

à culpa

à culpa duxeris, ſed velut communem miſeriam apud alterũ miſeratus fueris facilius admittetur adhortatio tua, quippe qui non videaris alterum arroganter increpare, ſed communem caſum dolere.

Ἀ καταλαμβάνω) fit προκαταλαμβάνω, præoccupo, A or. ſecund. προκαταλαβὼν. Ceterum aut ſcio num Bud. legerit προκαταλαβὼν. an potius προκαταβαλὼν, ideſt prius deijciens: ſiquidem vertit infra faſtigium tuum deſcendens, tanquam à verbo καταβάλλω, deijcio, demitto: vnde & καταβεβλημένος, abiectus, de quo poſtea.

Ἑαυτὸν) teipſum, nam etiam eſt ſecundæ perſonæ, pag. 81. v. 24.

Ταπεινοφροσύνης) ταπεινὸς, humilis: ταπεινόφρων, modeſt⁹, humilia de ſe ſentiẽs: τοῦ ταπεινόφρονος. inde ἡ ταπεινοφροσύνη, modeſtia animi, ꝑ ſyncopen, ꝓ ταπεινοφρονοσύνη, ſuprà, p. 85. v. 6. in σωφροσύνη.

Εὐπαράδεκτος) δέχομαι, δέξομαι, δέδεγμαι, δέδεξαι, δέδεκται. verbale δεκτὸς: compoſitum παράδεκτος, à παραδέχομαι: inde & παράδεκτος, qui facilè ſuſcipitur, & admittitur.

Πολλάκις δὲ χρήσιμος ἡμῖν, καὶ ὁ τοῦ προφήτου τρόπος τῆς ἐπιπλήξεως, ὅς τῷ Δαβὶδ ἁμαρτόντι, οὐ παρ' ἑαυτοῦ ἐπήγαγε τὸν ὅρον τῆς καταδίκης, ἀλλ' ὑποβολῇ προσώπου χρησάμενος, αὐτὸν ἐκεῖνον ἐκάθισε τοῦ ἰδίου κριτὴν ἁμαρτήματος, ὥστε αὐτὸν παρ' ἑαυτοῦ προεξενεγκόντα τὴν κρίσιν, μηδὲν ἔτι μέμφεσθαι τὸν ἐξελέγξαντα.

Plerunq; verò vtilis nobis, & Prophetæ modus increpationis, qui Dauid peccanti non a ſemetipſo impegit modũ dãnationis, ſed ſuppoſitione perſonæ vſus, ipſum illũ cõſti-

tuit proprij iudicem peccati, adeò ut ipse aduersus semetipsum pronuntians iudicium, nihil iam succêseret increpâti.

Plerunque verò conducibilis nobis erit ea increpandi ratio, quam Propheta sequutus est, qui peccati reo Dauidi non à semetipso impegit damnationis modum, sed accersita persona vtens, iudicem illum ipsum in proprio crimine æstimando, constituit, adeo præiudicio in sese facto, nihil ille deinde habuit, quod succenseret increpanti.

Πολλάκις) πολλὸς, multus, πολλάκις, sæpius: δέκα, decem: δεκάκις, decies: ἑπτὰ, septé, ἑπτάκις, septies: πέντε, quinque, πεντάκις, ἓξ, sex, ἑξάκις: & ita in cæteris.

Προφήτε) φημὶ, dico: πρόφημι, prædico, coniugationē eius vide p.102.v.14. Tempora sumuntur à φάω, φήσω, πέφηκα, πέφημαι, πέφησαι, πέφηται, inde cōpositū προπέφηται. verbale ὁ προφήτης, propheta, p.84.v.28. τῦ προφήτυ, primæ declinationis.

Επιπλήξεως) πλήσσω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγμαι, πέπληξαι: vnde ἡ πλῆξις, pag. 84. ver. 25. compositum ἐπίπληξις, τῆς ἐπιπλήξεως, à verbo ἐπιπλήσσω, increpo.

Δαβίδ) historia est secundi Regum, cap. 12.

Ἁμαρτόντι) ἁμαρτάνω, pecco, tēpora sumit ab ἁμαρτέω, p. 104.v.20. futurum ἁμαρτήσω, Aorist. primus ἡμάρτησα, Aoristus secundus ἥμαρτον: de cuius formatione p.94. ver. 11. participium ὁ ἁμαρτὼν, τῦ ἁμαρτόντος, τῷ ἁμαρτόντι.

Επήγαγε) ἄγω, secundus Aoristus ἦγον, Atticè ἤγαγον, pag. 163. ver. 22. compositum ἐπάγω, secū dus Aoristus ἐπῆγον, & Atticè ἐπήγαγον, ἐπήγαγες, ἐπήγαγε.

Καταδίκης) ἡ δίκη, inde καταδίκη, supplicium, condemnatio.

Ὑποβολῇ) ὑποβάλλομαι, propono, & tanquã fingo. inde verbale ἡ ὑποβολὴ, suppositio, & tanquam fictio.

Χρησάμενος) χράομαι, fut. χρήσομαι, aorist. primus medius ἐχρησάμην, participium χρησάμενος.

Εκάθισε) ab ἕω, sedeo, fit ἵζω, pleonasmo literæ ζ. solet aũt propter pleonasmũ cõuerti ε in ι, τέκω, τίκτω, ῥέπω, ῥίπτω: μένω, μίμνω: sic ab ἕω fit ἵζω: inde cõpositũ ex præpositione κατά, quod magis receptum est, καθίζω, fut. καθίσω, Aor. primus ἐκάθισα, ἐκάθισας, ἐκάθισε: fitq; augmentũ ante præpositionem, ꝙ compositũ nihil addat ad significationẽ, p. 91. v. 24. Est autem καθίζω interdum neutrum, idest, sedeo: interdũ actiuum, idest, colloco, constituo, & sedere facio. hoc loco capitur actiuè.

Κριτῶν) κρίνω, iudico: fut. κρινῶ. pręt. act. κέκρικα, passiuum, κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται. verbale ὁ κριτής, iudex, pag. 94. v. 30.

Α'μαρτήματος) ἁμαρτάνω, fut. ἁμαρτήσω, ab ἁμαρτέω, præteritum actiuum ἡμάρτηκα. passiuum ἡμάρτημαι. verbale nomen τὸ ἁμάρτημα τοῦ ἁμαρτήματος, pag. 84. v. 25.

Ω῾στε) ponitur cum infinitiuo, nẽpe μέμφεσθαι, suprà, pag. 74. v. 15.

Προεξενεγκόντα) φέρω, secun. Aor. ἤνεγκον ab ἐνέγκω, particip. ὁ ἐνεγκὼν, τοῦ ἐνεγκόντος, τὸν ἐνεγκόντα. cõpositum ἐξενεγκὼν ab ἐκφέρω, deinde προεξενέγκων à προεκφέρω, id est, prius effero, & pronuntio.

Κρίσιν

Κρίσιν) ἡ κρίσις, τῆς κρίσεως. verbale à κρίνω.

Ἐξελέγξαντα) ἐλέγχω, fut. ἐλέγξω, A orif. primus ἔλεγξα, participium ἐλέγξας: compofitum ἐξελέγξας, ab ἐξελέγχω.

Ἕπεται δὲ τῷ ταπεινῷ, καὶ καταβεβλημένῳ φρονήματι ὄμμα στυγνὸν, καὶ εἰς γῆν συννενευκὸς, σχῆμα ἠμελημένον, κόμη αὐχμηρὰ, ἐσθὴς ῥυπῶσα, ὥστε ἃ ποιοῦσιν οἱ πενθοῦντες κατ᾽ ἐπιτήδευσιν, ταῦτα ἐκ τοῦ αὐτομάτου ἡμῖν ἐπιφαίνεσθαι.

Comitatur autem humiles, atq; abiectos animos oculus triftis, & in terram innuens, habitus neglectus, coma fqualida, veftis fordida, ita vt quæ faciunt lugentes fecundũ ftudium, ea ex fpontaneo in nobis appareant.

Et confentaneus quidem fuerit fummiffis, atque abiectis animis triftis oculus, atque deorfum vergens, habitus neglectus, fqualida coma, veftis fordida, adeò quæ lugentes confulto, meditatoq; faciunt ea fuaptè animi fponte in nobis, & veluti habitu temerario extitiffe videri debent.

Ἕπεται) ἕπομαι, fequor, comes fum: Datiuo iũgitur.

Καταβεβλημένῳ) βάλλω, futur. βαλῶ, preteritum actiuum βέβληκα, pag. 106. ver. 25. paffiuum βέβλημαι, participium βεβλημένος, compofitum, καταβεβλημένος, abiectus, à καταβάλλω, deijcio, demitto.

Ὄμμα) ὦπμαι, preteritum paffiuum ὦμμαι. verbale τὸ ὄμμα.

Στυγνὸν) multa nomina fiunt ab A or. fecundo, eiufque feruant penultimam, & characterifticõ. πείθω, ἔπιθον, πιθανός: fic à στύζω, fut. στύξω, A orift. fecun. ἔστυγον, nomen στυγανός: fed per fyncopen στυγνός, triftis.

Συννενευκὸς) νεύω, νεύσω, νένευκα, participium νενευκὼς,

νδικῶς,neutrum τὸ νενδικὸς:compositum συνενδικὸς à συνδέω.

Σχῆμα) ἔχω,quædam tempora ſumit à σχέω,σχήσω,ἔσχηκα,ἔσχημαι,verbale τὸ σχῆμα.

Ἠμελημένον) ἀμελέω,fut.ἀμελήσω, præter.actiuum ἠμέληκα,paſſiuum ἠμέλημαι: participium ἠμελημένος.

Αὐχμηρὰ) αὐχμὴ,ſqualor.inde adiec.αὐχμηρὸς.

Ἐσθὴς) ἕω,induo:fut.ἕσω,pręt.actiuum εἷκα,paſſiuum εἷσμαι,εἷσαι,εἷσται,vnde ἐσὸς verbale. Vt autem ab ἀργὸς fit ἀργὴς,ἀργῆτος,& à γυμνὸς, γυμνὴς γυμνῆτος:ſic ab ἐσὸς fieret ἐσὴς,ἐσῆτος,ſed tenuis τ migrat in aſpiratam θ,quod peſatur prima ſyllaba,vbi vertitur ἐ aſpiratam in ἐ tenue: dicimuſq; ἡ ἐσθὴς,τῆς ἐσθῆτος,veſtis.

Ῥυπῶσα) participium fœmininum à ῥυπάω,vt βοάω,βοῶσα.

Κατ᾽ ἐπιτήδευσιν) ſecundum ſtudium,ideſt,ſtudiò conſultò.

Ἐπιτήδευσιν) ἡ ἐπιτήδευσις, verbale ab ἐπιτηδεύω,pag.84.v.25.

Αὐτομάτου) obſoletum eſt verbum μάω,i. promptus ſum:vnde μεμαὼς,pag.74.ver.10.finge verbum in μι,μίμημι.fut.μήσω,pręt.act.μέμηκα, paſſiuum μέμαμαι,μέμασαι,μέμαται.verbale ματὸς, pagi.84.v.30. quaſi dicas prõptus inde αὐτόματος, vltroneus,ſpontaneus, ſuaptè natura promptus, nec aliunde adhibita cura aſcitus:ἐκ τοῦ αὐτομάτου fiunt,quæ ſua ſponte eueniunt,quaſi per ſe,nulla extrinſecus aduocata cauſa.

Χιτὼν διὰ ζώνης, προσεσαλμένος τῷ σώματι. τὸ μὲν τοι ζῶσμα μήτε ἄνω τῶν λαγόνων, γυναικῶδες γάρ. μήτε χαῦνον, ὥστε διαῤῥεῖν τὸν χιτῶνα, βλακικὸν γάρ.

Tunica per cingulum aſtricta corpori, veruntamen cinctus neq; ſupra ilia, muliebre enim: neque laxus, ut diffluat tunica, deſidioſum enim.

Tunica cinctu appreſſa ſit corpori, & aſtricta, cinctus neque muliebrem in modum ilia exuperet, neque prælaxatus fluxam tunicam efficiat.

Προσεσαλμένος) σέλλω, στελῶ, ἔσταλκα, ἔσταλμαι, participium, ἐσταλμένος: compoſitum προσεσταλμένος, à προσέλλω, ſuccingo, aſtringo: ſcribiturque per vnicum σ.

Ζῶσμα) ζωννύω, cingo: futurum, ζώσω: preteritum actiuum ἔζωκα, paſſiuum ἔζωσμαι. verbale τὸ ζῶσμα.

Λαγόνων) ὁ λαγὼν, τοῦ λαγόνος, ideſt, ilia.

Γυναικῶδες) ἡ γυναιξ, τῆς γυναικὸς, inde ὁ, καὶ ἡ γυναικώδης, hic, & hæc muliebris, τὸ γυναικῶδες.

Διαῤῥεῖν) ῥέω, infinitiuus ῥέειν, craſis ῥεῖν, compoſitum διαῤῥεῖν, à διαῤῥέω, per geminum ρ, pag. 114. ver. 3.

Βλακικὸν) ὁ βλὰξ, τοῦ βλακὸς, mollis: vnde ὁ βλακικὸς, mollis, & piger, & qui torpore deſidet: pro quo poſuimus nomẽ deſidioſum, vt numero Græcorum reſponderemus.

Καὶ τὸ βάδισμα μήτε νωθρὸν, ὡς ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς κατηγορεῖν, μηδ᾽ αὖ σφοδρὸν, καὶ σεσοβημένον, ὡς ἐμπλήκτους αὐτῆς τὰς ὁρμὰς ὑποφαίνειν.

Et inceſſus neq; ſegnis, vt diſſolutionem animi declaret; neque rurſus vehemens, & incitatus, vt conſternatos ipſius impetus ſignificet.

Incessus esto nec segnis, ne animum dissolutum declaret: nec rursus vehemens, insolenterq́; incitatus, ne consternatos impetus animi significet.

Βάδισμα) βαδίζω, fut. βαδίσω, præter actiuum βεβάδικα, passiuū βεβάδισμαι. verbale τὸ βάδισμα, pag. 84. v. 24.

Ἔκλυσιν) λύω, fut. λύσω, præt. act. λέλυκα, pass. λέλυμαι, λέλυσαι. verbale ἡ λύσις, p. 84. v. 26. compositum ἔκλυσις ab ἐκλύω.

Κατηγορεῖν) ab ἀγορὰ fit verbum κατηγορίω, mutatione α in η. infini. κατηγορέειν, crasis κατηγορεῖν. quod verbum non solum significat accusare, sed etiam demonstrare, declarare: vt Arguo apud Latinos, Degeneres animos timor arguit, idest demonstrat, ostendit.

Σεσοβημένος) σοβέω, σοβήσω, σεσόβηκα, σεσόβημαι, particip. σεσοβημένος, turbulentus, & concitatus, à verbo σοβέομαι, turbulenter ingredior, & obuium quemque submoueo, & protrudo.

Ἐμπλήκτους) πλήττω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγμαι, πέπληξαι, πέπληκται. verbale ὁ πληκτὸς, & cū ἐν præpositione ἔμπληκτος.

Cæterum in hac epistolæ parte geminū est ὡς, idest, vt: & tamen Budæus vtroq; loco posuit ne, propterea quòd in huiusmodi orationibus idem efficere solet negatio, quod & affirmatio.

Σκοπὸς ἐσθῆτος εἷς, κάλυμμα εἶναι σαρκὸς, πρὸς χειμῶνα, καὶ θέρος αὐτάρκες.

Scopus vestis vnus operimentum esse carnis contrà hyemem, & æstatem sufficiens.

Vnum modò sit vestitus propositum, operimentum vt existat ab æstus, frigoris q́; iniuria corpus asserere aptum, & idoneum.

Κάλυμ-

Κάλυμμα) καλύπτω, καλύψω, κεκάλυφα, κεκάλυμμαι, verbale τὸ κάλυμμα.

Σαρκὸς) ἡ σάρξ, τῆς σαρκὸς, caro, carnis.

Αὔταρκες) ἀρκέω, sufficio, αὐτὸς, ipse. hinc ὁ, καὶ ἡ αὐτάρκης, qui ipse sibi sufficit, sufficiẽs externis adminiculis non indigens, sed sua ipsius sorte cõtentus. neutrum τὸ αὔταρκες, accẽtu in antepenultima, vt dictum est de vocatiuo ὦ Δημόσθενες, à nominatiuo ὁ Δημοσθένης, pag. 120. v. 10.

Μήτε τῷ ἐν χρώματι τὸ ἀνθηρὸν διωκέσθω, μήτε ἐν τῇ κατασκευῇ τὸ λεπτὸν, καὶ μαλακόν. τὸ γὰρ τὰς ἐν ἐσθῆτι εὐχροίας περισκοπεῖν, ἴσον ἐστὶ γυναικείῳ καλλωπισμῷ, ὃν ἐκεῖναι ἐπιτηδεύουσιν, ἀλλοτρίῳ ἄνθει παρειὰς, καὶ τρίχας ἑαυτοῦ καταβάπτουσαι.

Neque verò in colore amœnitas exquiratur, neq; in structura tenue, & molle. Nam in veste nitidos colores circunspicere: æquale est muliebri ornamento, quòd illæ affectãt, extraneo flore malas, & crines suos ipsarum infingentes.

Colorum amœnitates ne exquirantur, nec opificiorum deliciæ pratenues, ac mollicula. Etenim in veste pigmentorum lautitias consectari, perinde est, atque si muliebrem cõmptum nobis accommodemus: quem magno illæ studio sibi aptare solent, accersitis lenociniis crines, malasq; inficientes.

Χρώματι) χρόω, vel χρώω, obsoletum verbũ. futurum χρώσω, præteritum actiuũ κέχρωκα, passiuum κέχρωμαι. verbale τὸ χρῶμα, color: τοῦ χρώματος, τῷ χρώματι. Vt aũt thema reperiamus, tametsi obsoletũ, præstat sursum ascẽdere hoc pacto: χρώματι datiuus est, genitiuus aũt χρώματος, nominatiuus τὸ χρῶμα. Neutra verò in μα sunt noĩa verbalia, q̃ deducuntur à prima persona præteriti passiui,

ablato

ablato incremento, & conuerso, μαι in μα. fit igitur χρῶμα à κέχρωμαι, quod formatur ab actiuo præterito κέχρωκα. erit ergo futurum χρώσω. Præsens nec tertiæ potest esse cōiugationis, nec quartæ: illic enim præteritum passiuum assumit σ ante μαι, pag. 32. ver. 28. vt à πείθω, πείσω, πέπεισμαι, à φράζω, φράσω, πέφρασμαι. qua lege diceretur τὸ χρῶσμα, à præterito κέχρωσμαι. Erit igitur presens sextę cō iugationis χρώω: (nam in hac coniugatione non omnia sumūt σ ante μαι) aut erit præsens χρόω, & per crasin χρῶ, in tertia circumflexorum. In coniugationibus autem circumflexorum quando penultima præt. actiui est longa, non assumitur σ, vt scripsimus in institutionibus, pag. 58. ver. 10. diciturque χρῶμα per ω, non χρόμα, per ο. Præteritum passiuū, vnde hoc verbale proficiscitur, est κέχρωμαι per ω. quòd si scriberetur per ο paruum, diceretur κέχροσμαι, & inde verbale τὸ χρόσμα, interiecta litera σ.

Ανθηρὸν) ἄνθος, flos: ἀνθηρὸς, floridus, iucundus, amenus, τὸ ἀνθηρὸν, amenū: substantiuè amœnitas.

Διοκέσθω) διώκω, persequor, sector, studiosè affecto: passiuum διώκομαι, Imperat. διώκου, διωκέσθω.

Κατασκευῇ) datiu⁹ à κατασκευὴ simplex σκευή.

Λεπτὸν) λέπω, decortico: futurum λέψω, præteritum λέλεφα, passiuū λέλεμμαι, λέλεψαι, λέλεπται. verbale λεπτὸς, pag. 84. ver. 30. tenuis, minutus, quasi decorticatus.

Λεπτὸν, καὶ μαλακὸν) vtrunque adiectiuum, & in genere neutro capitur hic substantiuè.

Ἴσον(ἶσος,æqualis.Interdum iota est breue,tũ scribitur ἴσος accentu acuto: interdum producitur,& scribimus ἶσος circunflexè:quia longa ante breuem finalem circunflectitur, vt ἰσῶτος,p.110. versu 3.

Γυναικείῳ)ἡ γυνὴ,τῆς γυναικὸς: inde fit adiectiuum in εῖος,ὁ γυναικεῖος,muliebris.

Καλλωπισμῷ)κάλλος, pulchritudo ὤψ, ὠπὸς, facies:hinc verbum καλλωπίζω,excolo,accuratè orno.fut.καλλωπίσω,præt.act.κεκαλλώπικα,pass.κεκαλλώπισμαι.verbale ὁ καλλωπισμὸς,secundę declinationis,pag.84.v.25.

Ἀλλοτρίῳ)ἄλλος,alius:ἀλλότριος,alien⁹ ascititius.

Ἄνθει)τὸ ἄνθος,τοῦ ἄνθεος,τῷ ἄνθεϊ,crasis ἄνθει.

Τρίχας)ἡ θρὶξ,τῆς τριχὸς per τ,pag.11.v.25.accusat.pluralis τὰς τρίχας,accentu in priore sylla-ba,pag.116.v.31.

Ἀλλὰ μὴν καὶ παχύτητος οὕτως ἔχειν ὁ χιτὼν ὀφείλει,ὡς μὴ δεῖσθαι κοινωνοῦ πρὸς τὸ θάλπειν τὸν ἐνδυόμενον.

Atqui & crassitudinem sic habere tunica debet , vt ne indigeat socio ad fouendum indutum.

Tunica sit eousque crassa,vt alio opus non sit in tegumento ad calefaciendum corpus ea contectum.

Ἀλλὰ μὴν)at verò, enimuerò,atqui.

Παχύτητος)ὁ παχὺς,crassus, inde substan.ἡ παχύτης,τῆς παχύτητος,crassitudo.

Παχύτητος οὕτως ἔχειν) eleganter genitiuus additur,quoties ἔχω,ponit̃ cũ aduerbijs.Lucianus, ὡς ἕκαστος γνώμης,ἢ ἐμπειρίας εἶχεν. In cuiusmodi orationib. subaudias ἕνεκα, vel χάριν,quæ crebrò

in ge-

in genitiuis intelligũtur γένους οὕτως εἶχε, tali erat genere, idest, sic se habebat, quod ad genus attinet. παχύτητος οὕτως ἔχειν ὀφείλει, quãtum ad crassitudinem pertinet, sic se habere debet.

Δεῖσθαι) crasis ex infin. δέεσθαι, à δέομαι. indigeo.

Πρὸς τὸ θάλπειν) ad fouendum, vel calefaciendum. est infinitiuus pro gerundio, suprà p. 18. v. 6. in πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι.

Ενδυόμενον) δύω, ἐνδύω, ἐνδύομαι, induor: participium præsentis tẽporis ὁ ἐνδυόμενος, qui induitur.

Υπόδημα δὲ τὸ εὐτελὲς μὲν κατὰ τὴν ἀξίαν, ἀνενδεῶς δὲ τὴν χρειὰν ἀποπληροῦν.

Calciarium verò vile quidem secundum dignitatem, citra indigentiam autem necessitatem implens.

Calciarium esto pretio quidem illud vili, sed quod vicem suam implere possit.

Υπόδημα) δέω, δήσω, δέδηκα, δέδεμαι. sic ab ὑποδέω, ὑποδέδημαι: vnde verbale τὸ ὑπόδημα. Subaudiendum autem hoc loco verbum substantiuum sit, vel esto, vt etiam antea.

Εὐτελὲς) τέλος, interdum impensa, & sumptus: πολυτελὴς, sumptuosus. sic εὐτελὴς, vilis, & facilè parabilis impensæ.

Ανενδεῶς) ἐνδεῶς, indigẽter, vt sic loquamur, & per α priuatiuum ἀνενδεῶς, citrà indigentiam.

Αποπληροῦν) πλήρης, plenus: πληρόω, impleo, particip. ὁ πληρόων, τὸ πληρόον, crasis πληροῦν, compos. ἀποπληροῦν, à verbo ἀποπληρόω.

Καὶ ἅπαξ ἁπλῶς, ὡς ἐν τῷ ἐνδύματι ἡγεῖσθαι προσήκει τὸ χρειῶδες, οὕτω καὶ ἐν τροφῇ ἄρτος ἐκπληρώσει τὴν χρείαν, καὶ ὕδωρ θεραπεύσει τὴν δίψαν τοῦ ὑγιαίνοντι, καὶ

ὅσα ἐκ σπερμάτων παροψήματα, πρὸς τὰς ἀναγκαίας χρείας τὴν ἰσχὺν τῷ σώματι δύναται διασώσασθαι.

Et semel in vniuersum, vt in indumento præire conuenit vtile, sic & in cibo panis explébit indigentiam, & aqua seda bit sitim sano, & quæ ex leguminibus obsonia ad necessarios vsus robur corpori possunt conseruare.

Et vt semel omnia vno verbo complectar, vt in veste compa randa rationem in primis constare oportet vtilitatis, ita in cibo. panis vsus expleuerit id, quod opus est ad alimentum: aqua potus sedauerit sitim homini integra valetudinis. quibus accedūt ea pulmenta, quæ leguminibus ad vsus tantùm necessarios facta tuenda sunt integra corporis firmitati.

Α᾽παξαπλῶς) ἅπαξ, semel: ἁπλῶς, simpliciter, deniq;, & summatim: quæ duo aduerbia simul iūguntur. vt etiam dicitur ἁπαξάπας, i. vniuersus.

Ενδύματι) δύω, ἐνδύω, ἐνδύσω, ἐνδέδυκα, ἐδέδυμαι. verbale τὸ ἔνδυμα, τοῦ ἐνδύματος, τῷ ἐνδύματι.

Η῾γεῖσθαι) ἡγέομαι, infinitiuus ἡγέεσθαι, crasis ἡγεῖσθαι, idest præire, & tanquam primas partes obtinere.

Χρειώδης) χρεία vsus: ὁ καὶ ἡ χρειώδης, vtilis χρειῶδες, vtile: substantiuè capitur pro vtilitate.

Τροφῇ) τρέφω, nutrio: ἡ τροφὴ, alimentum, cibus, suprà.

Εκπληρώσει) πληρόω, futurum πληρώσω, compositum ἐκπληρώσω. forsitan scribendum hic ἐκπληρώσῃ, & post θεραπεύσῃ, in subiunctiuo. nam Budæus vertit expleuerit, & sedauerit. quamquam & Latini indicatiuum quandoq; sic vsurpare solent, Valebis pro Valeas.

Σπερμάτων) σπείρω futurum σπερῶ, preteritum actiuum, ἔσπαρκα, passiuum, ἔσπαρμαι, verbale τὸ σπέρμα,

σπέρμα, τοῦ σπέρματος, per ε, vt etiam τὸ τέλμα à τέλλω, τὸ τέρμα à τείρω.

Παροψήματα) ὀψάω, ὀψίσω, ὤψηκα. ὤψημαι: com pos. παρώψημαι. verbale τὸ παράψημα, τοῦ παροψήματος, pag. 84. v. 24.

Αναγκαίας) ἡ ἀνάγκη, necessitas. ὁ ἀναγκαῖος, necessarius: vt ab ἀκμὴ, ἀκμαῖος: à βία, βιαῖος, supra pag. 101. v. 11.

Ισχύϊ) ἡ ἰσχὺς, τῆς ἰσχυὸς, τὴν ἰσχὺν, pag. 14. v. 10.

Σώματι) τῷ σῶμα, τοῦ σώματος, τῷ σώματι. Plato dictũ putat σῶμα quasi σῆμα, i. sepulcrũ, quod corpus sit tãquam sepulcrum animæ. Quãuis autem non statim occurrant vocum themata, nõ tamen protinus à rimando supersedebimus: præsertim, vbi aliqua deducendi spes affulserit. verbi gratia. Neutra, quæ in μα desinũt, à præterito passiuo deducunt, & verbalia sunt, signamus igitur thema, à cuius significatione nomẽ ipsum non multum abludat. σάω idem est quod ὑγιαίνω sanus sum, & valeo: vnde legitimè formari possit τὸ σῶμα, vt prius χῶμα à χόω, non tamen vsitatum est σάω, sed σώζω: quemadmodũ nec χόω, sed χώζω, quæ dicta sunt per pleonasmũ literæ ζ, cuiusmodi plurima sunt sextæ coniug aut interuentu ζ, quartæ, ἕω, ἕζω, δυνάω, δυνάζω, &c. sic à χόω, & σάω, fiunt χώζω, & σώζω, quæ magis vsitata sunt. nã crebrò obsoleta sunt primitiua, & recepta ex illis deducta: τίκτω versatur in vsu, non τίκω primarium.

Δύναται) tertia persona verbi δύναμαι. secundæ coniugationis in μι. est autem deponens verbum.

Διασώσασθαι) σώζω, fut. σώσω, Aor. prim. ἔσωσα. medius ἐσωσάμην, infinit. σώσασθαι: compoſ. autem διασώσασθαι, à verbo διασώζομαι.

Ἐσθίειν δὲ, μὴ λυσσῶδη γαστριμαργίαν ἐμφαίνοντα. ἀλλὰ πανταχοῦ τὸ εὐσταθὲς, καὶ πρᾶον, καὶ περὶ τὰς ἡδονὰς ἐγκρατὲς διασώζοντα, μηδὲ τότε τὸν νοῦν ἀργὸν ἐν τῇ περὶ θεοῦ ἐννοίᾳ ἔχοντα, ἀλλ' αὐτὴν τῶν βρωμάτων τὴν φύσιν, καὶ τὴν τοῦ ὑποδεχομένου σώματος κατασκευὴν, ἀφορμὴν ποιεῖσθαι δοξολογίας, πῶς ποικίλα εἴδη τροφῶν τῇ ἰδιότητι τῶν σωμάτων ἁρμόζοντα, παρὰ τοῦ πάντα οἰκονομοῦντος ἐπινενόηται.

Edere autem, non rabidam guloſitatem oſtendentem, ſed vbique conſtans, & manſuetum, & circa voluptates continens ſeruantem: neque tunc mentem otioſam in de Dei cogitatione habentem, ſed ipſam alimentorum naturam, & ſuſcipientis corporis ſtructuram, occaſionem facere glorificationis, quomodo varia genera ciborum proprietati corporum congruentia ab omnia moderante excogitata ſunt.

Inter epulandum hoc cauere conuenit ne belluantium ſpeciē præbeamus, ſed & conſtantiam, & manſuetudinem vbique retineamus; atque in percipiendis voluptatibus æquabilem continentiam. Ne tum quidem porrò ita animis eſſe feriatis nos oportet, vt commentatione rerum diuinarum vacemus: quippe qui alimentorum naturam, corporisque aliti opificium, argumentum habeamus diuinas laudes exordiendi, vtique quum in mentem nobis venit, quomodo varia cibi genera, corporum qualitati accommodata, ab eo ſint inuenta, qui omnia moderatur, & regit.

Λυσσώδη) λύσσα, rabies: ὁ, καὶ ἡ λυσσώδης, rabidus: τοῦ καὶ τῆς λυσσώδους, τὸν καὶ τὴν λυσσώδεα, craſis λυσσώδη.

Γαστριμαργίαν) γαστὴρ, venter: μάργος, edax: γαστριμαργία, guloſitas.

Ἐμφαίνοντα) φαίνω, ἐμφαίνω, participiū ἐμφαίνων.

Εὐστα-

Εὐσαθὲς) ἵσημι, tertia persona præteriti passiui est ἕσαται. verbale ἑσατὸς, à quo ὁ καὶ ἡ ἀσαθὴς, τὸ ἀσαθές. migrat autem τ in θ, vt etiam fit in ἰθὺς supra pag. 115. v. 10.

Βρωμάτων) βρώσκω, tēpora sumit à βρόω, βρώσω, βέβρωκα, βέβρωμαι. verbale τὸ βρῶμα, τοῦ βρώματος.

Φύσιν) ἡ φύσις, τῆς φύσεως. verbale à φύω.

Δοξολογίας) δόξα, gloria: λόγος, sermo: inde δοξολογία, laus: & verbum δοξολογέω, glorifico.

Εἴδη) τὸ εἶδος, τοῦ εἴδεος, τὰ εἴδεα, crasis εἴδη.

Τροφῶν) τροφὴ genitiuus pluralis τῶν τροφῶν.

Ἰδιότητι) ἡ ἰδιότης, τῆς ἰδιότητος, τῇ ἰδιότητι ab ἴδιος.

Οἰκονομοῦντος) οἶκος, domus, familia: νόμος, lex: hinc οἰκονόμος, qui rebus domesticis tanquā lex est, toti gubernandæ familiæ præfectus, & verbum οἰκονομέω, guberno, dispēso: partic. ὁ οἰκονομέων τοῦ οἰκονομέοντος, crasis, vt οἰκονομοῦντος, οἱ ποιέοντος, ποιοῦντος, à ποιέων.

Ἐπινενόηται) νοέω, νοήσω, νενόηκα, νενόημαι, νενόησαι, νενόηται: compositum ἐπινενόηται ab ἐπινοέω.

Εὐχαὶ πρὸ τροφῆς ἄξίως γεινέσθωσαν τῶν τοῦ θεοῦ παρὸ χων, ὧν τε νῦν δίδωσι, καὶ ὧν πρὸς τὸ μέλλον ἐταμιεύσατο. εὐχαὶ μετὰ τροφὴν, εὐχαριστίαν τῶν δεδομένων ἔχουσαι, καὶ αἴτησιν τῶν ἐπηγγελμένων.

Orationes ante cibum dignæ fiant Dei donis, quæque nunc dat, & quæ in posterum reposuit: orationes post cibū gratiarum actionem datorum habentes, & flagitationem promissorum.

Porrò autem orationes, antequàm cibum sumimus pro dignitate diuinarum benignitatum ineundæ sunt, cum earum quæ in præsenti nobis diuinitus conferuntur, tum verò earum, quæ no

postremum eisdem recondita sunt. Iam a corporum curatione rursus orationes gratiarum actionem exequantur iam acceptorū ergo, atque eo amplius eorum flagitationem, quæ Deus nobis pollicitus est.

Ἀξίως) ἄξιος, dignus: genitiuo iungitur, sic & aduerbium ἀξίως τῶν παροχῶν: quemadmodū ad Romanos cap. vltimo, ἵνα αὐτὴν προσδέξησθε ἐν Κυρίῳ, ἀξίως τῶν ἁγίων, vt eam suscipiatis in domino, dignè sanctis, idest, ita vt sanctos decet. Ad eundem modum Latini,

Viuere naturæ si conuenienter oportet.

Γενέσθωσαν) γίνομαι, secundus Aoristus medius ἐγενόμην, pag. 107. v. 8. Imperatiuus γενοῦ, γενέσθω. plurale γενέσθωσαν.

Παροχῶν) ἔχω, παρέχω, prębeo: ἡ παροχὴ, quicquid largimur, & conferimus. vertitur ε in ο, vt dictum prius in τρέπω, τρόπος, suprà p. 21. v. 21. Genitiuus pluralis τῶν παροχῶν.

Ὧν τι) ὧν, relatiuum est antecedentis παροχῶν. Græci verò relatiuum ponunt in eodem casu cū antecedente ἀξίως τῶν παροχῶν, ὧν δίδωσι, pro ἃς δίδωσι, p. 125. v. 3.

Μέλλον) Futurum, siue vēturum. est participiū neutri generis, pręsentis temporis à verbo μέλλω, vnde Græcis futurum tempus dicitur, μέλλων.

Ἐταμιεύσατο) ταμιεύω Fut. ταμιεύσω, Aor. prim. actiuus ἐταμίευσα, medius ἐταμιευσάμην, ἐταμιεύσω, ἐταμιεύσατο, idest, condidit, & seposuit.

Εὐχαριστίαν) χάρις, gratia, beneficiū: χαρίζομαι, gratiam cōfero. finge vocem actiuam χαρίζω, χαρίσω, κεχάρικα, κεχάρισμαι, κεχάρισαι, κεχάρισται,

verbale

verbale χαριστὸς, & addita particula ἀ fit ἀχάριστος: vnde ἀχαριστέω, gratias ago: & nomen ἀχαριστία, gratiarum actio.

Δεδομένον) δίδωμι, pręt. passiuum δέδομαι, pag. 69. v. 8. vnde participium ὁ δεδομένος: ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.

Αἴτησιν) αἰτέω, αἰτήσω, ᾔτηκα, ᾔτημαι, ᾔτησαι. verbale ἡ αἴτησις, τῆς αἰτήσεως, τὴν αἴτησιν.

Ἐπηγγελμένην) ἀγγέλλω, futurum, ἀγγελῶ, præteritum actiuum ἤγγελκα, passiuum ἤγγελμαι, particip. ἠγγελμένος: compositum ἐπηγγελμένος, ab ἐπαγγέλλω.

Ὥρα μία τροφῆς ἀποτεταγμένη, ἡ αὐτὴ κατὰ περίοδον ἀπαντῶσα, ὡς ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἡμερονυκτίου μόλις εἶναι ταύτην τὴν προσαναλισκομένην τῷ σώματι, τὰς δὲ λοιπὰς ἐν τῇ κατὰ νοῦν ἐργασίᾳ ἀπασχολεῖσθαι τὸν ἀσκητήν.

Hora vna cibi constituta, eadē per ambitum reuertens: ita vt ex vigintiquatuor horis diei, & noctis uix sit hęc insumpta corpori; at reliquas in circa mētem operatione occupetur exercitator.

Denique cibi sumendi hora sit vnica, & constituta, eademq; semper per ambitum reuertens: vix hæc ut curando corpori desti nata, vna sit è quatuor & viginti: quam temporis intercapedinēm complectitur diei, noctisq; vicissitudo: reliquas autem horas mens commentando occupata sit hominis quidem certè, qui mēti exercendæ in solitudine se addixerit.

Ἀποτεταγμένη) τάσσω, τάξω, τέταχα, τέταγμαι, participium τεταγμένος: compositum ἀποτεταγμένος ab ἀποτάσσω.

Περίοδος) ab ὁδὸς multa fiunt, περίοδος, κάθοδος, ἔφοδος, μέθοδος, & ita in cæteris præpositionibus.

Ἀπαντῶσα) ἀντάω, partic. ὁ ἀντάων, ἡ ἀντάουσα crasis ἀντῶσα: cōpositū ἀπαντῶσα, ab ἀπαντάω.

Εἰκοσιτεσσάρων) de numeralibus, p.82.v.1.

Ἡμερονυκτίου) ἡμέρα, dies: ἡ νύξ, τῆς νυκτός, nox: inde τὸ ἡμερονύκτιον, tēpus cōplectens dié, & nocté.

Προσαναλισκομένῳ) ἁλίσκω, ἀναλίσκω, προσαναλίσκω, προσαναλίσκομαι, parti. προσαναλισκόμενος.

Ἀπαχολεῖσθαι) χολή, inde verbum ἀχολέω, ἀχολέομαι: cōpos. ἀπαχολέομαι, infini. ἀπαχολέεσθαι, & per crasin ἀπαχολεῖσθαι, vt ποιεῖσθαι.

Ἀσκητῶ) ἀσκέω, ἀσκήσω, ἤσκηκα, ἤσκημαι, ἤσκησαι, ἤσκηται, verbale ὁ ἀσκητής.

Ὕπνοι δὲ κοῦφοι, καὶ εὐαπάλλακτοι, φυσικῶς ἀκολουθοῦντες τῇ συμμέτρῳ τῆς διαίτης, κατ᾽ ἐπιτήδευσιν δὲ ταῖς περὶ τῶν μεγάλων μερίμναις διακοπτόμενοι.

Somni verò leues, & facile discedētes, naturaliter sequētes proportionem diætæ, secundum studium autem de magnis curis interrupti.

Somni leues sunto, eiusq; modi, qui excuti facilè possint, ex natura vtiq; præscripto ad victusq; rationem appositi Id verò interim accurandum studioq; assequendum est, vt commentandis rebus arduis ipsi pascantur somni.

Εὐαπάλλακτοι) ἀλλάττω, ἀλλάξω, ἤλλαχα, ἤλλαγμαι, ἤλλαξαι, ἤλλακται. verbale ἀλλακτός, compos. ἀπάλλακτος. ab ἀπαλλάττομαι: deinde cum εὖ dicitur εὐαπάλλακτος, idest, qui facilè discedit.

Φυσικῶς) ἡ φύσις, natura: φυσικός, naturalis: vnde aduerbium φυσικῶς à genit. plurali, verso ν in σ.

Συμμέτρῳ) μέτρον, inde ὁ σύμμετρος. neutrū, σύμμετρον substantiuè, idest συμμετρία, proportio.

Διαίτης) ἡ δίαιτα, τῆς διαίτης.

Διακοπτόμενοι) κόπτω, διακόπτω, διακόπτομαι, partic. διακεπτόμενος, qui interrumpitur. Exemplar Aldinum habet διαβοσκόμενοι à βόσκω, quod sequutus est Bud. ipsi (inquiens) pascantur somni.

Τὸ γὰρ βαθεῖ κάρῳ κατακρατεῖσθαι, λυομένων αὐτοῦ τῶν μελῶν, ὥστε σχολὴν ἀτόποις φαντασίαις παρέχειν, ἐν καθημερινῷ θανάτῳ ποιεῖ τοὺς οὕτω καθεύδοντας.

Nam profundo sopore detineri, solutis ipsius membris, ita vt otium absurdis visis præbeat, in quotidiana morte facit sic dormientes.

Nam altiore correptum esse sopore, sicque esse veterno dissoluta hominis contemplatoris membra, vt interim pateat aditus visis absurdis obrepentibus, id certè instar est quotidianæ mortis.

Βαθεῖ) ὁ βαθὺς, τοῦ βαθέος, τῷ βαθέϊ, crasis βαθεῖ. cuiusmodi nominum contractioné pag. 87. ver. 16.

Κάρῳ) κάρος, somnolentia, grauis sopor.

Κατακρατεῖσθαι) κρατέω, κρατέομαι, in f: κρατέεσθαι, crasis κρατεῖσθαι: compositum κατακρατεῖσθαι.

Μελῶν) τὸ μέλος, τοῦ μέλεος, τῶν μελέων, cra. μελῶν

Ατόποις) τόπος, hinc ἄτοπος, absurdus.

Φαντασίαις) vide suprà p. 63. v. 19. in φαντασίαις.

Καθημερινῷ) ἡμέρα, dies: καθ' ἡμέραν, quasi dicas Per diem, vt καθ' ἑκάστην ἡμέραν, per vnumquemq; diem, per singulos dies, & quia dictum est καθ' ἡμέραν per apostrophum, etiam tanquam vnica dictio cópo sita scribitur καθημέραν, ideſt, quotidie, vnde adiect. καθημέρινος, quotidianus, vt μεθημερινὸς, diurnus, suprà p. 63. v. 5. in μεθημερινός.

Οὕτω καθεύδοντας) οὕτως, & οὕτω, idem, sed hoc, ante consonantem, illud ante vocalem, οὕτως ἐποίησε.

Ἀλλ' ὅπερ τοῖς ἄλλοις ὁ ὄρθρος ἐςὶ, τοῦτο τοῖς ἀσκηταῖς τῆς εὐσεβείας τὸ μεσονύκτιον, μάλιστα σχολὴν τῇ ψυχῇ τῆς νυκτερινῆς ἡσυχίας χαριζομένης, οὔτε ὀφθαλμῶν, οὔτε ὤτων βλαβερὰς ἀκοὰς, ἢ θέας ἐπὶ καρδίαν παραπέμπονἰων, ἀλλὰ μόνον καθ' ἑαυτὸν τοῦ νοῦ τῷ θεῷ συνόντος, καὶ διορθουμένου μὲν ἑαυτὸν τῇ μνήμῃ τῶν ἡμαρτημένων, ὅρους δὲ ἑαυτῷ τιθέντος, πρὸς τὴν ἔκκλισιν τοῦ κακοῦ, καὶ τὴν παρὰ θεοῦ συνεργίαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν σπουδαζομένων ἐπιζητοῦντος.

Sed quod alijs diluculum eſt, hoc cultoribus pietatis media nox, maximè otiũ animæ nocturna quiete largiẽte, neque oculis, neq; auribus noxios auditus, aut aſpectus in cor admittentibus: ſed ſolùm apud ſeipſam mente cum Deo præſente, & corrigente quidem ſeipſam memoria peccatorum, fines verò ſibijpſi ſtatuente ad declinationem mali, & à Deo auxilium ad perfectionem ſtudiorum implorante.

Atqui quod alijs diluculum, id nox ijs dimidiata eſt, qui ſe colendæ pietatis ſtudio deuouerint. tunc enim præcipuè otium animæ largitur nocturnum conticinium, quum neq; oculi aſpectus importunos, neque aures auditus obturbatores intrò ad cor admittunt: cæterum mens ſola ſecum eum Deoq; negotium habẽs, tam peccatorum ſuorum recordatione ſeſe corrigens, fines ipſa ſibi præſcribit ad vitia auerſanda, opem etiam diuinitus implorans ad ea adipiſcenda, ad quæ magno ſtudio incitata eſt.

Εὐσεβείας) σέβω, colo, veneror, σέβος, reuerẽtia, & adoratio: inde adiectiuum ὁ, καὶ ἡ εὐσεβὴς, à quo ſubſtãtiuum ἡ εὐσέβεια, τῆς εὐσεβείας: contrarium ἀσεβὴς, ἀσέβεια.

Μεσονύκτιον) μέσος, medius: ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς, nox, noctis: vnde μεσονύκτιον, media nox, nox intempeſta.

Νυκτερινῆς) ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς, à quo νυκτερὸς: vnde ὁ νυκτερινὸς, ἡ νυκτερινὴ, τῆς νυκτερινῆς: quõ autem

tem adiectiuorum fœminina se habeant, & neutrum, scriptum est pag. 81. ver. 5.

Ὤτων) τὸ οὖς, τοῦ ὠτὸς, vt φῶς φωτὸς, pag. 14. v. 7.

Βλαβερὰς) τὸ βλάβος, vel ἡ βλάβη, nocumentum: Inde fit ὁ βλαβερὸς, nociuus, vt à φόβος, φοβερός.

Συνόντος) εἰμὶ, sum, participium ὢν, ὄντος pa. 99. v. 14. compositum συνὼν, συνόντος, à verbo σύνειμι.

Διορθουμένου) ab ὀρθὸς fit verbum ὀρθόω: compositum διορθόω, διορθόομαι, crasis διορθοῦμαι, participium διορθούμενος.

Μνήμη) μνάομαι, reminiscor. finge vocem actiuam μνάω, vel μνέω: fut. μνήσω, vnde ἡ μνήμη, (vt ἡ γνώμη à futuro γνώσω, & ἡ ῥώμη, à futuro ῥώσω, à ῥώννυμι) datiuus τῇ μνήμῃ.

Ἡμαρτημένων) ἁμαρτάνω, pecco. tpa sumit ab ἁμαρτέω, fut. ἁμαρτήσω, pręt. actiuũ ἡμάρτηκα, pass. ἡμάρτημαι, particip. ἡμαρτημένος. plur. neutrum τὰ ἡμαρτημένα, hoc est peccata, q̃ peccando admissa sunt, vt τὰ σεσωφρονημένα, q̃ tẽperanter acta sunt.

Τιθέντος) τίθημι, participiũ, ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος, pag. 62. v. 1.

Ἔκκλισιν) κλίνω, futurũ, κλινῶ, præteritum actiuum, κέκλικα, passiuum κέκλιμαι, κέκλισαι, vnde ἡ κλίσις, τῆς κλίσεως, τὴν κλίσιν. compositũ ἐκκλίνω, inde ἔκκλισις.

Συνεργίαν) ἔργον, opus: συνεργὸς, adiutor, auxiliator, & collega in opere: ἡ συνεργία, auxilium.

Τελειῶσιν) à τέλος fit ὁ τέλειος, pfectus: inde verbũ τελειόω, perficio, τελειώσω, τετελείωκα, τετελείωμαι, τετελείωσαι. verbale ἡ τελείωσις, τῆς τελειώσεως,

τὴν

τὴν τελείωσιν, id eſt, perfectionem.

Σπουδαζομένων) τὰ σπουδαζόμενα, quæ nobis curæ ſunt, & in quæ magno ſtudio incumbimus? à σπουδάζω, pro eo quod eſt, ſtudiosè expeto.

Ἐπιζητοῦντος) ζητέω, participium ὁ ζητέων, τοῦ ζητέοντος, craſis, ζητοῦντος, compoſitum ἐπιζητοῦντος, à verbo ἐπιζητέω.

HAEC habui quæ de Grãmaticis Meditationib. in medium afferrem, id potiſſimũ ſpectans, ne iuuentus Græcarũ literarum auida diutius, q̃ par eſſet in primis linguæ rudimẽtis hæreret, ſed vno in opuſculo totũ iſtarum minutiarum tædiũ deuoraret, grauioribus deinde diſciplinis, & autorum mãcipanda lectionibus. Quum.n. futurũ ſperarem, vt hoc ſtudium apud plurimos minore grauaretur inuidia, ſi cõpendio tẽporis, mediocrẽ coniugationẽ attuliſſe videretur: non cõmittẽdum putaui, vt in hac parte ſtudioſis adoleſcentibus deeſſem. Quod ẽt eo feci libẽtiùs, eoq; magis conandũ eſſe duxi, quòd nullus fermè hodie terrarũ ſit angulus ſine Græcarum literarum fautoribus: ſed apud quoſuis hoĩum ordines non pauci pro ſua quiſq; vice rem pulcherrimam, & maximè frugiferam prouehant, & exornent. Quidam doctiſſimis ingenij ſui monumentis, alij extruendis gymnaſijs, alij alendis linguarũ profeſſoribus, nunquam intermorituram gloriam pepererunt. Quorum inſignem vnum, nulliq; ſecundũ noſtra hæc tulit ætas Ioannem Tarteſium, quẽ fęlix, & ſemper doctis fęcũda viris in hac luce gaudens

dens contemplatur Lutetia omnium literum Mæcenatem, Præſidem Collegij Lexouienſis. Is igitur vir linguarum patrociniū ita ſuſcipit, vt vnus verè ſit inſtar totius Galliæ. Nuſquam diſcipulorum numerus maior, nuſquam tanta profeſſorum cohors omnium muſarū dotibus inſtructiſſima. Quem enim ille non vltrò aſciſcit, paſcit, & ornat, quem eruditionis nomen commendauit? Eſt vbi Latinè diſcas commodius, illic Græcè fortaſſe melius, ibi contrà Hebraicè: verùm hoc Lexouienſe collegium bonorum omniū eſt mare. Latinos, Gręcos, Hebręos habet multos: quin & Chaldæos, atque Arabicos propediem dabit, ſi modò parere liceat, quod diù parturiuit, adeo gladiatorio quodam animo præſes ille in hanc laudem incumbit, quaſi in fatis eſſet, vt vnus linguarum ſtudijs promouendis præeſſet. dignus profectò qui regum gazas, & opulentiſſimos theſauros poſſideat tam excelſa, & benefica natus voluntate, vt ſeipſum literarum ſaluti deuouiſſe videatur. Quapropter omnes linguarum candidatos decet, vt hunc virum colant, & venerentur, pro meritis in cœlum laudibus vehant, nomen celebrent, eique ſucceſſus proſperos, & multorum ſeculorū annos precentur. Nam viuente Tarteſio, ſemper incolumes literæ durabunt, & nunquam cadere poterunt.